

MÁRCIUS 9., KEDD

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

1. Az ülészak megnyitása

Elnök. - Ezennel megnyitom az Európai Parlament 2010-2011. évi ülészakát.

2. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.00-kor megnyitják.)

3. Viták az emberi jogok, a demokrácia és a jogállamiság megsértésének eseteiről (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok bejelentése): lásd a jegyzőkönyvet

4. Belső piaci eredménytábla - Fogyasztóvédelem - SOLVIT (vita)

Elnök. – Az első napirendi pont a belső piacról és a fogyasztóvédelemről szóló három jelentésre vonatkozó nagy horderejű együttes vita.

- a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság nevében Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein által a belső piaci eredménytábláról (SEC (2009)/1007 - 2009/2141(INI)) benyújtott jelentés (A7-0084/2009),

- a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság nevében Anna Hedh által a fogyasztóvédelemről (2009/2137(INI)) benyújtott jelentés (A7-0024/2010), valamint

- a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság nevében Cristian Bușoi által a SOLVIT-ről (2009/2138(INI)) benyújtott jelentés (A7-0027/2010).

Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein, előadó. – (PL) Örülök, hogy előterjeszthetem a múlt év júliusában összeállított 19. belső piaci eredménytáblát. Ez a dokumentum azt mutatja, hogy a tagállamok egyre jobban megbirkóznak az uniós jog átültetésével. A célkitűzés újra teljesült – az a célkitűzés, amelyet az állam- és kormányfők maguk tűztek ki, és amelynek értelmében a hiányos átültetés átlagos aránya nem haladhatja meg az 1%-ot. Mindazonáltal az egy vagy több tagállamban még át nem ültetett irányelvek száma, más szóval a piac töredezettsége még mindig túl magas: több mint 100 belső piaci irányelv tartozik ide. Ráadásul két évvel az átültetésre kitűzött határidő lejárta után nem kevesebb, mint 22 irányelv még mindig nem került átültetésre. A tagállamoknak még többet kell tenniük azért, hogy a belső piac minden európai polgár számára előnyös valósággá váljék.

Most, miközben ezt a jelentést önök elé terjesztem, már a kezemben van a kerek számot képviselő 20. eredménytábla, amely további előrelépést mutat az uniós joganyag átültetése terén. A hiányos átültetés aránya 0,7%-ra esett vissza, amely lényegesen alacsonyabb a kitűzött célnál. Ez az eddigi legjobb eredmény. Kristálytisztán látható, hogy az Európai Bizottság munkája, melynek eredménye ez a kiadvány, mozgósító hatással van a tagállamokra. Melegen gratulálhatunk ehhez a szívós, sikeres munkához.

A másik jó hír az, hogy a piac töredezettsége 6%-ról 5%-ra csökkent. Ugyanakkor az Európai Unió tagállamai 74 irányelvet még mindig nem ültettek át, ami azt jelenti, hogy a belső piacon a polgárok és a vállalkozások továbbra is korlátokba, nagyon ártalmas korlátokba ütköznek. Ezen korlátokat együttesen ki kell iktatnunk.

A Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság jelentése ebből a célból szorosabb együttműködést javasol az átültetésért együttesen felelős valamennyi intézmény, valamint az érdekeltek között. Javasoljuk egy egységes piaci fórum, a SIMFO évente történő megrendezését, amely egybegyűjtené az európai intézményeket, de a tagállamokat, a nemzeti parlamenti képviselőket, valamint az üzleti szféra és a fogyasztók képviselőit is. Egy ilyen fórum lehetőséget nyújt majd az uniós joganyag átültetésére vonatkozó tapasztalatok és bevált gyakorlatok cseréjére, valamint a még előttünk álló kihívásoknak való megfelelést célzó stratégiák előkészítésére.

Hogy megszabadulhassunk az ártalmas korlátoktól, felhívjuk az Európai Bizottságot, hogy minden új uniós jogszabályra alkalmazza a „belső piaci tesztet” annak érdekében, hogy az újabb intézkedések ne ássák alá az Európai Unió négy alapszabadságát. Az is rendkívül fontos, hogy a polgárok világos tájékoztatást kapjanak a belső piac működésének mikéntjéről, különös tekintettel arra, hogy a belső piac 20 évvel ezelőtti létrehozása éppen őértük történt.

Hogy a belső piaci fejleményekről teljesebb kép alakulhasson ki, a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság a belső piaci eredménytábla, a SOLVIT-jelentés, az Állampolgárok Tanácsadó Szolgálat, valamint a fogyasztói piaci eredménytábla egyidejű nyilvánosságra hozatalára szólít fel.

Végezetül szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, aki e jelentésen dolgozott, s egyúttal felkérni képviselőtársaimat, hogy szavazzák meg a jelentést, ugyanis biztos vagyok abban, hogy ez az uniós joganyagunk a tagállamok jogrendjébe történő gyorsabb és megfelelőbb átültetését eredményezi majd. Ennek köszönhetően az európai polgárok a jövőben kevesebb akadállyal találják majd magukat szemben a belső piacon, ami európai gazdaságunk és európai identitásunk alakulása szempontjából is nyilvánvalóan alapvető kérdés.

Anna Hedh, előadó. – (SV) Elnök úr, mindenekelőtt szeretném megköszönni az árnyékelőadóknak és mindazoknak a kiváló együttműködését, akik a fogyasztói piaci eredménytábla összeállításának időszakában velünk voltak. Annak is örülök, hogy újfent olyan jelentést sikerült összeállítanunk, amely élvezi a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság tagjai elsöprő többségének a támogatását.

Mindig is hangoztattam, hogy az Európai Unióban önérzetes és elégedett fogyasztókra van szükségünk akkor, ha azt akarjuk, hogy a belső piac megfelelően működjön. Ezért volt örömdetes hír, hogy 2007-ben lett egy kifejezetten a fogyasztói ügyekért felelős biztosunk. Részben Kuneva asszony erős személyes elkötelezettségének és nagy nyitottságának köszönhetően a fogyasztóvédelmi politikában és a fogyasztói ügyekben előrelépés történt. A fogyasztói piaci eredménytábla is részben Kuneva asszony műve.

Jóllehet aggályok merültek fel azzal kapcsolatban, hogy a fogyasztói ügyekért ezentúl két biztos felel, reméljük, hogy a munka tovább halad előre, és gyümölcsöző lesz, valamint a fogyasztókra való összpontosítás nem fog gyengülni az új bizottsági felállás következtében. E felelősség ma tulajdonképpen még nagyobb is, hiszen a Lisszaboni Szerződés 12. cikke kimondja, hogy az egyéb uniós politikák és tevékenységek meghatározásakor és végrehajtásakor figyelembe kell venni a fogyasztóvédelmi követelményeket. Ez jelentős lépés a fogyasztók szempontjából, és olyasmi, amiről folyamatos politikai munkám során senkinek sem vagyok hajlandó megengedni, hogy megfélemezze.

Melegen üdvözlöm a fogyasztói piaci eredménytábla második kiadását. Az eredménytábla az egyik a számos eszköz közül, melyekkel javíthatunk a belső piacon. Úgy gondolom, az a nézőpont, amelyen az eredménytábla alapul, különös érdeklődésre tarthat számot, hiszen a polgárok elvárásaival és problémáival függ össze, és különösen a fogyasztók számára javítja a belső piacot. Az eredménytábla a fogyasztói piacot ugyanazon mutatók szerint elemzte, mint korábban, nevezetesen az ár, a szolgáltatók közötti váltás, a biztonság, a fogyasztói panaszok és az elégedettség alapján.

A mutatókat előbb vagy utóbb kétségkívül tovább kell fejleszteni és javítani, és új mutatókat is be kell majd vonni. Ugyanakkor az a véleményem, hogy a jelenlegi mutatók megfelelő alapot képeznek az elvégzendő további elemzések prioritásainak felállításához és az elemzésekre vonatkozó következtetések levonásához. Döntő fontosságú, hogy türelmesek legyünk, és adjunk időt ahhoz, hogy az eredménytábla kiforrja magát, hiszen még csak gyerekcipőben jár.

A második fogyasztói piaci eredménytáblában többek között egyértelmű jeleket láttunk arra nézve, hogy a fogyasztóknak több problémájuk van a szolgáltatásokkal, mint az árukkal, és hogy az árak kevésbé gyakran emelkednek azon ágazatokban, amelyekben a fogyasztók gyakran váltanak szolgáltatót. A határokon átnyúló elektronikus kereskedelem is azért fejlődik lassabban, mert a fogyasztókban félelmek fogalmazódnak meg, és bizalmatlanok a határok jelentette akadályok miatt. Ezen túlmenően az is látható, hogy a piac megfelelő működése érdekében a jogi szabályozás hatékony alkalmazása és a tényleges jogorvoslati eljárások kiemelkedő jelentőséggel bírnak.

Az adatok azt is mutatják, hogy a jogorvoslati eljárások tekintetében nagy különbségek vannak a tagállamok között, és ezen még van mit javítani. Ezért felhívom a Bizottságot, hogy kövesse nyomon a kollektív fogyasztói jogorvoslatokról szóló zöld könyvet.

Az uniós fogyasztóvédelmi rendelkezések hatékony alkalmazása és ellenőrzése alapvetően fontos, ha növelni akarjuk a fogyasztói bizalmat. Az ellenőrzés azonban az Európai Unióban távolról sem egyforma, és a

statisztikák szerint a piac-felügyeleti költségvetések, valamint az aktív felügyelők számát tekintve számottevő eltérések vannak a tagállamok között. Ennélfogva a Bizottságnak és a nemzeti ellenőrző hatóságoknak fokozniuk kell erőfeszítéseiket, ha meg akarjuk valósítani a megfelelő fogyasztóvédelem célkitűzését, és biztosítani akarjuk, hogy a fogyasztók kellő bizalommal rendelkezzenek a belső piac által kínált összes lehetőség kihasználásához.

Lényegbevágó, hogy a fogyasztói bizalom növelése céljából erősítsük a piac-felügyeleti és piac-ellenőrzési mechanizmusokat, hiszen végső soron a fogyasztás az európai gazdaság talpra állásának egyik sarkalatos tényezője lesz.

Cristian Silviu Buşoi, előadó. – (RO) Először is szeretném köszönetemet kifejezni mindazoknak, akikkel alkalmam nyílt együtt dolgozni a SOLVIT-jelentésen, a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság Titkárságának, valamennyi árnyékelőadónak, és mindazon képviselőtársamnak, akik érdeklődést tanúsítottak az ügy iránt, és számottevően hozzájárultak a végeredményhez.

A SOLVIT olyan hálózat, amely a belső piaci szabályozás nem megfelelő végrehajtásából származó esetleges problémákra kínál nem hivatalos megoldásokat. Ez az európai szabályozásból következő előnyök kiaknázása miatt különösen hasznos újítás az európai uniós fogyasztók és gazdasági társaságok számára. Az európai belső piaci szabályozás végrehajtása során sokszor akadnak gondjaink. Meglátásom szerint a SOLVIT járható alternatívát kínál a bírósági út helyett, főként, ha figyelembe vesszük a bíróságok mindenféle eltérő jellegű ügyekkel való túlterheltségét is.

Nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy a SOLVIT-nak folyamatosan növekvő számú ügyteherrel kell szembenéznie, és ebből a szempontból a SOLVIT mintegy a saját sikere áldozatának tekinthető. Annak érdekében, hogy a SOLVIT minőségi segítséget tudjon nyújtani az Európai Unió polgárai és gazdasági társaságai számára, növelni kell azon SOLVIT-központok személyi állományát, ahol nincs elegendő emberi erőforrás.

A további alkalmazottakat logikus és ellenőrzött módon kell felvenni, figyelembe véve az adott ország lakosságának nagyságát, valamint azon ügyeknek a számát, melyekkel a központ a múltban már foglalkozott. Az elemzést arra való figyelemmel kell elvégezni, hogy csak azokra a helyekre vegyenek fel további alkalmazottakat, ahol erre valóban szükség van. A SOLVIT személyi állományának növelése nyilvánvalóan többletköltségeket von maga után. A jelentés felhívja a tagállamokat arra, hogy minden rendelkezésükre álló forrást használjanak fel az alkalmazotti állomány növelésének finanszírozására, ideértve az alternatív finanszírozási módokat is.

A jelentés másik hangsúlyos területe a SOLVIT-hálózat népszerűsítése, amelyet én személyesen kiemelkedő jelentőségűnek tartok, és úgy hiszem, hogy önök bizonyára valamennyien egyetértenek velem ebben. A SOLVIT szolgáltatásainak igénybevételével a kkv-k rengeteg pénzt takaríthatnak meg, melyet olyan gazdaságinövekedés-serkentő potenciállal bíró területekre fektethetnek be, melyek a kkv-k fejlődése szempontjából hasznosabbak, mint az a jogi segítség, melyre problémáik megoldásához rákényszerülnének. Ami pedig az egyéni fogyasztókat illeti, a SOLVIT számukra azért előnyös, mert segítségével elkerülhetik a hosszadalmas és költséges bírósági eljárást.

A SOLVIT-hálózat kínálta előnyök kiaknázásához azonban a polgároknak és a gazdasági társaságoknak először is ismerniük kell a hálózat hatékonyságát. A SOLVIT népszerűsítésébe véleményem szerint ezért kell tevékenyen bevonnunk a nemzeti hatóságokat, az Európai Bizottságot és az európai parlamenti képviselőket egyaránt. Ennek számos módja van, kezdve a tagállamok által szervezett tömegtájékoztatási és információs kampányoktól egészen az egységes SOLVIT-portál kialakításáig. Ezen túlmenően a belső piacot szabályozó európai jogszabályok végrehajtásába bevont közszolgálatok kinevezhetnének SOLVIT-kommunikációval megbízott személyeket, ami megint csak fokozná a hálózat hatékonyságát, és hozzájárulna annak népszerűsítéséhez. Európai parlamenti képviselőkként magunk is kezdeményezhetjük a SOLVIT népszerűsítését, és segíthetünk abban, hogy nemzeti parlamenti képviselőtársaink között ismertebbé tegyük a SOLVIT-ot.

Egy másik, a jelentés által erőteljesen ösztönzött intézkedés a SOLVIT népszerűsítésével és a hálózat működési problémáinak megoldásával kapcsolatos bevált gyakorlatok tagállamok közötti cseréje. A jó ötleteket ugyanis mindenki hasznára európai szinten lehet terjeszteni és alkalmazni.

Végül nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt, hogy a SOLVIT-hoz sokszor fordulnak olyan ügyekkel, melyek nem tartoznak a SOLVIT hatáskörébe, vagy amelyek különösen bonyolult, alternatív módszerek alkalmazását igénylő ügyek. Az Európai Parlament Petíciós Bizottságához benyújtott petíciók megoldást kínálhatnak

olyan ügyekre, melyek túl bonyolultak ahhoz, hogy SOLVIT-szinten megoldhatók lennének. A jelentésben foglalt egyik javaslat ezért fogalmazza meg azt az ajánlást, hogy a SOLVIT-portál az ilyen ügyeket továbbítsa az Európai Parlament Petíciós Bizottságának honlapjára, valamint a nemzeti parlamentek szakbizottságaihoz.

Ez csupán néhány azon felvetés közül, melyekre a SOLVIT-jelentés támaszkodik. Meggyőződésem, hogy ezek a javaslatok képesek javítani a hálózat működésén a fogyasztóknak és a gazdasági társaságoknak nyújtott minőségi segítség tekintetében. A SOLVIT-ban hatalmas tartalékok vannak; a mi feladatunk az, hogy folyamatosan elemezzük a SOLVIT teljesítményét azért, hogy ezt a potenciált teljes mértékben ki lehessen aknázni.

Michel Barnier, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, először is nagyon fontosnak tartom, hogy biztostársammal, John Dallival vállvetve válaszoljunk az önök kérdéseire, és tájékoztassuk önöket ezen különböző eszközök és szövegek végrehajtásáról.

Hölgyeim és uraim, politikai pályafutásom során gyakran voltam azon a véleményen, hogy a nyomon követési hatás legalább annyira fontos, mint a bejelentési hatás. Ezért igen lényegesnek tartom, hogy amikor egy nemzeti parlamentben, az Európai Parlamentben vagy a Bizottságban vagyunk, legyenek eszközeink a megszavazott szövegek konkrét, valós végrehajtásának az ellenőrzésére és értékelésére. Az is meggyőződésem, hogy a megfelelő fellépéshez megfelelően érteni kell a dolgokat, és az előadók nagy szakértelemmel és odafigyeléssel éppen erre összpontosítottak.

Engedjék meg, hogy kiváló jelentésük engem közvetlenebbül érintő részeiért a legőszintébb köszönetemet fejezzem ki Thun Und Hohenstein asszonynak és Buşoi úrnak, valamint Hedh asszonynak is.

Miről is beszélünk? A belső piacról. Tegnap késő este ebben az ülésteremben azt mondtam, hogy a gazdasági nehézségek, a gazdasági válsághelyzet közepette, melyben vagyunk, nem engedhetjük meg magunknak, hogy ne aknázzuk ki az összes tartalékot. Ha a belső piac, a nagy európai piac megfelelően működne, úgy, ahogy a jövőben működnie kell, akkor magunktól, önerőnkől 0,5% és 1,5% közötti további gazdasági növekedést érhetnénk el.

Most nem engedhetjük meg magunknak, hogy elszalasszuk ezt a lehetőséget. A belső piacnak ezért minden vetületében teljes mértékben működnie kell, és Barroso elnök úr az önök ellenőrzése mellett természetesen éppen ezzel a feladattal bízott meg. Az eredménytáblának és a SOLVIT-eszköznek, valamint megfelelő működésüknek ezért tulajdonítok nagy jelentőséget. Úgy gondolom, hogy John Dalli a fogyasztók lényeges kérdéséről pontosan ugyanezt fogja elmondani.

Thun Und Hohenstein asszony emlékeztetett az eredménytábla jó és kevésbé jó híreire. A belső piacot működtető 1 521 irányelvről vagy szövegről beszélünk, ami jelentős szám. Ma hiány tapasztalható az átültetésben, de ezen hiány szintje, miként ezt ön is leszögezte, az eddigi legalacsonyabb. Ez jó hír, amiért köszönet jár mindazoknak, akiknek a tagállamokban, néha a régiókban, feladata ezen irányelv végrehajtása. E köszönetnyilvánításba a Belső Piaci Főigazgatóságon dolgozó kollégáimat is szeretném belefoglalni.

Van egy kevésbé jó hír is, mégpedig az, hogy az átültetés minősége, a végrehajtás minősége nem kielégítő. Ezért az Európai Parlamenttel, a nemzeti parlamentekkel, a tagállamok tisztviselőivel mindannyiunknak együtt kell dolgoznunk. Miként parlamenti meghallgatásom során kifejtettem, a mostantól a 27 fővárosban teendő látogatásaim célja (melyeket már el is kezdtem) az, hogy az illetékes miniszter felügyelete alatt személyesen találkozzam a belső piaci irányelvek végrehajtásával, az eredménytábla pontjainak kidolgozásával vagy – ahogy ezt Buşoi úr világosan kifejtette – a SOLVIT működtetésével megbízott tisztviselőkkel.

Ezért is mondom Róza Thun Und Hohensteinnek, hogy egyetértek a fórum ötletével, nagyon jó ötlet. Össze kell hozni az embereket, és ezt együtt fogjuk megtenni itt a Parlamentben, a Bizottsággal, a nemzeti parlamentekkel és minden egyes tagállam valamennyi felelős vezetőjével karöltve a bevált gyakorlatok megosztása, értékelése és cseréje céljából. Mélyen hiszek abban, hogy a vezetők egybegyűjtése hasznot hajt: inkább szerződünk egymással, mintsem kényszert alkalmazzunk, először szerződünk egymással, építjük ki a bizalmat, és munkálkodjunk közösen.

A SOLVIT-ot illetően: Buşoi úr emlékeztetett ezen eszköz jelentőségére, mely kezd jól működni. A mai napig 1 500 olyan esetről tudunk, amikor alapvetően polgárok, de számos vállalkozás problémái is egyeztetés, elszántság és közvetítés útján megoldódtak. Miként Buşoi úr igen helytállóan rámutatott, ezzel pénzt és időt lehet megtakarítani, és így a polgárok, a fogyasztók, a vállalkozások az egységes piac szívébe kerülnek vissza ahelyett, hogy nehézkes eljárásokba bonyolódnának, és ily módon rendezhetik, érthetik meg a belső piaccal összefüggő, őket érintő egyes rendelkezések végrehajtásával kapcsolatos nehézségeiket, valamint így találhatnak ezekre megoldást.

Az egységes piac segítségnyújtási szolgáltatásaira kialakított cselekvési tervet, a SMAS-tervet némileg hasonló szellem mozgatja; ez a polgároknak és a vállalkozásoknak nyújtandó jobb tájékoztatást és jobb szolgáltatást célozza. Ezen a területen is előrelépést könyvelhetünk el, a terv lehetővé tette ugyanis a SOLVIT és az Állampolgárok Tanácsadó Szolgálat közötti különböző szolgáltatások és a közös online formanyomtatványok közelítését.

Miként ezt az előadók is javasolták, úgy gondolom, hogy John Dalli felügyelete alatt tehetnénk egy erőfeszítést, erőfeszítést kell tennünk mindezen dokumentumok, mindezen eredmények és mindezen közlemények azonos időben történő bemutatása, a belső piaccal összefüggő szövegek vagy irányelvek végrehajtásáról beszámoló különböző eszközök összegyűjtése és jobb összehangolása érdekében.

Én mindenesetre támogatom a szorosabb összehangolást, és megerősítem személyes elkötelezettségemet az iránt, hogy jól használjuk fel a belső piac működésével kapcsolatos 1 500 irányelv értékelésére és nyomon követésére szolgáló mindezen különböző eszközöket.

John Dalli, a Bizottság tagja. – Elnök úr, a két kulcsfontosságú európai politikáról, a fogyasztói piacok eredménytáblájáról és a fogyasztóvédelmi vívmányok végrehajtásának csomagjáról szóló, Hedh asszony által előterjesztett jelentéshez szeretnék hozzászólni. Szeretnék köszönetet mondani Hedh asszonynak előadóként végzett kitűnő munkájáért.

A fogyasztóvédelmi politika a ma ránk leselkedő gazdasági és társadalmi kihívások gyújtópontjában található. A fogyasztóvédelmi politika az emberekről szól. Az innováció és a versenyképesség motorja a tájékozott és tudatos fogyasztó, de talán még ennél is fontosabb az, hogy a polgárokkal fenntartott kapcsolatainkban ütköztyánk a belső piac fogyasztók javára történő működtetése. A fogyasztóvédelmi politikának juttatott központi szerepet számos portfólió tükrözi. A Testület szorosan együtt fog dolgozni annak szavatolása érdekében, hogy az elfogadott szabályok a fogyasztók számára gyakorlati előnyökben nyilvánuljanak meg. Ma Michel Barnier kollégámmal azért vagyok itt, hogy jelezzem, milyen szorosan fogunk együtt dolgozni. Ez napi rutinunk lesz.

A fogyasztói vetületet minden portfólióban fejleszteni kell, és a Bizottságban referenciaértékeket fogadunk majd el a fogyasztói vetület vonatkozásában elért előrelépésnek vagy az előrelépés hiányának a mérésére. A fogyasztói eredménytábla riasztórendszerként szolgál, amely még azt is jelzi, ha a belső piac magára hagyja a fogyasztókat. Az eredménytábla annak a lekövetésére is alkalmas, hogy a belső piac kiskereskedői oldalának integrációja a fogyasztók, a kkv-k és más kiskereskedők szempontjából mutat-e előrehaladást. Annak a szemléltetését is elősegíti, hogy a tagállamok eleget tesznek-e az új fogyasztói szabályozás végrehajtásának, a fogyasztók tájékoztatásának, nevelésének és a fogyasztói tudatosság növelésének.

Ami a végrehajtást illeti, örülök, hogy a Parlament osztja a Bizottság álláspontját annak a jelentőségéről, hogy az embereknek a gyakorlatban meg kell adni azokat a jogokat, melyekkel papíron rendelkeznek. Ebben a tekintetben még hosszú út áll előttünk. A 2009. júliusi közlemény célja azon módszerek meghatározása volt, melyek a végrehajtást Európai Unió-szerte hatékonyabbá, hatásosabbá és következetesebbé teszik. Ezt most konkrét cselekvésre kell váltani. Az egyik kiemelt feladat az erőfeszítések fokozása határokon átnyúló hálózataink hatékonyságának és hatásosságának növelése érdekében, aminek azt az erős üzenetet kell közvetítenie a kereskedők felé, miszerint az EU-ban nincs olyan biztos menedék, ahová az ellenőrzés elől elrejtőzhetnének. Ugyanez érvényes a harmadik országok hatáságaival való együttműködésre is. Ennek megvalósításához az kell, hogy a nemzeti jogalkalmazók elegendő emberi és egyéb erőforrásokkal rendelkezzenek. Kemény gazdasági feltételek között minden közszolgálat nyomás alatt van, de a fogyasztói jogok érvényesítésének megnyirbálása csak torz gazdasághoz vezethet. A szabad, nyitott, jól ellenőrzött piacok ösztönzik a minőségi versenyt és az árversenyt, és fokozzák a versenyképességet. Ez nemcsak a fogyasztók, hanem az egész uniós gazdaság hasznára is válik. A Bizottságnak és a Parlamentnek együtt kell működniük azért, hogy ez az üzenet világos és erős visszhangra leljen a tagállamokban.

Az is szándékunkban áll, hogy továbbra is jól dolgozzunk az európai szinten összehangolt végrehajtás, a piac-felügyeleti akciók, az úgynevezett „söprések” („sweeps”) megvalósításáért. Ezen akciókból azonban kiderült, hogy a nemzeti erőfeszítések összefogása néha nem elegendő, európai szintű megoldásokra van szükség. Ezért örömmel fogadom felhívásukat a szerződésbeli jogalap feltárására a fogyasztóvédelem erősítése és különösen a Bizottság képességeinek javítása céljából; de erre csak akkor kerülhet sor, csak akkor lépünk rá erre az útra, ha először meggyőződünk arról, hogy mindez a nemzeti szintű munka értéknövelő tényezője lesz.

A jogorvoslatra visszatérve: egyetértek azzal, hogy az alternatív vitarendezési mechanizmusok a vállalkozások hírnevének megőrzése mellett olcsó, egyszerű és gyors jogorvoslatot kínálhatnak a fogyasztók számára. E

stratégia egyik eleme a kollektív követelések kezeléséhez kapcsolódik. Ebben a vonatkozásban Almunia és Reding alelnökökkel egyetemben meg kívánok bizonyosodni arról, hogy a Bizottság összehangolt módon halad előre.

Végezetül számítok támogatásukra annak szavatolásához, hogy a 2013 utáni időszakra, amikor a jelenlegi fogyasztóvédelmi program lejár, elegendő finanszírozás álljon rendelkezésre a nagyra törő fogyasztóvédelmi politika és nem utolsósorban a feljavított eredménytábla folyamatos kiadásának támogatására. Bízom abban, hogy összefogva megfelelhetünk a mai és jövőbeli bonyolult kihívásoknak, valamint partnerségben együtt dolgozhatunk annak érdekében, hogy a belső piacon rejlő minden lehetőséget valamennyi polgárunk javára ki lehessen aknázni.

Simon Busuttil, a Petíciós Bizottság véleményének előadója.. – (MT) A Petíciós Bizottság nevében megfogalmaztam egy véleményt a SOLVIT-hálózatról, melyet teljes mértékben támogatok, hiszen ez a bajba került polgárok megsegítésének eszköze. Ugyanakkor szeretnék kiemelni egy jelentős pontot, melyet kifejtene: ez pedig az összes olyan érdekelt közötti teljes mértékű együttműködés szükségessége, akiket a polgárok megkeresnek. Milyen lehetőségei vannak a bajba jutott polgárnak? Petíciót intézhet az Európai Parlamenthez, amelyet a Szerződés 194. cikke ilyen jogkörrel ruház fel, panaszt tehet az Európai Bizottságnál, vagy pedig reklamálhat a SOLVIT-nál. Ezenfelül jogorvoslati kérelemmel fordulhat az európai ombudsmanhoz is, de mindez nagy zavart kelt, és a polgár végül is nem tudja, hogy pontosan hol keressen jogorvoslatot és segítséget. Következésképpen a magam és a Petíciós Bizottság nevében az összes érintett intézmény közötti szorosabb együttműködésre hívok fel azért, hogy a polgárok pontosan tudhassák, hová forduljanak jogorvoslatért.

Zuzana Roithová, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (CS) Biztos úr, tisztelt képviselőtársaim, a SOLVIT internetes szolgáltatás immáron nyolc éve működik, és a panaszok 83%-át, melyeket a polgárok és a vállalkozások az európai szabályozás nem megfelelő tagállami alkalmazása miatt nyújtottak be, 10 napon belül sikerült megoldania. 2008-ban a SOLVIT útján megvalósult informális megoldásoknak köszönhetően 32 millió euró perértékre rúgó jogvitákat és károkat sikerült elkerülni.

A három jelentésünk által feltárt probléma kétszintű: legelőször is ott van egy sor tagállam késlekedése az európai szabályozás nemzeti gyakorlatba történő átültetése tekintetében, ugyanis 100, a belső piacra vonatkozó irányelv nem lépett még teljesen hatályba. Tudom, hogy ez kicsi arány, de mégis jelentős arány. A másik probléma a SOLVIT gyakorlati eszközként való igen gyér használata. A Cseh Köztársaságban például a SOLVIT jól ismert a szakemberek körében, a bejegyzett vállalkozásoknak azonban csupán 7%-a tud bármit is erről a szolgáltatásról. A franciaországi helyzet ennél sokkal rosszabb. A statisztikák szerint a SOLVIT-tal csak egyetlen személy foglalkozik hivatásszerűen.

Nagyon örülök annak, hogy bizottságunk támogatta az általam árnyékelőadóként előterjesztett javaslatokat is, például a SOLVIT-hálózat tagállami hivatásos adminisztratív személyi állományának növelését célzó intézkedést. Ugyanakkor a hálózatot elsősorban a vállalkozások, a külföldön munkát vállalók, a különféle egyesületek, a nemzeti parlamentek, sőt az Európai Parlament körében kell népszerűsíteni. Szeretném megemlíteni, hogy a SOLVIT-ot össze kell kötni a Bizottság által működtetett egyesített kapcsolattartó pontokkal és tanácsadó szolgálatokkal, és természetesen az is fontos, hogy a Bizottság időben tájékoztasson minden országot a SOLVIT-hálózaton keresztül megoldott ügyekről. A Bizottságnak az elemzéseket éves jelentésekben kell benyújtania, és így persze javíthatnánk a SOLVIT-hálózat használhatóságán.

Felettébb örvendek annak, hogy a politikai paletta bizottságunkban részt vevő képviselői ennyire széles körű támogatásban részesítették mindhárom jelentést, és remélem, hogy a plenáris ülés is támogatni fogja ezeket. Szeretnék valamennyi előadónak köszönetet mondani elvégzett munkájáért.

Evelyn Gebhardt, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Barnier biztos úr, Dalli biztos úr, hölgyeim és uraim, ma a belső piacról, a fogyasztóvédelemről és a személyek Európai Unión belüli mobilitásáról tárgyalunk. Amikor e három eszközről vitázunk, ezek a kulcsfontosságú kérdések, és én különösen ezekkel kívánok foglalkozni.

E három téma összefogása ma óriási előnnyel jár számunkra, hiszen a gazdaság, valamint a fogyasztók és munkavállalók jogai nem eleve ellentétesek egymással, ezeket össze kell hangolni. Ebben a vonatkozásban a jövőben előre kell lépünk. Ezért jó, hogy ma sor kerül erre az együttes vitára.

Hogy ez valósággá váljék, mindenekelőtt három politikai alapelvet kell előtérbe helyeznünk. Először is – és ezt Barnier biztos úr igen jól kifejtette az előbb –, le kell győzni a protekcionizmust, amely még mindig a

tagállamok nemzeti kormányai gondolkodásának homlokterében áll. Ezt a lépést feltétlenül meg kell lépniünk, ami napirenden is van.

A második politikai alapelv az, hogy garantálnunk kell mind a fogyasztók, mind a munkavállalók jogainak magas szintű védelmét. Más szóval, a belső piac nem a jogok eltörlését, és nem is deregulációt jelent, hanem annak szavatolását, hogy ezeken a területeken megőrizzük közös jogaink nagyon magas szintjét. Ezért nem értünk egyet Von Thun Und Hohenstein asszony jelentésének egyik bekezdésével, amely az úgynevezett belső piaci eredménytáblára vagy másképp a belső piaci tesztre vonatkozik. Ez rossz megközelítés, mely azt sugallja, hogy egyedül a piac működésének mikéntje a fontos. Nem ez a lényeg, hanem az, hogy az európai uniós szabályozásnak milyen hatása lesz a munkavállalók jogaira és a fogyasztók jogaira. Ezért mi elvetjük ezt a felvetést, mert rossz felvetés.

Harmadsorban e jogokat európai szinten jól érvényre kell juttatni. Ebből a célból olyan kollektív jogorvoslati rendszerre van szükségünk, amely lehetővé teszi, hogy a fogyasztó ne maradjon magára a belső piacon, hanem képes legyen valóban érvényesíteni a jogait.

Robert Rochefort, az ALDE képviselőcsoport nevében.. – (FR) Elnök úr, tisztelt képviselőtársaim, először is hadd szögezzem le: nagy megelégedésemre szolgál, hogy a belső piacról és a fogyasztóvédelemről szóló eszmecsere kiemelt jelentőségű vitaként szerepel a ma délelőtti napirenden.

Barnier úr, a gazdasági válság összefüggésében a belső piac olyan ütőkártya, melyet feltétlenül ki kell játszsanunk. A belső piacon persze a fogyasztás az, amely talán a legfontosabb húzóerő, és amelyet nagyon rövid távon támogatni kell. De nem akármilyen fogyasztást. Olyan fogyasztásra van szükségünk, amely előkészíti a jövőt, amely összhangban van a fenntartható fejlődés kihívásaival; felelős fogyasztásra van szükség, amely nem mindig a családok vásárlóerejét növelni hivatott diszkonttermékeket reklámozza, melyek sokszor közepes minőségűek, és a szinte szisztematikusan az Unió kívülre áthelyezett termelésből származnak. Tudjuk, hogy kik ennek a legfőbb áldozatai: a legalacsonyabb jövedelmű, legkiszolgáltatottabb fogyasztók.

Röviden, Uniónk belső piacának erősítése és fejlesztése érdekében újfajta bizalmat kell kiépítenünk a fogyasztók és a vállalkozások, és különösen az értékesítő vállalkozások között. Nagyon világos üzenetet szeretnék a Bizottsághoz címezni. Igen, Dalli úr, megkapják a támogatásunkat, de nyugtalanok vagyunk a hatáskörök önközi megosztásával összefüggő kockázat miatt. Attól tartunk, hogy ez felelősségük szétaprózódásához vezet. Emellett rendkívül oda fogunk figyelni, hogy valóban összehangolt módon dolgozzanak együtt. Elvárjuk, hogy az Európai Unió valamennyi politikájában a Lisszaboni Szerződés szellemében ténylegesen figyelembe vegyék a fogyasztók érdekeit.

Azonnal mondom is egy példát, mely nemcsak Barnier urat és Dalli urat köti össze, hanem Reding asszonyt is. Eljött az ideje a kollektív jogorvoslatokról szóló zöld könyvet nyomon követő intézkedések meghozatalának. Azt várjuk önöktől, hogy történjék előrelépés ebben a témában. Minthogy ön, Dalli úr, már utalt erre, szeretném öntől megkérdezni, hogy van-e már ebben a kérdésben ütemterv. Azt is várjuk önöktől, hogy új, sajátos európai formát találjanak ki arra, hogy a kollektív jogorvoslatok elkerüljék az amerikai rendszer közismert torzulásait, hogy olyasmit találjunk ki, ami mindenki szolgálatára lesz, és ami nem állítja szembe egyesek érdekeit másokéival.

Szeretnék gratulálni képviselőtársunknak, Hedh asszonynak, igen kimerítő jelentéséhez. Szeretném kiemelni, hogy Hedh asszony jelentésében jogosan hangsúlyozza a fogyasztásra való nevelés jelentőségét, amelynek egész életen át kell tartania, és amely nemcsak a gyermekekre vonatkozó kérdés, hanem fogyasztói kérdés is, hiszen az árak gyorsan változnak, és a marketing egyre kifinomultabbá válik.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót.)

Zárásképpen csak annyit mondanék, hogy a mutatók, az eredménytáblák kiváló dolgok – az egykori statisztikus-közgazdász szól belőlem –, de mindez nem helyettesítheti a politikai akaratot, amelynek fellépésünk valódi mozgatórugójának kell lennie.

Heide Rühle, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.. – (DE) Elnök úr, ott szeretném folytatni, ahol Barnier úr kezdte, aki a belső piacnak a mostani válságban játszott alapvető jelentőségéről szólt. Ez megint igen egyértelműen bebizonyosodott. Ugyanakkor a belső piac nyilvánvalóan megköveteli, hogy a polgárok bízzanak benne, mert csak ekkor fog megfelelően működni. Márpedig ez még sok szinten kívánnivalót hagy maga után. A hazai viták során különösen mi, parlamenti képviselők, gyakran azt vesszük észre, hogy a közvéleményben még mindig igen erőteljesen élnek a belső piaccal kapcsolatos féltelmek, és az olyan témák,

mint a protekcionizmus, sajnos kedvező fogadtatásra találnak, mert az ilyesmit nemcsak a kormányok propagálják, hanem sok polgár támogatását is élvezik. Ezért is fontos, hogy mi itt a Parlamentben minden tőlünk telhetőt megtegyünk a belső piacba vetett bizalom fokozására. Ennek megvalósításához természetesen kulcsfontosságú elem a fogyasztóvédelmi politika. A magas szintű fogyasztóvédelmet biztosító fogyasztóvédelmi politika növelheti és megőrizheti az embereknek a belső piacba vetett bizalmát. Ezért keményebben kell dolgoznunk ezen a területen.

Üdvözlöm, hogy ma mindkét biztos itt van. Önök természetesen jól tudják, hogy a mi képviselőcsoportunk is bírálatot fogalmazott meg azzal összefüggésben, hogy a fogyasztóvédelmi politikáért ezentúl nem egyetlen biztos felel, hiszen a Kuneva asszony által küldött üzenet igen pozitív volt. Ezért üdvözljük, hogy most önök teljesen egyértelmű jelzést küldenek felénk arról, hogy együtt akarnak működni ezen a téren. Attól is tartottunk, hogy a felelőségek különböző biztosok közötti megosztásával a fogyasztóvédelem végül nem kap majd elegendő figyelmet. Remélem azonban, hogy ez nem egy egyszeri alkalom, hanem önök ebben az ügyben igen szorosan együtt fognak működni velünk, hiszen van néhány igen fontos megoldandó kérdés; például még le kell zárunk a csoportos keresetekre és a kollektív jogorvoslatra vonatkozó szabályozás témájának vitáját, és ebben a vonatkozásban előre kell lépniünk. Természetesen ez is igen számottevő szerepet fog játszani a polgárok bizalmának növelésében.

Még több olyan eszközre van szükségünk, melyek egyértelművé teszik, hogy a polgárok védelemben részesülnek a belső piacon. A SOLVIT nagy horderejű eszköz ebben a vonatkozásban. Ezért fenntartás nélkül támogatjuk Buşoi úr jelentését. A SOLVIT, amely lehetőséget kínál a peren kívüli megoldásokra, bizalmat ébreszt a belső piacon, a fogyasztókat alaposabb ismeretekkel látja el a belső piacról, márpedig ez nagyon gyakran hiányzik a tagállamok hatóságai részéről. A SOLVIT ebben a tekintetben kulcsfontosságú pluszt jelent. Ebben az évben én vagyok a költségvetés előadója, és biztosíthatom Dalli urat, hogy a fogyasztóvédelmi politika területén nagyon oda fogunk figyelni a költségvetési ügyekre és a források elosztására. Már felvettük a kapcsolatot a Parlament Költségvetési Bizottságával, és hangsúlyoztuk, hogy természetesen azt akarjuk, hogy erre továbbra is álljon rendelkezésre keret, valamint hogy a megfelelő pénz felhasználásra kerüljön. Ebben a vonatkozásban számíthatnak a támogatásunkra.

Még egyszer összefoglalva, úgy gondolom, hogy a jelentések összességében igen fontos és nagyon pozitív jelzést küldenek. Jóllehet támogatjuk a jelentéseket, egy bírálatot mégis megfogalmazunk, ez pedig a belső piaci ellenőrzésre vonatkozik, mely meglátásunk szerint meglehetősen egyoldalú. Ha felül fogjuk vizsgálni az irányelveket, ezeket különféle szempontokból kell felülvizsgálni. Itt a fenntarthatóság és a szociális kérdések egyaránt fontos témák. Ha felülvizsgálatra kell sort keríteni, akkor ennek nem csupán a belső piac egyedüli vetületére kell összpontosítania, hanem átfogó felülvizsgálatnak kell lennie. Ebben a vonatkozásban a szubszidiaritás témája is megfelelően figyelembe veendő. Ezért sajnálatosnak tartjuk, hogy a belső piaci ellenőrzés egy vetületre fókuszál. Elviekben azonban támogatjuk az előadó megközelítését, ideértve a belső piaci ellenőrzés vetületét is, és meg fogjuk szavazni a jelentést.

Adam Bielan, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, a négy szabadságra – a személyek, az áruk, a tőke és a szolgáltatások szabad mozgására – épülő közös piac felépítésének a folyamata még nem fejeződött be, főként, ha a negyedik szabadságra, a szolgáltatások szabad mozgására gondolunk, és ezen a téren még rengeteg tennivalónk akad. Ez főként a gazdasági pangás időszakában és a jelenlegi európai gazdasági válságra tekintettel rendkívül jelentőségteljes folyamat. Valóban a gazdasági lassulás idején kell beszélnünk a közös piac érdemeiről, és talán ekkor fogjuk látni azt a politikai akaratot, melyre Rochefort úr felhívott.

Ezért szeretnék gratulálni az Európai Parlament Elnökségének ahhoz, hogy felismerte az ügy fontosságát, és úgy határozott, hogy a három jelentésről szóló vitát a Parlament mai ülésnapjának kiemelt vitájaként kezeli. Köszönetemet és gratulációmát kell kifejeznem Harbour úrnak, a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság elnökének is az ebben a vonatkozásban kifejtett erőfeszítéseinek a hatékonyságáért. Szeretnék gratulálni a három előadónak is a három nagy horderejű jelentéshez. Ugyanakkor nem tudok elmenni egyfajta abszurditás mellett. A mai plenáris ülésen ugyanis Thun asszony egyebekben kitűnő jelentéséről vitázunk, de ez a jelentés a 2008-as belső piaci eredménytáblára vonatkozik. Néhány nappal ezelőtt viszont a Bizottság közzétette a 2009-es belső piaci eredménytáblát. Úgy gondolom, ez egy újabb ok arra, hogy a jövőben a Bizottság a belső piacot ellenőrző mind a négy jelentést egy időben hozza nyilvánosságra, hiszen végeredményben a belső piaci eredménytábla, a fogyasztói piacok eredménytáblája, a SOLVIT-jelentés és az Állampolgárok Tanácsadó Szolgálat mind-mind ugyanarról szól, és mindegyiket ugyanakkor kellene megkapnunk.

Végül szeretném támogatásomról biztosítani a Thun-jelentésben foglalt két fő javaslatot. Teljes mértékben támogatom az éves belső piaci fórum megtartására irányuló javaslatot, és ami még fontosabb, a kötelező tesztet, a „belső piaci tesztet”, melynek az Európai Bizottság minden jövőbeli javaslatát kísérnie kell.

Kyriacos Triantaphyllides, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr, most egyre sürgetőbb az a nézet, melyet a Lisszaboni Szerződés és magának a Bizottságnak az állásfoglalása is megerősít, és amelynek az értelmében a fogyasztóvédelmi politikának az egészséges piac megőrzésére kell koncentrálnia, ahol a fogyasztók biztonságosan és bizalommal mozoghatnak.

Ez az érvelés azon alapul, hogy ha a fogyasztók jól érzik magukat a piacon, bíznak a piacban, és a határokon átnyúló kereskedelem ösztönzésben részesül, nőni fog a versenyképesség, és a fogyasztók az áruk és szolgáltatások szélesebb választékához versenyképesebb árakon fognak hozzájutni.

Nem értünk egyet azzal az állásponttal és nézettel, hogy a versenyképesség és a polgárok jóléte szempontjából a hatásosabb és rugalmasabb fogyasztói piacok alapvető tényezőt jelentenének. A gazdasági válság azt bizonyítja, hogy minden egyes állam sajátos körülményeinek, nem pedig egy egységes norma, nevezetesen a vegytiszta verseny dogmatikus alkalmazásának kell az irányadónak lennie a számunkra. Úgy véljük, hogy a versenyképesség nem függ össze a polgárok jólétével, mivel a jelek szerint a versenyképesség a gazdasági társaságoknak hoz hasznot, hiszen az árcsökkenések összességében a mai napig bizonyíthatóan nem a fogyasztóknak kedveztek.

Az alapvető fogyasztási cikkek esetében a szegényebb társadalmi rétegek és az egész társadalom érdekében árszabályozásra van szükségünk. Az egyedüli politika, amely képes megszüldíteni és fokozni a fogyasztóvédelem szintjét, az emberközpontú politika, amely az emberek jóléte, nem pedig a verseny fokozása körül forog.

Mindennek leszögezése mellett egyetértünk a piac zökkenőmentes működésével való európai fogyasztói elégedettség felmérésére és értékelésére szolgáló eredménytáblával, másrésztől viszont nem szabad eltávolodnunk a lényegtől és a célkitűzéstől, amely nem más, mint egy emberközpontú belső piac működtetése, mely az emberek jóléte, nem pedig számok körül forog. A fogyasztói eredménytáblát olyan eszköznek tekintjük, amely arra szolgál, hogy egy konkrét keretben és egy adott időpontban regisztrálja a fogyasztói elégedettség mértékét. Ugyanakkor az értékelés és az adatok egyszerűen attól, hogy látszólag növelik a fogyasztói önbizalmat és biztonságot, önmagukban még nem képesek nagyobb jólétet keletkeztetni a fogyasztók számára.

Ezenfelül bármilyen értékelést számszerűsíthető társadalmi célok alapján kell elvégezni. Azt is megjegyezzük, hogy mivel az eredménytábla elsődleges célja a fogyasztói panaszok nyilvántartása, különleges hangsúlyt kell fektetni a visszaélések elkerülésének érdekében fogantatandó intézkedésekre.

Oreste Rossi, az EFD képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ma a fogyasztók egészségével és védelmével kapcsolatos három intézkedésről vitázunk, amelyet bizottsági szinten már megszavaztunk, és amelyet a plenáris ülésen is meg fogunk szavazni.

Mi a polgárok oldalán állunk, akik számára túl gyakran hátrányosak az európai szervek által hozott döntések: gondolok itt az Emberi Jogok Európai Bíróságának azon ítéletére, amely megtagadja a feszület nyilvános helyre való kifüggesztésének a szabadságát; arra, hogy nem vagyunk képesek hatékonyan kezelni az illegális bevándorlást; a szűnni nem akaró harmadik országokbeli emberözönre, akik elveszik a munkát honfitársaink elől; arra, hogy fogyasztóinknak az illetékesek vonakodnak rendes tájékoztatást adni arról, hogy mit vásárolnak, vagy az élelmiszerek honnan származnak.

A Hedh-jelentés fontosságot tulajdonít az európai polgárok szempontjainak, akik nap mint nap tapasztalják a belső piac előnyeit és hátrányait, és kiemeli, hogy milyen bölcs dolog volt 2007-ben fogyasztóügyi biztost kinevezni. A jelentés arra is rámutat, hogy szükség van a tagállamok, valamint a harmadik országok felügyeleti és ellenőrző szervezeteinek a harmonizálására.

A Thun Und Hohenstein-jelentés bírálatot fogalmaz meg bizonyos múltbeli hozzáállásokkal kapcsolatban, valamint felszólít a tagállamok és a Bizottság közötti felelősségmegosztásra.

A Buşoi-jelentés a SOLVIT-hálózatra vonatkozik, amelyet az Európai Bizottság azért hozott létre, hogy a polgároknak és a vállalkozásoknak az Unión belül főként jogviták esetén történő jogérvényesítéséhez ingyenes segítséget nyújtson. A jelentés kritikát is tartalmaz a hálózat egyes nem hatékony elemeivel összefüggésben, és azt az ajánlást fogalmazza meg, hogy a polgárokat és a vállalkozásokat, akik és amelyek sokszor nem is

tudnak a SOLVIT létezéséről, jobban kell tájékoztatni. Jogalkotóként elsődlegesen a polgárokat és a fogyasztókat kell szem előtt tartanunk.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Elnök úr, tisztelt képviselőtársaim, a SOLVIT számottevően hozzájárulhat, és a SOLVIT-nak számottevően hozzá is kell járulnia a belső piacon a személyes és polgári jogok alkalmazásának és érvényre juttatásának átláthatóságához. A SOLVIT online problémamegoldó hálózat pragmatikus megközelítésre épül, amely hatalmas bürokrácia nélkül lesz mind a polgárok, mind a vállalkozások hasznára.

Ugyanakkor a 2009-es jelentésből az is kiderül, hogy a polgárok által felvetett kérdéseknek majdnem 40%-a egy másik uniós országban való tartózkodás feltételeivel függött össze. Ez felveti azt a kérdést, hogy vajon a tartózkodási jogokat még mindig nem átlátható módon alkalmazzák-e.

Tiziano Motti (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ma szavazni fogunk a fogyasztóvédelemről szóló saját kezdeményezésű jelentésről, egy olyan rendkívül fontos eszközről, amelyért többek között köszönetet kell mondanom az előadónak, Hedh asszonynak, és a többi előadónak is azért a kitűnő légkörért, melyben sikerült együtt munkálkodnunk.

Számos pont volt, mellyel kapcsolatban teljesen egyetértettünk, és más pontok, melyeken reményeim szerint a jövőben dolgozhatunk majd: konkrétan az Európai Bizottság által előmozdított európai fogyasztói eredménytáblán, ezen az igen jelentős eszközön, amely mindazonáltal véleményem szerint még mindig nem szolgáltat olyan szabványosított adatokat, melyek lehetővé tennék a fogyasztók számára egyértelmű döntések meghozatalát. Ha gazdasági társaság lennénk, és a társaság jövőjéről még mindig pontatlan adatok alapján döntenénk, csődbe mehetnénk. Ezért remélem, hogy a jövőben olyan adatbázissal dolgozhatunk majd, amely lehetővé teszi egyértelmű döntések meghozatalát.

Azt is tekintetbe kell vennünk, hogy többek között ebben a jelentésben is a fogyasztó van a rivaldafényben, de meglátásom szerint és képviselőcsoportom nevében is szólva, azt hiszem, hogy a jövőben nagyobb egyensúlyra lesz szükség, hiszen az európai polgárok nemcsak fogyasztók, hanem a belső piacon működő társaságok munkavállalói is. Ezért mindig ügyelnünk kell arra, hogy egyensúly legyen a szolgáltatók és az ártermelők, valamint maguk a fogyasztók között, hiszen ez a célkitűzésünk.

A szabad fogyasztó a tájékozott fogyasztó – ezért üdvözlendő minden további információ nyújtására irányuló kezdeményezés –, de nemet mondtunk az iskolai rendszerű elképzeléseknek, mivel nem léphetünk a fogyasztók helyébe, amikor saját választási szabadságukkal kívánnak élni. Úgy gondoljuk, hogy a kisgyermekek számára a fogyasztói nevelés tekintetében a szülőknek kell az első hivatkozási pontnak lenniük. Ezenfelül a gyermekek fogyasztását a szülei tartják kézben, főként, amíg a gyermekeik kiskorúak.

Ami a felnőtteket illeti, a fogyasztók néha ugyan nehezen képesek megvédeni magukat a megfelelő jogi csatornákon keresztül, és mi ezért támogatjuk a peren kívüli jogorvoslatot, ám úgy gondoljuk, hogy főként egy ilyen válságos időszakban nagyobb erőfeszítést lehetne tenni a már létező eszközök működtetéséért, és nem a fogyasztói ombudsmanok számának növelésére kellene törekednünk.

Végezetül a közigazgatás által nyújtott szolgáltatásokról szólnék. Sajnálom, hogy nem vették kellően figyelembe azt, hogy a közigazgatás, az önkormányzatok, a különböző szervek és tartományok, sőt maguk az államok is hivatkozási pontot jelentenek a fogyasztók számára. Remélem, hogy a jövőben többet tehetünk ez ügyben, hiszen a fogyasztók számára lehetővé kell tenni, hogy a közigazgatás által nyújtott szolgáltatások működési rendellenességeivel szemben is védelmet kapjanak.

Liem Hoang Ngoc (S&D). – (FR) Elnök úr, elnök asszony, köszönetet mondok Von Thun asszonynak alapos munkájáért és a jelentés általános színvonaláért.

A <http://www.europarl.europa.eu/members/expert/politicalBodies/search.do?group=2953&language=HU> \o "Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja" ának árnyékelsőadjaként örülök, hogy a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottságban lezajlott szavazás lehetővé tette, hogy a jelentés végleges változatába bekerüljön egy sor olyan elképzelés, melyeket szeretnénk volna ott látni.

Az első annak a szükségessége, hogy a belső piaci eredménytábla összeállításakor kvalitatívabb megközelítést kell alkalmazni, mely lehetővé teszi a hiányos átültetés okainak a meghatározását. Miközben nem becsüljük alá a számszerűsített adatok, valamint az Unió jó és rossz tanulóinak előtérbe állításából következő nyomás hasznosságát, véleményünk szerint a Bizottságnak ambiciózusabbnak kellene lennie, és meg kellene kísérelnie az eredménytáblát olyan eszközzé alakítani, melynek segítségével érthetővé válnának azok a nehézségek,

melyekkel a tagállamok az átültetés folyamata során szemben találják magukat. Annál is inkább, mivel mindannyian tudjuk, hogy a hiányos átültetés néha nem a tagállamok vonakodásának, hanem az átültetendő európai szabályozás gyatra színvonalának a következménye.

A második gondolat, melyet kiemeltem, az, hogy az átültetési időszak egész folyamán erősíteni kell a Bizottság és a tagállamok közötti párbeszédet. Minél több információcserére kerül sor a folyamatot megelőzően, annál inkább lehetségessé válik az átültetés hiánya veszélyének vagy a helytelen átültetés veszélyének az elkerülése.

A jelentés azonban egy ponton problematikus: a 10. pontról van szó, mely eredetileg nem szerepelt Von Thun asszony jelentéstervezetében. Ez a pont egy belső piaci teszt létrehozását javasolja, melynek minden új javasolt jogszabályt alá kellene vetni. Mi ezt határozottan ellenezzük, mivel meglátásunk szerint egy ilyen teszt a legjobb esetben fölösleges, a legrosszabb esetben pedig veszélyes.

A belső piacot hátráltató esetleges akadályok vizsgálata ugyanis már megvalósul az Európai Bizottság által a minden egyes újabb jogszabályjavaslat kapcsán elvégzett hatástanulmányok keretében. Nem szeretnénk, ha a belső piaci teszt a szociális vagy környezetvédelmi vívmányok megkérdőjelezésének ürügyéül szolgálna, mert ebben az esetben nem tudjuk elfogadni.

Jürgen Creutzmann (ALDE). – (DE) Elnök úr, Barnier biztos úr, Dalli biztos úr, az, hogy ma a fogyasztóvédelemről és a belső piacról szóló három saját kezdeményezésű jelentést vitatunk meg, azt mutatja, hogy az e területeken elért minden eredményünk dacára még mindig sok jobbítanivaló akad. El kell ismerni, hogy a belső piaci irányelvek tagállamok általi átültetése átlagosan jelentősen javult, ámde hét tagállam nem teljesítette a Bizottság azon célkitűzését, mely szerint a belső piaci irányelvek hiányos átültetésének az arányát 1%-ra kell leszorítani.

A legfőbb probléma azonban inkább az uniós szabályozás alkalmazásával, mintsem az átültetésével függ össze. Például a Szerződés megsértésének esetében a tagállamoknak átlagosan másfél évébe – azaz még mindig túl hosszú idejébe – kerül az Európai Bíróság ítéletének a végrehajtása. Ez leolvasható a jelenlegi belső piaci eredmény tábláról, <http://www.europarl.europa.eu/members/expert/politicalBodies/search.do?group=2966&language=HU> \o "Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport" ezt elfogadhatatlannak tartja. Ez a hiányosság gondot jelent majd a polgárok, és különösen a kis- és középvállalkozások számára, melyek a belső piacon belüli összehangolt szabályoktól függenek, de amelyek ha határokon átnyúlva kívánnak működni, váratlan, időrabló és bürokratikus akadályokba ütköznek.

Ezért fontos a SOLVIT továbbfejlesztése. A SOLVIT olyan online problémamegoldó hálózat, melyben a tagállamok pragmatikus módon működnek együtt a hatóságok helytelen belső piaci szabályalkalmazása következtében előállt problémák megoldása céljából. A végén valamennyi tagállamnak biztosítania kell a SOLVIT-központok számára a pénzügyi forrásokat és a megfelelően képzett személyzetet. Az ALDE képviselőcsoport hangsúlyosan felszólít arra, hogy termékeik és szolgáltatásaik határokon átnyúló értékesítésének megkönnyítése érdekében a polgároknak jobban tudatosítani kell a tagállami SOLVIT-központok létezését. Evégett az érintett szervezeteknek a széles körű tájékoztatási kampányokba történő bevonására legalább annyira szükség van, mint egy egységes, közérthető és könnyen megtalálható, mindenfajta panasz fogadására kész internetes portálra.

Malcolm Harbour (ECR). – Elnök úr, a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság elnökeként nagy örömmre szolgál először is kifejeznem azt, milyen nagyra értékeljük mindannyian – miként erre már számos képviselőtársam is utalt – azt, hogy Barnier biztos úr és Dalli biztos úr egyaránt velünk van ma, másodsorban pedig megjegyezmem, hogy meglátásom szerint ez nagyszerű alkalom a Parlament számára.

Egy bizottságunk van, amely a kulcsfontosságú jogalkotási eszközök követésére és bevezetésére összpontosító három saját kezdeményezésű jelentést állított össze, s miként ön is leszögezte, Barnier biztos úr, az önök sikerességét részben nemcsak az önök által beterjesztendő jogalkotási javaslatok számán, hanem ezek működésének mikéntjén is le fogják majd mérni.

Véleményem szerint ez valóban jelentős fejlemény, amely mellett a Parlament valamennyi bizottságának el kell köteleznie magát. Külön köszönetet szeretnék mondani a bizottság mindazon koordinátorainak, akik együtt dolgoztak velem feladatunk előrevitelében, valamint annak előmozdításában, hogy a nemzeti parlamentek kötelezzék el magukat nemzeti parlamenti fórumok létrehozására.

Nagyon remélem, hogy – miként mindkét biztos utalt rá – lesz egy szélesebb belső piaci fórumunk, de szeretnénk, ha jelentéseiket együtt terjesztenék be, és így ezzel a tényleg fontos témával összefüggő éves parlamenti esemény alakulhatna ki.

Úgy gondolom, jelentősége van annak, hogy – ha az Európa 2020 javaslatra gondolunk – az egységes piac kiteljesítése egyetlen bekezdésre szorítkozik, melyben a hiányzó láncszemek pótlásáról és a hálózatok kiteljesítéséről van szó. Nos, remélem, valamennyi képviselőtársam egyetért velem abban, hogy ez egyáltalán nem elfogadható. Az Európa 2020 kezdeményezés hozzájárulásra szólítja fel a tagállamokat, és az előadóktól (akiknek hálásan köszönöm a jelentésüket) hallottuk, hogy a tagállamoknak hozzá kell járulniuk az egységes piac kiteljesítéséhez.

Fellépésünknek zászlóshajó kezdeményezésnek kell lennie, és nem szabad olyan módon háttérbe szorulnia, ahogy ez az Európa 2020 kezdeményezésben megtörtént, s remélem, hogy önök mindketten segíteni fognak nekünk abban, hogy ez az elkövetkező néhány hét folyamán biztosan be is következzen.

Trevor Colman (EFD). – Elnök úr, ez a ma délelőtti ülésen az első eltérő vélemény: a jelentések fenntartás nélkül támogatják az európai fogyasztóvédelmi szabályozás tagállamokban történő bevezetését, valamint a piacok integrációs folyamatának nyomon követését, melyekről éves jelentés ad majd számot.

Az egyik legfőbb ajánlás az olyan témákra vonatkozó fogyasztói piaci eredménytábla létrehozása, mint a fogyasztói panaszok, árak, elégedettség, szolgáltatóváltás és biztonság, valamint egy sor egyéb hosszú távú mutató. A Bizottság a fogyasztói piacok eredménytáblájában meghatározott valamennyi úgynevezett problémás ágazat mélyreható elemzését szándékozik elvégezni.

Az egymásba fonódó végrehajtások, valamint a saját magát örökösen újraszülő szabályozás bürokratikus hálójá Nagy-Britanniában a kisvállalkozói kiskereskedelemmel azt fogja művelni, amit a közös halászati politika tett a brit halászati ágazattal: el fogja pusztítani.

A hivatali beavatkozás és túlszabályozás már megint a kisvállalkozót célozza és sújtja. Bármennyire jó szándékúak legyenek is ezek a javaslatok – és bizonyos vagyok abban, hogy jó szándékúak –, már megint egy olyan uniós megoldással állunk szemben, mely kétségbeesetten keresi a problémát.

Andreas Schwab (PPE). – (DE) Elnök úr, biztos úr, fenntartás nélkül egyetértek a képviselőtársaimtól hallott bölcs hozzászólásokkal – a legutolsó kivételével –, ezért rögtön a legfontosabb kérdésekre térnék.

Von Thun asszony jelentése ékes példája annak, hogy mi, az Európai Parlament, miként mutathatjuk meg, hogy komolyan gondoljuk a Tanáccsal közösen általunk meghozott döntések tényleges végrehajtását, mely feladat a tagállamokra hárul. Ezért nekünk, a Parlamentnek, a Bizottsággal karöltve az elkövetkező néhány évben fokozottabb figyelmet kell fordítanunk annak szavatolására, hogy a végrehajtás ténylegesen eredményes legyen.

A másik dolog, amire ez a jelentés rámutat, az, hogy nem fog működni a szocialisták által egyértelműen vágyott megosztás, nevezetesen az, hogy ők a jó dolgokért, a fogyasztóvédelemért meg a munkavállalók védelméért legyenek felelősek, a Bizottság meg csak tartsa kézben a belső piacot.

Ezért az a kérésünk – melyre a jelentés a belső piaci teszttel adott választ –, hogy gyűjtsük egybe a belső piacon általunk értékesnek tartott, a fogyasztók által kedvelt és a vállalkozások számára szükséges, lényeges elemeket, és fogjunk világos értékelésbe.

Korántsem akarjuk lábbal tiporni a munkavállalók jogait, azt viszont akarjuk, hogy a munkavállalók megvásárolhassák az általuk értékesnek tartott termékeket. Mi nem akarunk zavart okozni a tagállamok társadalmi felépítésében, hanem azt akarjuk, hogy a társadalmi felépítés igazodjon a jövőhöz. Ez egyensúlyt igényel, amelyet a Parlamentnek a Bizottsággal együttműködve kell megtalálnia. Arról szó sem lehet, hogy a Bizottság legyen a bajokért, míg a Parlament jó dolgokat ígérjen.

Másodszorban Hedh asszony jelentése, melyhez a valamennyi itt megvitatott jelentéshez hasonlóan az árnyékelőadók nagyszerűen tették hozzá a magukét, arról árulkodik, hogy a fogyasztói bizalomnak legalább akkora jelentőséget kell tulajdonítanunk, mint a vállalkozók bizalmának. Ez a jövő feladata lesz, amelyre megoldást csakis úgy találhatunk, ha a hosszú távú meggondolásokkal a belső piac célkitűzésére koncentrálunk, ha véget vetünk az egymástól elkülönülő főigazgatóságokban és eltérő politikai megközelítésekben megnyilvánuló szétaprózottságnak, és ha a belső piacot valóban az európai projekt olyan magas szintű céljának tekintjük, melyet az elmúlt években meglehetősen elhanyagoltunk.

Biztos urak, felettébb örvendek, hogy ma mindketten velünk vannak, és hogy ezt a lendületet az elkövetkező öt évre magukkal viszik a Bizottságba.

Catherine Stihler (S&D). – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani a biztosoknak és az előadóknak. A SOLVIT-jelentés árnyékelőadója voltam, ezért képviselőcsoportom, a szocialisták képviselőcsoportja nevében erre szeretném helyezni a hangsúlyt.

A SOLVIT fantasztikus elgondolás, és megítélésem szerint Dalli biztos úr ezt frappánsan foglalta össze, amikor azt mondta, hogy a SOLVIT szintisztán az emberekről szól. Polgárcentrikus, megpróbál segíteni azoknak, akik az EU által létrehozott korlátokba és problémákba ütköznek, és a gondot 10 héten belül igyekszik megoldani. Tudom, hogy egyesek ódzkodnának a gondolattól, hogy „a kormánytól vagyok, és azért vagyok itt, hogy segítsek”, ámde a SOLVIT lényegét tekintve egy 27 tagállamot felölelő hálózat, mely pontosan ezért van: a segítségnyújtásért.

Szeretnék nyilvánosan fejtegetni mindazok előtt, akik a tagállami SOLVIT-központokban dolgoznak. Még a múlt évben találkoztam az Egyesült Királyság SOLVIT-központját üzemeltető kis létszámú csapattal. Az, ahogyan az Egyesült Királyság SOLVIT-központja működik, példaértékű, ugyanis ott egy SOLVIT+ modellt próbálnak ki és használnak, amely a központot valamilyen problémával megkereső vállalkozások és egyének megsegítésében még tovább megy. A csapat a Vállalkozási és Ipari Minisztérium Európai Szabályozási Főosztályához tartozik. Számos módosítási javaslatom közül az egyik azt igyekezett biztosítani, hogy a központokat Európa-szerte, kivétel nélkül megfelelően töltsék fel személyzettel.

Barnier biztos úr, decemberben az ön jelenlétében vettem fel a Tisztelt Házban a SOLVIT kérdését, s megemlítettem, hogy ősszel a bizottságban azt hallottuk, hogy az ön saját tagállamában a SOLVIT-ot irányító személy egy gyakornok. A bizottság tagjai elszörnyedtek. Megkérdezhetem, miként decemberben is, hogy változott-e a helyzet? Ha most nem tud válaszolni a Tisztelt Háznak, megkérhetem arra, hogy nézzen utána? Fontos, hogy a SOLVIT-központokban megfelelően képzett emberek dolgozzanak.

A belső piac a minket összekötő központi kapocs. Fontos, hogy szabályozásunkat a tagállamok egyértelműbben és könnyebben tudják értelmezni, hogy a belső piac zökkenőmentesebben működhessen, s a fogyasztók learthassák a legjobb ár és a legmagasabb színvonal gyümölcsét.

Befejezésül: miért nincs SOLVIT-nap az Európai Parlamentben? Miért nem lóg minden választási iroda ablakában a SOLVIT-ot reklámozó plakát? Mit tehetünk hazai politikusainknak és politikai irodájuknak a SOLVIT előnyeiről történő tájékoztatása érdekében? Remélem, hogy továbbra is támogatni fogjuk a SOLVIT-ot, és segíteni fogjuk azokat az embereket, akiknek a képviselőletében itt vagyunk.

Morten Løkkegaard (ALDE). – (DA) Elnök úr, a belső piaci eredménytábláról szóló jelentés árnyékelőadójaként vagyok itt, és ilyen minőségemben erre a témára fogom kihegyezni a mondanivalómat; ebben a tekintetben a mai nap az öröm napja. Olyan nap ez, melyen mindannyian egyetérthetünk abban, hogy az eredménytáblák rendkívül jól beváltak. Alapszinten fantasztikus eredménynek tekintendők, ezért feltételezem, hogy csak egyetérthetünk abban, miszerint többet kell tenni az előmozdításukért. Annak is örülök, hogy a jelek szerint a szociáldemokraták rájöttek, hogy semmi esetre sem jó ötlet ellene szavazni. A híres-nevezetes tesztjavaslattal kapcsolatosan: mi, a <http://www.europarl.europa.eu/members/expert/politicalBodies/search.do?group=2966&language=HU> „\o” Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport” ban természetesen támogatjuk ezt a javaslatot, sőt kissé értetlenül állunk az előtt, hogy a javaslat elleni enyhén védekező jellegű érvelés hová is akar kilyukadni. Erre azonban még visszatérhetünk. Most csupán általános észrevételként annyit jegyeznek meg: nagyszerű, hogy egyébiránt széles körű egyetértés van a javaslatokkal és a jelentéssel kapcsolatban.

Most a jelentésbe is bekerült néhány, meglátásom szerint kedvező momentumra szeretnék összpontosítani. Először is, sikerült nyomatékosítanunk, hogy a tagállami közigazgatásokban szélesebb jogkörökre van szükség nemcsak nemzeti, hanem regionális és helyi szinten is. Úgy érzem, hogy az eredménytáblákkal részben az a gond, hogy még mindig hiányoznak a működtetés mikéntjéhez szükséges jogkörök. Ezért jó, hogy ez bekerült a jelentésbe.

A másik kedvező fejlemény a végrehajtás hangsúlyozása. A SOLVIT-központok sok dicséretet kaptak, én is teljes mértékben csatlakozom ehhez. Ahogy az előző felszólaló említette, tényleg ösztönözhetnénk egy európai parlamenti SOLVIT-nap bevezetését. Meglátásom szerint a SOLVIT legfőbb problémája jelenleg az, hogy nem eléggé ismert. Valóban égető szükség van arra, hogy a SOLVIT-ot a jelenleginél sokkal jobban előtérbe állítsuk. Ez elvezet utolsó megjegyzésemhez, mely annak hangsúlyozásával kapcsolatos, hogy ez – miként a jelentésből is kiderül – kommunikációs kérdés. Erőteljesen oda kell hatnunk, hogy a SOLVIT a

sajtóban és a nagyközönség előtt is nagy visszhangot kapjon, és hogy az olyan területek, mint a SOLVIT és az eredménytáblák, sokkal nagyobb figyelmet kapjanak.

Általánosságban és képviselőcsoportom nevében el szeretném mondani: valódi örömmre szolgál, hogy e jelentést feltétel nélkül támogathatjuk, és természetesen remélem, hogy a Bizottság – és felteszem, hogy ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Edvard Kožušník (ECR). – (CS) Elnök úr, tisztelt képviselőtársaim, olyasmivel szeretném kezdeni, ami még nem hangzott el az ülésteremben, mégpedig azzal, hogy Kuneva biztos asszonynak bizonyosan köszönettel tartozunk. Miként a többi képviselő is, én is boldog vagyok, hogy a két biztos, Dalli úr és Barnier úr ma itt van közöttünk – Barnier úr, aki kinevezése előtt bizottságunk tagja volt.

Személyesen találkoztam a Cseh Köztársaság SOLVIT-központjáért felelős személyekkel. El kell ismerni, hogy a SOLVIT kétségkívül kiváló lehetőség a belső piac számára, de azt is meg kell említeni, hogy a különböző országokban eltérő a megközelítés. Egyértelműen fontos, hogy a megközelítésnek legyen egy határokon átvéelő eleme, s remélem, hogy mindkét biztos hozzáteszi a magáét a határokon átnyúló fogyasztói piac kiépítéséhez, s főként a különböző nemzeti mentességek formájában megnyilvánuló korlátok lebontásához, s ezáltal megvalósítjuk majd a fogyasztói piac teljes harmonizációját.

Személyesen úgy gondolom, hogy a határokon átnyúló fogyasztói piac kiépülése fokozni fogja a versenyt, s végső soron a mai gazdasági válság leküzdésének hatékony eszközéül szolgál majd.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Elnök úr, biztos urak, hölgyeim és uraim, csatlakozzunk Barnier biztos úrnak a meghallgatásakor tett megállapításához, s a belső piacot tegyük barátunkká. Ha ezt a feladatot komolyan akarjuk venni, a belső piacot hazai piaccá kell alakítanunk. Ha pedig a belső piacot hazai piaccá alakítjuk, az Európai Unió polgárai számára elérhető helyévé változtatjuk azt. Európa mi vagyunk. Európát elérhető helyévé tenni egyáltalán nem ugyanaz, mint hazává tenni, a két dolog gyökeresen különbözik egymástól.

A belső piac még nem teljesedett ki. Még sok fejlődési tartalék rejlik benne. A Bizottságnak valamennyi korlátra rá kell világítania, és intézkedéseket kell javasolnia a lebontásukhoz. A globalizáció belső és külső kihívásaira adott legeredményesebb válaszunkat az euró és a belső piac jelenti. A belső piac erősségeit az európai polgárok szakértelme, valamint a kis- és középvállalkozások jelentik, melyek a gazdaság 90%-át adják. Ezért minden tagállamban a lehető leghamarabb át kell ültetnünk az európai kisvállalkozói intézkedéscsomagot. Fémjelezze ez az intézkedéscsomag a belső piacot. Az Európai Unió gazdaságának azonban 80%-át finanszírozzák hitelből, és csak 20%-át a tőkepiacról. A pénzügyi piacok újraszabályozásakor erről nem szabad megfeledkeznünk.

A harmadik erősség a versenyképes exportgazdaság. Itt szintén van néhány megoldandó feszültség, köztük a horizontális megközelítés kontra ágazati megfontolások, a négy alapszabadság kontra eltérő társadalmi valóságok, az elsősorban az adózás, az oktatás és a kutatás területén meglévő szakismeretek kiegyensúlyozatlansága, és a még bevezetés előtt álló fenntartható szociális piacgazdaság. A vállalkozásokkal és a fogyasztóvédelemmel kapcsolatos belső piaci információk egyablakos rendszerére van szükségünk.

A belső piaci fórum, valamint a három jelentésről évente mindig azonos napon megrendezendő együttes vita lehetőséget nyújt majd, hogy feltegyük magunknak ezeket a kérdéseket, és a belső piacot minden polgár számára hazai piaccá tegyük.

Bernadette Vergnaud (S&D). – (FR) Elnök úr, biztos urak, tisztelt képviselőtársaim, örülök, hogy egy kiemelt vita kapcsán szót ejthetek e három, a polgárok mindennapjait érintő jelentésről, egyúttal megragadom az alkalmat, hogy gratuláljak az előadóknak a munkájukhoz. Konkrétan a SOLVIT-hálózatról szeretnék szólni.

A hálózat immáron 8 éve létezik, számos problémát oldott meg hatékonyan, s mégis teljes ismeretlenség övezi. Hányszor kellett magamnak is a hozzám fordulókat e hálózathoz irányítani, melynek a létezéséről fogalmuk sem volt, pedig ez az eszköz erősíthetné a polgárok jogait védelmező Európa képét!

Be kell vallanom – és most nagyon örülök, hogy Barnier úr körünkben van –: megértem, hogy hazám kormánya miért nem reklámozza igazán a SOLVIT-ot. A megnövekedett esetszámot ugyanis igencsak nehezen kezelne az az egy szem gyakornok, aki ma, 2010-ben, Franciaországban a SOLVIT-hálózattal meg van bízva. Hiszen Franciaország végül is csak 60 millió lelket számlál, és csak a második európai uniós ország a 2009-ben előterjesztett esetszámot tekintve.

Igaz, hogy a megoldási arány csodával határos módon jónak mondható, a határidők viszont siralmasak: az ügyintézés átlagban csak 15 hét elteltével, vagyis az előírt leghosszabb átfutási időt öt héttel meghaladóan veszi kezdetét.

Felhívom tehát a Bizottságot és a tagállamokat, hogy különítsenek el erre tényleges pénzügyi eszközöket és emberi erőforrásokat, valamint folytassanak számottevő tájékoztató kampányokat, melyeknek különösen a vállalkozásokat kell megcélozniuk, ezek ugyanis 2009-ben ugyanannyi ügyet nyújtottak be, mint 2004-ben.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Elnök úr, biztos urak, szeretnék köszönetet mondani az érintett előadónak eredményes tevékenységükért. Az Európai Unió belső piaca minden hiányossága ellenére óriási siker, ezért nehezen értem a Colman úr által megfogalmazott bírálatot. A belső piac célja az, hogy a fogyasztókat kedvező áron színvonalas áruk és szolgáltatások széles választékával lássa el, s ezzel egyidejűleg a fogyasztóvédelem megfelelő szintjét is biztosítsa. Ezért úgy gondolom, hogy a fogyasztói jogok magas szintű védelem mellett történő teljes harmonizálásának irányában kellene elmozdulnunk, hogy a fogyasztók valóban kiaknázhassák a belső piac előnyeit. A határokon átnyúló kereskedelem és az e-kerkedelem bővülésével ez különös jelentőséget nyer.

Meggyőződése, hogy a – nem amerikai, hanem európai modellre épülő – csoportos keresetek hatékonyan erősítenék az európai fogyasztókat. Ebben a vonatkozásban abba kell hagynunk a habozást, és végre a tettek mezejére kell lépniük. Örülök, hogy Dalli biztos úr magáévá teszi ezt az igényt.

Mindannyian tudjuk, hogy manapság a legtöbb munkahely a szolgáltató ágazatban létesül. Fontos ezért, hogy az Európai Uniónak legyen valódi európai szolgáltató ágazata, melyben a vállalkozók és a fogyasztók nemcsak nemzeti szinten, hanem a belső piacon is szabadon léphetnek fel. Az egészségügyi ellátásokban is működő piacra van szükségünk, amely jobb ellátást, nagyobb választási szabadságot és rövidebb várólistákat eredményezne. Jelenleg szinte szabályozatlan a helyzet; bízom abban, hogy Dalli biztos úr napirendre fogja tűzni ezt a kérdést.

A másik terület, melyre nagyobb figyelmet kell fordítanunk, a pénzügyi szolgáltatások területe, ahol tudjuk, hogy még mindig vannak problémák. Ehhez – nem utolsósorban a pénzügyi zavarokra tekintettel – egyértelmű és hiteles szabályok kellenek, s Barnier biztos úr meg fog felelni ennek a kihívásnak. A kiegyensúlyozott, ésszerű és korrekt szabályok előnyösek a fogyasztók számára.

Jacek Olgierd Kurski (ECR). – (PL) Helyes, hogy a Parlament jelentést állított össze a SOLVIT-ről, mely javaslatokat fogalmaz meg az Európai Bizottság és a tagállamok felé.

Az <http://www.europarl.europa.eu/members/expert/politicalBodies/search.do?group=2977&language=HU> \o "Európai Konzervatívok és Reformerek" nevében még a jelentés bizottsági szakaszában árnyékelőadóként hangsúlyoztam a SOLVIT uniós lakosok körében történő népszerűsítésének a jelentőségét, s főként a polgárok, különösen pedig a vállalkozások számára kínáló jogérvényesítési lehetőséget. Valószínűleg mindannyian egyetértünk abban, hogy lényeges a SOLVIT-hálózatot mint alternatív vitarendezési mechanizmust népszerűsítő tájékoztató kampányok szervezése. A SOLVIT létezésére vonatkozó információk ezen az úton fognak eljutni az érdekelt felekhez. Az internet központi szerepet játszik ebben a vonatkozásban, ezért jó lenne, ha a Bizottság hallgatna a Parlament ajánlásaira, és kezdeményezné egy közös internetes cím létrehozását a solvit.eu domén névvel valamennyi nemzeti SOLVIT-központ számára. Valamint jó lenne, ha azok a tagállamok, melyek eddig nem tették volna meg, internetes honlapokat hoznának létre az európai SOLVIT-portálra mutató nemzeti doménnevekkel.

Persze a népszerűsítés nem minden. Az is fontos, hogy hozzáértő tisztviselők alkalmazásával és a SOLVIT európai szinten való szubvencionálásával fokozzuk a nemzeti SOLVIT-központok hatékonyságát.

Ślawomir Witold Nitras (PPE). – (PL) Melegen gratulálok valamennyi előadónak, hiszen a jelentések, melyekkel meg lettek bízva, két számottevő erénnyel bírnak. Először is igen következetesen védelmezik a belső piacot, rámutatva a belső piac láthatóságában tapasztalt hiányosságokra, ám ugyanakkor igen következetesen védelmezve azt. A másik kiváló tulajdonsága ezeknek a jelentéseknek az, hogy általános támogatásra találunk. Ezzel azt akarom mondani, hogy olyan helyzet alakult ki, amelyben az egész Európai Parlament, beleértve a szabad piaccal szemben felettébb szkeptikus képviselőtársaimat is, általánosságban véve védelmezi a belső piacot és annak értékeit, ami e jelentések igen értékes tulajdonsága.

Most több konkrét témára szeretném felhívni a figyelmet. A SOLVIT-ot illetően: olyan paradox helyzet állt elő, melyben – ahogy Kurski úr is mondta – maga az az eszköz, melynek rendeltetése a különbségek kiegyenlítése lenne, a különböző országokban eltérő hatékonysággal működik. Véleményem szerint ez

valamilyen összehangolást igényel, mert nemcsak olyan összefüggő rendszerre van szükség, amely jól működik, hanem olyanra is, amely mindenütt ugyanúgy működik. Thun asszony jelentésében az egyik nagyon fontos momentum az, hogy a Bizottságnak módot kell találnia arra, hogy végezetül olyan modell alakulhasson ki, mely szavatolja, hogy az általunk megalkotandó szabályok egyike se legyen összeegyeztethetetlen a szabad belső piaccal. Ez minden bizonnyal a jelentés nagy horderejű megállapítása. Ha sikerülne ilyen mechanizmust kiépítenünk, az új piac jövőjét illetően sem kellene aggodnunk.

Barbara Weiler (S&D). – (DE) Elnök úr, biztos urak, hölgyeim és uraim, a ma délelőtti együttes vita, valamint mindhárom jelentés kiemelkedő színvonala jelzi, hogy Európa mennyire kiemelten kezeli a belső piac és a fogyasztóvédelmi politika kérdését. Szeretnék köszönetet mondani mindhárom előadónak, valamint a számos árnyékelőadónak és képviselőnek is, akik megalkották ezt a közös művet.

Két lényeges pontot szeretnék aláhúzni. Az első az, hogy mi, azaz a Bizottság és a Tisztelt Házban jelenlévők azt feltételezzük, hogy a belső piacon minden viszonylag zökkenőmentesen zajlik, és tájékozott fogyasztókkal, valamint korrekt szolgáltatókkal van dolgunk. Ez gyakran így is van, de nem mindig. Vannak olyan felelőtlen szolgáltatók, akik csak a saját rövid távú hasznukat nézik, következésképpen erősebb piacellenőrzésre és piacfelügyeletre van szükségünk. Ugyanakkor vannak tájékozatlan fogyasztók is, ezért jobb tájékoztatásra van szükség. Nem elég, ha a használati utasítás olvasható, folyamatos tájékoztatásra van szükség.

Valaki az imént azt mondta, hogy bizalomra van szükségünk. Márpedig a bizalom alapja a tudás. Azt hallottam, hogy Németországban a 14-15 éveseknek csak a fele érti az „infláció” szó jelentését. Azt már nem is akarom tudni, hogy mi volt a felmérés eredménye, amikor a „defláció” szó jelentésére kérdeztek rá. Arra van szükség, hogy az iskolákat jobban ellássuk a szolgáltatók és a fogyasztók érdekellentétére vonatkozó információkkal. Képviselőtársaim utaltak erre a jelentésekben...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Theodor Dumitru Stolojan (PPE). – (RO) Az egységes piacon belül az európai polgárok alapvető joga, hogy amikor tagországtól függetlenül valamilyen termékhez vagy szolgáltatáshoz hozzá akarnak jutni, ugyanolyan ár- vagy tarifakínálattal találják szemben magukat, s ha eltérések vannak, akkor erre magyarázatot kaphassanak.

Megítélésem szerint jobban ki kell domborítanunk a bank- és pénzügyi szolgáltató szektorban felmerülő problémákat, ugyanis az egységes piacon belül jelenleg óriási eltérések vannak a banki és pénzügyi szolgáltatásokért fizetett díjtételek között. Például, ha valaki Romániában lakik, és banki szolgáltatást kíván igénybe venni – melyet ugyanazok a bankok kínálnak, amelyek Romániában, Franciaországban, Olaszországban és Ausztriában is működnek –, akkor ezért több és sokkal magasabb díjat kell fizetnie. Ez nem helyes, és úgy gondolom, hogy a polgároknak nemcsak Romániában, hanem a többi tagállamban is joguk van ahhoz, hogy reméljék: az európai intézmények tevékenyebb szerepet fognak játszani e különbségek tisztázásában. Még egyszer ismétlem, hogy díjtételekről, és nem banki kamatokról beszélek.

Köszönöm.

Alan Kelly (S&D). – Elnök úr, én csak gratulálni kívánok különösen a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottságbeli valamennyi képviselőtársamnak, akik a belső piaci eredménytábla jövőjén dolgoztak. Ez szívemhez közel álló téma, hiszen kitűnő kommunikációs eszközt kínál arra nézve, hogy a tagállamok miként kezelik az uniós irányelveket.

Azért is áll közel a szívemhez, mert főként hazámban, Írországbán, állandóan a túlbuzgó uniós szabályozásról hallok, és ezt meg kell emésztetni. Nos, ha rápillantunk az eredménytáblára, rögtön kitűnik, hogy Írország nem kevesebb, mint 67 alkalommal helytelenül ültette át az uniós irányelveket, és ezzel túllépheti a megállapított 1%-os hiányos átültetés célkitűzését.

Ez felveti a következő kérdést: ki a hibás az állítólagos szabályozási túlbuzgóságért? Ha egy tagállam nem helyesen ülteti át az uniós szabályokat, vagy ha még több szabállyal toldja meg az irányelveket, akkor ez az Európai Unió hibája-e, vagy pedig a tagállamé? Szerintem valószínűleg és nyilván az utóbbié.

Talán jó ötlet lenne, ha a jövőben az eredménytábla közvetlenül foglalkozna a túlszabályozás vagy más szóval a „szabályozási túlbuzgóság” kérdésével. Úgy gondolom, ez pozitív eredmény lenne.

Seán Kelly (PPE). – Elnök úr, először is szeretném elismerésemet kifejezni annak, aki kitalálta a „SOLVIT” nevet: egyszerű, világos, és ahogy mondják: „a fogyasztó pontosan azt kapja, amit vár”.

Mióta 2002-ben megalakult a SOLVIT, munkaterhelése évről évre exponenciálisan nő, olyannyira, hogy 2008-ban az eléje kerülő ügyek száma 22%-kal ugrott meg, s így összességében 1000 ügyet kellett intéznie: ezt 88%-os sikerszázalékkal tette, amivel 32,6 millió eurót spórolt meg az érintetteknek. Ez imponáló statisztika. Az érem másik oldala viszont az, hogy az ügyintézés átfutási ideje átlagban 53 napról 69 napra emelkedett. Ami megoldásért kiált.

Az alkalmazottak száma nyilvánvalóan nem elégséges, ezzel tenni kell valamit. A SOLVIT-központoknak saját forrásokkal kell rendelkezniük. Az Európa 2020 egész életen át tartó tanulásról szóló stratégiájával összhangban folyamatos képzésre, a bevált gyakorlatok cseréjére van szükség, és a rendszeres találkozók is fontosak. Azt is javasolnám, hogy mivel sok probléma helyi jellegű, mindennek lehetne egy helyi vetülete, hogy a vizsgálatokat korai szakaszban lehessen lefolytatni.

A fogyasztóknak is tájékozottabbaknak kell lenniük. Szerintem egy online cím hozzájárulhatna ehhez, és fokozottabb bizalmat eredményezne. Meglátásom szerint – miként egy előttem szóló kifejtette – fontos, hogy tüzetesen megvizsgáljuk azt, hogy az egyes tagállamokban mi történik az uniós jogszabályok átültetésével.

Befejezésképpen: egy előttem felszólaló úgy fejezte ki magát, hogy „olyan uniós megoldással állunk szemben, mely kétségbeesetten keresi a problémát”. Nos, én úgy fejezném ki magam, hogy ez egy olyan uniós probléma, amely sikeres megoldásra talál.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Elnök úr, gratulálok, és köszönetemet fejezem ki a három jelentés előadóinak és árnyékelőadóinak. Az, hogy egyetértés van, számomra derűlátásra ad okot a belső piac jövőjét illetően.

Két dolgot szeretnék kiemelni; az első a Thun-jelentés 10. pontjával függ össze. Alapvetőnek tartom, és úgy vélem, hogy a legjobb dolog, ami történhetne, az, hogy ha leszögezhetnénk, hogy a munkavállalók jogai, a szociális jogok és a környezetvédelem nem gátolják a belső piac fejlődését.

A második pont a SOLVIT-ra vonatkozik. Ez fantasztikus mechanizmus, de még rengeteg segítséget igényel. Az igazat megvallva, arra gondoltam, hogy nyomást kellene gyakorolni saját görög kormányomra, hogy csináljon már valamit ezen a téren, mert csak két alkalmazottunk van. Aztán amikor meghallottam, hogy Franciaországban csak egy gyakornok foglalkozik ezzel, akkor arra gondoltam, hogy megvárom, míg Barnier úr elsőként gyakorol nyomást a saját kormányára.

Pascale Gruny (PPE). – (FR) Elnök úr, biztos urak, tisztelt képviselőtársaim, a belső piaci szabályozás helytelen alkalmazásának eseteiben felmerülő problémák megoldására szolgáló, SOLVIT-nak nevezett új online problémamegoldó hálózat nagyon hatékony rendszer, amennyiben lehetővé teszi, hogy hivatalos eljárás nélkül mintegy 10 hetes átfutási idő alatt jótételre kerülhessen sor.

A 2002-ben létrehozott hálózat munkaterhelése 2008-ban 22%-kal nőtt. Jóllehet a jogviták megoldási aránya továbbra is 83%, azaz meglehetősen magas, az elintézt ügyek száma csökken. Nyolc évvel az intézmény felállítása után ideje lenne elgondolkodni annak megerősítésén, és ellátni a hatékony működéshez szükséges eszközökkel.

Az új intézkedések lehetővé tennék, hogy az európai polgárok és vállalkozások segítséget kaphassanak jogaik érvényre juttatásához, konkrétan a képesítések, a szociális jogok és a tartózkodási jog vonatkozásában.

Támogatom tehát nemcsak azt a gondolatot, hogy bővíteni kell a SOLVIT tagállami alkalmazotti állományát, hanem azt is, hogy kísérő intézkedéseket kell foganatosítani, képzéseket kell szervezni annak érdekében, hogy az alkalmazotti állomány a lehető leghatékonyabban működhessék.

Meglátásom szerint lényeges, hogy a kormányok népszerűsítsék, és választókerületünk választott képviselőiként magunk is népszerűsítsük a SOLVIT-hálózatot, amely 2008-ban 32,6 millió euró megtakarítást tett lehetővé. Ráadásul ennek az új eszköznek a népszerűsítésével csökkenteni lehetne az igazságszolgáltatási rendszer túlzott igénybevételét. Felszólítom tehát a tagállamokat, hogy ültessék át az összes európai irányelvet, és a média, valamint nemzeti információs kampányok útján hívják fel a polgárok és a vállalkozások figyelmét a belső piacon létező jogaikra.

Végezetül a Petíciós Bizottságban részt vevő képviselőcsoportom nevében szeretném, ha a két szerv munkájának megkönnyítése érdekében erősödne az együttműködés a SOLVIT és parlamenti bizottságunk között.

Małgorzata Handzlik (PPE). – (PL) Elnök úr, szeretnék gratulálni az előadónak kitűnő jelentésükhöz. Mostanában sok szót ejtünk a belső piac talpra állításának szükségességéről. A biztos úr is beszélt erről a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság előtti meghallgatásán. Monti professzor várva-várt jelentése is erről fog szólni. Megítélésem szerint magáról a belső piacról nem esik elég szó az Európa 2020 stratégiában. A belső piacra nagyon is szükségünk van. Ugyanakkor nemcsak nevében van szükségünk belső piacra, hanem egy olyan belső piacra van szükségünk, amely valóban működik is. Márpedig jelenleg ez nem mondható el. Túl sok akadály tornyosul a négy alapszabadság korlátlan érvényesülése előtt, és ezek beszűkítik a piac lehetőségeit, a tagállamok protekcionista politikája pedig nincs összhangban a belső piaci elvekkel. Egyrészt arról arra van szükségünk, hogy a tagállamok megfelelően alkalmazzák a jogszabályokat, és olyan jól működő támogató eszközökre van szükségünk, mint a SOLVIT, de szükségünk van mélyebb (...)

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Elnök úr, csak egyetérthetek képviselőtársunk, Hedh asszony jelentésének következtetéseivel, nevezetesen ami az aktív fogyasztói politika szükségességét illeti, elsősorban a kiszolgáltatott és alacsony jövedelmű fogyasztók védelme vonatkozásában.

E politika néhány más lényeges elemét is szeretném kiemelni. A fogyasztói piacok eredménytáblája érdekesítő statisztikai eszköz ugyan, ám teljes mértékben elégtelen, hiszen kizárólag a fogyasztási ágazat működésére összpontosít, és nem kísérli meg megoldani a fogyasztó polgár e piacon belül felmerülő problémáit.

A fogyasztói piacok eredménytáblájának nem szabadna a piaci kereslet, valamint a fogyasztók mint a láncolat végén elhelyezkedő passzív befogadók megfigyelésére korlátozódnia. Egyre nyilvánvalóbb, hogy a fogyasztónak ezentúl fenntartható, etikus, társadalmilag felelős és környezetvédő fogyasztással felelős és aktív szerepet kell vállalnia. Az eredménytáblát tehát át kell szabni, és bele kell építeni az ezen választásokkal kapcsolatos társadalmi és környezeti vetületeket tükröző mutatókat, melyek egyre nagyobb jelentőségre tesznek szert.

Végül joganyag felülvizsgálatába be kellene vonni az energiafogyasztásra, a közlekedésre és szállításra, a környezetre, a digitális technológiákra stb. vonatkozó jogi szabályozást is.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök úr, a fogyasztóvédelemre vonatkozó javaslatokról szeretnék szólni, és természetesen a pozitív vetületekkel kezdeném: a fogyasztói tájékoztatás és figyelemfelhívás eszközeivel, melyek a települési, helyi és regionális szinttől kezdve egészen az uniós határokon átnyúló üzletekre vonatkozóan minden szinten bővebb tájékoztatást nyújtanak; a fogyasztók előtérbe helyezésével, miként ezt mi Ausztriában a törzstelenes törvény útján tesszük, és természetesen azon gondatlanul eljáró bankokkal szembeni keményebb büntetésekkel, amelyek nem kellően megfontolt alapon nyújtanak hiteleket. A szabványosított hitel-formanyomtatvány szintén rendkívül pozitív előrelépés.

Ugyanakkor szeretnék néhány problémás kérdést is felvetni, nevezetesen a biztosítékokkal és a jogszerűtlen szerződési feltételekkel összefüggő súlyos jogsértésre, melyet olyan helyeken, mint Ausztria, súlyosabban büntetnek. Szeretném javasolni a kedvezőségi elv alkalmazását: tehát ott, ahol a nemzeti jogszabályok jobban védik a fogyasztót, a kedvezőségi elvnek megfelelően alkalmazzák a kedvezőbb szabályokat.

Mairead McGuinness (PPE). – Elnök úr, a fogyasztóvédelmet illetően: mi mindannyian támogatjuk. A baj az, hogy egyes tagállamok csak szóban támogatják a SOLVIT mechanizmust, miként ezt más felszólalók le is szögezték. Oda kell hatni, hogy a SOLVIT-nak meglegyen a kellő személyi állománya.

De ha megengedik, idéznék néhány gyakorlati példát abból, hogy milyen fogyasztói problémákkal találkozom hivatali tevékenységem során. Épp ma reggel került eléem egy, az Európai Unión belüli tulajdonügyletekkel kapcsolatos probléma. Tudom, hogy az EU-nak nincs hatásköre ezen a területen, de megkérhetném a tagállamokat, hogy ahol probléma merül fel, a polgárokat kezeljék úgy, mintha a sajátjaikról lenne szó. Határozott véleményem, hogy itt olyan kérdéssről van szó, mellyel kapcsolatban lépünk kell.

A másik a katalóguscégekkel kapcsolatos. A European City Guides már régebben is óriási fejfájást okozott nekünk a Parlamentben, és továbbra is működik, mivel azon tagállamon belül, ahol a székhelye van, valamilyen szintű védelemben részesül. Ezzel foglalkozni kell, még ha az EU-nak ezen a téren nincs is hatásköre, mert a polgárok belső piachoz való hozzáállását befolyásolják az e területeken szerzett tapasztalataik.

Christel Schaldemose (S&D). – (DA) Elnök úr, köszönet önnek a mai kiváló vitáért. Örülök, hogy Barnier úr és Dalli úr ennyire támogatták azt, hogy a belső piacon a fogyasztókat is figyelembe kell venni. De fel szeretném hívni a figyelmet Hedh asszony jelentésének egyik pontjára, konkrétan a 40. pontra, amelyben javasoljuk az Európai Fogyasztói Ügynökség létrehozását. Könnyen el tudom képzelni, hogy önök ebben az irányban szeretnének elmozdulni. Egy ilyen ügynökség segíthet adatok összeállításában, a fogyasztói viselkedésről szóló tanulmányok előkészítésében, és a Bizottság, valamint a Parlament fogyasztói kérdésekkel összefüggő munkájának ellenőrének is felléphet. Ezért szeretném tudni, hogy mi az önök véleménye erről az elképzelésről, szeretnének-e ebben az irányban elmozdulni – ami engem illet, mi könnyen találhatunk helyet egy ilyen ügynökségnek akár Máltán, akár Franciaországban, ha ez segíti a folyamatot.

Michel Barnier, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök úr, Schaldemose asszony az imént aláhúzta e vita magas színvonalát, nevezetesen a fogyasztói ügynökség konkrét kérdésével kapcsolatban, amely – ha nem tévedek – Kanadában már létezik, John Dalli majd elmondja, hogy mi van vele. Egyetértek a vita színvonalára és mindazon hozzászólások vagy építő jellegű bíráló javaslatok színvonalára vonatkozó értékeléssel, melyek ezen 1 500 – megismétlem azok számára, akik hallgatnak minket –, tehát 1 500, a nagy európai piacot szervező irányelv vagy jogszabály végrehajtásáról, értékeléséről és nyomon követéséről elhangzottak. Egyébként nem is tudom, hogy egységes piac helyett ne inkább a nagy európai piacról beszéljek-e, mert ez utóbbi egyértelműbb lenne a polgárok és a fogyasztók számára.

Harbour elnök úr vigyázó fülei előtt, aki már hallotta ezt tőlem a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottságban, valamint Triantaphyllides úr felszólalására reagálásként szeretnék emlékeztetni arra, hogy az elkövetkező öt évben a Bizottságban mi fogja vezérelni a tevékenységemet.

Hölgyeim és uraim, szándékom az, hogy az európai piacot napról napra, jogszabályról jogszabályra újra a kontinensünkön élő férfiak és nők szolgálatába állítsam. Másik szándékom az, hogy – mivel a jogalkotásért és a felügyeletért is felelős vagyok – a pénzügyi piacokat, melyekről néhány hónapja sok szó esik, újra a realgazdaság, a férfiak és a nők szolgálatába állítsam.

Azt akarom, hogy a polgárok, a fogyasztók, a kisvállalkozások újra magukénak érezzék ezt a piacot. A Testületben kifejtendő tevékenységemet ez fogja vezérelni. Ez bizalmi kérdés, hogy én is használjam az imént Rochefort úr és Rühle asszony által használt kifejezést, kölcsönös bizalom kérdése. És ezért mondom újfent köszönetet Thun Und Hohenstein asszonynak az eredménytábláról összeállított és az Európai Bizottság által közzétett jelentésének színvonaláért.

Ebben a jelentésben és mindabban, amit hallottam, sok gondolatot érdemes megfogadni vagy tanulmányozni. Bielan úr támogatta a szabályok alkalmazására vonatkozó mutatóknak a Von Thun-jelentésben szereplő gondolatát. Gebhardt asszony az irányelvek és a hatástanulmányok gazdasági és társadalmi értékelését is felvetette. Ezen a ponton talán reagálhatok Harbour elnök úrnak a 2020-as stratégia kapcsán kifejtett építő jellegű kritikájára. És Handzlik asszony szájából is az hangzott el, hogy nem beszélünk eleget a belső piacról.

Hát, ha figyelmesen olvassák az Európa 2020 stratégiát, melyet a Bizottság a múlt héten hozott nyilvánosságra, akkor azt találják, hogy a belső piac e megközelítés középpontjában található, és mindenütt ott van: ott van a szabadalmakkal és más eszközökkel megvalósuló intelligens növekedésben, a közbeszerzések helyes felhasználásával megvalósuló környezetbarát bővülésben, az inkluzív, méltányos vagy igazságos növekedésben. A belső piac mindenütt ott van, mindenütt ott kell lennie, de, Harbour elnök úr, a 2020-as stratégiának nem az a rendeltetése, hogy mindenről szóljon. Nem beszél például védelmi és külpolitikáról, és nem arra hivatott, hogy mentesítse a Bizottságot a munkája alól, amely az összes jogszabály helyes alkalmazásának, valamint megfelelő végrehajtásának a nyomon követése és figyelése. Higgyék el nekem: nem érzem úgy, mintha mentesülnék a belső piaci szabályozás helyes alkalmazásának ellenőrzésétől és attól, hogy e szabályok helyes alkalmazása érdekében időnként akár jogsértési eljárások révén is fellépjek. De, ismétlem, a kényszerítéssel szemben mindig a szerződéses viszonyt, a bizalmat, a magyarázatot fogom előnyben részesíteni.

Thun Und Hohenstein asszony jelentésében vannak más jó felvetések is, például a tagállamokkal való partnerség és a belső piaci fórum gondolata, melyeket támogatok. Egyébként ma talán más kezdeményezéseket is összegyűjthetnénk azon témák körül, melyekért John Dallival közösen felelünk: ilyen például a SOLVIT-hálózat megvalósítása vagy előtérbe állítása és népszerűsítése, és egy időben léphetnénk.

Azt mondtam, hogy a nyomon követési hatásnak ugyanakkora jelentőséget tulajdonítok, mint a bejelentési hatásnak. Én így politizálok, és ebből a szempontból azt hiszem, hogy az eredménytáblának, az értékelésnek nemcsak mennyiségi értékelést kell lehetővé tennie számunkra – hány irányelv került átültetésre –, hanem minőségit is.

Azt hiszem, hogy Hoang Ngoc úr említette igen éleslátóan a törvények végrehajtásának a színvonalát, az átültetés színvonalát és – miként ön mondotta – maguknak a törvényeknek a színvonalát is, ami a jogalkotó vagy a biztos számára jó gyakorlat az éleslátáshoz. Mindenesetre mindezek a felvetések hasznosak, miként ezt Schwab asszony és Roithová asszony az imént meg is állapította.

Hogy néhány dióhéjban összefoglalt értékeléssel zárjam: a SOLVIT-ot illetően feljegyeztem a SOLVIT.EU honlap létrehozásának gondolatát, amely jó ötlet. A webhely információterjesztésre szolgál majd, vagy a felhasználót a nemzeti webhelyek felé irányítja. Az irányításom alatt álló szolgálatokkal és egy másik, a Your Europe webhellyel összefüggő projekthez kapcsolódva nagyon gyorsan ki fogjuk dolgozni a SOLVIT.EU webhely koncepcióját. De miként Kelly úrtól hallottuk, legalább a SOLVIT szó világos és egyszerű, mondta ön, és én egyetértek ezzel a kedvező értékeléssel.

A SOLVIT jól működik, de jobban is működhetne. Túl sok olyan polgár és vállalkozás van, akik és amelyek még mindig nem ismerik a jogaikat és azt, miként lehetne ezeket érvényre juttatni, és egyetértek Werthmann asszonynak a nagyobb átláthatóságra felhívó megjegyzésével. Önök közül többen, Vergnaud asszony, Rossi úr, Stihler asszony és Rapti asszony utaltak a SOLVIT rendelkezésére bocsátott eszközök elégtelenségére, egyébként nem csak Franciaországban, még ha értettem is a nekem címzett felszólítást. Most nem egy francia miniszter szól önökhöz, még ha egykor francia miniszter voltam is, és kérem, higgyék el, hogy tüzetesen meg fogom vizsgálni, mi történik abban az országban, mely még mindig a hazám, és az összes többi országban is, hogy a SOLVIT mindenütt jól működjön.

Valóban megfelelő és szükséges eszközök kellene, amit minden helyszíni látogatásom során ellenőrizni is fogok. Még egyszer: ezek az eszközök szükségesek a belső piac működésének megfelelő ellenőrzéséhez, amelynek a kialakulása – ezt a magam részéről is megerősíthetem – még nem fejeződött be. A belső piacnak újabb lökést kell adnunk, el kell mélyítenünk, mégpedig határokon átnyúló szinten, sőt minden egyes országon belül is, miként ezt többen, köztük Stolojan úr, Gebhardt asszony, Karas úr és Kožušník úr is említették. Fel kell számolnunk az akadályokat, és, Harbour elnök úr, ezért fontos meghatározni, hogy hol vannak a hiányzó láncszemek, ami talán nem kapott elegendő nyomatékot, de ami a 2020-as stratégiában azért mégis benne van. A Testületben a belső piaci irányelvek alkalmazásával ilyen vagy olyan módon megbízott 12 vagy 15 kollégámmal igyekezni fogok ezt megvalósítani.

Elnök úr, három konkrét kérdéssel szeretném zárni. Igent mondom a SOLVIT, az ombudsman és a Petíciós Bizottság közötti szoros együttműködésre, ezt Busutil úr vetette fel. Én ebben az irányban fogok elmozdulni.

Köszönöm Rühle asszonynak és a Költségvetési Bizottság többi tagjának a SOLVIT költségvetésének támogatására irányuló szándékukat. Támogatom Gruny asszonynak az egyeztetések, szemináriumok szervezésére irányuló felvetését. Ezekből már van évi egy vagy kettő a tagállamoknak, sőt néha régióknak a SOLVIT-projekttel megbízott valamennyi képviselője között, de meg fogom nézni, hogy ennyi elég-e.

Zárásképpen, a szocialista képviselőcsoport több tagja által bírált, a belső piaci tesztre vonatkozó kérdést illetően: hogy ne dramatizáljuk túl a helyzetet, szeretném emlékeztetni a tisztelt képviselőket arra, hogy minden jogalkotási javaslatnak tiszteletben kell tartania a Szerződést. Az előadó mondanivalója ez, vagyis a jogszabályokat alá kell vetni a belső piaci elvekkel való összeegyeztethetőség próbájának. Ez egy dolog, és miként erre elköteleztem magam, én is ügyelni fogok arra, hogy minden jogszabály egy sor társadalmi, környezeti és gazdasági kritérium alapján előzetes értékelésen menjen át.

Ezek a minden egyes jogszabályt megelőző és követő kötelezettségek, melyek azt célozzák, hogy az európai földön dolgozó és élő polgárok, fogyasztók és vállalkozások szolgálatában a legjobb jogi építményt próbáljuk meg felépíteni.

ELNÖKÖL: ROUČEK ÚR

alelnök

John Dalli, *a Bizottság tagja*. – Elnök úr, kollégámhoz, Michel Barnier-hoz hasonlóan én is igen lelkesítőnek találom, hogy egy ilyen élénk vita részese lehettem, és a fogyasztói kérdésekkel kapcsolatban ennyire hozzáértő véleményeket hallhattam. Ez felettébb ígéretes a valódi partnerségben történő együttműködésünk, valamint a fogyasztók első helyre való helyezésére irányuló célkitűzésünk elérése szempontjából.

Ha megengedik, megismételném első felszólalásom egyik észrevételét. Az erős, hatékony és helyesen végrehajtott fogyasztóvédelmi politikát célzó gazdasági érveinken túlmenően erőteljesen tekintetbe kell vennünk azt, hogy ez mennyire központi szerepet játszhat abban, hogy Európa közelebb kerüljön a polgáraihoz – ami talán minden között a legnagyobb jutalom. Tudom, hogy egyik legfőbb feladatom ennek

az erőfeszítésnek a Bizottságon belüli összehangolása, és melegen üdvözölni fogjuk az önök támogató éberségét.

A fogyasztói eredménytábla lehetővé teszi számunkra a piaci hiányosságok feltárását, és azt is, hogy továbblépjünk annak alaposabb tanulmányozása irányában, hogy mit tegyünk ezekkel a hiányosságokkal. Megítélesem szerint ez egy döntő fontosságú, valóban tényleges célt szolgáló mechanizmus, s további fejlesztéséből és erősítéséből eredményesen húzhatunk hasznot.

Az eredménytábla lesz a szemünk és fülünk, amely ráirányítja figyelmünket az égető problémákra. A fogyasztók szempontjának az uniós politikákban való jobb megjelenítése, valamint a hatékony végrehajtás iránti közös elkötelezettségünk erősebb uniós fogyasztókhoz és az ebből következő gazdasági előnyökhöz fog vezetni.

Egy múlt évben lefolytatott nyilvános konzultációt követően a Bizottság jelenleg értékeli a kollektív jogorvoslatra vonatkozó megjegyzéseket, és olyan megoldást kíván találni, amely az amerikai gyakorlat importálása nélkül megfelel az európai fogyasztók igényeinek. Ebben a vonatkozásban az alternatív vitarendezés lesz a kulcsfontosságú ösztönzőnk.

Kollégám, Michel Barnier, már kifejtette, hogy a belső piac mennyire központi helyet foglal el az Európa 2020 stratégiában. Ha tüzetesen megnézik a szöveget, egyértelmű az az olvasat, hogy az egységes piac középpontjában továbbra is a fogyasztónak kell maradnia. Az egységes piac mozgatórugója a fogyasztó, s szándékunk az, hogy a fogyasztó középponti helyét tovább szilárdítsuk.

A fogyasztói nevelés kérdését a fogyasztói tudatosság kialakítása döntő jelentőségű tényezőjének tartom. Most éppen azt vizsgáljuk, hogy Dolcetta-programunkon hogyan lehetne javítani annak érdekében, hogy új területekre is kiterjedhessen.

Az Európai Fogyasztói Ügynökségre vonatkozó utolsó megjegyzést illetően hangsúlyozni kell, hogy a tagállamok kizárólagos kötelezettsége a végrehajtás, és ennek megfelelő működéséhez megfelelő forrásokat kell biztosítaniuk. A Szerződés azonban valóban biztosít jogalapot az Unió számára a tagállami erőfeszítések támogatásához és kiegészítéséhez. Gondosan mérlegelni kell, hogy az EU milyen területeken egészítheti ki a nemzeti állami végrehajtást, és ehhez mi a megfelelő intézményi struktúra. A Bizottság alaposan mérlegelni fogja a különböző lehetőségeket.

Nagy várakozással tekintek az elé, hogy amíg ezért az ágazatért leszek felelős, önökkel együtt komoly és folyamatos előrelépéseket tegyünk.

Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein, előadó. – (PL) Mindenekelőtt mindenkinek szeretnék köszönetet mondani ezért az izgalmas vitáért, az élénk reagálásokért és a komoly felvetésekért. A két biztos jelenléte és nyilatkozatai, valamint számos bizottsági alkalmazott jelenléte azt bizonyítja, hogy az új Parlament és az új Bizottság szorosan és jól együtt fog dolgozni a közös piac további fejlesztése ügyében.

A közös piac az Európai Unió egyik legnagyobb vívmánya, ezért szeretném kifejezni köszönetemet a jelentésembe beépített javaslatokra tett pozitív reagálásokért. Azon szocialista képviselőtársaimhoz szólva, akiket aggaszt a 10. pont – a „belső piaci teszt” –: szeretném emlékeztetni önöket arra, hogy először is, ebben semmi újdonság sincs. Ezt a javaslatot a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság már 2003-ban elfogadta, és ma már része a belső piaci stratégiának. Nem kell tehát tartanunk tőle, a teszt az Európai Unió egyik szociális vívmányát sem veszélyezteti. Végül is épp az imént hallottuk a biztostól, hogy az Európai Bizottság az új irányelveket társadalmi, gazdasági és környezeti szempontból mérlegeli, tehát nem kell pánikba esni. Ami mindannyiunkat izgat, az az, hogy a közös piacnak tovább kell fejlődnie, és arra is ügyelnünk kell, hogy az Európai Bizottságba ne lopózzon be a protekcionizmus.

Az európai integráció csak akkor fog fejlődni, ha a polgárok tájékozottak és aktívak, a közintézmények pedig szakmailag hozzáértők, hatékonyak és polgárbarátok. A jelentésben egy sor olyan megoldást javasoltam, mellyel önök, képviselőtársaim, hatékonyan és jól be tudják vonni választóikat az európai integrációs folyamatba, és ebben az esetben a közös piac tényleges erősítése révén növelni tudják a választók részesedését a közös piacból, az Európai Unió ezen nagyszerű vívmányából. Tovább kell fejlesztenünk azon eszközöket, melyek segítenek majd a közös piac fejlesztésében. A négy jelentés egyidejű nyilvánosságra hozatala nagyon fontos elem, de ugyanilyen fontos a fokozottabb összehangolás és a szabályok jobb átültetése is. Nem szabad negatívan reagálnunk a „piac” szóra. A világ azon részén, ahonnan én jövök, sok évtizedig nem volt részünk ebben a piacban, és tudjuk, hogy ez hová vezetett.

Zárásképpen csak ennyit: emlékeztetjük a polgárokat, hogy a közös piac magját a négy alapszabadság alkotja, és ezt jelentésem is kiemeli. Rendkívül fontos, hogy ne korlátozzuk a piac alapszabadságait, és segítsük a polgárokat abban, hogy egyre jobban és teljesebben kihasználhassák a szabadságokat; fontos, hogy fejlesszük a szabadságokat, és semmit se rontsunk el, amit idáig elértünk.

Anna Hedh, előadó. – (SV) Elnök úr, érdeklődéssel hallgattam a vitához tett minden okos és érdekfeszítő hozzászólást. Én is nagyon örülök, hogy mindkét felelős biztos azt ígéri, hogy együtt fognak dolgozni az Európai Unió fogyasztóvédelmi politikájának fejlesztéséért és javításáért. Én is szeretnék pár önálló észrevételt tenni.

A fogyasztói szervezetekre rendkívül fontos szerep hárul abban, hogy felhívják a hatóságok figyelmét azokra a problémákra, melyekkel a fogyasztók nap mint nap szembekerülnek. Következésképpen a fogyasztói szervezetek rendelkezésére álló eszközöket javítani kell abból a célból, hogy uniós és nemzeti szintű hatékony működésük könnyebbé váljon.

Ezenfelül fel kell szólítanunk a tagállamokat, hogy a fogyasztóvédelmi politikával kapcsolatos döntéshozatali folyamat minden szakaszában a lehető leggyakrabban kérjék ki a fogyasztói szervezetek véleményét. Annak is örülök, hogy Dalli biztos úr megemlítette annak a kérdésnek a jelentőségét, hogy a tagállamoknak rendelkezésre kell bocsátaniuk a megfelelő pénzügyi és emberi erőforrásokat az eredménytábla továbbfejlesztéséhez.

Végül az eredménytáblát nemcsak arra kell használni, hogy jobb fogyasztóvédelmi politikát alakítsunk ki, hanem az eredménytáblának valamennyi, a fogyasztók szempontjából horderővel bíró politikai területre hatást kell gyakorolnia, és biztosítani kell, hogy a fogyasztói kérdések nagyobb mértékben bekerüljenek az összes uniós politikába. Ezen túlmenően az eredménytáblának mind uniós, mind nemzeti szinten általánosabb vitát kell gerjesztenie a fogyasztóvédelmi politika kérdéseiről. Tényleg nagyon szeretném, ha egy év múlva ebben az ülésteremben újabb vitát folytatnánk a belső piacról és a fogyasztók védelméről.

Cristian Silviu Buşoi, előadó. – (RO) Szeretnék köszönetet mondani Barnier biztos úrnak és azon képviselőtársaimnak, akik kedvezően reagáltak nemcsak az első jelentésemre, hanem magára a SOLVIT-hálózatra is. Megítélésem szerint a SOLVIT gyakorlati megoldást kínál a fogyasztóknak. Ezért gondolom úgy, hogy a SOLVIT-hálózatot nekünk is javítanunk és népszerűsíteniünk kell, és a tagállamoknak is ugyanezt kell tenniük, hogy a lehető legtöbb polgár tudjon a SOLVIT létezéséről, és védhesse meg jogait a SOLVIT segítségével.

Úgy gondolom, hogy a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottságban és a Petíciós Bizottságban elért eredményünk elégedettségre adhat okot. A SOLVIT egy már jól működő hálózat. Ugyanakkor megoldást kell találnunk egy sor olyan problémára, melyekkel mostanában mind a SOLVIT szolgáltatásait használók, mind a SOLVIT-alkalmazottak találkoznak. A jelentés tartalmaz néhányat ezen megoldások közül, míg más megoldásokat a mai vitában vetettek fel további megbeszélésre.

Eltekintve attól, hogy egyes SOLVIT-központok személyzeti állományát a SOLVIT hatékonyságának szavatolása céljából bővíteni kell, az alkalmazottaknak megfelelően képzetteknek is kell lenniük, és képzéseket kell szervezni számukra a belső piaci szabályozásról. A másik ugyanilyen fontos dolog az, hogy a SOLVIT elé kerülő ügyek bonyolultságára való tekintettel a SOLVIT-alkalmazottaknak jogi segítséget kell tudniuk kapni mind a tagállami közigazgatásokban dolgozó tisztviselők, mind az Európai Bizottság részéről. Az Európai Bizottság ugyanis néha késve válaszol a SOLVIT-alkalmazottak részéről hozzá intézett jogi segítségnyújtásra vonatkozó kérésekre, ami az ügyintézésben némi csúszást okoz.

Köszönetemet kívánom kifejezni Barnier biztos úrnak azért, hogy kötelezettséget vállalt az Európai Parlament előtt a <http://www.solvit.eu> webhely lehető leggyorsabb rendelkezésre bocsátására.

Tisztelt képviselőtársaim, határozott meggyőződésemm, hogy ez a jelentés fontos lépést jelent a SOLVIT működésének javítása irányában. Ezért kérem, hogy valamennyi képviselőcsoport szavazza meg azt.

Köszönöm.

Elnök. – Az együttes vitát lezárom.

A szavazásra hamarosan sor kerül.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

John Attard-Montalto (S&D), írásban. – Elképesztő, hogy két olyan lényeges területen, mint az egészségügy és a fogyasztóvédelem, Máltán és Gozón a hivatali szervek teljesen passzívan szemlélik a kirívó jogsértéseket.

A Máltai-szigetcsoporthoz tartozó szigetein a gyógyszerek sokkal drágábbak, mint más uniós országokban, például Belgiumban. Szemléltetésül álljon itt néhány példa.

50 mg-os Galvus (cukorbetegség elleni tabletta)

Egy 28 tablettát tartalmazó doboz ára Máltán: 27,84 EUR.

Egy 180 tablettát tartalmazó doboz ára Brüsszelben: 135,13 EUR.

A brüsszeli 135,13 euróhoz viszonyítva Máltán 180 tabletta ára 178,97 EUR.

200 mg-os Tegretol

Egy 50 tablettát tartalmazó doboz ára Máltán: 17,00 EUR.

Egy 50 tablettát tartalmazó doboz ára Brüsszelben: 7,08 EUR.

20 mg-os Zocor

Egy 28 tablettát tartalmazó doboz ára Máltán: 34,94 EUR.

Egy 84 tablettát tartalmazó doboz ára Brüsszelben: 21,71 EUR.

A brüsszeli 21,71 euróhoz viszonyítva Máltán 84 tabletta ára 104,82 EUR.

Ez csak néhány kiragadott példa annak a helyzetnek a szemléltetésére, mely hozzájárul ahhoz, hogy a máltai családok többsége jelenleg szükségét szenved. Az EU kérkedik egészségügyi politikájával és fogyasztóvédelmi politikájával, míg a Máltai-szigetcsoporthoz tartozó szigetein a gyógyszerek ára indokolatlanul az egekbe szökik.

Robert Dušek (S&D), írásban. – (CS) A belső piac hatékony működése előfeltétele a Szerződésben a személyek, áruk, szolgáltatások és a tőke Közösségen belüli szabad mozgása tekintetében rögzített jogok megfelelő biztosításának. Válságos időszakban a belső piac a stabil és virágzó gazdasági környezet létrehozását is segítheti. A belső piac azonban a jogszabályok helyes bevezetése, alkalmazása és végrehajtása nélkül nem teljesítheti szerepét. A tagállamoknak kötelességük a törvényeket időben bevezetni, ha erre megállapodásban kötelezettséget vállaltak. Az 1%-os hiányos bevezetés kicsinek tűnhet, de ha a késve bevezetett vagy be nem vezetett irányelveket is hozzászámoljuk, akkor ennek jelentős kihatása van a belső piac működésére. Egyes tagállamok esetében ismételt kétségek merülnek fel. Támogatom, hogy honlapján a Bizottság tegyen közzé részletesebb információkat a még be nem vezetett irányelvekről. Ezek az információk hozzájárulhatnak a tagállamok szélesebb lakossági rétegeinek és alkotmányos szerveinek jobb tájékoztatásához. Üdvözlöm a tagállamok felé irányuló azon kihívást, hogy fogantosságotan lényeges intézkedéseket, beleértve a kellő időben történő információcserét szolgáló, határokon átnyúló elektronikus információrendszer-hálózatok működésének biztosításához szükséges források rendelkezésre bocsátását is; itt különösen a veszélyes nem élelmiszertermékekre vonatkozó (RAPEX), az élelmiszerekre és takarmányra vonatkozó (RASFF) információs hálózatra vagy a fogyasztóvédelmi együttműködésre kialakított hálózatra (CPC) gondolok. Ezek a rendszerek még mindig nem minden tagállamban működnek rendesen és megbízhatóan. Az irányelvek helyes alkalmazására is ügyelni kell. Ez a nemzeti, regionális és helyi szintű szervek közötti hatékony együttműködés révén valósítható meg.

Louis Grech (S&D), írásban. – Komolyan figyelembe kell venni az olyan, Unió-szerte használt jogorvoslati mechanizmusokat, mint a SOLVIT. Ennek az alternatív jogorvoslati útnak a kihasználtsága nem kielégítő, mivel a polgárok, a fogyasztók és a vállalkozások nem tudnak a létezéséről, valamint nemzeti szinten nem elegendőek az erőforrásai. A minden egyes tagállamban, valamint Norvégiában, Izlandon és Liechtensteinben jelenleg meglévő SOLVIT-központoknak nincs elegendő személyi állománya, és a pénzügyi forrásai is szűkösek, javítani kell tehát a központok alkalmazottainak képzését, és növelni kell az ügyintézési képességek bővítését célzó finanszírozást. Felszólítom a Bizottságot, hogy kiemelt ügyként teljesítse ki az egységes piaccal kapcsolatos segítségnyújtási szolgáltatásokra (SMAS) vonatkozó projektet. Javaslom, hogy a Bizottság vegye fontolóra a SOLVIT előrehaladásáról, eredményeiről és hiányosságairól szóló részletes beszámolónak a fogyasztói piaci eredménytáblába történő beépítését. Ezen túlmenően az ismertség növelésére a tagállamoknak országos szintű információs kampány formájában népszerűsíteniük kell a SOLVIT-ot mint célravezető és hozzáférhető alternatív vitarendezési mechanizmust. Végül a Bizottságnak és a tagállamoknak kifejezett

javulást kell felmutatniuk az egységes piac által a polgárok, a fogyasztók és a vállalkozások számára kínált lehetőségekre vonatkozó tájékozottság növelése vonatkozásában.

Danuta Jazłowiecka (PPE), írásban. – (PL) Az európai integráció folyamata sikerének a záloga egy olyan társadalom, mely szabadon használja az egységes piac által kínált lehetőségeket. Nem fogjuk tudni felépíteni a valódi egyesített Európai Uniót akkor, ha az emberek nincsenek meggyőződve arról, hogy egész Európa a hazájuk. A SOLVIT elsősorban ezt a célt szolgálhatja. Biztonsággal kijelenthető, hogy a SOLVIT-rendszer 2002. évi létrehozása az egyesített európai kontinens történetében nem volt feltűnő esemény, azonban idővel nem várt eredményeket hozott. A rendszer alap gondolata közvetlenül az európai integráció forrásaihoz megy vissza, vagyis ahhoz, hogy a rendszer elsősorban az Unió polgárainak, nem pedig az egyes tagállamoknak vagy kormányoknak a szolgálatára jött létre.

Lehet-e jobb dolog annál, mint az egyszerű emberek kezébe adni egy olyan egyszerű eszközt, mely képessé teszi őket az egységes piacon való cselekvési szabadságukat korlátozó problémák megoldására? A csaknem egy évtizedes tapasztalat azonban azt mutatja, hogy számos akadály van, melyek gátolják az embereket a rendszer lehetőségeinek teljes kihasználásában. Egyet kell tehát értenünk a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság által elkészített jelentés javaslataival. Mindenekfelett a SOLVIT-nak a tagállamokban, a polgárok körében történő népszerűsítésére kell törekednünk, ők ugyanis nagyon keveset tudnak a SOLVIT-ről. A jelentősebb pénzügyi és emberi erőforrások biztosításának, a továbbképzések szervezésének vagy egy SOLVIT összekötő tisztviselő kinevezésének semmi értelme, ha az emberek nem tudják, hogy a rendelkezésükre áll egy ilyen eszköz. Véleményem szerint tehát az általunk hozandó intézkedéseket ezzel kell kezdeni, miközben a többi felvetést sem szabad elvetnünk.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), írásban. – (RO) Elnök úr, tisztelt képviselőtársaim, a belső piac zökkenőmentes működésének az Európai Parlament prioritásának kell maradnia, és ennek biztosításához lényegesek az olyan szolgáltatások, mint a SOLVIT. A jelentés hangsúlyt helyez erre, és felhívja a figyelmet azokra a problémákra, melyekkel a SOLVIT szembesül. Jóllehet mindannyian jól tudjuk, hogy az olyan vetületek, mint a SOLVIT-tal kapcsolatos kommunikáció, valamint az általa kínált szolgáltatás médiában való megjelenítése, kiemelkedő jelentőséggel bírnak, még mindig azt láthatjuk, hogy ez azon vissza-visszatérő problémák egyike, melyekkel a SOLVIT-nak már a kezdetektől meg kell birkóznia. A tagállamoknak és az Európai Bizottságnak biztosítaniuk kell, hogy azok az európai polgárok, a vállalkozási szektor és különösen a kis és középvállalkozások, akik és amelyek segítségre szorúlnak ahhoz, hogy teljes mértékben ki tudják aknázni a belső piac kínálta lehetőségeket, hozzáférjenek azokhoz a forrásokhoz, melyek információkkal láthatják el őket, és gyors megoldást kínálhatnak a számukra. Ezen túlmenően a SOLVIT-központoknak további forrásokra van szükségük. Itt a képesített alkalmazotti állományra, és ennek folyamánként a számukra folyamatosan szervezett tanfolyamokra gondolok. A tagállamoknak be kell látniuk, mennyire fontosak ezek a központok, és milyen számottevő közvetítő szerepet játszanak a belső piaci szabályozás helyes bevezetésének a szavatolásában. Meggyőződésem, hogy azok az előnyök, melyeket e szolgáltatás a polgároknak és a vállalkozási szektornak egyaránt nyújthat, még távolról sincsenek teljesen kiaknázva.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Az Európai Unióban a fogyasztóvédelmet úgy kell megtervezni, hogy a polgárok a belső piacon kihasználhassák a magas színvonalú termékek és szolgáltatások széles választéka által nyújtott előnyöket, s ezzel egyidejűleg bízzanak abban, hogy fogyasztói jogaik védelemben részesülnek, és szükség esetén ezeket hatékonyan gyakorolhatják is. Evégett a fogyasztóknak magától értetődően kellően tájékozottnak kell lenniük a vonatkozó jogszabályokban rögzített jogaik és köteleességeik tekintetében. Ezért fontosak és mihamarabb bevezetendők azok a jelentésben említett kezdeményezések, melyek az uniós polgárok felvilágosítását és tájékoztatását célozzák. Különösen a szolgáltató szektor egyre növekvő összetettsége jelent hatalmas problémát, s ez a fogyasztók számára áruk vagy szolgáltatások beszerzésekor egyre nehezebbé teszi a megalapozott választást. Az uniós intézményeknek politikáikban és jogszabály-alkotási tevékenységük során figyelembe kell venniük mind a fogyasztói tájékozottságot, mind a fogyasztói barométer által is kimutatott fogyasztói igényeket. A szolgáltatások egyre növekvő határokon átnyúló igénybevétele miatt a fogyasztóvédelmi szabályok fokozottabb közelítését kell megcéloznunk, és ez alatt a fölfelé történő kiigazítást értem. Ugyanakkor a belső piac javítására irányuló minden törekvésünk mellett nem szabad megfeledkeznünk a harmadik országokból felénk irányuló számottevő importról sem. Ezzel összefüggésben nagyobb együttműködésre van szükségünk a tagállami vámhatóságok és fogyasztóvédelmi hatóságok között annak érdekében, hogy a fogyasztókat megvédjük a nem biztonságos importárúktól.

Siiri Oviir (ALDE), írásban. – (ET) Az évek során átalakult az Európai Unió fogyasztóvédelmi politikájának alkalmazási köre annak érdekében, hogy tükrözze az emberek igényeiben és elvárásaiban bekövetkezett változásokat. A mintegy 500 millió fogyasztóval rendelkező uniós belső piacnak jelentős szerepe van a lisszaboni cselekvési tervben megfogalmazott célkitűzéseknek (a gazdasági növekedésnek, a foglalkoztatottság

és a versenyképesség növelésének) a megvalósításában, hiszen a fogyasztók költekezése gyarapítja az EU-t. Főként az elektronikus kereskedelem gyors fejlődésének következtében számottevően nőtt az EU fogyasztói piacainak határokon átnyúló dimenziója, ami még fontosabbá teszi a magas színvonalú fogyasztóvédelmet. Ugyanakkor sajnálatos módon a jelenlegi uniós fogyasztóvédelmi szabályokat nem minden tagállamban vezették be és hajtották végre ugyanolyan mértékben. Véleményem szerint a fogyasztói bizalom erősítéséhez alapvető a piac és a végrehajtási mechanizmusok erősebb felügyelete, valamint ezek hatékony és mindenre kiterjedő bevezetése. Ezen alapvetések mentén támogatom az előadónak arra irányuló javaslatait, hogy az Európai Bizottságnak szorosan nyomon kell követnie az uniós fogyasztói jogok tagállamok általi elfogadását és bevezetését, a Bizottságnak pedig mindenféle módon segítenie kell ebben a tagállamokat. Úgy gondolom, hogy az Európai Uniónak meg kellene fontolnia egy európai fogyasztóvédelmi hivatal felállításának gondolatát, mely különösen a határokon átnyúló incidensek megoldásával foglalkozó központi koordinációs hivatalként működhetne, s az uniós fogyasztóvédelmi szabályok bevezetésében és végrehajtásában támogathatná és kiegészíthetné a megfelelő tagállami fogyasztóvédelmi hivatalokat. Megítélésem szerint ugyanis az uniós fogyasztóvédelmi szabályok nem sokat érnek, ha nemzeti szinten nem megfelelően fogadják el, vezetik be és hajtják végre azokat.

5. Huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkezők mozgása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Carlos Coelho jelentése az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében a Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezménynek, valamint az 562/2006/EK rendeletnek a huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkező személyek mozgása tekintetében történő módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (COM(2009)0091 – C6-0076/2009 – 2009/0028(COD)) (A7-0015/2010).

Carlos Coelho, előadó. – (PT) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, ma olyan abszurd helyzetekről kell beszélnünk, mint például amikor egy egyetemista vízumot kap egy belgiumi egyetemi kurzus elvégzéséhez. Mivel nem vonatkozik rá a 2004/114/EK irányelv, nem utazhat Hollandiába, hogy az értekezéséhez egy szakkönyvtárból gyűjtsön adatokat, és Barcelonába sem látogathat el egy hétvégre várost nézni, ugyanis letartóztatják a vízumot kiadó államban.

A Schengeni Egyezmény kiköti, hogy a huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkezők kizárólag a vízumot kiadó tagállam területén tartózkodhatnak. Nem utazhatnak más tagországokba, és a származási országukba való visszatérésük során sem haladhatnak át más tagállamokon.

Schengen a szabad mozgást jelenti. Bármelyik, aki jogszerűen tartózkodik egyik tagállamban, joga lenne szabadon mozogni egy olyan területen, ahol nincsenek belső határok. Az ideális megoldás az volna, hogy a tagállamok teljesítsék azon kötelességüket, hogy tartózkodási engedélyt adjanak a huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkező harmadik országbeli állampolgároknak. Ez azonban a tagállamok túlnyomó részében nem történik meg.

A tagállamok ideiglenesen úgy kerülték meg a problémát, hogy D + C típusú vízumokat adtak ki: ez lehetővé tette a huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkezőknek, hogy az első három hónapban szabadon mozogjanak a schengeni térségen belül. Ez a vízumtípus 2010 áprilisában, a Közösségi Vízumkódex hatálybalépésével megszűnik, ez még inkább sürgeti a probléma megoldását.

Az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság tagjainak többsége támogatja az általam javasolt módosításokat, amelyek anélkül járulnak hozzá a probléma megoldásához, hogy csökkentsék a schengeni térség biztonságát.

A huzamos tartózkodásra jogosító vízumkérvények feldolgozása során ellenőrizni kell a kérvényező adatait a Schengeni Információs Szolgálatban, és ugyanez az eljárás vonatkozik azon harmadik országbeli állampolgárok esetére is, akik tartózkodási engedéllyel rendelkeznek. Ezzel válaszoltunk a térség csökkenő biztonságával kapcsolatos félelmekre is.

Az igazság az, hogy több tagállam úgy adott huzamos tartózkodásra jogosító vízumot, majd tartózkodási engedélyt, hogy nem ellenőrizte az adatokat a Schengeni Információs Rendszerben, különös tekintettel a 96. cikkben foglalt követelményekre, amelyek az elutasítás következményeit taglalják.

Ez a gyakorlat gyengíti a schengeni övezet biztonságát, és gondot okoz a külső határokon olyan esetekben, amikor érvényes vízummal rendelkezőket vezetnek be a Schengeni Információs Rendszerbe. Ez bonyolult és felesleges problémákat teremt a beutazó személy és azon határőrök számára, akiknek ki kell deríteniük,

hogy egy vízum hamisítvány-e, a Schengeni Információs Rendszerben lévő hivatkozás hibás-e – és így el kell-e távolítani –, vagy pedig a vízumot nem is lett volna szabad kiadni.

A most szavazásra bocsátandó kezdeményezés lehetővé teszi a huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkezők számára, hogy minden hat hónapból hármat szabadon mozoghassanak a térségben. Ez megegyezik a tartózkodási engedéllyel rendelkezők számára jóváhagyott időtartammal, ugyanakkor pedig arra kötelezi a tagállamokat, hogy tartózkodási engedélyt adjanak ki egy évnél hosszabb tartózkodás jóváhagyása esetén.

Elismeri egyúttal a Schengeni Megállapodásban meghatározott adatvédelem megerősítésének szükségét is, és javasolja, hogy a Bizottság mutassa be a szükséges kezdeményezéseket, amennyiben a SIS II nem lép hatályba 2012 előtt.

A Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével a két kezdeti javaslatot egybeolvasztottuk, és új jogalapot teremtettünk. A mai plenáris ülésen szavazásra bocsátandó szöveg a svéd és a spanyol elnökség alatt folytatott tárgyalások eredménye. Az első olvasatban megállapodás született, ez pedig lehetővé teszi a rendelet elfogadását a Vízumkódex hatálybalépése előtt.

Elnök úr, szerettem volna a mai vitáról hiányzó spanyol elnökséget felkérni arra, hogy garantálja a Parlamentnek, hogy a rendelet 2010. április 5. előtt hatályba lép. Ez a joghézag elkerülése miatt létfontosságú.

Gratulálok az Európai Bizottságnak a jól időzített kezdeményezéshez. Hálás vagyok a Tanács lelkes együttműködéséért, különösen a svéd és a spanyol elnökség idején, valamint az árnyék-jelentéstevők együttműködéséért, amely az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságban széles körű egyetértést eredményezett. Ezzel a lépéssel kielégítően megoldjuk azt a nyugtalanító problémát, amellyel a harmadik országbeli állampolgárok szembesülnek, egyúttal pedig erősítjük a szabadságot és a biztonságot is.

Cecilia Malmström, a Bizottság tagja. – Elnök úr, amint az előadó is rámutatott, a javaslat célja az, hogy megkönnyítse azon harmadik országból érkező állampolgárok mozgását a schengeni térségben, akik jogszerűen tartózkodnak valamelyik tagállamban huzamos tartózkodásra jogosító D típusú vízum birtokában. A jelenlegi schengeni vívmányok szerint a tartózkodási engedéllyel rendelkező harmadik országbeli állampolgárok szabadon utazhatnak a schengeni térségen belül, mivel a tartózkodási engedély egyenértékű a vízummal.

Azonban a tagállamok új gyakorlata szerint az országba lépéskor a huzamos tartózkodásra jogosító vízumokat nem váltják át automatikusan tartózkodási engedélyre. Ezért vagyunk ma itt, mivel a Bizottság, a Tanács és a Parlament megoldást kellett, hogy találjon erre a problémára. A D típusú vízummal rendelkező és valamelyik tagállamban jogszerűen tartózkodó harmadik országbeli állampolgárok számára ez a jogi és gyakorlati helyzet jelentős hátrányokkal jár. Ezek az emberek nem utazhatnak jogszerűen egy másik országba, és a származási országukba való visszatéréskor sem utazhatnak át egy másik ország területén. A helyzet abszurditását Coelho úr előbb említett példája igen jól illusztrálja.

A legjobb megoldás az volna, hogy minden tagállam kiadja a szükséges tartózkodási engedélyeket, mégpedig időben. Sajnos azonban a jelenlegi helyzet nem ez, és ezért van szükség erre a javaslatra, amely a tartózkodási engedély és a rövid távú tartózkodásra jogosító vízum tekintetében fennálló egyenértékűség elvét kiterjeszti a huzamos tartózkodásra jogosító D típusú vízumokra is. Így módon az a harmadik országbeli állampolgár, aki valamelyik tagállam által kiadott huzamos tartózkodásra jogosító D típusú vízum tulajdonosa, minden félévben három hónapig ugyanolyan szabadon utazhat a többi tagállam területére, mint a tartózkodási engedéllyel rendelkezők. Ez helyreállítaná a belső határok nélküli térség eredeti elgondolását, azaz azt, hogy egy személy a schengeni térségben rövid időszakokra szabadon utazhat, amennyiben valamelyik tagállam törvényes tartózkodásra jogosító dokumentumot bocsátott ki a nevére.

Nagyon örültem, amikor tudomásomra jutott, hogy Carlos Coelho úr már az első pillanattól fogva támogatta a javaslatot, és hogy az előadó, az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság, valamint a Jogi Bizottság is megértette, hogy lépéseket kell tennünk a harmadik országbeli állampolgárok életének megkönnyítése érdekében, hiszen arra akarjuk biztatni az embereket, hogy jogszerűen tartózkodjanak a térségünkben. Szeretném megköszönni az előadó konstruktív megközelítését ebben a kérdésben.

Nem kell emlékeztetnem arra, hogy gyorsan kell megoldást találnunk, különösen amiatt, hogy a Vízumkódex idén április 5-én érvénybe lép, és eltörli az úgynevezett D + C típusú vízumokat, amelyek célja részben az volt, hogy javítsanak a D típusú vízumok tulajdonosainak helyzetén. Azt hiszem, hogy a rendelettervezet végső szövege minden fél számára kielégítő, hiszen a kompromisszumon alapuló szövegtervezettel mindegyik

intézmény egyetértett. Az Európai Parlament és a tagállamok által – például a biztonsági kérdésekben – felvetett aggályokra válaszolva az eredeti szöveget több ponton módosítottuk.

Így például a javaslat csökkenti a huzamos tartózkodásra jogosító vízumok érvényességi idejét: ezek érvényességi ideje nem haladhatja meg az egy évet. Egy év lejártá után a javaslat kötelezi a tagállamokat a tartózkodási engedély kibocsátására.

Megerősíti a Schengeni Információs Rendszer (SIS) szisztematikus ellenőrzésének követelményét is. Amikor egy tagállam tartózkodási engedélyt vagy D típusú vízumot bocsát ki, a megfelelő hatóságnak ellenőriznie kell a Schengeni Információs Rendszerben (SIS) a kérvényező adatait, így módon elkerülhetővé válik az a helyzet, hogy egyszerre kerüljön a kérvényező neve alá figyelmeztető jelzés és huzamos tartózkodásra jogosító vízum is.

Annak érdekében, hogy a biometrikus azonosítókra vonatkozó biztonsági aggodalmakra is válaszoljunk – és ez több tagállam számára természetesen igen fontos kérdés –, a rendelettervezethez egy politikai nyilatkozatot is csatoltunk, amelyben felkérjük a Bizottságot, hogy tanulmányozza a biometrikus azonosítók lehetséges használatát a huzamos tartózkodásra jogosító vízumokon, és hogy 2011. július 21-ig mutassa be a tanulmány eredményeit a plenáris ülésnek és a Tanácsnak. A Bizottság azt is elfogadja, hogy a rendelettervezet jelentési kötelezettséget is tartalmaz a rendelet alkalmazása kapcsán.

Végül pedig annak érdekében, hogy mindenki által elfogadható választ találjunk az Európai Parlament legnagyobb aggodalmára a magas szintű adatvédelemmel kapcsolatban olyan esetekben, amikor figyelmeztető jelzés jelenik meg a Schengeni Információs Rendszerben, közös nyilatkozat kiadását határoztuk el. Amennyiben a SIS II végrehajtása további jelentős késedelmet szenvedne, és ezáltal 2012 utánra is elhúzódna, úgy az Európai Parlament és a Tanács felkéri a Bizottságot, hogy terjessze elő a szükséges jogalkotási javaslatokat a Schengeni Egyezmény megfelelő adatvédelmi rendelkezéseinek módosítására. Úgy gondolom, hogy mindezekkel a változtatásokkal méltányos és kiegyensúlyozott megoldást találtunk, amely jelentősen megkönnyíti a tagállamokban jogszerűen tartózkodó harmadik országbeli állampolgárok életét, ráadásul sokkal inkább megfelel a belső határok nélküli Európa eszméjének.

Szeretném még egyszer megköszönni az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság, a Jogi Bizottság és az előadó felette konstruktív hozzáállását az üggyhöz.

Cecilia Wikström, a Jogi Bizottság véleményének előadója. – (SV) Elnök úr, az európai uniós együttműködés az értékeken alapul, és ezek közül az egyik legfontosabb a szabadság. A mai vitánk témája a személyek szabad mozgásának lehetősége. Az én Európai Uniómban ezt nem korlátozza semmi. Azt hiszem, ebben rejlik az Európai Unió nagysága. Mi, akik itt élünk, élvezhetjük a szabad mozgás lehetőségét, de ennek azokra is ki kellene terjednie, akik hosszabb ideig tartózkodnak nálunk.

A Schengeni Egyezmény értelmében a huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkezők jelenleg nem mozoghatnak szabadon, hanem – amint arra Coelho úr rámutatott – kizárólag a vízumot kibocsátó országban tartózkodhatnak. Ennek az az eredménye, hogy például az az Indiából érkező vendégelőadó, aki szülővárosomban, Uppsalában él és dolgozik, csak úgy utazhat el Párizsba egy konferenciára, ha előbb francia vízumot kér; és egy kínai egyetemista nem látogathatja meg hétvégén egy németországi barátját anélkül, hogy előbb vízumot ne kellene kérnie.

A szabad mozgás ilyen típusú korlátozása nem létezhet az Európai Unióban. Most ezt változtatjuk meg. A jelen javaslat célja, hogy azon harmadik országbeli állampolgárok számára, akik hosszabb ideig tartózkodnak egy tagállamban, biztosítsuk a schengeni övezetben történő szabad mozgást.

Szeretném megköszönni Coelho úr lelkiismeretes előadói munkáját, aki figyelembe vette azokat az észrevételeimet, amelyeket a Jogi Bizottság nevében tettem, és a többi árnyék-jelentéstevő véleményét is szem előtt tartotta. Az eredmény itt áll előttünk: olyan pozitív javaslat ez, amely ezentúl biztosítaná a harmadik országbeli állampolgároknak is az Európai Unión belüli szabad mozgást. Ezzel egy lépést tehetünk előre, én pedig büszke vagyok arra, hogy ebben az Európai Unióban élhetek és dolgozhatok.

Kinga Gál, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (HU) Elnök úr, képviselőtársaim, biztos asszony! Üdvözlendőnek tartom, hogy egy olyan kérdésben foglalunk állást most a Parlamentben, amelyik megkönnyítheti a jogszerűen tartózkodó harmadik országok állampolgárainak utazását az Unió területén, és gratulálok Coelho kollégámnak a kitűnő munkához, amit itt végzett a Parlamentben ebben a kérdésben. Jelen javaslat elősegíti, hogy az egyik tagállamban hosszas tartózkodásra jogosító – úgynevezett D vízummal rendelkező – harmadik országbeli állampolgárok számára az Unión belül az utazás megkönnyebbüljön, és ez kézzelfoghatóvá váljon. Ez

megoldás lesz ugyanis azokra a helyzetekre, amikor egyes tagállamok különböző okokból nem képesek, nem akarnak kellő időben tartózkodási engedélyt kiadni a területükön tartózkodó harmadik országbeli állampolgárnak. Tehát nem használják megfelelően a schengeni szabályozás adta kereteket. És örülök, hogy akkor ebben a kérdésben tudunk továbblépni.

A célunk az, hogy az Európai Unió területére érkező harmadik országbeli állampolgárok ne úgy éljék ezt meg, hogy egy bevehetetlen erődítménybe lépnek be. Az integrált határigazgatás és a vízumpolitika e célokat kell szolgálja. Magyar képviselőként szorgalmazom, hogy az Unió külső határai átjárhatóak legyenek a jóhiszemű beutazók számára. Ne korlátozzák a határok két oldalán élő emberek közötti kapcsolattartást. Az Unió szomszédságában élő harmadik országok polgárainak – közöttük a magyar kisebbségek tagjainak – elementáris érdekük, hogy lehetőségük legyen bürokratikus, adminisztratív terhek nélkül a jogszerű tartózkodásra az Unió tagállamainak területén. Ennek érdekében azonban egyaránt szükség van közösségi és tagállami szinten megfelelő jogszabályokra, de olyanokra, amelyek egymás hatásfokát nem korlátozzák, hanem egymás célkitűzéseit erősítik.

Azt remélem, hogy az új közösségi jogszabály nemcsak elvben lesz hangzatos, de gyakorlatban jelent majd könnyebbséget elsősorban a tagállamokban tanulni kívánó fiataloknak, egyetemi hallgatóknak. Ők kell legyenek a rendelet elsőszámú haszonélvezői. És ebben az összefüggésben csak egyet tudok érteni azzal, hogy a Bizottság, legkésőbb 2012. áprilisáig jelentést nyújtson be a rendelet végrehajtásáról, és szükség esetén tegyen javaslatot a rendelet módosítására annak érdekében, hogy a kitűzött célok teljesüljenek.

Vilija Blinkevičiūtė, az S&D képviselőcsoport nevében. – (LT) Szeretnék gratulálni Coelho úrnak a jelentés előkészítéséért, és egyetértek vele abban, hogy minél előbb biztosítani kell a tagállamokban huzamos tartózkodásra jogosító vízum birtokában jogszerűen tartózkodó harmadik országok állampolgárai számára a schengeni térségben történő szabad mozgást. A tagállamok mostani gyakorlata szerint különféle okokból jelenleg sok időbe telik, amíg a harmadik országbeli állampolgárok huzamos tartózkodásra jogosító vízumát tartózkodási engedélyre cserélik. Több példát is hozhatnék az Európai Unió tagállamai közül, ideértve hazámat, Litvániát is, ahol például egy D típusú vízummal rendelkező, hosszú távú fuvarozásban dolgozó teherautó-vezető nem végezheti a munkáját. Az ezen a területen elterjedt gyakorlat aláássa az Európai Unióban dolgozni vagy tanulni vágyó harmadik országbeli állampolgárok jogos elvárásait. A tagállamoknak is megfelelő lépéseket kell tenniük a vízumkiadási eljárás egyszerűsítése érdekében. A huzamos tartózkodásra jogosító vízumnak ugyanolyan hatálya kellene, hogy legyen a belső határok nélküli schengeni térségben történő mozgáskor, mint a tartózkodási engedélynek. A legfontosabb szempont nem az, hogy egy D típusú vízummal rendelkező állampolgár mennyi időre utazik el egy másik tagállamba, hanem maga az a lehetőség, hogy ily módon jobban kielégítheti a schengeni térségen belüli mozgással kapcsolatos igényeit. Ezért egyetértek azzal a javaslattal, hogy az a harmadik országbeli állampolgár, aki egy tagállam által kibocsátott huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkezik, bármelyik hat hónapból hármat egy másik tagállamban tölthessen ugyanolyan feltételek mellett, mint a tartózkodási engedéllyel rendelkezők. Ugyanakkor nagyon fontos annak biztosítása, hogy a harmadik országbeli állampolgárok schengeni térségen belüli egyszerűsített mozgása ne jelentsen plusz veszélyt a tagállamok biztonságára. Ezért felkérem önöket, hogy fogadják el azonnal a részben módosított rendeletet.

Nathalie Griesbeck, az ALDE képviselőcsoport nevében.. – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim: a nehézségek közepette kialakulni látszik valami. Jó példa erre ez a szöveg, amelyet a kollégáim minden tekintetben kiválóan megmagyaráztak, és amely a harmadik országbeli állampolgárok – hangsúlyoznám – jogszerű európai tartózkodásáról szól.

Tulajdonképpen legfőbb ideje volt annak, hogy ezt a szöveget elfogadjuk, legfőbb ideje volt már, hogy a harmadik országbeli állampolgárok is szabadon mozoghassanak az Európai Unió területén, és nagyon örülök, hogy arra a pontra érkeztünk, amikor a szabadságjogok Európájának építményéhez újabb téglát illeszthetünk, és egy olyan területet fejleszthetünk, amelyet még biztonságosabbá akarunk tenni.

Ez logikus és egyúttal előremutató lépés. Logikus lépés, hiszen, amint előttem már rámutattak, alapvetően semmilyen nagy vita nem övezi ezt a szöveget, és a módosítások alacsony száma is azt mutatja, hogy olyan Európát akarunk építeni, amelyben senki sem ragad egyik tagállamban sem anélkül, hogy fel tudná fedezni az európai térség többi részét. Előremutató lépés is, mivel azon diákok, kutatók és más harmadik országbeli állampolgárok érdekeit képviseli, akik az Európai Unió területén élnek.

Végül pedig ez világosan jelzi az Európán kívül élő embereknek, hogy Európára egységes, közös térségként, egyesült Európaként tekintsenek, és növeli az európai kultúra és identitás presztízsét a határainkon túl is.

Rui Tavares, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök úr, szeretném először megköszönni Coelho úr előadói munkáját, akinek a javaslatát jómagam és az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság többi árnyék-jelentéstevője is támogatja.

Lehetőségem nyílt már arra, hogy elmondhassam, hogy Coelho úr kiváló szolgálatot tett az Európai Unión belüli szabad mozgás alapelve érvényesítésének, az állampolgárok jogai védelmének – legyen szó európai vagy külföldi állampolgárokról – és magának az európai demokráciának is. Itt nem kizárólag Európa saját állampolgáira gondolok, hanem a harmadik országból érkező állampolgárok ezreire vagy akár millióira, akik átutaznak Európa területén, akik itt tartózkodnak, és akik rövidebb vagy hosszabb ideig itt élnek a munkájuk vagy a tanulmányaik miatt.

Az árnyék-jelentéstevőknek köszönhetően Coelho úr olyan légkörben dolgozhatott, ahol mindenki kiváló együttműködésről és segítőkészségről tett bizonyosságot. És mindenekfelett időben végzett – ebben a kérdésben az idő létfontosságú volt, hiszen itt emberek életéről van szó.

Az előttem szólókhoz hasonlóan én is az Európába érkező diákok, kutatók és tudósok példáját tudnám felhozni, akik azért jönnek ide, mert elismertek a szakmájukban, de nem tudják átlépni a határainkat, amelyek a más kontinensekről érkezők számára sok esetben igenis zártak. Egy kutató két óra alatt eljuthat Portugáliából Spanyolországba, de ha bizonyos esetekben olyan tanulmányi vízummal rendelkezik, amely a kétéves mesteri képzésére szól, nem hagyhatja el az országot, hogy megossza tapasztalatait másokkal, vagy hogy más tagállamban kutathasson.

Nekünk is voltak ilyen irányú tapasztalataink, amikor például meg akartunk valakit hallgatni egy brüsszeli vitán.

Megjegyezném, hogy ez nemcsak a harmadik országbeli állampolgárok számára szükségtelen és igazságtalan teher. Ez veszteség mindannyiunk számára, mindazok számára, akik számítunk a munkájukra. Veszteség ez a versenyképességünk tekintetében is, ha például összehasonlítjuk a külföldi állampolgárok ugyanilyen típusú mobilitási lehetőségeit az Egyesült Államok, Kína, India vagy Brazília gyakorlatával, majd pedig megvizsgáljuk az Európai Unión belüli mobilitásuk akadályait. Veszteség a munkaerő-áramlás és a tudományos közösségek szempontjából – hiszen éppen a mostani válság idején derült ki az, hogy a növekvő mobilitás létfontosságú –, valamint veszteség a tudásalapú társadalom számára is.

Legfőbb ideje tehát, hogy a Tanács még a Vízumkódex áprilisi hatálybalépése előtt elfogadja ezeket a javaslatokat, hogy ne gördítsünk újabb felesleges akadályokat a harmadik országbeli állampolgárok mobilitása elé. Végül pedig engedjék meg, hogy a képviselőcsoportom nevében kijelentsem, hogy támogatjuk az előadó javaslatát, és mellette tesszük le a voksunkat.

Gerard Batten, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a jelentés azt javasolja, hogy a tagállamok a harmadik országbeli állampolgároknak olyan huzamos tartózkodásra jogosító vízumot bocsássanak ki, amely 12 hónapig érvényes, és amelyet a schengeni térség tagállamai is elismernek.

Nagy-Britannia nem tagja a schengeni csoportnak, így a kérdés nem közvetlenül érinti. Ugyanakkor azonban a javaslat megkönnyítené az Európai Unió egyik tagállamába belépő nem uniós tagállamok állampolgárainak az EU más országaiba történő utazást.

Nagy-Britanniának komoly gondokat okoz az illegális bevándorlás. Országunkban legalább egymillió illegális bevándorló van. A javaslat értelmében a Nagy-Britanniába illegálisan bevándorolni kívánó személyek bármelyik európai uniós tagállamba jogszerűen beléphetnek, szereznek például egy franciaországi huzamos tartózkodásra jogosító vízumot, ahonnan majd illegálisan belépnek Nagy-Britanniába.

Az Egyesült Királyság Függetlenségi Pártja ezért a jelentés ellen fog szavazni, hogy így védje Nagy-Britannia határait a további illegális bevándorlás ellen.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Elnök úr, a jelentés egy bizarr esetet hoz fel érvként arra, hogy miért is kell lazítanunk a szabályokon. A példa leírja, hogy egy külföldi egyetemi hallgató belgiumi tanulmányi vízumot kapott, és az új lépéseknek hála most már kutathat a holland könyvtárakban is, majd elutazhat Barcelonába. Nos, gratulálunk neki!

Azonban ez természetesen nem erről szól. A schengeni és európai vízumpolitika egészében véve teljesen mást jelent, nem pedig az egyetemi hallgatók szabad mozgását. A határaink teljes lerombolását jelenti, utat engedve a szervezett bűnözésnek és az illegális bevándorlásnak, miközben nincsenek biztonságos külső határok – amelyek az egész rendszer alapkövét kellene, hogy képezzék, és amelyek megelőznék ezeket.

Schengen egyik közvetlen következménye például az, hogy a törvényesített spanyol illegális bevándorlók tömegei szabadon utazhatnak más tagállamokba.

Véleményem szerint a Parlament jobban tenné, ha végre arra figyelne, hogy az ilyen döntéseknek milyen hatásuk lesz az európai polgárokra, és nem pedig a külföldi diákok mindennapos gyakorlati problémáit próbálna megoldani.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Elnök úr, szeretnék először gratulálni Coelho úrnak a kiválóan elvégzett munkáért, és különösen azért, hogy a Tanács, a Bizottság és a Parlament különböző képviselőcsoportjai között magas szintű konszenzus született. Azt hiszem, munkájának köszönhetően nagyon kevés vita lesz itt.

Az Európai Unió a valaha létrehozott legnagyobb, a szabadságon alapuló térség. Minden, a szabad mozgást megnehezítő akadályt el kell gördítenünk az útból, így segítve mind az európai polgárokat, mind pedig az Unió egyik tagállamában jogszerűen tartózkodó harmadik országbeli állampolgárokat. Véget kell vetnünk a huzamos tartózkodásra jogosító D típusú vízumokkal rendelkezők sokszor abszurd helyzetének.

Mint mindnyájan tudják, a huzamos tartózkodásra jogosító vízum lehetővé teszi a tulajdonosnak, hogy a vízumot kibocsátó tagállamban tartózkodjon. Ugyanakkor azonban az ilyen típusú vízumokkal rendelkezők nem mozoghatnak szabadon az Európai Unióban, hanem kizárólag a vízumot kibocsátó tagállamban utazhatnak. Paradox módon a korábban már leírt esetek nagyon is gyakoriak. Újabb példát említek: egy hallgató, aki Lisszabonban a két Amerika történelméből doktorál, nem tud elutazni az egyórányi repülőútra lévő Sevillebe, hogy az Újvilági levéltárban (Archivo General de Indias) található iratokat tanulmányozhassa.

Végére is a javaslat célja az, hogy a huzamos tartózkodásra jogosító vízumok tulajdonosai ugyanolyan jogokat élvezhessenek, mint a tartózkodási engedéllyel rendelkezők. Hölgyeim és uraim, meg kell újítanunk a mobilitás alapelvét: az olyan mobilitását, amely létfontosságú a munka, valamint a tudományos és egyetemi élet szempontjából.

És bár az előbbieken alapján teljesen feleslegesnek tűnik, mégis azzal fejezném be, hogy megkérem önöket, támogassák Coelho úr jelentését. Nemcsak azért, mert kiemelkedő minőségű jelentést készített, hanem azért is, mert további garanciákat tartalmaz az általunk védett szabad mozgáson alapuló hatalmas térségre. Támogatom a Coelho úr által javasolt ütemtervet is.

Iliana Malinova Iotova (S&D). – (FR) Elnök úr, szeretném először megköszönni Carlos Coelho előadói munkáját, és üdvözlöm a Parlament, a Tanács és a Bizottság közötti együttműködést a két jelentés konszolidálása és az első olvasat során, amely egyúttal az utolsó is kellene, hogy legyen.

Létfontosságú kérdés, hogy a jelentést 2010. április vége előtt elfogadjuk, és így a Vízumkódexszel egy időben ültessük gyakorlatba. A tagállamokban történő utazás kiemelkedően fontos minden, az Európai Unióban tartózkodó személy számára. Ily módon meg tudjuk oldani azt a kettős problémát, amit a D + C típusú vízumok alkalmazása és a tartózkodási engedélyekre vonatkozó szabályozás jelent.

A jelentésnek köszönhetően minden huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkező harmadik országbeli állampolgárnak joga lesz évente hat hónapig bárhova utazni Európán belül. A vízumok kiadásakor minden érintettet el kell látni a szükséges információkkal, és mindenképp fel kell világosítani őket arról, hogy a vízum automatikusan tartózkodási engedéllyé válik az egy év lejárta előtt.

Végül pedig fontos hangsúlyozni azt, hogy minden D típusú vízumot kérvényező állampolgárt biztonsági okokból megvizsgálják, de az adataikat nem fogják a SIS nyilvántartásába bevezetni. A feleknek figyelembe kell venniük a másik fél által a SIS-be már bevitt információkat.

Továbbá pedig, amennyiben a SIS II nem lép életbe 2012 vége előtt, arra sürgetjük a Bizottságot és a Tanácsot, hogy mutassa be azokat a jogszabályokat, amelyek a SIS II rendszerrel azonos szintű adatvédelmet biztosítanak.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ez a javaslat igyekszik megkönnyíteni az uniós tagállamok valamelyikében jogszerűen tartózkodó harmadik országbeli állampolgárok számára a D típusú vízummal való mozgást a schengeni térségben.

Tulajdonképpen ki akarja terjeszteni a tartózkodási engedély, illetve a rövid távú tartózkodásra jogosító C vízumok között már létező egyenértékűség elvét a huzamos tartózkodásra jogosító vízumokra is – és ez mindannyiunkat érint. Ami a schengeni övezetben történő mozgást illeti, a huzamos tartózkodásra jogosító

vízummal rendelkező állampolgár ugyanolyan jogokkal fog rendelkezni, mintha tartózkodási engedélye lenne. Azaz lehetővé teszi mindenki számára, hogy hat hónapon belül legfeljebb három hónapig szabadon mozoghasson a schengeni térségben, amennyiben a megfelelő iratokkal igazolni tudja, hogy jogszerűen tartózkodik valamelyik tagállamban.

Felhívánk a Bizottság és a Tanács figyelmét azokra a biztonsági problémákra, amelyek ebből a szabad mozgásból származhatnak. Már a jelenlegi helyzetben is nagyon nehéz egy tagállamban ellenőrzéseket végezni: tartsuk szem előtt azokat a kockázatokat, amelyeket ezen elv hirtelen bevezetése magával hozna.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök úr, néhány hónapja nemcsak ünnepélyes hangulat uralkodott ebben a teremben, hanem sokak számára öröm is volt az a pillanat, amikor nagyon sok európai országban enyhítették a vízumszabályozást.

Lássuk a valóságot. Azzal, hogy 2009 decemberében Montenegróval, Macedóniával és Szerbiával szemben megszüntettük a vízumkényszert, az ottani állampolgárok hatalmas tömegekben indultak el a Balkánról Ausztrián keresztül Közép-Európába, fel egészen Skandináviáig. Valóságos népvándorlás! A Belügyminisztérium adatai szerint csupán hét hét leforgása alatt 150 000 macedón élt ezzel az új utazási szabadsággal. Kétharmaduk nem fog hazautazni. Nagyon sok, különösen albán és macedón faluból naponta öt busz is indul Közép- vagy Nyugat-Európa irányába, és a jövedelemszerzést kifejezetten tiltó turistavízummal rendelkezők utaznak bennük. Ez azt jelenti, hogy 90 nap után ezek az emberek feketemunkások lesznek, és ezek az állítólagos turisták újra az olcsó és alacsony bérezésű munkaerőpiacon találják magukat. Ez a valóság és az Európai Parlament vágylma közötti különbség.

Ennek a következményeit saját országainknak kell elviselniük. Ők fognak szenvedni azért, amit ennek a teremnek a többsége elhatároz. Nekik kell szembenézniük az alig ellenőrizhető illegális bevándorlással, a törvénytelenességgel és az ehhez kapcsolódó feketemunkával.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Szeretnék gratulálni képviselőtársamnak, Carlos Coelho-nak arról a kezdeményezéséről szóló jelentéséért, amely nagyobb mozgási szabadságot biztosít a harmadik országbeli állampolgároknak az európai szabad térségben. Ugyanakkor azonban, elnök úr, ki kell térnem arra az ironikus helyzetre, amely az egész vitán végigvonult, azaz arra, hogy míg mi több jogot biztosítunk a harmadik országbeli állampolgároknak, addig ebben a pillanatban az Európai Unió és annak polgárai komoly nehézségekbe ütköznek: például a Líbiába történő beutazás ügyében. Ez a Svájc és Líbia között kialakult problémára vezethető vissza, amely azzal járt, hogy Líbia nemcsak a svájci állampolgároktól, hanem minden európai uniós polgártól megtagadta a beutazást. Tehát amíg mi több jogot biztosítunk a harmadik országbeli állampolgárok számára, addig a saját állampolgáraink harmadik országba történő beutazási jogai csorbulnak, például Líbia esetében. És hogy mik a következmények? Nos, a következmények igen súlyosak. Olyan munkavállalókról van szó, akik nem tudnak Líbiában dolgozni, a Líbiába befektető vállalatok nem tudják oda küldeni a dolgozóikat, és eközben a jelenleg Líbiában tartózkodó munkavállalók nem hagyhatják el az országot addig, amíg a helyettesítők nem kapnak beutazási engedélyt. Nagyon veszélyes helyzet ez, és felkérem Malmström biztos asszonyt, hogy sürgősen lépjen fel ebben az ügyben. Tisztában vagyok azzal, hogy ez két olyan ország diplomáciai ügye, amelyek ráadásul nem is tagjai az Európai Uniónak, azonban súlyos következményekkel jár azon európai uniós állampolgárokra nézve, akiknek érdekei sérülnek azzal, hogy nem utazhatnak be Líbiába, hogy ott munkát vállalhassanak.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Képviselőtársam, Coelho úr jelentése és a rendelettervezet is a személyek szabad mozgását érinti, amely létfontosságú az Európai Unió demokráciájában, ezért elfogadhatatlan, hogy az egyik tagállamban huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkező állampolgárok ne utazhassanak az egész Unió területén.

A fenti kezdeményezések támogatására több érvet is fel lehet hozni. Az első az alapvető emberi jogok, közöttük a szabad mozgás jogának tiszteletben tartása és érvényesítése. Ha az egyik tagállam jogszerűen enged tartózkodni a területén egy harmadik országbeli állampolgárt, akkor miért korlátoznánk a schengeni övezetben történő szabad mozgását? Természetesen annak részleteit is ki kell dolgozni, hogy a schengeni övezeten belüli biztonság ne csökkenjen.

Szó esett itt olyan diákokról és tudósokról, akik nem tudtak másik tagállamba utazni. Szeretném ezt a csoportot kiterjeszteni az üzletemberekre is, mivel ha nem tesszük számukra lehetővé a szabad mozgást, rontani fogjuk az Európai Unió versenyképességét. Ezért bízom abban, hogy a javaslatot támogatni fogják, és gratulálok az előadónak.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Elnök úr, szeretném őszintén megköszönni Coelho úr munkáját. A véleményem megtalálható a rendeletben. Lehetőségem nyílt a rendelet szövegén is dolgozni. Szeretném elmondani, hogy Coelho úr jelentése természeténél fogva nemcsak sürgős és fontos, hanem szimbolikus jelentőségű is. Ma az egyik új tagállam képviselőjeként büszkén állíthatom, hogy igenis meg tudjuk változtatni a schengeni övezetben történő szabad mozgásra vonatkozó szabályokat, amelyek nem is olyan régen még nekünk, új tagállamoknak jelentettek nehézséget, mielőtt beléptünk volna az Unióba. Azt hiszem, hogy ma a változások szimbolikus jelentőségét nem lehet elég nagyra értékelni, és remélem, hogy az ebben a Házban elért konszenzus mindannyiunk számára hatalmas siker lesz.

Másodsorban pedig el szeretném mondani, hogy a D + C típusú vízumok felszámolása, illetve az, hogy a tagállamok nem adhatnak ki tartózkodási engedélyeket, sürgős lépések megtételére készítetnek bennünket. Csak néhány példát említek, hasonlókat azokhoz, amelyeket ma már hallhattunk. Tavaly két ukrán egyetemi hallgató Wrocławból Berlinbe utazott, és a határon letartóztatták őket azért, mert a fiatalok nem voltak tiszttában a szabályokkal, és a szellemi forrásainkat akarták használni. Azt hiszem, hogy a mai szavazás mindenki számára jelentős és fontos lesz.

De szeretném előtte felhívni a figyelmet az utolsó pontra: a biztonság kérdéseire. Rendelkeznünk kell a schengeni övezetben összegyűjtött információk cseréjét lehetővé tevő, megfelelő rendszerrel, mindenképpen dolgoznunk kell a második generációs Schengeni Információs Rendszeren és a Vízuminformációs Rendszeren, valamint jóval gyakrabban kellene felülvizsgálni ezeket, és jelentést tenni róluk. Szeretném nyomatékosan felkérni Malmström asszonyt, hogy biztosítsa, hogy a tagállamok közötti biztonsági együttműködés ugyanolyan jó legyen, mint eddig, és még egyszer szeretném megköszönni Coelho úrnak a kitűnő jelentést.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Elnök úr! Szeretném elmondani, hogy egyetértek, és támogatom a jelentéstevőt és Malmström asszonyt is abban, hogy olyan megoldást találjunk ebben a kérdésben, amely megfelel a jogállamiságnak, az emberi jogok tiszteletben tartásának, az adatvédelmi és természetesen a biztonsági szempontoknak is. Nagyon sok minden elhangzott. Én néhány dolgot szeretnék hangsúlyozni. Ahhoz, hogy működőképes legyen ez a rendelet, először is tanulmányoznunk kell, és többet kell tudnunk az egyes tagállamok gyakorlatáról. Tudjuk, hogy néhány tagállam ki tudja adni határidőre a tartózkodási engedélyeket. Ezek a jó gyakorlatok sokat jelenthetnek számunkra. Össze kell hangolnunk a tagállamok gyakorlatait, ez nyilván bizalomnövelő hatású. Mindenképpen használnia kell minden országnak a SIS rendszert – tudjuk, hogy ma nem minden ország használja –, és mindenekelőtt sürgető az, hogy a SIS II-t mihamarabb be tudjuk vezetni és a VIS rendszer működjön, hisz ez lesz a garancia hosszútávon. Európai érdek, hogy a harmadik országokból itt tartózkodók – diákok, üzletemberek, kutatók – valóban szabadon mozoghassanak.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Elnök úr, én is azzal kezdeném, hogy megköszönöm Coelho úr kitűnő munkáját, és hangsúlyozom a következőket:

Először is a schengeni vívmányok pontosan azt jelentik, hogy szabad mozgásra van lehetőség a schengeni övezet határain belül. Ezért ebben a vitában le kell vonnunk az első alapvető és egyszerű következtetést: a rendelet elfogadása létfontosságú. Ezt jelzi az egyetemi hallgató elhangzott példája is: aki huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkezik, annak joga kellene, hogy legyen a szabad mozgáshoz.

Felmerül a kérdés – és ezt szeretném kiemelni –, hogy ez, közvetetten ugyan, de megkönnyíti-e az illegális bevándorlást, okoz-e biztonsági problémákat, és mi történik akkor, ha valaki gyakorolni szeretné ezt a jogát, de nem lesz rá módja – ezeket a kérdéseket a tagállamoknak figyelembe kell venniük.

Értelemszerűen minden tagállamnak nagyon óvatosnak kell lennie a vízumok kibocsátásakor. A jelentés szerint itt egy igen fontos paraméter merül fel, az összes közül a legfontosabb: az, hogy mostantól kezdve kötelezővé válik a huzamos tartózkodásra jogosító vízumok kiadása előtt az adatok feldolgozása a Schengeni Információs Rendszerben. Így tehát nemcsak a schengeni vívmányok védelmét biztosítjuk, hanem pontosan ezek tekintetében növeljük a biztonságot is.

Pozitívan kell tehát viszonyulnunk a fejleményekhez és a SIS II rendszerhez, amelyre szükségünk van, és amelyet – történjen bármi – folytatnunk kell. Végül pedig a tagállamokkal és azok szolgálataival együttműködve nemcsak a schengeni vívmányok megkönnyítése és megerősítése a feladatunk, hanem ezzel egy időben a biztonság növelése is, ez ugyanis fontos minden tagállam és minden polgár számára, valamint a schengeni vívmányok szempontjából is.

(Taps)

Tanja Fajon (S&D). – (SL) Az európai integráció két legfontosabb tényezője a szabad mozgás joga és a belső határok megszüntetése. A tagállamok valamelyikében jogszerűen tartózkodó harmadik országbeli állampolgárok számára meg kell könnyítenünk a schengeni övezetben történő mozgást. Elfogadhatatlan, hogy az aktatologatás miatt korlátozódik a diákok, kutatók és vállalatok Európán belüli mozgása.

Hasonlóképpen minél hamarabb biztosítanunk kell a szabad mozgás jogát Bosznia-Hercegovina, Albánia és Koszovó polgárainak, akik paradox módon jelenleg megcsönkített utazási jogokkal rendelkeznek a néhány évvel ezelőtti helyzethez képest. Természetesen ehhez megfelelő körülmények szükségesek, és nem szabad hagynunk, hogy a tömeges illegális bevándorlásról szóló adatok félrevezessenek bennünket.

A Nyugat-Balkánon élő embereket túl sokáig szigetelte el a vízumkényszer. Szorosabbra kellene fűzniük a kapcsolatot az Unió polgáiraival, de igen gyakran a vízumkérvényeik elutasítása megakadályozza ezt. Ne éreztessük velük továbbra is, hogy elszigeteljük és diszkrimináljuk őket, különösen azokkal a fiatalokkal, akiknek talán még sosem adatott meg az a lehetőség, hogy felfedezzék az Európai Uniót. Ne vesztegessük tehát tovább az időnket, hanem cselekedjünk, amint Bosznia-Hercegovina vagy Albánia megfelel a vízumliberalizációs feltételeknek.

Bármilyen, a schengeni térségben történő mozgást megkönnyítő intézkedés előrelépést jelent, és az Európai Unió érdekeit szolgálja.

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Elnök úr, a vitára bocsátott javaslat az Európai Unió működésének egyik alapelveire vonatkozik: a belső határok megszüntetésére és a személyek szabad mozgására. Ezért ennek a javaslatnak különös figyelmet kell szentelnünk. Felfogadhatatlan, így következésképpen elfogadhatatlan, hogy a huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkezőknek kevesebb mozgási joguk van a schengeni övezetben, mint a rövid távú tartózkodásra jogosító vízummal rendelkezőknek. Ezért rokonszenvezek az Európai Bizottság javaslatával. Azt hiszem azonban, hogy a biztonság garantálásához módosítanunk kell a javaslatot. Ezért támogatom az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság azon javaslatát, hogy a Schengeni Információs Rendszer részeként a tagállamok között folyamatos információáramlás legyen a nemkívánatos személyekről. Az Európai Bizottságnak pedig legkésőbb 2012. április 5-ig be kellene mutatnia a rendelet alkalmazásáról szóló jelentést. Az előkészített módosítások komoly megfontolást érdemelnek, és az esetek legnagyobb részében támogatást is.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Elnök úr, nemcsak a harmadik országbeli állampolgárok vágynak arra, hogy könnyebben utazhassanak a schengeni térségben, hanem mi magunk, az Európai Unió állampolgárai is ezt szeretnénk. Paradox dolognak tartom, hogy jelenleg egy rövid távú tartózkodásra jogosító vízummal rendelkezőnek nagyobb mozgástere van, mint egy huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkező polgárnak, és azt is, hogy ha egy harmadik országból származó állampolgár, aki jogszerűen tartózkodik huzamos ideig például Lengyelországban, nem utazhat el Németországba vagy Franciaországba. A szabad mozgás nemcsak az Európai Unió polgáira kellene, hogy vonatkozzon. A harmadik országokból érkező kutatóknak, egyetemistáknak, tanulóknak és üzletembereknek is szabadon kellene tudniuk mozogni, hogy meglátogathassák a barátaikat, és megismerjék más országok hagyományait, szokásait és kultúráját. Ezek az emberek az Európai Unió eszméjének „nagykövetei” lesznek, mi, uniós polgárok pedig új lépést teszünk a határok nélküli Unió megvalósítása felé.

Andreas Mølzer (NI). – (DE) Elnök úr, a schengeni országok vízumrendszere láthatóan annyira bonyolult, hogy a konzulátusi alkalmazottak már nem igazán tudják, mit is csinálnak, és így a becsületes vízumkérvényezőket valóságos csapdába esnek. Nagyon furcsa, hogy a konzulátusi alkalmazottak nem is ismerik a D és C típusú vízumokat. Nagy gondatlanságnak számít az, ha valaki nem könnyíti meg mások munkáját azzal, hogy ellenőrzi a Schengeni Információs Rendszerben a kérelmező adatait. Világos az is, hogy ez számos szükségtelen problémát fog okozni a külső határokon, és ezen a helyzeten sürgősen változtatni kell. Ebben a vonatkozásban a nemzeti figyelmetető jelzésekről vezetett listáról való vitának nem sok értelme van, ha az uniós figyelmetető rendszert és annak szabályozását nem alkalmazzák következetesen.

A balkáni országokra irányuló vízumliberalizáció kéz a kézben jár az ezekből az országokból érkező menedékjog iránti, eredménytelen kérelmek számának megnövekedésével. Különösen fontos most a vízumszabályok végrehajtásának megsürgetése, mert a balkáni országokra irányuló vízumszabályok lazítása óta valóságos bevándorlási hullám veszélyeztet bennünket, mivel hét hét alatt csaknem 150 000 macedón élt az új utazási lehetőségekkel, és a becslések szerint nagyjából kétharmaduk valószínűleg nem fog hazautazni.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Mi, magyar képviselők sajátos helyzetben vagyunk, amikor szavazatainkkal arról kell döntenünk, hogy lehetővé tegyük-e az Európai Uniót kívüli országok polgárainak az EU-n belüli szabadabb mozgást vagy pedig ellenkezőleg ezt akadályozni próbáljuk. Magyarország a trianoni tragédia

következtében területeinek igen nagy részét elveszítette, és igen nagy számban élnek magyar testvéreink Magyarország jelenlegi határain túl és így az Európai Unió jelenlegi határain túl, Délvidéken, illetőleg Kárpátalján. Rendkívül megalázó helyzetekbe kerülnek ezek a testvéreink akkor, amikor a jelenlegi csonka Magyarország területén tanulmányokat folytatnak, kutatóként vagy más munkakörben munkavállalóként élnek tulajdonképpen hazájukban és nem mozdulhatnak ki Magyarország területéről. Ez egy rendkívül rossz és tűrhetetlen helyzet, ami ellen fel kell lépünk, ezért mi, magyar érzelmű, magyar képviselők igennel fogunk szavazni, hogy segítsük ennek a képtelen helyzetnek a felszámolását.

Andrew Henry William Brons (NI). – Elnök úr, ez a javaslat arra a feltevésre épít, hogy az összes olyan harmadik országbeli személy, aki belép az EU-ba, jóhiszemű, és ha azt állítják, hogy tanulni jönnek, akkor az úgy is van. Az EU-ban rengeteg áliskola van, de még a valódi iskolák jegyzékeiben is szerepelnek olyan hallgatók, akik soha nem jelennek meg az előadásokon. Ha megkönnyítjük számukra a más államokba való utazást, sokkal nehezebb lesz ellenőrizni helyzetüket, és nehezebb lesz megtalálni őket, ha bebizonyosodik, hogy bejelentett helyzetük nem valós.

Az Egyesült Királyság ugyan nem tagja a schengeni övezetnek, de többször előfordult már, hogy az EU törvényesítette az illegális bevándorlókat. Azok, akik ma hosszú távú tartózkodásra jogosító vízummal vagy tartózkodási engedéllyel rendelkeznek, holnap illegális bevándorlók, holnapután pedig korlátlan mozgásszabadsággal rendelkező uniós polgárok lehetnek.

Cecilia Malmström, a Bizottság tagja. – Elnök úr, két olyan kérdés merült fel, amelyek nem kapcsolódnak közvetlenül ehhez az üggyhez, ennek ellenére most röviden válaszolni szeretnék rájuk.

Busuttill úr Líbia ügyét említette. Biztosíthatom őt afelől, hogy ez nagyon szövevényes ügy, és mi aktív párbeszédet folytatunk Líbiával, Svájjal és a tagállamokkal annak érdekében, hogy megoldást találjunk erre a különösen bonyolult problémára, még mielőtt tovább súlyosbodna. Remélem, hogy hamarosan tájékoztatni tudom önöket a fejleményekről.

Fajon asszony, azt szeretném önnek mondani, hogy Albánia és Bosznia-Hercegovina helyzete természetesen más, éppen most fejeztük be vizsgálatunkat, amelyben felmérjük, hogy hogyan viszonyul ez a két ország a követelményekhez. A Bizottság a közeljövőben, a tagállamokkal és szakértőkkel folytatott konzultáció után egy jelentést fog összeállítani, amelynek eredményét megosztja az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottsággal, majd ennek alapján benyújtja a kapcsolódó tervezetre irányuló javaslatát.

A jelen javaslat tekintetben biztosítani szeretném a Parlament képviselőit és az előadót afelől, hogy a Bizottság teljes mértékben elkötelezett ez iránt az ügy iránt, és mindent megteszünk azért, hogy végrehajtsuk ezt a rendeletet. Ez technikai problémának tűnhet, de valójában nem az. Közvetlenül érint állampolgárokat, akiket arra szeretnénk bátorítani, hogy legálisan, az előírásoknak megfelelő papírokkal jöjjenek ide, legyen szó diákokról, kutatókról, szakemberekről vagy tudósokról. Ez jó számukra és jó számunkra is. Az Európai Unió filozófiájának szerves része a belső határok nélküli térség elve. Éppen ezért el kell kerülnünk, hogy fölöslegesen megnehezítsük ezeknek az embereknek az életét.

Azt hiszem, hogy ezzel a javaslattal sikerült megtalálni az arany középutat. Kellő mértékben figyelembe vettük a biztonsági megfontolásokat, ezért gratulálhatunk magunknak. Ez a valódi Unió: három intézmény közösen próbálja azonosítani a problémát, és konkrét megoldást keres, amely az állampolgár javát szolgálja.

Coelho úr, nagyon köszönöm a munkáját, és köszönöm a plenáris ülésen folytatott épületes vitát.

Carlos Coelho, előadó. – (PT) Elnök úr, négy végső megjegyzést fűznék az elhangzottakhoz. Az első: sajnálom, hogy a Tanács nem volt jelen ezen a vitán. A második: szeretném megköszönni Malmström biztos asszony kedves szavait, és arra szeretném felkérni őt és a Tanácsot, hogy biztosítsák, hogy ez a rendelet április 5-én hatályba léphessen. Ha ez nem történik meg, joghézag keletkezik, amely valódi embereket érint.

A harmadik: sajnálatos, hogy azok a vitában részt vevő képviselők, akik a biztonsági problémákkal érveltek, nem ismerték fel azokat a fejlesztéseket, amelyeket a Parlament ezzel a rendelettel bevezetett – főként arra a követelményre gondolok, hogy előzetesen ellenőrizni kell az adatokat a Schengeni Információs Rendszerben.

Amint már első nyilatkozatomban is hangsúlyoztam, hiszem, hogy a Parlament jól végezte feladatát, mivel sikerült megerősítenie mind a szabad mozgást, mind pedig a biztonságot. Ha ezt nem ismerjük fel, akkor csak a probléma egyik oldalát, és nem a teljes képet látjuk.

Végül pedig szeretném megköszönni mindenkinek, aki ezért a célért dolgozott, és akik lehetővé tették, hogy megállapodás szülessen az első olvasat után – főként a Bizottságnak és a Tanácsnak, és nemkülönben azoknak

a képviselőcsoportoknak az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságból és a Jogi Bizottságból, akik révén sikerült kialakítani ezt a széles körű egyetértést. Hiszem, hogy azzal, hogy ily módon részt veszünk egy megoldás kialakításában, a lehető legjobban végezzük a ránk bízott munkát.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra hamarosan sor kerül.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Petru Constantin Luhan (PPE), írásban. – (RO) Támogatom az ebben a jelentésben foglalt törekvéseket, amelyek arra irányulnak, hogy a huzamos tartózkodásra jogosító vízumok által biztosított mozgásszabadságot a tartózkodási engedélyek és rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok által biztosított jogok szintjére emeljék. Az eddig érvényben lévő egyezmény sok hátrányt okozott azoknak a harmadik országbeli állampolgároknak, akik egyik tagállamban jogszerűen tartózkodtak, és valamilyen oknál fogva az Európai Unióban szerettek volna utazni. A tagállamokban eltér a vízumok kiadásához szükséges idő, a kiadás módszere és kritériumai is. Megfigyelték, hogy azok a kérelmezők, akiknek elutasítják a vízumkérelmét, egy másik tagállamban „próbálnak szerencsét”. Ez abból fakad, hogy bizonyos tagállamok szigorúbb, mások pedig enyhébb követelményekkel rendelkeznek a vízumok és tartózkodási engedélyek megadása terén. Annak érdekében, hogy elkerüljük, hogy azokban az államokban, amelyekben enyhébbek a vízumszabályok, hirtelen megszaporozódjon a vízumkérelmek száma, azt javaslom, hogy minden tagállamban egységesítsük a vízumkérelmek elbírálásának módját és az ahhoz kapcsolódó ellenőrzéseket. Ez biztosítja, hogy minden kérelmet azonos feltételek mellett bíráljanak el, így kiküszöbölve a schengeni övezetbe nyíló „átjárók” kialakulását.

(Az ülést 11.50-kor felfüggesztik és 12.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: WALLIS ASSZONY

alelnök

6. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

(Az eredményekért és a szavazásra vonatkozó egyéb részletekért lásd a jegyzőkönyvet)

6.1. A pénzügyi közvetítési szolgáltatások közvetett módon mért díjának (FISIM) a bruttó nemzeti jövedelem (GNI) megállapításához történő felosztása (A7-0022/2010, Jean-Luc Dehaene) (szavazás)

6.2. Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap mobilizálása: Németország - elbocsátások (A7-0020/2010, Reimer Böge) (szavazás)

6.3. Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap mobilizálása: Litvánia - elbocsátások (A7-0021/2010, Reimer Böge) (szavazás)

6.4. Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap mobilizálása: Litvánia - építkezések (A7-0019/2010, Reimer Böge) (szavazás)

6.5. Az Atlanti-óceán északkeleti partjainak és vizeinek szennyezés elleni védelméről szóló együttműködési megállapodás kiegészítő jegyzőkönyve (A7-0009/2010) (szavazás)

- A szavazás előtt:

Anna Rosbach, előadó. – (DA) Elnök asszony! Azért kértem szót, mert e fontos kiegészítő jegyzőkönyv tekintetében a rendelkezésre álló idő nem enged meg vitát – sem a bizottságban, sem pedig a plenáris ülésen.

E kiegészítő jegyzőkönyv lehetővé teszi az EU tagállamai számára, hogy közösen léphessenek fel az Atlanti-óceán szennyezése ellen. A megállapodás azon regionális tengeri megállapodások hálózatának részét képezi, amelyeket az EU egyes tagállamokkal és szomszédos harmadik országokkal kötött. E megállapodások mindegyike az uniós tagállamok körüli tengerek különböző területeire terjed ki, és céljuk a szerződő felek egyedi vagy együttes beavatkozása tengeri vagy tengerparti szennyezés vagy a szennyezés veszélye esetén. Nem titkolom, nagy reményeket fűzök ahhoz, hogy e kiegészítő jegyzőkönyv révén fel tudunk lépni az Atlanti-óceán területén előforduló szennyezés számos formája ellen. E jegyzőkönyv nagyon sok idő után jött létre: 20 évnek kellett eltelnie a Marokkó és Spanyolország közötti, Nyugat-Szaharát érintő vita miatt. 20 évet vesztegettünk el. A tengeri környezet már nem kaphatja vissza ezt az időt, de ez csak hangsúlyozza annak a fontosságát, hogy nem szabad tovább késleltetni a folyamatot itt, a Parlamentben. Ezért remélem, hogy a bizottság tagjaihoz hasonlóan a parlamenti képviselők is széles körű támogatásukról adnak tanúbizonyságot. Nagyon hálás vagyok a támogatásukért.

6.6. Fogyasztóvédelem (A7-0024/2010, Anna Hedh) (szavazás)

6.7. SOLVIT (A7-0027/2010, Cristian Silviu Buşoi) (szavazás)

6.8. A kedvtelésből tartott állatok nem kereskedelmi célú mozgására vonatkozó állat-egészségügyi követelmények (A7-0082/2009, Bairbre de Brún) (szavazás)

6.9. Huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkezők mozgása (A7-0015/2010, Carlos Coelho) (szavazás)

- A szavazás előtt:

Carlos Coelho, előadó. – (PT) Elnök asszony! Röviden emlékeztetni szeretném Önt arra, hogy a Közösségi Vízumkódex április 5-én, azaz jövő hónapban lép hatályba, ezért rendkívül fontos, hogy ez az új rendelet még azt megelőzően hatályba lépjen.

Mivel a Tanács nincs jelen, szeretném, ha a jegyzőkönyvben nyoma maradna annak, hogy ez a Parlament kívánsága arra az esetre, ha ez – ahogyan én is remélem – lehetővé teszi a jelentésem végrehajtását.

Elnök. – A Tanács sajnálatos távolmaradását tudomásul vettük.

6.10. 2008. évi jelentés a versenypolitikáról (A7-0025/2010, Sophia in 't Veld) (szavazás)

6.11. Belső piaci eredménytábla (A7-0084/2009, Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein) (szavazás)

7. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

Jelentés: Anna Hedh (A7-0024/2010)

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Az évek során az Európai Unió fogyasztóvédelmi politikájának alakulása szorosan követte az emberek igényeinek és elvárásainak változásait. Elsősorban az e-kereskedelem gyors fejlődéséből kifolyólag az Európai Unióban a fogyasztói piacok határokon átnyúló dimenziójában nagymértékű növekedés volt megfigyelhető, ami még tovább növelte a fogyasztóvédelem, különösen a magas szintű fogyasztóvédelem jelentőségét.

Véleményem szerint az erőteljesebb piaci felügyelet és a végrehajtási mechanizmusok – és azok hatékony és átfogó végrehajtása – alapvető fontosságú a fogyasztói bizalom növeléséhez. Ezért támogattam a jelentés elfogadását, és támogattam a változásra vonatkozó javaslatait.

Zigmantas Balčytis (S&D). – Tisztelt elnök asszony! Támogattam a jelentést. A hatékony fogyasztóvédelmi politika az egységes piac működésének egyik tartópillére.

Valódi és jól működő belső piacra van szükségünk, ahol magas szintű fogyasztóvédelem érvényesül, de jelenleg sajnos nem ez a helyzet. Rendelkezünk a szükséges jogszabályokkal, de azokat nem hajtják végre megfelelően a tagállamokban. A legnagyobb baj pedig az, hogy fogyasztóink nem érzik magukat biztonságban, mert nem ismerik a szabályokat, és sok esetben a kártérítési mechanizmusok sem úgy működnek, ahogy kellene.

A Bizottságnak fokoznia kell az erőfeszítéseit, és gondoskodnia kell arról, hogy a tagállamok helyesen alkalmazzák az irányelveket, a polgárok ismerjék a jogait, és ami a legfontosabb, a gyakorlatban is alkalmazni tudják azokat.

Jelentés: Cristian Silviu Buşoi (A7-0027/2010)

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Tisztelt Buşoi úr, hölgyeim és uraim! Határozottan egyetértek ezzel a kezdeményezéssel, különösen a SOLVIT-hálózat megerősítésével és tevékenységi körének kiszélesítésével. Nem szabad spórolni azon, hogy információkat tegyünk közzé ezen európai szerv tevékenységeiről és az általa nyújtott lehetőségekről a nemzeti médiában, az interneten vagy televíziós programokban. Ugyanakkor fel kell hívnom a figyelmet arra, hogy kettős mérce érvényesül, mivel a jogszabályokat nem alkalmazzák egységesen, sőt, eltérő szankciókat alkalmaznak ugyanazon tevékenységekre. Köszönöm, csak erre szerettem volna felhívni a figyelmet.

Alfredo Antoniozzi (PPE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Igennel szavaztam a Buşoi-jelentésre, mert a SOLVIT által nyújtott szolgáltatást alapvető fontosságúnak tartom abban a tekintetben, hogy világos és átlátható kapcsolatot teremtsen az intézmények, a polgárok és a vállalkozások között, ami az Európai Unió egyik sarokkövét jelenti.

A SOLVIT bizonyítottan fontos eszköz azon polgárok és vállalkozások problémáinak megoldásában, akik, illetve amelyek teljes mértékben ki akarják használni a belső piac által kínált lehetőségeket. Sok európai uniós ország nemzeti joga még akadályokat állít, amelyeket meg kell szüntetni. Ezért véleményem szerint támogatnunk kell a további alapok engedélyezését, további szakképzett személyzet felvételét és a szolgáltatás láthatóságának növelését, többek között a helyi hatóságok szintjén is, ahol ez nagyon hasznos lehet.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Árnyékelőadóként szeretnék köszönetet mondani minden képviselőtársamnak azért, hogy a Parlamentnek sikertült abszolút többséggel elfogadnia a SOLVIT-hálózatról szóló jelentésünket. Ez egyértelmű jelzés a Tanács és a Bizottság felé, hogy vegyék komolyan az ajánlásainkat, amelyek célja az, hogy növeljék a polgárokat és vállalkozásokat szolgáló hasznos eszköznek a kihasználtságát. Mindössze arra van szükség, hogy a vállalkozók és a polgárok tudjanak erről az eszközről. Szeretném azt hinni, hogy jövőre a Bizottság átfogó éves jelentést nyújt be a Parlamentnek, amelyből az emberek olyan jogok megtagadásával kapcsolatos panaszokról szerezhetnek tudomást, amelyeket az európai jognak biztosítania kellene.

Jelentés: Bairbre de Brún (A7-0082/2009)

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Tisztelt elnök asszony! Szeretném megindokolni, miért szavaztam igennel de Brún asszony jelentésére. Először is köszönöm, hogy elkészült ez a dokumentum. Azáltal, hogy követelményeket írunk elő az állatok szállítására vonatkozóan, nem csak az állatokat, hanem az emberek egészségét és biztonságát is védjük. Támogatom az átmeneti szabályozás meghosszabbítására, illetve az ennek eredményeként a veszethezesség problémájának az Európai Unión belüli megoldására irányuló intézkedéseket. Persze óvatosan és ésszerűen kell kezelnünk a kedvtelésből tartott állatok Unión belüli szabad mozgatásának kérdését, és a kutatóintézetek szakértőinek véleményét is figyelembe kell vennünk.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Igennel szavaztam az átmeneti időszakra, amely alatt egyes államok mentességeket alkalmazhatnak, mivel ezek az államok vállalták, hogy az állategészségügyi feltételekkel kapcsolatban a jövőben nem kérelmezik a mentességek további meghosszabbítását. Megértem Írország, Málta, Svédország és az Egyesült Királyság aggodalmát, mivel ők szigorúbb követelményeket alkalmaznak a gazdájukkal saját országukba utazó házi kedvencekre vonatkozó dokumentumok tekintetében. A legnagyobb veszélyt a veszethezesség, a hólyagférgesség és a kullancsok által terjesztett betegségek jelentik. De azt is el kell mondani, hogy a jövőben mellőznünk kell az olyan következtetéseket, hogy egyes államoknak átmeneti időszakot teszünk lehetővé, és alapvető fontosságú számunkra a harmonizált jogszabályok alapján történő közös fellépés.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Tisztelt elnök asszony! Egyrészt megértem, hogy egyes tagállamoknak érdekében áll az egyedi rendelkezések meghosszabbítása a házi kedvencek behozatalával kapcsolatosan. Másrészt azonban mindig szem előtt kell tartanunk, hogy a kiadások arányosak legyenek az előnyökkel. Ebben az esetben ezt még nem sikerült kellőképpen megvalósítanunk, ezért is tartózkodtam a szavazáskor. Amire azonban különösen szükségünk van, az a kellőképpen hatékony külső védelem az Európai Unióba történő behozatal esetében, de még inkább az Európai Unión belüli harmonizáció, mivel az a fogyasztók érdekét is szolgálja, akik egy bizonyos ponton túl teljesen elveszítik a fonalat, ha különböző feltételek vonatkoznak az A országba, illetve a B országba történő behozatalra.

Nicole Sinclair (NI). – Tisztelt elnök asszony! A javaslat ellen szavaztam, elsősorban azért, mert brit vagyok. Úgy vélem, jó törvényeink vannak a probléma kezelésére, és el akarjuk kerülni, hogy a veszethez veszélye megjelenjen szigetünkön.

Bevallom, nem igazán világos számomra, hogy a javaslat miért csak a kutyákra, a macskákra és a vadászgörényekre vonatkozik, és megjegyezném, hogy egy bizonyos Screaming Lord Sutch ezt már 25 éve javasolta, és most biztosan elégedetten néz le ránk.

Akkor pedig az Egyesült Királyság West Midlands-i körzetéből kikerülő választóim közül sokan azt gondolhatják majd, hogy az Európai Parlament számos politikája az említett Lord *Monster Raving Loony*, azaz Örjöngő Szörnyű Félnőtások pártjától származik.

Daniel Hannan (ECR). – Elnök asszony, örülök, hogy ismét körünkben üdvözölhetem!

Időnként olyan üzeneteket kapunk a Bizottságtól, hogy az EU eleget tesz. Inkább kevesebbet kellene tennie, de azt jobban, a valóban lényeges dolgokra koncentrálva.

És aztán itt vannak ezek az indítványok arról, hogy milyen házi kedvencet lehet hova vinni. Jól gondolom, hogy van itt egy kis gond az arányossággal? Minden országnak megvannak a sajátos körülményei. A mi országunk szigetország, szárazföldi határok nélkül, és tökéletesen képesek vagyunk arra, hogy ésszerű és arányos kétoldalú vagy többoldalú megállapodásokat kössünk másokkal.

Tényleg azt hisszük, hogy a jobb lenne, ha új bürokratikus szabályokat hoznánk létre néhány zseni irányítása alatt, akik elhozták nekünk a közös agrárpolitikát, a közös halászati politikát, az ellenőrizetlen költségvetéseket, valamint a szerzett uniós jog által biztosított további eszközöket? Ez kétségkívül olyan kérdés, amelynek megoldását a tagállamokra kellene hagyni.

Jelentés: Carlos Coelho (A7-0015/2010)

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) A schengeni térség célja a mozgás szabadságának biztosítása. Nem logikus, hogy számos olyan személy, aki huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkezik, sokkal kisebb mértékű mozgásszabadsággal rendelkezik a schengeni térségben, mint a rövid távú tartózkodásra jogosító vízummal rendelkezők. Az EU vízumkódexe egy hónap múlva hatályba lép, ugyanakkor a tagállamok által a huzamos tartózkodásra jogosító vízumok tekintetében tett intézkedések, illetve a tartózkodási engedélyek odaítélésének értékelése azt jelzi, hogy különböző változatok és végrehajtási módok léteznek, aminek az a következménye, hogy sérülnek a polgárok alapvető jogai.

A Bizottság javaslatainak a segítségével elkerülhetők lennének a tartózkodási engedélyek odaítélésével kapcsolatos gyakorlati problémák és késedelmek, amelyeket – ahogyan említettem – eddig számos tagállam esetében észleltek. Ez nagyon sürgető probléma: a vízumkódexnek rövid időn belül hatályba kell lépnie, ezért támogattam a jelentésben foglalt javaslatokat.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Támogattam ezt a rendeletet, amely elősegíti majd a huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkező személyek mozgását a schengeni térségben. Logikus, hogy a harmadik országbeli diákoknak, kutatóknak és vállalkozóknak jogot kell biztosítani ahhoz, hogy szabadon mozoghassanak az Unió egész területén, ha valamely tagállamban vízumot kaptak.

Ugyanakkor ismét arra kérem a többi országot, hogy tanúsítsanak szolidaritást a Cseh Köztársasággal, amely sikertelenül küzd Kanadával a vízumkényszer bevezetése ellen. Ez példátlan egyenlőtlenséget teremt az Európai Unió polgárai között. Kanada jelenleg más országokkal – például Magyarországgal – szemben is a vízumkényszer bevezetését fontolgatja, és ezt nem nézhetjük tétlenül. Mindezért a menedékkérők számára biztosított túlságosan nagylelkű és ezért csábítóan ható feltételek okolhatók. Kanada ígéretet tett e feltételek módosítására, de nem tesz semmit. Elnézésüket kérem, amiért ismét megragadtam az alkalmat, hogy felhívjam a figyelmet erre a problémára.

Kinga Gál (PPE). – (HU) A jelen javaslat, mint ahogy a vitában is elhangzott, elősegíti az egyik tagállamban hosszas tartózkodásra jogosító, úgynevezett D vízummal rendelkező harmadik országbeli állampolgárok számára az Unión belüli utazást. Azért volt erre szükség, mert egyes tagállamok különböző okokból nem képesek kellő időben tartózkodási engedélyt kiadni, illetve nem használják megfelelően a schengeni szabályozás adta kereteket. A magyar fideszes delegáció azért tartózkodott ennek a jogszabálynak a végszavazásánál, mert Magyarország eddig is helyesen ültette át a jogszabályt, nem okozott ez problémát és a Schengen adta lehetőségek megfelelő kihasználásával hatékonyabban tudtuk ezt biztosítani. Ugyanakkor hangsúlyozni szeretnénk, hogy az Unió szomszédságában élő harmadik országok polgárainak, a magyar kisebbségek tagjainak elementáris érdekük, hogy lehetőségük legyen bürokratikus terhek nélkül a jogszerű tartózkodásra az Unió tagállamainak területén, de ehhez arra van szükség, hogy olyan jogszabályaink legyenek mind tagállami, mind a közösségi szinten, amelyek egymás hatásfokát nem korlátozzák, hanem célkitűzéseinket erősítik.

Jelentés: Sophia in 't Veld (A7-0025/2010)

Marian Harkin (ALDE). – Tisztelt elnök asszony! Ez a jelentés sok jó dolgot tartalmaz, de a közös konszolidált társasági adóalap bevezetésére felszólító 35. bekezdést egyszerűen nem tudom támogatni.

A közös konszolidált társasági adóalapról többek között azt halljuk, hogy hatékonyabb lesz és egyszerűsíti majd a dolgokat. De lévén, hogy a jelenlegi állás szerint a tagállamok mellette vagy ellene is dönthetnek, a végén 28 adóalapunk lenne a jelenlegi 27 helyett, és ez nehezen nevezhető egyszerűsítésnek.

Ezenkívül, a jelenlegi javaslatok értelmében a közös konszolidált társasági adóalap az európai nyereségek újraelosztását jelentené EU-szerte, így a hazámhoz, Írországhoz hasonló országok, amelyek javarészt exportra termelnek, hátrányos helyzetbe kerülnének, mivel a nyereség – természetesen – az eladás helyén érvényesül. Ez kicsit furcsának tűnik, tekintve hogy az EU egyik alappillére az áruk szabad mozgása, így a közös konszolidált társasági adóalap alkalmazásával végeredményben büntetjük az exportáló országokat.

Végezetül, véleményem szerint a közös konszolidált társasági adóalap bevezetése negatívan befolyásolná a közvetlen külföldi befektetések vonzásával kapcsolatos képességet, mivel a szabályok nem vonatkoznának azokra a tagállamokra, ahol a beruházás megvalósulna, hanem azok valamiféle bonyolult képletre való hivatkozást jelentené, amelyet csak visszamenőlegesen lehet kiszámítani; ezért úgy vélem, ez bizonyosan csökkentené a közvetlen külföldi befektetések idevonzására való képességünket.

Jelentés: Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein (A7-0084/2009)

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Tisztelt elnök asszony! Először is szeretnék köszönetet mondani kollégámnak e jelentés elkészítéséért, amelynek nagy jelentősége van a gazdasági növekedés szempontjából. Teljes mértékben támogatom a szerzőnek a közösségi jogszabályok tagállamokban történő átültetésével és végrehajtásával kapcsolatos észrevételeit és megjegyzéseit. A hatékonyan működő egységes belső piac elengedhetetlen eleme a stabil gazdaságnak, amire most, a válság idején nagy szükségünk van. E piac lehetőségeinek hathatós kihasználása a nemzeti és európai szintű intézmények közötti hatékony együttműködéstől függ. Az adminisztratív terhek csökkentése, az illetékes hivatalok közötti kommunikáció, az eljárások egyszerűsítése és a jogszabályi harmonizáció eredményeként gyors és eredményes lesz az irányelvek átültetése a tagállamokban. Ezenkívül a jelenleg érvényes adatok közzététele, illetve a polgárok és az üzletemberek alapos tájékoztatása a jogaikról és a piaci helyzetről, segíteni fogja a piac működését és átláthatóbbá teszi a működési elveit, egyenlő feltételeket biztosítva a verseny számára.

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Tisztelt elnök asszony! Tisztelt előadó! Hölgyeim és uraim! Egyetértek a kezdeményezéssel, és bízom benne, hogy nemzeti szinten segítségére lehet a polgároknak és a vállalatoknak. Ugyanakkor a belső piac és a jogrendszer helyzetének egyértelmű és szigorúan szabályozott nyomon követése nélkül kétlem, hogy lehetséges lesz ténylegesen megvédeni ezeket a piaci szereplőket, függetlenül nagyságuktól és az igénybe vett szolgáltatásoktól. Szigorú szankciókat kell megállapítani, ha egy vizsgálat nyilvánvaló jogsértéseket tár fel. Mindenre kiterjedően meg kell vizsgálni a gyakorlatokat a nemzetközi szintű panaszok kivizsgálásakor, és kritériumokat kell megállapítani. Sajnos hazám szomorú statisztikái arról árulkodnak, hogy a jelenleg vizsgált tíz nemzetközi esetből nyolcban az állami intézményekről vagy a bíróságokról bebizonyosodott, hogy nem megfelelően jártak el. Ezért úgy vélem, hogy egyértelmű szankciók megállapítása nélkül nem érhető el a kívánt eredmény. Erre szerettem volna felhívni a figyelmet.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) A stabil és innovatív gazdasági környezet létrehozása érdekében mindenképpen szükség van egy megfelelően működő belső piacra. A belső piac viszont csak akkor fog megfelelően működni, ha az EU valamennyi tagállama alkalmazza a működését befolyásoló uniós rendelkezéseket. E rendelkezések

alkalmazása pedig csak akkor lehet sikeres, ha a tagállami parlamentek részt vesznek a jogszabályok elfogadásának folyamatában. Ezek elfogadása a parlamenti felügyelet szempontjából is alapvető fontosságú. Mivel e rendelkezéseket a jelentés is tükrözte, őszinte meggyőződéssel támogattam a jelentés elfogadását.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) A Parlament – a várakozásoknak megfelelően – a belső piac működéséről szóló mindhárom jelentést elfogadta. Thun Und Hohenstein grófnő jelentése esetében azonban a Szocialisták és a Zöldek kivételt tettek a belső piac működésének rendszeres ellenőrzésére tett javaslatot illetően. Azzal érvelnek, hogy az káros lenne az elfogadott társadalmi és környezetvédelmi normákra nézve. Azonban mindannyian tudjuk, hogy e normáknak ára van, és azt is tudjuk, azok magasabb életszínvonalat tesznek lehetővé az Európai Unióban. A baloldal nem ismertette a mai vita során, miért félnek annyira ennek az értéknek a számszerűsítésétől. Mindenre igennel szavaztam.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

Jelentés: Jean-Luc Dehaene (A7-0022/2010)

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) A Bizottság javaslata a pénzügyi közvetítési szolgáltatások közvetett módon mért díjának (FISIM) az Európai Unió költségvetése és saját forrásai céljaira felhasznált tagállami bruttó nemzeti jövedelem (GNI) megállapításához történő felosztására vonatkozik.

A FISIM a pénzügyi intézmények teljesítményének része, amely nem a rögzített árú szolgáltatások közvetlen értékesítéséből származik, hanem abból, hogy a hitelekre terhelt kamatláb magasabb, mint a betétek után fizetett kamatláb.

A Bizottság javaslatot tett a FISIM bruttó nemzeti jövedelem megállapításához történő felosztására, és úgy véli, hogy a felosztást visszamenőlegesen, az 1889/2002/EK rendelet hatálybalépésének napjától, azaz 2005. január 1-jétől kellene alkalmazni. Ugyanakkor a 2005. január 1-jétől történő visszamenőleges alkalmazás esetében problémát jelent e visszamenőlegesség hatálya kezdő időpontjának megállapítása.

Ezért egyetértünk az előadó álláspontjával, és azt javasoljuk, hogy a FISIM bruttó nemzeti jövedelem megállapításához történő felosztására ne kerüljön sor 2010. január 1-jéig. Ez biztosítja, hogy a FISIM felosztása 2010-től megfelelően történjen, ami a bruttó nemzeti jövedelem pontosabb számítását teszi majd lehetővé.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A pénzügyi közvetítési szolgáltatások közvetett módon mért díjának (FISIM) az Európai Unió költségvetése és saját forrásai céljaira felhasznált tagállami bruttó nemzeti jövedelem (GNI) megállapításához történő felosztása nem egy új keletű kérdés, hiszen azt már 2005-ben meg kellett volna valósítani. Ugyanakkor tesztelni kellett a módszert pontosságának értékelése és annak felmérése érdekében, hogy megbízható eredményeket nyújt-e a szóban forgó gazdasági tevékenység pontos értékeléséhez, és mindez késleltette a végrehajtását. Egyetértek azzal, hogy e módszert – a tagállamok közötti nézeteltérések és az esetleges perek elkerülése érdekében – nem visszamenőleges hatállyal kell alkalmazni.

Jelentés: Reimer Böge (A7-0020/2010)

Alfredo Antonozzi (PPE), írásban. – (IT) A Globalizációs Alkalmazási Alap igénybevétele hasznos eszköz a gazdasági és pénzügyi válság következményeinek kezelésében, és olyan igen értékes kezdeményezés, amely pénzügyi támogatás biztosítása révén gyakorlati választ jelent. Fontos hangsúlyozni, hogy ezen alap igénybevételenek ösztönzőleg kell hatnia a korábban elbocsátott munkavállalók újbóli foglalkoztatására.

Remélem, hogy olyan más országok – például Olaszország – kéréseit is jóváhagyják, amelyeknek szintén e különleges alap segítségét kell kérniük a válság miatt nehéz helyzetbe került és további megszorító intézkedések megtételére kényszerülő vállalatok alkalmazottainak támogatásához. E tekintetben mindemellett arra szeretném kérni a Bizottságot, hogy tanúsítson nagyobb rugalmasságot a jogosultsági követelmények értékelésekor ezen alap esetében, amelyet a kis- és közepes méretű helyi ipari övekben felmerülő strukturális nehézségek esetén is aktiválni kellene.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapot (EGAA) azzal a céllal hozták létre, hogy kiegészítő támogatást nyújtson a világkereskedelemben bekövetkező komoly szerkezeti változások következményei által érintett munkavállalók számára. 2009. május 1-jétől bővítették az EGAA hatáskörét, így már – nagyon helyesen – a lehetséges kedvezményezettjei közé tartoznak a pénzügyi és gazdasági világválság közvetlen következményeként elbocsátott munkavállalók is.

Támogatom a Németország megsegítését célzó 6 199 341 EUR összeg igénybevételére irányuló jelenlegi javaslatot, amely válasz a 2009. augusztus 13-i német kérelemre. A támogatás célja, hogy segítséget nyújtson egy gépjárműgyártó vállalat, a Karmann Group által elbocsátott munkavállalók számára.

2008-ban a három intézmény megerősítette, hogy mindenképpen garantálni kell, hogy az alap igénybevételére vonatkozó határozatokat egy gyors eljárás keretében hagyják jóvá, és így segítséget tudjunk nyújtani az embereknek akkor, amikor arra a legnagyobb szükségük van. E határozat meghozatalához hét hónapra volt szükség. Remélem, hogy a Szolidaritási Alap mobilizálása gyorsabban megtörténik majd, hogy lehetővé váljon az azonnali reagálást igénylő vészhelyzetek, mint például a közelmúltban történt madeirai katasztrófa kezelése.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A német Karmann Group, amely egykor egy sikeres és versenyképes vállalat volt, most az autóipari válsággal küszködik, és fizetéseképtelenséget jelentett be, miután a Volkswagen nemrég felvásárolta a vállalat egy részét. Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapból nyújtott 6 199 341 EUR összegre a vállalattól elbocsátott 1 793 munkavállaló támogatása és megsegítése érdekében van szükség.

A Bizottság szerint teljesültek az alap igénybevételéhez kapcsolódó jogosultsági követelmények, ami azt jelenti, hogy az Európai Unió teljes mértékben indokoltnak látja a nehézségekkel szembesülő munkavállalók gyors megsegítését.

Remélem, hogy az elbocsátott munkavállalók számára ez az igen nehéz időszak lehetőséget biztosít ahhoz, hogy további szakismeretekre és képesítésekre tegyenek szert, amelyek révén sikerül majd gyorsan visszailleszkedniük a munkaerőpiacra.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapot (EGAA) azzal a céllal hozták létre, hogy kiegészítő támogatást nyújtson a világkereskedelemben bekövetkező komoly szerkezeti változások következményei által érintett munkavállalók számára. Ily módon megoldásokat keresnek a munkaerőpiacra való visszailleszkedésük érdekében.

A 2006. május 17-i intézményközi megállapodás évente legfeljebb 500 millió EUR összegben teszi lehetővé az EGAA igénybevételét. A jelenlegi javaslat értelmében összesen 6 199 341 EUR mobilizálható az EGAA keretéből, amely összeget Németországnak bocsátják rendelkezésre egy gépjárműgyártó vállalat, a Karmann Group által elbocsátott munkavállalók megsegítésére.

Az EGAA-rendelet 6. cikkével összhangban gondoskodnunk kell arról, hogy ez az alap az elbocsátott munkavállalók új vállalatoknál történő elhelyezkedését támogassa. Az EGAA nem helyettesítheti azokat az intézkedéseket, amelyeket a nemzeti jog vagy a kollektív megállapodások értelmében a vállalatoknak kell megtenniük, és nem finanszírozza a vállalatok vagy ágazatok szerkezetváltását.

Az EGAA igénybevétele kapcsán ismételten hangsúlyozni kell, hogy a Bizottság nem utalhat át rendszeres támogatásokat az Európai Szociális Alapból történő kifizetésekhez, mivel az EGAA-t egy teljesen különálló eszközként hozták létre, saját célokkal és előjogokkal.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) Jóváhagyták az alap igénybevételére irányuló kérelmeket. Jelen esetben Németország segítségkérésére reagáltak, miután elbocsátások történtek az autóiparban tevékenykedő Karmann Group vállalatnál.

Mielőtt bármi mást mondanék, fontos megjegyezni, hogy ez az alap csak részben enyhítheti a súlyos gazdasági és pénzügyi válság néhány következményét, tekintve az előírt költségvetési megszorításokat (amely a segítségnyújtás mértékét évi 500 millió EUR összegben határozza meg) és az alap igénybevételére vonatkozó korlátozó jellegű jogosultsági követelményeket. Már eltelt egy kis idő azóta, hogy az ún. „szerkezetváltások” miatt elbocsátott munkavállalók száma jelentős mértékben meghaladta a Bizottság arra vonatkozó első becsléseit, hogy hány munkavállalónak tud majd az alap segítséget nyújtani.

Szakítani kell a neoliberális politikákkal, amelyek a szemünk láttára okoznak gazdasági és társadalmi katasztrófát az Európai Unió országaiban. És persze az erre a katasztrófára adott válaszoknak többnek kell lenniük pusztán „tüneti kezelésnél”. Emellett fel kell hívunk a figyelmet egy olyan rendelet méltánytalanságaira is, amely nagyobb mértékben kedvez a magasabb jövedelemmel rendelkező országoknak, különösen azoknak, ahol magasabbak a fizetések és a munkanélküli támogatások.

Felhívjuk a figyelmet arra, hogy sürgősen ki kell dolgozni egy olyan tervet, amely valóban támogatja a termelést és a munkavállalói jogokat tiszteletben tartó munkahelyek létrehozását az Európai Unió országaiban.

Peter Jahr (PPE), írásban. – (DE) Nagy örömmel tölt el az Európai Parlament mai döntése, miszerint 6,2 millió EUR támogatást nyújt a Karmann autóipari beszállító vállalat által elbocsátott munkavállalók megsegítésére. Az Európai Unió e lépéssel az összességében rendelkezésre álló 9 millió EUR 65%-át biztosítja. E támogatások felhasználásával közel 1 800 személy számára biztosíthatnak átképzést és továbbképzést, hogy ezzel segítsék a mihamarabbi elhelyezkedésüket. Ez a támogatás kézzelfogható segítséget jelent az Európai Unió részéről a válság által érintett emberek számára. Ezzel az EU nagyon világosan megmutatja, hogy válsághelyzetekben még az egyéneknek is hajlandó és képes támogatást nyújtani. Most az a legfontosabb, hogy a pénzt problémamentesen és a lehető legrövidebb időn belül rendelkezésre bocsássák, hogy az érintettek gyorsan visszatérhessenek a munkaerőpiacra. Mindazonáltal a válság által sújtott munkavállalóknak biztosított egyéni támogatás mellett az Európai Uniónak további intézkedéseket kell tennie a pénzügyi válság hatásainak kezelésére. A nemzetközi szinten történő munkamegosztás (a jólétben való osztozás) értelmében vett globalizáció helyénvaló és fontos dolog. Ugyanakkor a Bizottságnak, az Európai Parlamentnek és a tagállamoknak keményebben kell dolgozniuk annak érdekében, hogy nemzetközi gazdasági kapcsolataikban támogassák a méltányos versenyfeltételeket, ezzel elkerülve, hogy egyes országokat vagy ágazatokat hátrányos helyzetbe hozzanak.

Alan Kelly (S&D), írásban. – Az EGAA német munkavállalók számára történő igénybevitelére vonatkozó javaslat – a litván hűtőgépgyártó ágazattal kapcsolatos javaslattal együtt – az érintett munkavállalókat az alap első kedvezményezettjeivé teszi 2010-ben. Mindkét kérelem megérdemli a támogatást. Üdvözlöm az új Bizottság az iránti elkötelezettségét, hogy továbbra is fenntartja ezt az alapot, amely támogatást, nem pedig alamizsnát ad az állásukat elvesztőknek. Saját választóközterem is részesült ebből az alapból, és remélem, hogy ez a jövőben is így lesz. Az egész világot érintő recesszió drámai mértékben csökkentette a luxuscikkek iránti keresletet, és jóllehet az autógyártás jelenlegi nehézségei érthetőek, attól még igen sajnálatosak. Németországban különösen nehéz a helyzet, már csak a pusztán számokat nézve is: 2 476 dolgozót bocsátottak el ugyanazon a területen, ugyanabban az iparágban. Remélem, hogy a 6,199 millió euró hozzájárul a munkavállalók, családjaik és a térség válságból való sikeres kilábalásához.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az EU a szolidaritás térsége, és az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap (EGAA) része ennek.

Ez a támogatás rendkívül fontos azok megsegítéséhez, akik az üzleti tevékenység más területekre történő áthelyezése miatt veszítik el az állásukat; ez a globalizáció része. Egyre több vállalat helyezi át tevékenységét más területekre, kihasználva a más országokban – például Kínában vagy Indiában – jellemző alacsonyabb munkaerőköltségeket, aminek sokszor a munkavállalói jogokat tiszteletben tartó országok látják kárát.

Az EGAA egyik célja, hogy támogassa a vállalatok tevékenységének áthelyezése miatt munkanélkülivé váló embereket, és alapvető fontosságú, hogy segítsük az érintetteket abban, hogy a jövőben újra el tudjanak helyezkedni. Az EGAA-t már más uniós országok is igénybe vették, például Portugália és Spanyolország, ezért most Németországnak is biztosítanunk kell ezt a segítséget.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Igennel szavaztam az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap igénybeviteléről szóló jelentésre. Ebben az esetben Németország kért támogatást a gépjárműiparban, konkrétan a Karmann Group vállalatnál történt elbocsátásokat követően. Ennek kapcsán mindenképpen meg kell jegyezni, hogy az alapból biztosított összeget a munkanélkülivé vált egyes munkavállalók munkaerőpiacra való visszailleszkedésének segítésére kell felhasználni, nem pedig a vállalatok vagy ágazatok szükségszerű szerkezetváltásához kapcsolódó költségek ellentételezésére. Szomszédos országunkkal és a munkavállalókkal való szolidaritásunk kifejezéséként ezt a pénzt, amelyet sajnálatos módon a nem szűnő globalizáció, illetve az Atlanti-óceán mindkét partján folytatott spekulációk által okozott gazdasági és pénzügyi válság tett szükségessé, véleményem szerint haladéktalanul az érintettek rendelkezésére kell bocsátani.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), írásban. – (RO) Igennel szavaztam az EGAA-nak a németországi autógyártásban elbocsátott 2 476 munkavállaló támogatása érdekében történő igénybeviteléről szóló európai parlamenti állásfoglalásra. A munkanélküliség időszakát a német hatóságok arra használják fel, hogy széles körben javítsák a munkavállalók készségeit. Ez nem csak szakképzést és továbbképzést jelent, hanem azt is, hogy lehetővé teszik a migráns és az alacsonyan képzett munkavállalók számára alapvető készségek elsajátítását, ami segíti a munkaerőpiacra való visszailleszkedésüket.

Az autógyártás egész Európában hasonló problémákkal szembesül: Svédországban 2 258 munkavállalót bocsátottak el, Ausztriában 774 elbocsátásra került sor gépjárműveket, utánfutókat és nyerges vontatókat gyártó vállalatoknál, Belgiumban pedig több mint 2 500 munkavállalónak szűnt meg az állása az iparágban.

Európa-szerte összesen több mint 8 000 munkahely szűnik meg a gépjárműipari szerkezetátalakítás következtében.

Az elbocsátott munkavállalóknak felkínált pénzügyi támogatást a lehető leggyorsabban és leghatékonyabb módon rendelkezésre kell bocsátani. Ez azonban csak rövid távú intézkedés, amely nem jelent megoldást a munkahelyek megszűnésére. Az EU-nak erős iparpolitikára van szüksége a gépjárműiparban a meglévő munkahelyek megtartása és új munkahelyek létrehozása érdekében.

Jelentés: Reimer Böge (A7-0021/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – (LT) Ma az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapból nyújtandó támogatás iránti három kérelemről szavaztunk. Mindhárom kérelemre igennel szavaztam, mert úgy vélem, hogy az alap által nyújtott támogatásra napjainkban különösen nagy szüksége van polgárainknak. 2009 májusában az Európai Bizottság lehetővé tette, hogy kivételes körülmények esetén eltérjenek a rendeletben foglalt rendelkezésektől, és tekintettel a gazdasági és pénzügyi válság idején kialakult helyzetre, engedélyezte a támogatás munkanélküliek számára történő biztosítását is.

Nagyon sajnálom, hogy néhány olyan tagállam, ahol különösen magas a munkanélküliség és nagyon magas a szegénység szintje, nem tudott időben támogatásért folyamodni, nem tudott élni az ezen alap által nyújtott lehetőségekkel, hogy segítséget nyújtson a munkanélküliek számára. Véleményem szerint az Európai Bizottságnak ismertetnie kellene, hogy az alapból nyújtott támogatás felhasználása hatékonyan történik-e, és hogy e támogatás valódi hozzáadott értéket jelent-e azok számára, akiknek azt szánják.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Igennel szavaztam a jelentésre, mivel az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapból (EGAA) nyújtott pénzügyi támogatás segít majd az elbocsátott munkavállalóknak abban, hogy visszatérjenek és visszaileszkedjenek a munkaerőpiacra. A pénzügyi és gazdasági válság idején Litvániában jelentős mértékben megnőtt a munkanélküliség 12 hónap alatt. Ennélfogva szükségessé vált, hogy alkalmazkodjunk a válság hatásaihoz és legalább ideiglenes pénzügyi támogatással segítsük a Snaigė vállalat elbocsátott dolgozóit abban, hogy új munkahelyet találjanak. Ebben az esetben nem csak néhány dolgozót bocsátott el a vállalat, hanem rengeteg embert, körülbelül 651-et, a 25–54 év közötti korcsoportból. Örömmel tölt el, hogy ma végre lezajlott a már régóta várt, ideiglenes pénzügyi támogatásról szóló szavazás, mert ez a litván vállalatot és az elbocsátott dolgozóit is érintő érzékeny kérdés késedelmet szenvedett, ami azt jelenti, hogy néhányan az érintett vállalat egykori munkavállalói közül már 2008 novembere óta állás nélkül vannak. Remélem, hogy a mai szavazáson jóváhagyott támogatást célzottan és hatékonyan bocsátják rendelkezésre.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap egyik jellemzője az, hogy ösztönözni kívánja a vállalkozói szellemet. Ezt az ösztönzést az európai intézményeknek és a nemzeti kormányoknak alapvető elemnek kell tekinteniük az európai termelőágazat előtt álló kihívások leküzdésében.

Elismerem, hogy az állami fellépésnek nem csak ebben az ösztönzésben kell megnyilvánulnia, hanem – ami a legfontosabb – abban is, hogy megszüntetik a vállalkozói tevékenység előtt álló mesterséges és bürokratikus akadályokat. E tekintetben még mindig nagyon sok a tennivaló.

Helyénvalónak tartom, hogy legyenek intézkedéseink arra, hogy teszteljük, áthelyezzük vagy átképezzük azokat, akik a globalizáció következtében munkanélkülivé váltak, például a litván hűtőgépgyártásban dolgozókat, ezen belül is különösen az AB Snaigė vállalat és két beszállítójának egykori dolgozóit. De az is ugyanilyen helyénvaló, hogy olyan intézkedések álljanak rendelkezésre, amelyek a méltányosság és az egészséges verseny megőrzése révén a vállalatok és munkavállalóik megerősítésére törekednek egy nyitott és növekvő versenyképességű gazdaságban.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az EU a szolidaritás térsége, és az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap (EGAA) része ennek.

Ez a támogatás rendkívül fontos azok megsegítéséhez, akik az üzleti tevékenység más területekre történő áthelyezése miatt veszítik el az állásukat; ez a globalizáció része. Egyre több vállalat helyezi át tevékenységét más területekre, kihasználva a más országokban – például Kínában vagy Indiában – jellemző alacsonyabb munkaerőköltségeket, aminek sokszor a munkavállalói jogokat tiszteletben tartó országok látják kárát.

Az EGAA egyik célja, hogy támogassa a vállalatok tevékenységének áthelyezése miatt munkanélkülivé váló embereket, és alapvető fontosságú, hogy segítsük az érintetteket abban, hogy a jövőben újra el tudjanak

helyezkedni. Az EGAA-t már más uniós országok is igénybe vették, például Portugália és Spanyolország, ezért most Litvániának is biztosítanunk kell ezt a segítséget.

Vilja Savisaar (ALDE), írásban. – (ET) A mai állásfoglalással az Európai Unió hozzájárul az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap mobilizálásához. Ennek alapja három jelentés, amelyből kettő Litvániával, egy pedig Németországgal foglalkozik. Az állásfoglalás minden tekintetben üdvözlendő, mert határozottan megmutatja, hogy az Európai Unió közvetlenül is enyhíteni tudja az elbocsátott munkavállalók helyzetét, és segítséget tud nyújtani az átképzésükhöz, illetve továbbképzésükhöz. Észtországban az elmúlt tizennyolc hónapban 30 000-en veszítették el állásukat az építőiparban, ezért azt kérem az észt kormánytól és az észt szociális ügyi minisztériumtól, hogy bátran kérjen segítséget az európai uniós alapokból, amelyeket az ilyen helyzetek kezelése érdekében hoztak létre. Érdeemes megjegyezni, hogy jöllehet a mai napon Németország és Litvánia részesült támogatásban, az Eurostat adatai szerint Spanyolországban, Lettorságban és Észtországban a legmagasabb a munkanélküliség, amely országok talán szintén elgondolkodnak azon, hogy az Európai Unió hogyan tud közvetlen segítséget nyújtani számukra.

Viktor Uspaskich (ALDE), írásban. – (LT) Tisztelt előadó! Hölgyeim és uraim! Üdvözlöm ezt a kezdeményezést, amely a globalizációs folyamat által sújtott vállalatok dolgozóinak támogatására irányul. Teljes mértékben támogatom, és örömmel tölt el, hogy ebben az esetben litván emberek részesülnek támogatásban. Összességében úgy vélem, hogy az ezen alap keretében rendelkezésre álló összeget sokszorosára kellene növelni azáltal, hogy csökkentjük a más célokra történő juttatásokat. Meggyőződésem, hogy egy ilyen alapról nyújtott támogatásoknak a vállalkozások tulajdonosaira is ki kell terjedniük. Sokszor annyi nehézségben van részük, hogy később már nem tudnak talpra állni és új vállalkozást indítani. Számos esetben a vállalkozások tulajdonosait a dolgozóiknál több negatív hatás éri: kockázatot vállalnak az üzleti tevékenység során, munkahelyeket teremtenek és adót fizetnek, és ezáltal nem csak a saját üzletrészüket, de saját személyes vagyontuk is a vállalkozás szolgálatába állítják. Ezért jó lenne, ha – eseti alapon – megvizsgálnánk a vállalkozások tulajdonosainak nyújtandó támogatás lehetőségét is, mivel ők szintén a globalizáció és a gazdasági világválság szenvedő alanyai.

Jelentés: Reimer Böge (A7-0019/2010)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Örülök, hogy ma szavaztunk az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap (EGAA) igénybevételéről, azaz hogy 1 118 893 EUR összegű pénzügyi támogatást irányozzunk elő azon munkavállalók megsegítésére, akiket 128 litván építőipari vállalat bocsátott el. A litván építőipar nehéz időket él át, miután a gazdasági és pénzügyi válság miatt óriási visszaesés történt az építőipari megrendelésekben, és a recesszió idején a litván polgárok nagyon nehezen tudnak hitelhez jutni annak érdekében, hogy otthont vásároljanak vagy építsenek maguknak. Igennel szavaztam a jelentésre, mert az EU pénzügyi támogatása segít a globalizáció áldozataivá vált embereknek abban, hogy munkát találjanak és visszatérjenek a munkaerőpiacra, és hogy megmeneküljenek a recesszió szorításából. Ezért ebben a helyzetben szolidárisnak kell lennünk azokkal a munkavállalókkal, akik pontosan a világgazdaságban bekövetkező változások és a pénzügyi válság következtében egyes ágazatokban történt leépítések miatt váltak állástalanná.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Az a tény, hogy egyre több európai ország kéri az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap (EGAA) mobilizálását, világossá teszi, hogy e jelenség hatásait mindenki megérzi, és ez önmagában is igazolja azt a nevet, amit az alapnak adtunk.

Míg világszinten a globalizáció hasznosnak mutatkozik, észre kell venni, hogy esetenként előfordul, hogy a folyamat hatásai miatt a kevésbé versenyképes ágazatokat kedvezőtlenül érinti. Erre példa a litván építőipar.

Az, hogy az alap gyors, egyedi és időben korlátozott támogatást nyújt, arra kényszeríti a politikai döntéshozókat, az üzleti élet vezetőit és a munkavállalókat, hogy új módszereket találjanak az elvesztett versenyképesség helyreállítására és az új piacokra való bejutásra. Máskülönben az olyan támogatások, mint amelyet az EGAA nyújt, nem hoznak végső megoldást, csak enyhítik a nehézségeket, és végül elégtelennek bizonyulnak majd.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapot (EGAA) azzal a céllal hozták létre, hogy kiegészítő támogatást nyújtson a világkereskedelemben bekövetkező komoly szerkezeti változások következményei által érintett munkavállalók számára. Ily módon megoldásokat keresnek a munkaerőpiacra való visszailleszkedésük érdekében.

Az Európai Uniónak fel kell használnia minden rendelkezésére álló eszközt, hogy reagáljon a gazdasági és pénzügyi világválság következményeire, és ennek kapcsán az EGAA alapvető szerepet játszik abban, hogy segítsék az elbocsátott dolgozók munkaerő-piaci visszailleszkedését.

A 2006. május 17-i intézményközi megállapodás évente legfeljebb 500 millió EUR összegben teszi lehetővé az EGAA igénybevételét. A jelenlegi javaslat értelmében összesen 1 118 893 EUR mobilizálható az EGAA keretéből, amely összeget Litvániának bocsátják rendelkezésre 128 építőipari vállalat által elbocsátott munkavállalók megsegítésére.

Az EGAA igénybevétele kapcsán ismételten hangsúlyozni kell, hogy a Bizottság nem utalhat át rendszeres támogatásokat az Európai Szociális Alapból történő kifizetésekhez, mivel az EGAA-t egy teljesen különálló eszközként hozták létre, saját célokkal és előjogokkal.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) Jóváhagyták az alap igénybevételére irányuló kéréseket. Ebben az esetben Litvánia segítségkérésére reagáltak, miután 128 építőipari vállalatnál történtek elbocsátások.

Mielőtt bármi mást mondanék, fontos megjegyezni, hogy ez az alap csak részben enyhítheti a súlyos gazdasági és pénzügyi válság néhány következményét, tekintve az előírt költségvetési megszorításokat (amely a segítségnyújtás mértékét évi 500 millió EUR összegben határozza meg) és az alap igénybevételére vonatkozó korlátozó jellegű jogosultsági követelményeket. Már eltelt egy kis idő azóta, hogy az ún. „szerkezetváltások” miatt elbocsátott munkavállalók száma jelentős mértékben meghaladta a Bizottság arra vonatkozó első becsléseit, hogy hány munkavállalónak tud majd az alap segítséget nyújtani.

Szakítani kell a neoliberális politikákkal, amelyek a szemünk láttára okoznak gazdasági és társadalmi katasztrófát az Európai Unió országaiban. És persze az erre a katasztrófára adott válaszoknak többnek kell lenniük pusztán „tüneti kezelésnél”. Emellett fel kell hívnunk a figyelmet egy olyan rendelet méltánytalanságaira is, amely nagyobb mértékben kedvez a magasabb jövedelemmel rendelkező országoknak, különösen azoknak, ahol magasabbak a fizetések és a munkanélküli támogatások.

Felhívjuk a figyelmet arra, hogy sürgősen ki kell dolgozni egy olyan tervet, amely valóban támogatja a termelést és a munkavállalói jogokat tiszteletben tartó munkahelyek létrehozását az Európai Unió országaiban.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az EU a szolidaritás térsége, és az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap (EGAA) része ennek.

Ez a támogatás rendkívül fontos azok megsegítéséhez, akik az üzleti tevékenység más területekre történő áthelyezése miatt veszítik el az állásukat; ez a globalizáció része. Ebben a konkrét esetben a cél az, hogy támogatást nyújtsanak több mint 120 építőipari vállalat által elbocsátott dolgozó számára, miután a vállalatok az ágazatot érintő súlyos válság miatt kénytelenek voltak beszüntetni tevékenységüket.

Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapot (EGAA) azzal a céllal hozták létre, hogy támogatást nyújtson a világkereskedelemben bekövetkező komoly szerkezeti változások következményei által érintett munkavállalók számára és segítse a munkaerőpiacra való visszailleszkedésüket. Az EGAA-t már más uniós országok is igénybe vették, például Portugália és Spanyolország, ezért most Litvániának is biztosítanunk kell ezt a segítséget.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), írásban. – (RO) 2009 szeptemberében Litvánia kérelmet nyújtott be az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap (EGAA) igénybevételére a litván építőipar 128 vállalatánál történt elbocsátásokat követően. Igennel szavaztam az EGAA-nak a litván építőipar tekintetében történő mobilizálásáról szóló európai parlamenti állásfoglalásra.

Úgy vélem, hogy az ökohatékony gazdaság és az energiahatékony épületek építése segíthet az EU gazdasági fellendülésében. Becslések szerint ezek az ágazatok 2020-ig közel 2 millió munkahelyet teremthetnek Európában.

2006-ban megközelítőleg 2,9 millió vállalkozás tevékenykedett az építőiparban, 510 milliárd eurót generálva és az EU27 szintjén 14,1 millió embert foglalkoztatva. A gazdasági és pénzügyi válság következtében 2009 első és második negyedévében a litván építőipari tevékenység 42,81%-kal, illetve 48,04%-kal csökkent a 2008 eleji adatokhoz viszonyítva. Ez súlyos csapást mért Litvániára, amely az uniós országok közül az egyik legmagasabb szintű munkanélküliséggel küzd. Az építőipari ágazatot különösen nagymértékben érintette a munkanélküliség, tekintve hogy az itt történt leépítések csak 2008-ban a litván munkahelyek 10%-át érintették.

Viktor Uspaskich (ALDE), írásban. – (LT) Fenntartások nélkül támogatom ezt a kezdeményezést, és igennel szavazok az építőipari dolgozók megsegítésére, akiket a jelenlegi gazdasági válság és a globalizációs folyamat egyaránt hátrányosan érintett. Biztos vagyok benne, hogy mindannyian vétkesek vagyunk abban, hogy nem tudtunk tenni az ingatlanügynökök és az építőipari szervezetek által felfújott lufi ellen. Egyértelmű volt, hogy ez válságoz fog vezetni. A politikusok kötelessége az, hogy az embereket szolgálják és megakadályozzák a súlyos helyzetek kialakulását. Ezért ezzel az igen szavazattal javaslom és kérem, hogy növeljék a pénzügyi támogatás összegét, mert 1 millió euró csak csepp a tengerben a problémákkal küzdő vállalatok száza számára, amelyek több tízezer munkavállalót alkalmaznak.

Amikor olyan emberekkel beszéltem, akik pontosan ilyen cégeknél dolgoznak, azt hallottam, hogy az emberek már nem hisznek sem a saját államukban, sem az Európai Unióban. Így, az ilyen típusú támogatás növelésével javíthatnánk az Európai Unióról kialakult képet és megerősíthetnénk a nemzetállamokba vetett hitet is.

Jelentések: Reimer Böge (A7-0021/2010), (A7-0019/2010)

Laima Liucija Andrikiene (PPE), írásban. – Fenntartások nélkül támogatom Reimer Böge mindkét jelentését, amelyet a Parlament az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapból a Litvániában elbocsátott munkavállalók számára nyújtandó pénzügyi támogatásról fogadott el, és hálásan köszönöm mindazon kollégáknak, akik szintén igennel szavaztak a jelentésekre. Sajnos elkéstem erről a szavazásról, mert nem működött a lift, miközben az ülésterem felé tartottam.

A két jelentés (az egyik az építőipar, a másik a Snaigė vállalat helyzetéről szól) a munkanélküliség legsürgetőbb eseteit képviseli Litvániában. Az EU pénzügyi támogatása enyhíteni fogja a litván munkavállalók nehézségeit.

Litvániában az építőipart érte a legnagyobb csapás. Mára több mint száz vállalat vált fizetésképtelenné. Az 1,1 millió euró csaknem 1 000 munkavállalón segít majd ebben a rendkívül érzékeny és igen nehéz helyzetbe került ágazatban.

A Snaigė vállalat esetében is nagyon hasonló a helyzet. Az EGAA-ból nyújtott 258 000 EUR támogatás 650 elbocsátott munkavállalónak fog segíteni egy olyan városban, ahol a munkanélküliségi ráta példátlanul magas, közel 20%-os.

És bár lehet, hogy a litvániai munkanélküliséget tekintve ez csak a jéghegy csúcsa, a pénzügyi támogatás nagy segítség lesz a leginkább rászorulóknak számára.

Jelentések: Reimer Böge (A7-0020/2010), (A7-0021/2010), (A7-0019/2010)

Regina Bastos (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapot (EGAA) azzal a céllal hozták létre 2006-ban, hogy kiegészítő támogatást nyújtson a világkereskedelemben bekövetkező komoly szerkezeti változások következményei által érintett munkavállalók számára és segítse a munkaerőpiacra való visszailleszkedésüket.

2009. május 1-jétől bővítették az EGAA hatáskörét, és így már a pénzügyi és gazdasági világválság közvetlen következményeként elbocsátott munkavállalók számára is támogatást nyújthat. A jelenlegi mély gazdasági és pénzügyi válságnak az egyik legsúlyosabb következménye a munkanélküliség növekedése. Az Európai Uniónak fel kell használnia minden rendelkezésére álló eszközt, hogy reagáljon a válság következményeire, és ennek keretében rendkívül fontos az azok számára nyújtott támogatás, akik a napi szinten szembesülnek a munkanélküliség tényével.

Ezért igennel szavaztam az EGAA-nak Litvánia megsegítése érdekében történő mobilizálására irányuló javaslatra, hogy ezzel támogassam a 128 építőipari cég által elbocsátott munkavállalókat.

Andrew Henry William Brons (NI), írásban. – Jóllehet ellenezzük az uniós tagságot és így az uniós támogatásokat is, az ebben az alapon meglévő pénz már rendelkezésre áll, tehát nem „új” pénzről van szó.

Jobban szeretnénk, ha az elbocsátott munkavállalók megsegítését inkább a nemzeti kormányok finanszíroznák. De ha az EU-t tekintjük illetékes hatóságnak, az elbocsátott munkavállalóknak nyújtott segítségnek kétségkívül ebből az alapból kell származnia.

Az Egyesült Királyságban lesznek olyanok, akik bírálják majd, hogy ezt a pénzt kifizetik a német és a litván munkavállalóknak. Mindazonáltal, ha arra tennénk javaslatot, hogy (mondjuk) a mi corusi acélgyári

munkásainknak nyújtanak támogatást, azt nem ellenezhetnénk. Tehát, logikusan levezetve, nem ellenezhetjük ezeket a kifizetéseket.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Elnök asszony! Hölgyeim és uraim! Igennel szavaztunk Böge úrnak az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap mobilizálásáról szóló jelentésére, elsősorban az elbocsátott munkavállalókat tartva szem előtt. Eközben azonban kicsit kényelmetlenül éreztük magunkat, mert az igazat megvallva, ez az alap tulajdonképpen teljesen értelmetlen, ha az Önök felelőtlen és végletekig szabad piacpolitikájának átfogó társadalmi következményeit nézzük.

Időnként – az Önök tiltakozása ellenére – az a benyomása az embernek, hogy az európai adófizetők pénzét használják fel a nagy vállalatok áthelyezését és szerkezetátalakítását célzó politikák finanszírozására, ezzel egy időben pedig Brüsszel Európája arra kényszerül, hogy „szolidaritását” nyilvánítsa ki a miatta munkanélkülivé váló emberekkel. A másik ok, ami miatt kellemetlenül érezzük magunkat, nem más, mint az ezen alapok igénybevételéhez szükséges küszöbértékek, különösen az elbocsátott munkavállalók számát tekintve. Mert ugye elsősorban – kivételes esetektől eltekintve – a nagyon nagy vállalatok fognak így kedvezményezetté válni. Úgy tűnik, a kis- és középvállalkozások, valamint a nagyon kicsi vállalkozások dolgozói, azok a kisvállalkozók, akik boltjuk bezárására kényszerülnek, ismét mellőzöttekké válnak, ami a gazdaság- és szociálpolitikát illeti.

Jelentés: Anna Rosbach (A7-0009/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), írásban. – (PT) Igennel szavaztam erre az állásfoglalásra, hogy biztosítsuk az atlanti-óceáni régió környezeti fenntarthatóságát, különös tekintettel az Európai Unióhoz tartozó szigetekre. E szigetek, amelyek elválaszthatatlan részei az EU tengeri területeinek, problémákkal és egyedi szükségletekkel szembesülnek, például a környezetvédelem terén.

Érdemes megemlíteni az Azori-szigeteket, mivel ez rendelkezik az Európai Unió legnagyobb kizárólagos gazdasági övezetével. A jelenlegi vita keretében gondoskodni kell arról, hogy az Atlanti-óceán vizein környezetvédelmi felügyelet valósuljon meg, hiszen e szigetek lakói a szigeteket körülölelő tenger jó környezeti állapotától függenek. Ezért fontos, hogy a környezeti minőségre vonatkozóan egyértelmű minimumcélokat, továbbá olyan nyomon követési programokat határozzunk meg, amelyek biztosíthatják a környezet jó állapotát.

Emellett foglalkozni kell az előadó által említett ügyekkel is, például a hajózási balesetekkel és a műanyag szemét problémájával, amelyek súlyos következményekkel járhatnak az Atlanti-régió gazdasági, társadalmi és környezeti fenntarthatóságára nézve. Ehhez az Atlanti-óceánon belüli tengeri ökoszisztémák környezetvédelmi és társadalmi-gazdasági realitásához illeszkedő egyedi intézkedésekre van szükség.

Ezért az Atlanti-óceántól függő lakosság fenntartható fejlődésének biztosításához fontos az ilyen megállapodások aláírása.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) Üdvözlöm a kiegészítő jegyzőkönyv aláírását. Ez egy politikai konfliktus lezárulását jelenti, amely megakadályozta Spanyolországot és Marokkót az Atlanti-óceán északkeleti partjainak és vizeinek szennyezés elleni védelméről szóló együttműködési megállapodás (Lisszaboni Megállapodás) ratifikálásában. A partok és vizek védelme stratégiai jelentőségű a tengerparti közösségek társadalmi-gazdasági jóléte, a helyi fejlődés, a foglalkoztatás, valamint a gazdasági tevékenység megőrzése és ösztönzése tekintetében. A fenntartható fejlődés garantálása érdekében biztosítani kell az Európai Unió tengeri vizeinek jó környezeti állapotát. Ez a jegyzőkönyv közvetlenül kapcsolódik többek között a környezetvédelemhez, az éghajlatváltozáshoz, a biztonsághoz, a közegészségügyhöz, a regionális fejlődéshez, a harmadik országokkal fenntartott kapcsolatokhoz és a fejlesztési együttműködéshez. A jegyzőkönyv, amely lehetővé teszi, hogy felvegyék a harcot az Atlanti-óceánt érintő szennyezés különféle formái ellen, döntő fontosságú a tengeri vagy tengerparti szennyezés vagy a szennyezés veszélye elleni küzdelemben, mivel egy olyan mechanizmust teremt, amelynek célja a szennyezéssel járó balesetek esetén a szerződő felek közötti együttműködés biztosítása, és amely saját vészhelyzeti rendszereik és terveik kidolgozására és végrehajtására kötelezi őket.

Diane Dodds (NI), írásban. – Nem szavaztam a jelentés mellett, és e döntésemnél a tengeri környezetünkkel kapcsolatos jó hírekre gondoltam. Az előadó említést tesz a „műanyagleves”-ről, azaz az Atlanti-óceánon sodródó műanyag- és gumitömegről, és megjegyzi, hogy az elhagyott halászhálók egyre nagyobb problémát jelentenek az Atlanti-óceánon. Ennek kapcsán érdemes megemlíteni a KIMO International munkáját és a „Szeméthálaszat” (Fishing for Litter) elnevezésű projektjüket. A projektet eredetileg holland halászokkal karöltve 2000 márciusában indította útjára a holland kormány azzal céllal, hogy az Északi-tengert halászhálók

segítségével megtisztítsák a szeméttől. A KIMO International azóta – uniós pénzügyi támogatással – kibővítette ezt a projektet az Egyesült Királyság, Svédország és Dánia kikötőire.

2001 óta az uniós halászok több száz tonna szemetet távolítottak el a tengerből és szállítottak a szárazföldre, amelyet ott összegyűjtöttek és megfelelő módon ártalmatlanítottak. Elismerést érdemelnek azok az uniós halászok, akik részt vesznek ebben a projektben, amelynek keretében véglegesen eltávolítják a szemetet a tengerből, ami jótékony hatással van a halászatra, az élővilágra és a környezetre egyaránt.

Robert Dušek (S&D), írásban. – (CS) Az EU már számos megállapodást írt alá az egyes tagállamokkal és a szomszédos harmadik országokkal, többek között a Helsinkai Egyezményt, a Bonni Megállapodást, a Barcelonai Egyezményt és az ún. Lisszaboni Megállapodást. E megállapodások célja, hogy egyéni és kollektív intézkedések megtételéről gondoskodjanak abban az esetben, ha szennyezés veszélye merül fel vagy tényleges szennyezés történik a tengeren vagy tengerparti területeken. Jóllehet a Lisszaboni Megállapodást 1990-ben aláírták, a Spanyolország és Marokkó közötti területi vita miatt nem lépett hatályba. 2008-ban e vita megoldására az aláíró felek kiegészítő jegyzőkönyvet írtak alá, így már semmi sem akadályozhatja a Lisszaboni Megállapodás elfogadását. Az előadó a jelentésben említést tesz a tenger és a tengerparti területek szennyezéséhez kapcsolódó két nem múló, sőt egyre súlyosbodó problémáról: az egyik a Csendes-óceánban sodródó hatalmas műanyag- és gumitömeg, amelynek mérete 34-szerese egy közepes nagyságú tagállamnak, például Hollandiának. A másik állandó probléma, amit Anna Rosbach megemlít, és amelyre megoldást próbál találni, az a nagy mennyiségű régi, eldobott vagy elvesztett halászhaló problémája. A jelentés az építő jellegű munka mintapéldája, amelynek célja a tengeri és a tengerparti szennyezéssel kapcsolatos legsürgetőbb problémák kezelése, ezért szavazatommal támogatom a jelentést.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A Portugália, Spanyolország, Franciaország, Marokkó és az EU között létrejött, az Atlanti-óceán északkeleti partjainak és vizeinek szennyezés elleni védelméről szóló együttműködési megállapodás – húsz évvel az aláírása után – most készen áll a hatálybalépésre, miután valamennyi szerződő fél ratifikálta azt. A Tanács most javaslatot tett arra, hogy az Európai Unió részéről egy kiegészítő jegyzőkönyvet írjanak alá, amely végre lehetővé teszi a megállapodás hatálybalépését.

Ez a megállapodás rendkívül fontos Portugália számára, tekintettel az ország tengerpartjának hosszára és a tenger nemzetgazdasági jelentőségére, és nem szabad megfeledkeznünk az *Erika* és a *Prestige* katasztrófájáról sem. Ezért gratulálni szeretnék a Tanácsnak és a tagállamoknak a kiegészítő jegyzőkönyv aláírásához, és remélem, a megállapodás hatálybalépése gyors és eredményes lesz, mivel ez partjaink fokozottabb védelmét jelenti majd az olyan környezetvédelmi katasztrófákkal szemben, mint amelyek – sajnálatos módon – a közelmúltban partjainkat károsították.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Nagyon örülök a jelentés elfogadásának, mivel ezzel lehetővé válik egy sor regionális megállapodás hatálybalépése, amelyeket az EU írt alá bizonyos tagállamokkal és szomszédos harmadik országokkal.

Most a Lisszaboni Megállapodásról van szó, amelyet 1990 októberében írtak alá, de az két szerződő fél, Spanyolország és Marokkó közötti, ez utóbbi „déli határait” (Nyugat-Szaharát) érintő, a megállapodás 3. cikkének c) pontjából fakadó területi vita miatt nem lépett hatályba.

A vita rendezését célzó és a 3. cikk c) pontja tekintetében egy elfogadható szövegezést kínáló kiegészítő jegyzőkönyvet csak 2008 májusában írta alá Portugália, Spanyolország, Franciaország és Marokkó.

E kiegészítő jegyzőkönyv megkötése révén a Lisszaboni Megállapodás 20 évvel az aláírása után hatályba léphet. A jegyzőkönyv a biztonsági szempontok mellett a környezetvédelemmel is foglalkozik. Mindannyian tudunk azokról a környezeti katasztrófákról, amelyek az elmúlt években országaink partjait fenyegették. Ezek a szabályok remélhetőleg segítenek az *Erika* és a *Prestige* katasztrófájához hasonló balesetek elkerülésében, tekintve hogy a tengernek nincsenek fizikai vagy politikai határai, ezért védelme érdekében közös erőfeszítésekre és összehangolt cselekvésre van szükség.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Közösség számos, tengeri szennyezésről szóló regionális megállapodás részes fele, ami elősegíti a tagállamok közötti segítségnyújtást és együttműködést. E megállapodások hálózatának részét képezi a Portugália által támogatott, az Atlanti-óceán északkeleti partjainak és vizeinek szennyezés elleni védelméről szóló együttműködési megállapodás (Lisszaboni Megállapodás), amely Spanyolország és Marokkó területi vitája miatt nem lépett hatályba. Úgy vélem, hogy az EU által támogatott környezetvédelmi szabályok értelmében, ha sikerül megállapodásra jutni a kiegészítő jegyzőkönyvről, végre hatályba léphet a Lisszaboni Megállapodás.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Az Atlanti-óceán északi partjainak és vizeinek szennyezés elleni védelméről szóló együttműködési megállapodás kiegészítő jegyzőkönyve a tengeri környezet védelméről szóló azon regionális megállapodások hálózatának részét képezi, amelyeket az EU az egyes tagállamokkal és a szomszédos harmadik országokkal kötött. Óceánjaink európaiak milliói számára jelentenek élelmiszerforrást, ezért védelmük fontos feladat az EU számára. Ezért is szavaztam határozott igennel a jelentésre. Ennek kapcsán említést kell tenni arról, hogy a Lisszaboni Megállapodás mellett ott van még a Helsink-i Egyezmény, a Bonni Megállapodás és a Barcelonai Egyezmény.

E megállapodások mindegyike az EU-tagállamok körüli tengerek különböző területeire terjed ki, és céljuk a szerződő felek egyedi vagy együttes beavatkozásának lehetővé tétele, ha balesetektől kifolyólag tengeri vagy tengerparti szennyezés történik vagy a szennyezés veszélye áll fenn. A Lisszaboni Megállapodást 1990 októberében írták alá, de az két szerződő fél, Spanyolország és Marokkó közötti, ez utóbbi „déli határait” (Nyugat-Szaharát) érintő területi vita miatt nem lépett hatályba. A kiegészítő jegyzőkönyvet, amelyben sikerült rendezni a vitát és elfogadható szöveget találni, csak 2008 májusában írta alá Portugália, Spanyolország, Franciaország és Marokkó, és végezetül 2009. március 25-én az Európai Unió is aláírta.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Unió népességének csaknem fele tengerparti régiókban él – ez a tény önmagában is megkétszerezte az ezen övezetek integrált megőrzésére és kezelésére irányuló figyelmet. Tehát alapvető fontosságú, hogy az EU-n belül biztosított legyen a tengerparti övezetek integrált kezelése, amelyre az Európai Bizottság tett javaslatot egy ezzel a kérdéssel kapcsolatos nyilatkozatában.

Azt is fontos hangsúlyozni, hogy tengerben található szemét és szennyezés 80%-a a szárazföldről származik, ezért olyan összehangolt stratégiára van szükség, amely a probléma szárazföldi kezelését is magában foglalja.

Az óceánok szennyezése és az európai tengerpartok károsodása a környezetvédelmi szempontok mellett gazdasági problémát is jelent. Ennek az az oka, hogy vannak olyan országok, mint például Portugália, ahol az egyes régiókban – Azori-szigetek, Madeira, Algarve – jelentős bevételi forrásnak számítanak a tengerhez kapcsolódó idegenforgalmi tevékenységek, például a bálnanézés, a búvárkodás stb.

A túlhalászáshoz hasonlóan a vizek szennyezése is nagymértékben hozzájárult egyes halfajok állományának jelenleg tapasztalt kimerüléséhez, olyan halfajoknak, amelyek fontos halászati erőforrásnak számítanak. Ezért az integrált tengerpolitika környezetvédelmi pillérét alkotó, tengervédelmi stratégiáról szóló irányelvet maradéktalanul végre kell hajtani.

Az óceánoknak és a tengerparti övezeteknek stratégiai szempontból elsőbbséget kell élvezniük Európában, ezért fenntartások nélkül támogatom a Parlament jelentését.

Rovana Plumb (S&D), írásban. – (RO) Igennel szavaztam a jelentésre, hogy ezzel segítsen a Lisszaboni Megállapodás kiegészítő jegyzőkönyvének hatálybalépését. Ez a megállapodás egy olyan mechanizmust hoz létre, amely a szennyezést okozó balesetek esetén biztosítja a szerződő felek együttműködését, és kötelezi őket saját vészhelyzeti rendszerük és terveik kidolgozására és végrehajtására.

Ez a megállapodás azon regionális tengeri megállapodások hálózatának részét képezi, amelyeket az EU az egyes tagállamokkal és a szomszédos harmadik országokkal kötött. A hálózat a Helsink-i Egyezményből, a Bonni Megállapodásból, a Barcelonai Egyezményből és jelen esetben a Lisszaboni Megállapodásból áll, amelyek mindegyike kiterjed az uniós tagállamok körüli tengerek különböző területeire, és amelyek célja a szerződő felek egyedi vagy együttes beavatkozása tengeri vagy tengerparti szennyezés vagy a szennyezés veszélye esetén, a környezet és a polgárok egészségének a megóvása érdekében.

Jelentés: Anna Hedh (A7-0024/2010)

Regina Bastos (PPE), írásban. – (PT) A fogyasztóvédelmi politika célja a fogyasztók egészségének, biztonságának, gazdasági és jogi érdekeinek védelme, valamint a tájékoztatáshoz való joguk biztosítása. A fogyasztóvédelem az EU átfogó és alapvető politikáinak egyike, amelynek központi eleme a fogyasztók számára biztonságos és magabiztos fellépést biztosító, jól működő piacok garantálása, továbbá az innováció és a határokon átnyúló kereskedelem ösztönzése.

Igennel szavaztam a jelentésre, mivel alapvető fontosságúnak tartom az európai fogyasztóvédelmi politika megerősítését, valamint annak hatékonyabbá és hasznosabbá tételét a polgárok számára. A belső piac hatékony működéséhez nélkülözhetetlenek a magabiztos és jól tájékozott fogyasztók, akik tudnak élni a választás lehetőségével. A fogyasztók számára ezért komoly választékot kell biztosítani a kiváló minőségű és versenyképes árú termékekből és szolgáltatásokból, és mindezek mellett magas szintű védelmet kell

biztosítani számukra, ami alapvető fontosságú ahhoz, hogy az EU-t versenyképes, dinamikus és innovatív piaccá tegyünk a világban.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), írásban. – (RO) Az Európai Unió belső piaca az elmúlt években jelentős mértékű növekedésen ment keresztül: ma a 27 tagállamban közel 500 millió fogyasztóval rendelkezik. A fogyasztóvédelmi elvek és szabályok uniós szintű egységesítése, valamint az alkalmazásukat segítő mechanizmusok javítása elérhető cél, annak feltételezése nélkül, hogy rövid vagy középtávon a 27 tagállamban kínált termékek és szolgáltatások azonos minőségi szintet érhetnek el.

Az Európa egészét érintő jelenlegi gazdasági helyzetet a jövedelmek csökkenése és a munkanélküliség növekedése jellemzi, amit az egész Közösségben jól tükröz az, hogy a fogyasztók kénytelenek jobban odafigyelni a napi bevásárláskor. Az európai fogyasztók hozzáállása, amelyet a gazdasági visszaesésből eredő hatások közvetlenül befolyásolnak, különösen nyilvánvaló az általuk megvásárolt áruk és szolgáltatások tekintetében, amelyekhez jó minőségben kívánnak hozzájutni, hogy a lehető legtöbbet tudjanak fogyasztani ezekből a cikkekből. Ebből kifolyólag a fogyasztóvédelmi intézkedések egyre nagyobb jelentőséget kapnak. A jelenlegi helyzetben a legjobb megoldást a tagállami piacok nyomán követésére szolgáló struktúrák megszilárdítása jelenti, aminek révén biztosítható, hogy a forgalmazott termékek megfeleljenek legmagasabb szintű biztonsági előírásoknak.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) Az uniós fogyasztók alapvető szerepet töltenek be a növekedés, a foglalkoztatás és a versenyképesség fokozásában, és az ő érdekeik elsődleges fontosságúak az olyan kulcspolitikák kialakításában, mint például az egészségügyi politika, a vállalkozási és iparpolitika, a környezetvédelmi, az energia- és a közlekedési politika. Ami az energiapolitikát illeti, a belső piac nem működhet megfelelően és versenyképesen az olyan ún. „energiaszigetek” megléte miatt, mint például a balti régió, amely energiaügyi szempontból elszigetelt Európa többi részétől, és egyetlen külső beszállítótól függ. Kiemelt fontosságú lenne az Európa területének egészét lefedő villamosenergia-hálózat és földgázvezeték megléte, lévén Európa nagyban függ az energiabehozattól. A villamosenergia-piacnak ezenkívül intézkedéscsomagot kell elfogadnia a teljes nyitottság biztosítása érdekében, ezzel az európai fogyasztók javát szolgálva. Kedvező feltételeket kell teremteni a valódi és tisztességes versenyhez és a valódi egységes piac létrehozásához. A tagállamoknak meg kell tenniük minden szükséges intézkedést az egyértelmű célok végrehajtása érdekében, különös tekintettel a kiszolgáltatott fogyasztók és az alapvető fogyasztói jogok védelmére, valamint a gazdasági és társadalmi kohézióra.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) A fogyasztók jogainak és jólétének előmozdítása az Európai Unió egyik alapvető célja. Támogatom az e téren eddig megvalósult erőfeszítéseket, amelyek segítenek a piacokba vetett bizalom visszaállításában. A fogyasztóvédelem egyre nagyobb jelentőséget kap a gazdasági válság idején, amikor is megnövekedett a leginkább védtelen fogyasztókra – azaz a legalacsonyabb jövedelemmel rendelkezőkre – nehezedő nyomás. Összehangolt megközelítésre van szükség, amely lehetővé teszi a fogyasztóknak, hogy bátran gyakorolják jogaikat. Ennek kapcsán hangsúlyozni szeretném, hogy először is (az EU és a tagállamok részéről megvalósuló) kampányok, információs pontok és az európai fogyasztóvédelmi központok erőforrásainak növelése révén támogatni kell a fogyasztók tájékoztatására és oktatására irányuló politikákat; másodsor pedig hatékonyan alkalmazni kell a már meglévő szabályokat, meg kell erősíteni a piaci és a szabályozási mechanizmusok ellenőrzését, és nyomást kell gyakorolni a tagállamokra a közösségi források megfelelő összegyűjtése érdekében.

Hangsúlyozni szeretném, hogy a fogyasztók csak ekképpen lesznek képesek tájékozott döntéseket hozni, anélkül, hogy a gyártók részéről mindenféle nyomásának lennének kitéve. Ez megerősíti a piacba vetett bizalmukat, fokozza a versenyt, javítja a termékek és szolgáltatások minőségét és növeli a fogyasztást (ami fontos a gazdasági fellendüléshez).

Lara Comi (PPE), írásban. – (IT) A fogyasztóvédelem szorosan kapcsolódik a piac azon képességéhez, hogy versenyképes áron magas minőségű termékek és szolgáltatások nagy választékát kínálja. Egyértelmű, hogy a nagyobb fogyasztói bizalom, tudatosság és felelősség egyre jobb minőségű árukat és szolgáltatásokat kíván meg. Ez fokozza a versenyt a beszállítók között, akik ösztönözve érzik magukat arra, hogy még színvonalasabbá tegyék termékeit, miközben az árakat versenyképes szinten tartják.

Egyetértek a Bizottsággal és a tagállamokkal abban, hogy fontosnak tartják az internetes portálok, figyelemfelkeltő kampányok és információs pontok segítségével megvalósuló, a fogyasztói jogokról szóló kommunikációs stratégia beindítását, támogatják az „eYouGuide” weboldal használatát, miközben biztosítják az irányításért és a szervezésért felelős szervezetek megbízhatóságát, hitelességét és pártatlanságát.

Ezenkívül a fogyasztói piacok eredménytáblájának az állásfoglalásban meghatározott öt fő mutatója minden bizonnyal segíti az embereket abban, hogy hasznos információkra tegyenek szert a szabályozási referenciakeret esetlegesen szükséges javításához, feltéve hogy a tagállamok által biztosított információk átfogóak és könnyen összehasonlíthatóak. Igennel szavaztam a jelentésre, bár számomra nem érthető a fogyasztói ombudsman intézménye és a csoportos jogorvoslat eszköze.

Vasileica Viorica Dăncilă (S&D), írásban. – (RO) Véleményem szerint a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően és a jelenlegi gazdasági válságban határozottan garantálni kell a fogyasztók érdekeit és védelmét. A fogyasztók számára egyedi eszközöket kell rendelkezésre bocsátani annak biztosítása érdekében, hogy érdekeik az európai uniós politikák szerves részévé váljanak.

Robert Dušek (S&D), írásban. – (CS) Az előadó a fogyasztói piacok eredménytábláját veszi kiindulópontnak, ami logikus és gyakorlatias megközelítés. Mind a fogyasztói elégedettségre, mind pedig a fogyasztók problémáira következtetni lehet a témával foglalkozó statisztikai jelentésekből. A piacok azonosításához elengedhetetlen a bizalmas jellegű adatokat tartalmazó adatbázis továbbfejlesztése. Mindamellett javítani kell az adatgyűjtést, hogy az figyelembe vegye a tagállamokban meglévő különféle rendszerek közötti eltéréseket, mivel azok – a sokféleség miatt – esetenként meglehetősen nagyok lehetnek. Meglátásom szerint a leginkább problémás kérdés a jogszabályok és a szerződéses kötelezettségek alkalmazhatósága. Különösen a határokon átnyúló kereskedelem esetében van úgy, hogy nem beszélhetünk a jogszabályok alkalmazhatóságáról. Hiába hozunk létre az uniós fogyasztók védelmét szolgáló szabályokat, ha azokat nem ültetik át megfelelően a nemzeti jogba, és nem alkalmazzák és tartatják be a tagállamok szintjén. Elfogadhatónak tartom, ahogyan az előadó a fogyasztóvédelem kérdését kezelte az eredménytáblák alapján. Mindazonáltal szeretnék konkrét javaslatokat látni arra vonatkozóan, hogyan javítható a jelenlegi helyzet. E fenntartás ellenére úgy gondolom, hogy a jelentés segíti a fogyasztóvédelmet az EU-ban, ezért az elfogadása mellett szavazok.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Unió fogyasztóvédelmi politikája a belső piac megszilárdításának alapvető eleme. Ezért e politikának lehetőséget kell biztosítania az európai fogyasztók és polgárok számára, hogy versenyképes áron juthassanak hozzá magas színvonalú termékekhez és szolgáltatásokhoz, ugyanakkor élvezhessék jogaik magas szintű védelmét is.

Ha a vállalatok esetében sikerül növelni a tudatosságot mind a jogaik, mind pedig a kötelezettségeik tekintetében, és ha sikerül elérni, hogy felelősebb magatartást tanúsítsanak, az hozzájárul majd ahhoz, hogy egy dinamikusabb, határokon átnyúló kereskedelem alakuljon ki – ez közelebb hozza a belső piaci integrációt, ami pedig hatással van az európai versenyképességre.

Meg kell találni a helyes egyensúlyt a fogyasztók jogai és kötelezettségei, illetve a gyártók és a szolgáltatók jogai és kötelezettségei tekintetében elfogadott jogszabályok hatása között.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) A Lisszaboni Szerződés a fogyasztóvédelmet az Európai Unió átfogó és alapvető politikájának tekinti, és előírja, hogy a fogyasztóvédelmi követelményeket figyelembe kell venni.

Ebben az összefüggésben alapvető fontosságú az európai fogyasztóvédelmi politika megerősítése, valamint annak hatékonyabbá és hasznosabbá tétele a polgárok számára. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül az európai polgárok szükségleteit és problémáit.

Ebben az értelemben indokoltnak tartom a piac nyomon követését szolgáló eszközöket, mint amilyen például a fogyasztói piacok eredménytáblája. A jó fogyasztóvédelmi politika garantálja a piacok egészséges működését, a biztonságot és a bizalmat, továbbá ösztönzi az innovációt és a határokon átnyúló kereskedelmet.

Egy olyan átlátható politikát támogatok, amely kötelezővé teszi az eredeti márkanév használatát. A fogyasztóvédelemnek nagy jelentősége van a nem biztonságos importált termékek esetében, és szorosabb együttműködést tesz szükségessé a piacfelügyeleti hatóságok és a vámhatóságok között.

A hazai piacon forgalmazott termékek biztonságossága érdekében különféle intézkedéseket kell tenni a harmadik országok hatóságaival karöltve, és ez az alapja a nemzetközi együttműködés fokozására és a harmadik országok – különösen Kína, az USA és Japán – illetékes hatóságaival kötendő hivatalos megállapodások aláírására irányuló bizottsági kezdeményezésnek.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – Igennel szavaztam a Hedh-jelentésre. Skócia jelenleg nem tudja hallatni a hangját az uniós fogyasztóvédelmi kérdésekben: nincs független képviselőnk a Tanácsban, a fogyasztóvédelmi jogszabályok megalkotása pedig nagyrészt Londonban zajlik. Tekintve, hogy különálló

jogi intézményekkel rendelkezünk, alapvető fontosságú lenne, hogy ezek a hatáskörök visszakerüljenek a skót parlamenthez, hogy Skócia korlátozások nélkül részt vehessen az ezzel kapcsolatos uniós vitákban.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A fogyasztóvédelem mindig is kiemelt figyelmet kapott az EU-ban, és e területet a Lisszaboni Szerződés elfogadásával tovább erősítették. A jogait és kötelességeiket jól ismerő fogyasztók hozzájárulnak az átláthatóbb és versenykéesebb piacok kialakulásához.

A jelenlegi gazdasági válságban rendkívül fontos a leginkább kiszolgáltatott és az alacsony jövedelemmel rendelkező fogyasztók védelme. A kiskereskedelmi piacok – és különösen a szolgáltatási piacok – egyre összetettebbé válnak, ami megnehezíti a fogyasztók számára a legjobb döntés meghozatalát.

A piacok hatékony értékelése és olyan politikák elfogadása érdekében, amelyek a lehető legjobb eredményekkel szolgálnak a fogyasztók számára, piacfelügyeleti eszközökre van szükség. Ezért is nagyon fontos a fogyasztói piacok eredménytáblája.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) A hatékony európai fogyasztóvédelem biztosítása érdekében fontos javítani a fogyasztóknak nyújtott tájékoztatást és a fogyasztók oktatását. A cél az, hogy a belső piac fogyasztói ismerjék a jogait és élni is tudjanak azokkal. A jelentés azonban nem foglalkozik megfelelően a teljes mértékben szabályozatlan piaccal kapcsolatos problémákkal. Az európai előírások nem minden esetben teljesülnek, legyen szó minőségi és biztonsági vagy akár környezetvédelmi és egészségügyi előírásokról. Ezért tartózkodtam a szavazáskor.

Czesław Adam Siekierski (PPE), írásban. – (PL) A fogyasztóvédelem rendkívül fontos megoldandó feladatot jelent a Bizottság számára. A hatékony intézkedések végrehajtása önmagában mit sem ér a fogyasztók bevonása nélkül. A fogyasztóknak ismerniük kell a jogait. Az egységes európai piacon rejlő lehetőségek maximális kihasználása óriási kihívás a Bizottság számára, és e kihívás lekiűzése érdekében az EU-nak a hatékony fogyasztóvédelmet kell az egyik kiemelt céljaként megjelölnie. Meglátásom szerint a fogyasztói piacok eredménytáblái, amelyek a piacok figyelemmel kísérésének eszközei, a fogyasztó szempontjából nem is lehetnének hasznosabbak. Az eredménytáblák világosan megmutatják, melyek azok a piacok, amelyek nem felelnek meg a fogyasztók igényeinek. E piacok elemzéséből többek között megtudhatjuk azt is, hogy a fogyasztóknak konkrét problémái vannak a szolgáltatások piacával, és hogy az egyes tagállamok közötti internetes kereskedelmet nagymértékben korlátozzák a határokon átnyúló akadályok. Örömmel tölt el, hogy újabb eredménytáblák kidolgozását tervezik. Remélem, hogy ezek a korábbiaknál még részletesebb információval szolgálnak majd számunkra. Az ilyen eszközöknek köszönhetően sokkal könnyebb megérteni a fogyasztók problémáit és reagálni a szükségleteikre. Kétség sem férhet hozzá, hogy a fogyasztóvédelemmel kapcsolatos uniós rendeleteknek az egyes uniós országokban való bevezetése polgáraink javát fogja szolgálni.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) Igennel szavaztam Hedh asszony fogyasztóvédelemről szóló jelentésére. Ez a saját kezdeményezésű jelentés elismeri a fogyasztóvédelmi szervezetek rendkívüli szerepét – azt, hogy ezek a szervezetek a legmegfelelőbbek ahhoz, hogy felhívják a hatóságok figyelmét a fogyasztók által a mindennapjaik során tapasztalt problémákra. Természetesen támogatom azt a követelményt is, hogy a tagállamok a döntéshozatali folyamat minden szintjén és a fogyasztóvédelmi jogszabályok átültetése és végrehajtása során megfelelő konzultációkat folytassanak a fogyasztói érdekvédelmi szervezetekkel. Emellett nagyon fontosnak tartom további hosszú távú mutatók – például a piaci részesedésre, a minőségre, a reklámra, az átláthatóságra és a kínálat összehasonlíthatóságára vonatkozó mutatók, a végrehajtással és a fokozottabb fogyasztói szerepvállalással kapcsolatos mutatók, a társadalmi, környezetvédelmi és etikai mutatók, valamint a jogorvoslatot és a fogyasztók károsodását mérő mutatók – felvételét a fogyasztói piacok eredménytáblájába.

Véleményem szerint a jelentésnek csak két gyenge pontja van: nem fogadja el a Zöldek/Európai Szabad Szövetség által előterjesztett módosítást, amelynek célja, hogy tanuljunk az energiaágazatban tapasztalt piaci kudarcból, valamint a játékokról szóló irányelv felülvizsgálatának kérelmezésére irányuló módosításunkat. Nagyon sajnálom, hogy ezt a módosítást nem fogadták el. Mindazonáltal gratulálok az előadónak és a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottságnak tevékenykedő kollégáinak ehhez az alapos jelentéshez.

Catherine Stihler (S&D), írásban. – Üdvözlöm a Parlamentnek a fogyasztói piacok eredménytáblájához ily módon való hozzájárulását. A fogyasztói eredménytábla fontos mutatója annak, mennyire hatékonyak és eredményesek a tagállamok az uniós jogszabályok végrehajtásában. Üdvözlöm, hogy az előadó felszólít a felügyeleti intézkedések átláthatóságának és láthatóságának fokozására, és támogatom a csoportos jogorvoslati mechanizmusok EU-ban történő javítására irányuló felhívását.

Alf Svensson (PPE), írásban. – (SV) Az EU-n belüli szabad piac az Uniót erős szereplővé teszi, ugyanakkor szükségessé válik, hogy a fogyasztók számára helytálló és egyértelmű információkat biztosítsanak a piaci

választékról. Meg kell erősíteni a fogyasztók helyzetét, ezért ma igennel szavaztam a fogyasztóvédelemről szóló jelentésre. A jelentés megszövegezését azonban helyenként problémásnak tartom. Fennáll annak a veszélye, hogy ha a döntéshozatali folyamat minden szintjén kikérik a fogyasztói érdekvédelmi szervezetek véleményét, azzal meglehetősen elnyújtják a folyamatot. A civil társadalom fontos szerepet tölt be a fogyasztóvédelemben, de ez az egyes országokban eltérő módon valósul meg anélkül, hogy ez hátrányosan befolyásolná a végeredményt. A fogyasztóvédelmi hatóságok és a fogyasztói ombudsmanok intézményének létrehozása kérdésében, valamint az iskolai tantervekkel kapcsolatos megfogalmazás kapcsán a szubszidiaritás elvét kell alkalmazni. Az EU-nak minimumszinteket és célokat kell megállapítania a közös fogyasztóvédelmi politika tekintetében, de nem szabad részletekbe menően szabályoznia, hogy a tagállamok hogyan érik el ezeket a célokat. A jelentés felszólítja a tagállamokat, hogy közös adatbázisba gyűjtsék a balesetekkel és sérülésekkel kapcsolatos információkat. Az ilyen adatbázis nem okozhat túlzott adminisztratív terhet, kezelésének az egyén hasznához mérten elfogadhatónak és arányosnak kell lennie. Mindazonáltal a fogyasztói jogok és a fogyasztóvédelem olyannyira fontosak a belső piacon, hogy az ismertetett aggályaim ellenére igennel szavaztam a jelentésre.

Viktor Uspaskich (ALDE), írásban. – (LT) Tisztelt előadó! Hölgyeim és uraim! Öröm számomra, hogy komolyan próbálunk tenni a fogyasztói jogok védelme érdekében. Több éve dolgozunk már ezen, de még mindig nem tudunk tökéletes mechanizmust létrehozni, nem tudtuk megszigorítani a kötelező előírásokat e feladatok nemzeti szintű ellátása mellett. Néha mindez olyan, mintha csak játék vagy képmutatás lenne. Mindaddig, amíg nem vetjük szigorú szabályozás alá a monopóliumok tevékenységeit minden területen, hogy határozottan csökkenjen a nyereségük, és amíg a működési költségeket, a fizetéseket és a bónuszokat (azaz a nyersanyagellátást, a gyártást és a termékellátást) nem korlátozzuk szigorúan, addig nehéz elképzelni, hogy a fogyasztók olcsó és jó minőségű árukat és szolgáltatásokat kapjanak. Mivel nagy tapasztalattal rendelkezem e téren, számíthatnak a közreműködésemre az ezzel kapcsolatban folytatott munkában.

Derek Vaughan (S&D), írásban. – Üdvözlöm a jelentés elfogadását. Fontosnak tartom a fogyasztók védelmét és azt, hogy a piacfelügyelet nagyobb hangsúlyt kapjon, hogy ennek eredményeként a polgárok a lehető legmagasabb színvonalú termékekből választhassanak. Öröndetesnek tartom azokat a lépéseket, amelyek célja a termékbiztonsággal kapcsolatos nemzetközi együttműködés, és hogy hivatalos megállapodások jöjjenek létre a harmadik országok végrehajtó hatóságaival. Támogatom a fogyasztói ombudsman intézményének létrehozására való felhívást, amely a békés vitarendezés bíróságon kívüli eszközeként szolgál, továbbá úgy vélem, hogy a hatékonyabb, határokon átnyúló együttműködési mechanizmusok segítenek majd a fogyasztóvédelem javításában az EU egész területén.

Anna Záborská (PPE), írásban. – (FR) Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 12. cikke megerősíti, hogy a fogyasztóvédelmi követelményeket figyelembe kell venni az egyéb uniós politikák és tevékenységek meghatározásakor és végrehajtásakor. A Bizottságnak gondoskodnia kell arról, hogy a fogyasztók érdekei minden politika szerves részévé váljanak, és hatástanulmányaiban meg kell vizsgálnia minden olyan új jogalkotási aktus és szakpolitika lehetséges hatásait, amely közvetlenül vagy közvetve hatással van a fogyasztókra. Bár a fogyasztói panaszok a piaci kudarcok fontos mutatói, a hiányuk nem mindig jelenti azt, hogy a piacokon minden rendben van, mivel előfordul, hogy a fogyasztók kevesebb panaszt tesznek – ennek okai lehetnek az eltérő fogyasztói hagyományok vagy az, hogy a fogyasztók mennyire tartják valószínűnek, hogy figyelembe veszik a panaszukat. A fogyasztóvédelmi szervezeteknek döntő szerepük van abban, hogy felhívják a hatóságok figyelmét a fogyasztók problémáira. Az eszközöket optimalizálni kell, hogy minden szinten hatékonyabbá váljon a működésük. Felszólítom a tagállamokat annak biztosítására, hogy a döntéshozatali folyamat minden szintjén és a fogyasztóvédelmi jogszabályok átültetése és végrehajtása során megfelelő konzultációkat folytassanak a fogyasztói érdekvédelmi szervezetekkel.

Jelentés: Cristian Silviu Buşoi (A7-0027/2010)

Liam Aylward (ALDE), írásban. – (GA) Megszavaztam a SOLVIT-ről szóló jelentést. Az európai fogyasztóknak tisztában kell lenniük a jogaikkal és ennek a problémamegoldó hálózatnak mindenki számára könnyen elérhetőnek kell lennie.

Az egész Európai Unióban mind többen fordulnak tanácsért vagy segítségért a SOLVIT-hoz, és így érhető, hogy egyre nő a SOLVIT-nak mint az európai polgárok és vállalkozások problémamegoldó eszközének a jelentősége.

Támogatom a jelentés azon kérését, hogy jobban és szélesebb körben népszerűsítsék a SOLVIT szolgáltatásait, és egyetértek azzal, hogy tájékoztatni kell a polgárokat és a vállalkozásokat a belső piacon meglévő jogaikról, hogy a hétköznapi életben mindenki élhessen ezekkel a jogokkal.

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – Ahhoz, hogy a fogyasztók élvezhessék a belső piac előnyeit, hatékony jogorvoslati eszközöknek kell rendelkezésükre állniuk, amelyeket igénybe vehetnek a belső piacot szabályozó jogszabályok helytelen alkalmazása esetén. A SOLVIT-hálózatot azzal a céllal hozták létre, hogy gyors jogorvoslatot biztosítson bírósági eljárás igénybevétele nélkül. Véleményem szerint ez a hálózat nagyon hasznos lehet, de jelenleg nem működik hatékonyan és nem használja ki a benne rejlő lehetőségeket. Sok polgár és kisvállalkozás nem tud a hálózat létezéséről. Ezért úgy vélem, hogy a tagállamoknak többet kell tenniük, több eszközt kell bevetniük a SOLVIT népszerűsítése, illetve a polgárok és a vállalkozások tájékoztatásának növelése érdekében. Ezenkívül előfordul, hogy egyes SOLVIT-központokhoz több ügy érkezik, mint amennyivel foglalkozni tudnak, mert a központok nem rendelkeznek elegendő alkalmazottal. Meglátásom szerint a tagállamoknak a nemzeti, regionális és helyi hatóságok közötti együttműködés biztosítása révén meg kell erősíteniük a nemzeti SOLVIT-központok szerepét, valamint a többi tagállammal folytatott aktív véleménycserére és a bevált gyakorlatok cseréjére van szükség ahhoz, hogy teljes mértékben kihasználhassák a SOLVIT-hálózat lehetőségeit.

Regina Bastos (PPE), írásban. – (PT) A 2002-ben útnak indított SOLVIT egy online problémamegoldó hálózat, amelyben az Európai Unió tagállamai vesznek részt azzal céllal, hogy gyakorlati válaszokat adjanak a közösségi jogszabályok hatóságok általi helytelen alkalmazása miatt felmerülő nehézségekre.

Jóllehet a belső piac jelenleg viszonylag jól működik, az is igaz, hogy időnként értelmezési hibák vagy problémák merülnek fel azon polgárok vagy vállalatok jogaival kapcsolatban, akik, illetve amelyek megpróbálják a lehető legnagyobb mértékben kihasználni a belső piac nyújtotta előnyöket.

Igennel szavaztam a jelentésre, mert a SOLVIT-hálózat már számtalan probléma esetében a megoldás fontos eszközének bizonyult – olyan problémák esetén, mint például amikor egy polgár egy másik tagállamot választ tanulási, munkavállalási vagy partnerével való együttélési stb. céllal, vagy amikor egy vállalatnak problémái merülnek fel a hatóságokkal, héa-visszatérítéssel kapcsolatos vagy egyéb problémákkal szembesülnek. A SOLVIT-hálózat szigorú minőségi és teljesítménykövetelmények alapján magas szintű szolgáltatást kíván nyújtani a polgárok és a vállalkozások számára.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) Üdvözlöm Buşoi úr SOLVIT-ról kidolgozott jelentését. Ez a belső piachoz kapcsolódó problémák megoldására szakosodott informális hálózat alapvető fontosságú szerepet tölt be abban a tekintetben, hogy ingyenes segítséget nyújt mind a polgárok, mind pedig a vállalkozások számára, ha problémáik merülnek fel a hatóságokkal. A SOLVIT jelentőségét a megoldott ügyek egyre nagyobb száma is tükrözi. De ismervén a nemzeti szinten azonosított átfogó problémákat, elengedhetetlenné vált, hogy intézkedéseket dolgozzanak ki a SOLVIT-központok hatékonyságának növelésére. Ennek érdekében a tagállamoknak törekedniük kell arra, hogy – a megnövekedett pénzügyi és emberi erőforrások, valamint az alkalmazottaknak nyújtott képzés segítségével – szélesebb körben tájékoztassák a polgárokat és a vállalkozásokat a belső piacon őket megillető jogokról, a SOLVIT-hálózatról és a belső piaci szabályokról. Emellett fontos, hogy az alkalmazottak saját anyanyelvük mellett az angol nyelvet is magas szinten beszéljék. Arra kérem a tagállamokat és a Bizottságot, hogy a belső piaci szabályok hatékonyabb végrehajtásának biztosítása érdekében támogassák a polgárok és a vállalkozások számára a SOLVIT-hálózathoz való hozzáférés bővítését.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) A belső piac nem pusztán bürokratikus szerkezet, és nem is szabad azzá válnia. A belső piac által nyújtott nyilvánvaló előnyökkel pedig csak akkor tudnak élni a vállalatok és az európai polgárok, ha a gyors, rugalmasan reagáló és hatékony mechanizmusok segítségével képesek a gyakorlatban érvényesíteni jogaikat. Ezt figyelembe véve a SOLVIT-hálózat alapvető fontosságú szerepet tölt be.

Tekintve, hogy a SOLVIT-központok az elmúlt év során egyre több ügyben jártak el, a fogyasztók szempontjából igen lényegesnek tartom, hogy lépéseket tegyünk a Parlament által javasolt különféle reformok és fejlesztések felé. Például fokozni kell a Bizottságnak a belső piaci szabályok hatékony végrehajtása feletti ellenőrzését; egyértelműen növelni kell a SOLVIT-központoknak biztosított forrásokat (belső piaci szakértők alkalmazása, a nemzeti központoknak nyújtott finanszírozás növelése, a meglévő szakképzett alkalmazottak szakmai ismereteinek képzések keretében történő frissítése, összehangolt internetes kapcsolatok létrehozása a helyi központok és a Bizottság szolgálati között); továbbá mind a tagállamok, mind pedig a Bizottság részéről jelentős mértékű beruházásokat kell végrehajtani a SOLVIT-hálózat népszerűsítése és reklámozása terén, minden lehetséges társadalmi kommunikációs módszert felhasználva, illetve magas szintű kapcsolat kialakítására törekedve a polgárokkal és a vállalkozásokkal. Ezért támogatom a Buşoi úr SOLVIT-ról szóló jelentését.

Lara Comi (PPE), írásban. – (IT) A SOLVIT-hálózat bizonyította, hogy rendkívül hasznos eszköz azon problémák – jogi eljárásokat elkerülő – megoldására, amelyekkel a polgárok és vállalkozások szembesülnek a belső piaci jogszabályok hatóságok általi helytelen alkalmazása esetén. Ezért sokféle – a Bizottság, a Parlament és a tagállamok közötti hatékonyabb együttműködés révén megvalósuló – módon kell támogatni ezt a hálózatot. Mindenekelőtt határozottabban fel kell hívni a polgárok és a vállalkozások figyelmét a hálózat létezésére, továbbá fokozni kell az együttműködést a nemzeti, regionális és helyi hatóságok között. Nagyobb hangsúlyt kell helyezni az e téren tevékenykedő közhivatalnokok képzésére; például képzést kell biztosítani a SOLVIT-hálózat személyzete részére, és e képzéseket – amint azt a Bizottság közleménye is kiemeli – szintén az Európai Szociális Alap segítségével kell megvalósítani.

Igennel szavaztam a jelentésre, mert úgy vélem, hogy a SOLVIT-hálózat megerősítése valóban segíthet a belső piac jogi keretének javításában, amely piac létrehozása érdekében oly sokat dolgozunk. Az adatok átláthatóságának egy interaktív online adatbázis segítségével történő javítása növeli az előírások ismeretét, lehetővé teszi a gyorsabb problémamegoldást és növeli az adatbázis kezelői iránti bizalmat.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A Bizottság és a tagállamok azzal a céllal hozták létre a SOLVIT-hálózatot, hogy – peren kívüli eszközökkel – megoldják az egyes polgárok és vállalkozások számára a belső piaci jogszabályok helytelen alkalmazásából eredő problémákat.

A hálózat hatékonyak bizonyult a problémák megoldásában, de a lakosság még mindig nem használja ki kellőképpen az általa nyújtott lehetőségeket. Ezért a Bizottság támogatni kívánja a SOLVIT-hálózat gyors és teljes körű alkalmazását, hogy az átláthatóság növelésével elhárítsa a mozgás szabadsága előtt álló akadályokat, továbbá megismertesse az embereket a jogaikkal, és ezáltal megvalósítsa a belső piacon rejlő lehetőségeket.

Ezért a Bizottság arra kéri a tagállamokat, hogy minél előbb tegyenek lépéseket a SOLVIT-hálózatnak a polgárok és a vállalkozások körében történő népszerűsítése érdekében, figyelembe véve a hálózat képességeit és az általa képviselt hozzáadott értéket.

Mivel sok olyan problémát oldanak meg peres úton, amelyek a SOLVIT-hálózaton keresztül is megoldhatók lennének, ami csak növeli a polgárok és a vállalkozások által elpazarolt időt és pénzt, és mivel a SOLVIT-hálózat gyorsabb és hatékonyabb alternatív megoldást jelenthet a jogi vitákban, úgy hiszem, hogy a SOLVIT-hálózat teljes körű működésének beindítása pozitív hatással lesz a belső piac működésére, valamint a polgárok és a vállalkozások érdekeinek és jogainak védelmére.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) A Bizottság és a tagállamok 2002 júliusában azzal a céllal hozták létre a SOLVIT-hálózatot, hogy megoldják az egyes polgárok és vállalkozások számára a belső piaci jogszabályok helytelen alkalmazásából eredő problémákat, és – a bíróságok bevonása nélkül – gyors, ingyenes és hatékony választ tegyenek lehetővé.

Az összes uniós tagállam, ezenfelül Norvégia, Izland és Liechtenstein is létrehozta saját nemzeti SOLVIT-központját, a legtöbb esetben a külügyminisztérium vagy a gazdasági minisztérium keretein belül. A központok egy online adatbázison keresztül közvetlenül együttműködnek egymással, hogy gyors és pragmatikus válaszokat adjanak a polgárok és a vállalkozások által benyújtott problémákra.

A tagállamoknak még többet kell tenniük annak érdekében, hogy tájékoztassák a polgárokat és a vállalkozásokat a belső piacon őket megillető jogokról, így lehetővé téve, hogy gyakorolhassák e jogaikat. A SOLVIT szolgáltatásait célravezető módon kell megismertetni a polgárokkal és a vállalkozásokkal.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A belső piaci problémákra hatékony megoldást kínáló SOLVIT-hálózat rendkívül sikeresnek bizonyult az elé tárt problémák kezelésében. A SOLVIT-hálózatot a Bizottság és a tagállamok hozták létre 2002 júliusában azzal a céllal, hogy megoldják az egyes polgároknak és vállalkozásoknak a belső piaci jogszabályok helytelen alkalmazásából eredő problémáit.

A SOLVIT-hálózat a bíróságokat helyettesíti, és munkáját hatékonyabban és kevesebb bürokrácia mellett végzi. Tízhetes határidőn belül orvosolja a problémákat. A SOLVIT-hoz benyújtott ügyek számának megnövekedése miatt azonban sok hiányosság merült fel a SOLVIT reagálása terén. Ezért nagyon fontos lenne növelni az emberi és a pénzügyi erőforrásokat, emellett megfelelő képzésben kell részesíteni a SOLVIT-hálózat alkalmazottait, hogy hatékonyabban tudják kezelni a hozzájuk benyújtott egyre növekvő számú ügyet.

Rovana Plumb (S&D), írásban. – (RO) A belső piac rengeteg lehetőséget kínál a polgárok és a vállalkozások számára. Összességében jól működik, de időnként történhetnek hibák.

A SOLVIT egy olyan problémamegoldó hálózat, amelyben az uniós tagállamok együtt dolgoznak a belső piaci jogszabályok helytelen hatósági alkalmazásából fakadó problémák jogi eljárások igénybevétele nélküli megoldásán. Az Európai Unió minden tagállamában (továbbá Norvégiában, Izlandon és Liechtensteinben) működik SOLVIT-központ.

Igennel szavaztam a jelentésre, hogy a SOLVIT-központoknak lendületet adjunk a polgárok és a vállalkozások által benyújtott panaszok megoldásához.

Robert Rochefort (ALDE), írásban. – (FR) A több mint 1 500, gyakran igen bonyolult dokumentummal szabályozott belső piac az európaiak számára egy felfoghatatlan „nagy gépezet”, amelyet ráadásul nem minden esetben „működtetnek” megfelelően a tagállamokban (most konkrétan a szakmai képesítések elismerésére gondolok). Ennélfogva a SOLVIT felbecsülhetetlen értékű eszköznek bizonyul: valódi segítő szolgálat az egységes piachoz kapcsolódó ügyekben a fogyasztók és a vállalkozások számára. Ez az együttműködési hálózat már évek óta dolgozik – a hivatalos utat elkerülve – a belső piaci jogszabályok hatóságok általi helytelen alkalmazásából fakadó problémák megoldásán. A SOLVIT-ról szóló jelentés mellett szavaztam.

Annak ellenére, hogy a SOLVIT rendkívül eredményes munkát végez (az ügyek több mint 80%-át sikerrel zárják le), továbbá gyorsan, ingyenesen és a hivatalos eljárás igénybevétele nélkül biztosít megoldást a jogorvoslatot igénylő problémákra, a hálózat még mindig kevésbé ismert a polgárok körében. Ezért többet kell tennünk az ismertségének növelése érdekében. Végezetül sajnálom, hogy egyes tagállamokban – ahogyan az én hazámban is – a SOLVIT-központ rendkívül nagy hiányt szenved a pénzügyi és a személyzeti erőforrások terén. Úgy vélem, eljött az ideje, hogy a tagállamok végre értékeljék e központok hasznosságát és biztosítsák a megfelelő működéshez szükséges eszközöket.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) Nagyon fontosnak tartom Buşoi úr SOLVIT-ról szóló jelentését. Képviselői munkám során hetente több alkalommal is előfordul, hogy sokszor igen személyes és konkrét kérdésekkel keresnek meg polgárok a közösségi jog működésével kapcsolatban. Sokszor azonnal tudok segíteni nekik azzal, hogy a SOLVIT-hoz irányítom őket.

A ma elfogadott jelentés ennek az eszköznek az előnyeit foglalja össze. Rendkívül kiegyensúlyozott dokumentum, amely tisztán, egyértelműen kimondja, milyen intézkedésekre lenne szükség a SOLVIT hatékonyabbá tételéhez. A hálózat ismertségének növeléséhez mindenképpen szükség van egy jó médiastratégiára. Egy saját internetes cím is segíthet ebben.

Kétségtelen, hogy a SOLVIT hatékonysága fejlesztésre szorul. Ez történhet a kellően magas szintű tudással rendelkező köztisztviselők közötti együttműködés növelésével. Szintén döntő fontosságú a tagállamoknak szóló azon ajánlás, hogy növeljék a SOLVIT-központok személyzeti ellátottságát, hogy az illetékes kormányzati minisztériumokon belül fel tudják építeni az igazgatási kapacitást. A SOLVIT létrehozásának alapjául szolgáló céllal összhangban minden SOLVIT-központnak azt a célt kell követnie, hogy gyorsan válaszoljon a kérdésekre és valódi megoldásokat nyújtson.

Viktor Uspaskich (ALDE), írásban. – (LT) Tisztelt előadó! Hölgyeim és uraim! Támogatom a kezdeményezést és minden tekintetben egyetértek a SOLVIT-hálózat megerősítésével és a tevékenységi körének kiszélesítésével. Nem szabad spórolni azon, hogy információkat tegyenek közzé a nemzeti médiában, az interneten és a televízióban ezen európai szervezet tevékenységeiről és lehetőségeiről. Mindazonáltal azt el kell mondanom, hogy kettős mérce érvényesül: a jogszabályokat nem egységesen alkalmazzák, de az is előfordul, hogy ugyanazon tevékenységekre más szankciókat vetnek ki.

Anna Záborská (PPE), írásban. – (FR) A SOLVIT-ot azzal a céllal hozták létre, hogy megoldást nyújtson a polgárok és a vállalkozások számára a belső piaci jogszabályok helytelen alkalmazásából eredő problémákra. Az összes uniós tagállam, ezenfelül Norvégia, Izland és Liechtenstein is létrehozta a nemzeti SOLVIT-központját, a legtöbb esetben a külügyminisztérium vagy a gazdasági minisztérium keretein belül. A központok közvetlenül együttműködnek egymással, hogy gyors és pragmatikus válaszokat adjanak a polgárok és a vállalkozások által benyújtott problémákra. A SOLVIT-központoknak megbízható jogi tanácsadásra van szükségük a benyújtott problémák és a javasolt megoldások jogi vonatkozásait illetően. Megfelelő hozzáférést kell biztosítani számukra a jogi tanácsadáshoz a központon és az azt befogadó igazgatási egységen belül egyaránt. Amennyiben eltér egy bizonyos ügyön közösen dolgozó két tagállam jogi véleménye, illetve bonyolult jogi kérdések merülnek fel, vagy egyszerűen nem biztosított a megfelelő hozzáférés a jogi tanácsadáshoz az adott országban, a SOLVIT-központok gyakran a Bizottságtól kérnek tanácsot. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a SOLVIT-központok az igazgatási rendszerükön belül megfelelő hozzáféréssel rendelkezzenek a jogi szakértelemhez. A Bizottságnak a SOLVIT-központok kérésére

gyorsabban kell nem hivatalos jogi értékeléseket nyújtania. Üdvözlöm a tagállamok az iránti elkötelezettségét, hogy nyomon követik az európai jogszabályokat és azok alkalmazását. Nem helyénvaló, hogy az európai társjogalkotók olyan jogszabályokat hajtsanak végre, amelyek több problémát okoznak, mint amennyit megoldanak.

Jelentés: Bairbre de Brún (A7-0082/2009)

Liam Aylward (ALDE), *írásban*. – (GA) Mi, írek, nagyon magas állat-egészségügyi követelményekkel rendelkezünk, ezért igennel szavaztam erre a fontos jelentésre, amely védeni fogja az ír állatok egészségi állapotát. Szükségszerűnek és időszerűnek tartom a jelentés arra vonatkozó ajánlását, hogy 2011. december végéig meghosszabbítsák az állatok mozgására vonatkozó átmeneti szabályozást.

A szabályozás a tagállamok között szállított állatok (kutyák, macskák és görények) azonosítására egy általános rendszert hoz létre, amelynek értelmében a valamennyi állatnak veszteség elleni védőoltást igazoló útlevéllel kell rendelkeznie.

E védőintézkedésekre szükség van, mivel Írországon jelenleg rendkívül szigorúak az egészségügyi követelmények, és ennek köszönhetően az ország mentes a veszteségtől, bizonyos kullancsfajtáktól és belférgektől, amelyek mind az emberek, mind pedig az állatok egészségét veszélyeztethetnék.

Jan Březina (PPE), *írásban*. – (CS) Tisztelt elnök asszony! Igennel szavaztam a kedvtelésből tartott állatok nem kereskedelmi célú mozgására vonatkozó állat-egészségügyi követelményekről szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatra, bár nem értek egyet a javaslat teljes szövegével. Különösen aggasztónak tartom, hogy a javaslat előírja annak az átmeneti időszaknak a meghosszabbítását, amely alatt a kutyák és a macskák Írországra, Máltára, Finnországra, Svédországra és az Egyesült Királyságra történő behozatalára szigorúbb követelmények vonatkoznak. Például Málta, Írország és az Egyesült Királyság azt kéri, hogy a kutyákat és a macskákat külön vizsgálják meg a kullancsság miatt, és ezt az állatok útlevelében tüntessék fel. Ez már az átmeneti időszak második meghosszabbítása, amit az EU jogalkotási gyakorlata szempontjából meglehetősen aránytalannak tartok. A Bizottságnak a lehető legrövidebb időn belül értékelnie kell annak a lehetőségét, hogy az általános rendszert kiterjesszék a jelenleg az átmeneti rendelkezések hatálya alá tartozó tagállamokra is, és e célból konzultációs vélemény kidolgozását kell kérnie az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóságtól. Határozott véleményem, hogy az átmeneti időszak ismétlődő meghosszabbításai nem szolgálják az európai polgárok érdekeit. A korábban említett tagállamok védőintézkedéseiben meglévő különbségek – például a védőoltásokra és a szerológiai vizsgálatokra, valamint a parazitavizsgálatokra vonatkozó eltérő időkorlátok – megnehezítik és megdrágítják a kedvtelésből tartott állatok EU-n belüli utaztatását.

Robert Dušek (S&D), *írásban*. – (CS) Közösségi jogszabályok szabályozzák a kedvtelésből tartott állatok Közösségbe irányuló, nem kereskedelmi célú mozgását, amelyek keretében létrehozta egy ún. általános rendszert. Ennek értelmében a más tagállamba szállított, kedvtelésből tartott állatoknak (kutyák, macskák és görények) azonosító dokumentumokkal, valamint a veszteség elleni kötelező védőoltást és a korábbi betegségeiket igazoló dokumentummal kell rendelkezniük. A 998/2003/EK rendelet ugyanakkor átmeneti rendelkezéseket állapít meg, amelyek lehetővé teszik a tagállamok számára, hogy szigorúbb követelményeket alkalmazzanak ezen állatok beléptetése és a területükön való mozgása esetén. Nagy-Britannia különösen nagymértékben él ezzel az eltéréssel. A Bizottság javasolja a meghatározott átmeneti szabályozás 2011. december 31-ig történő meghosszabbítását, és az előadó, de Brún asszony támogatja ezt a lépést. Tekintettel arra, hogy a Tanácsban és az ENVI-bizottságban egyaránt sikerült kompromisszumot elérni, amelynek e jelentés is része, megszavaztam a jelentés elfogadását.

Diogo Feio (PPE), *írásban*. – (PT) A 998/2003/EK rendelet, amelynek módosítását a Bizottság javasolja, harmonizált szabályokat hoz létre a kedvtelésből tartott állatok Európai Unión belüli, nem kereskedelmi célú mozgására, illetve az EU-ba történő beléptetésére vonatkozóan. A rendelet ugyanakkor létrehoz egy átmeneti szabályozást, amelynek értelmében egyes tagállamok szigorúbb követelményeket alkalmazhatnak bizonyos betegségek – például veszteség, hólyagfégesség és kullancsfertőzés – esetén.

Figyelembe véve azonban a kedvtelésből tartott állatok Európai Unión belüli szabad mozgásának fontosságát, hangsúlyozni szeretném abbéli meggyőződésemet, hogy az érintett kedvtelésből tartott állatoknak mindenképpen meg kell felelniük minden egészségügyi kritériumnak, hogy ne jelentsenek veszélyt az emberek és az állatok egészségére.

José Manuel Fernandes (PPE), *írásban*. – (PT) Ez a jelentés meghatározza a kedvtelésből tartott állatok Európán belüli mozgásának szabályait, és azt, hogy ez miként valósítható meg a betegségek – különösen a veszteség – megelőzésére irányuló célkitűzésekkel összhangban.

A mozgás szabadsága az egységes európai piac egyik fő pillére. Ez a kérdés különösen aktuális a határok nélküli Európa polgárai számára, miután az EU-ban megnövekedett a tagállamok között szállított, kedvtelésből tartott állatok száma.

Mindannyian egyetértünk azzal, hogy lehetővé kell tenni a kedvtelésből tartott állatokkal való utazást, de azzal is egyetértünk, hogy ezt egy sor közegészségügyi követelmény betartása mellett kell megtenni, ezáltal magas szintű védelemben részesítve az emberek és az állatok egészségét.

Ezért üdvözlendőnek tartom az általános útlevélrendszert, amely összehangolja az egészségügyi intézkedéseket és a kedvtelésből tartott állatok szabad mozgását elősegítő ellenőrzéseket.

A jelentés emellett egy 2011 végéig tartó átmeneti szabályozást is előír, így az országoknak lesz idejük a szükséges infrastrukturális elemek létrehozására.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – Igennel szavaztam de Brún asszony jelentésére. A mozgás szabadsága az egységes piac egyik legfontosabb eleme, és ezért nagy jelentőségű kérdés számos polgár számára szerte Európában. A közegészségügyi és állat-egészségügyi szempontok szintén döntő fontosságúak, és véleményem szerint az előadónak sikerült megfelelő egyensúlyt kialakítani a kérdésben.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) Azok az állat-egészségügyi követelmények, amelyeket a kedvtelésből tartott állatok nem kereskedelmi célú, határokon átnyúló mozgására kell alkalmazni, egyrészt az emberek és az állatok egészségének nagyobb fokú védelmét szolgálják, másrészt megkönnyítik a kedvtelésből tartott állatok gazdái számára a velük utazó állatok szállítását. Így ha a Közösség területén belüli utazás során betartják a vonatkozó szabályokat, és igazolni tudják, hogy az állat veszteség elleni védőoltásban részesült és egy engedéllyel rendelkező állatorvos megvizsgálta az erre a védőoltásra adott immunválaszt, ez megkönnyíti majd a kedvtelésből tartott állatok nem kereskedelmi célú mozgását.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – (ES) Igennel szavaztam erre a fontos jelentésre, mert ezzel támogatjuk a veszteséggel kapcsolatos átmeneti szabályozás meghosszabbítására vonatkozó bizottsági javaslatot, ami azt jelenti, hogy a javasolt meghosszabbítás vége egybeesik azzal az időszakkal, amikor az Európai Bizottság várakozásai szerint bizonyos tagállamokban befejeződik az erdei veszteség felszámolására irányuló oltási program uniós finanszírozása, amely betegség a veszteséggel kapcsolatos legfőbb probléma az EU-ban. A Bizottság óvatosságot, elővigyázatos megközelítést alkalmaz, és elsőbbséget ad a megelőzésnek, valamint a kedvtelésből tartott állatok belső piacával és szabad mozgásával kapcsolatos további egészségügyi megfontolásoknak. A Bizottság megvizsgálta és összehasonlította a különböző szakpolitikai lehetőségeket, figyelembe véve az EFSA által kiadott különböző véleményeket. Az átmeneti szabályozás végének javasolt időpontja lehetővé teszi az infrastruktúra átállítását, valamint a meglévő alkalmazottak fokozatos továbbképzését és az új helyzethez való alkalmazkodását.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), írásban. – Üdvözlöm ezt a jelentést, amely egyrészt lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy továbbra is alkalmazzák a veszteség terjedése elleni intézkedéseiket, másrészt a kedvtelésből tartott állatok szabad és biztonságos szállítását 2011 után szerte Európában. Az, hogy az eltérést bizonyos országok tekintetében 2011-ig meghosszabbítják, azt jelenti, hogy tovább folytathatják az olyan betegségekkel kapcsolatos vizsgálatokat és ellenőrzéseket, mint például a veszteség. Az átmeneti időszak fontos lépés abba az irányba, hogy az Európai Unióban végre megvalósuljon a kedvtelésből tartott állatok szabad és biztonságos mozgása.

Gratulálni szeretnék mindazoknak, akik az új komitológiai eljárásról szóló megállapodás elérésén dolgoztak. Jó kompromisszumot sikerült elérni, amely hatékony reagálást tesz lehetővé, ha a tagállamoknak megalapozott aggályai vannak más betegségek terjedése miatt. Ez azt is jelenti, hogy a Bizottság, a ráruházott hatáskörökkel élve, számos szakértő véleményét kikéri majd – bizottsági, tagállami, nem kormányzat és parlamenti szakértőkét. Mindent meg kell tennünk e kötelezettség teljesítése érdekében. Tágabb összefüggésben írásos biztosítékokat kaptunk arra, hogy ez a jelentés nem teremt precedenst a felhatalmazáson alapuló hatáskörök jövőbeni alkalmazását tekintve. Ez figyelembe veszi a Parlament azzal kapcsolatos aggályait, hogy a jelentés precedensértékké válhat a Lisszaboni Szerződés szerinti új komitológiai eljárás tekintetében.

Jelentés: Carlos Coelho (A7-0015/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – (LT) Az EU2020 stratégia reménnyel tölti el az embert. Mostanában sok szó esik az uniós gazdaság fellendüléséről, de a tagállamok többsége még nem látja a válság végét. A válság nyilvánosság előtti megvitatása az államháztartás helyzetének elemzésére korlátozódik, jóllehet egyes tagállamokban a gyorsan növekvő munkanélküliség mára kritikus szintet ért el. Furcsa azt hallani, ahogyan

magas rangú uniós tisztségviselők dicsérnek egyes kormányokat az általuk végzett kiváló munkáért, amikor ezekben az országokban a munkanélküliek száma hónapról hónapra drámai mértékben növekszik, csökkentik a szociális garanciákat és egyre nő a szegénységi küszöb alatt élők száma. Ezekben az országokban az emberek nemigen tudják eldönteni, hogy az Európai Unió a szegénység csökkentését célzó politikát hajt-e végre vagy tulajdonképpen növeli-e a társadalomban a szegénységet. Véleményem szerint nem érdemelnek dicséretet azok a kormányok, amelyek még a munkanélküliség stabilizálására sem voltak képesek. Az Európai Bizottságnak nagyobb felelősséget kell vállalnia és felelős módon szemmel kell tartania a nemzeti kormányok válságkezelési programjainak végrehajtását, ugyanakkor pontosan értékelnie kell az ilyen reformok emberekre gyakorolt hatásait.

Regina Bastos (PPE), írásban. – (PT) A Schengeni Megállapodás az európai országok között jött létre az egyéneknek a schengeni térségen belüli szabad mozgásáról. Minden olyan személy, aki rendelkezik azt igazoló dokumentummal, hogy törvényesen tartózkodik valamely tagállamban, szabadon mozoghat a belső határok nélküli térségben.

Ugyanakkor számos tagállam – kötelezettségével ellentétesen – nem állít ki tartózkodási engedélyeket harmadik országok azon állampolgárai számára, akik huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkeznek. Ezért előfordulhat, hogy egy diák, akik vízumot szerzett ahhoz, hogy Portugáliában tanuljon, nem utazhat például Belgiumba azért, hogy egy szakkönyvtárban kutatómunkát végezzen a diplomamunkájához.

Ezért igennel szavaztam a jelentésre, mert fontosnak tartom megkönnyíteni a schengeni térségben a mozgás szabadságát olyan harmadik országbeli állampolgárok számára, akik jogszerűen tartózkodnak valamely tagállamban az ott kiadott huzamos tartózkodásra jogosító D vízum alapján. Gratulálok az előadónak, Coelho úrnak, hogy ismét sikerült az első olvasatban megállapodást elérnie, ami lehetővé teszi e helyzet megoldását még a vízumkódex jövő hónapban történő hatálybalépése előtt.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Igennel szavaztam e rendelet módosításaira, mivel a huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkező harmadik országbeli állampolgárok számára mostanáig korlátozott volt a szabad mozgás. E személyeknek nem nyílt lehetőségük arra, hogy szabadon utazzanak egyik uniós tagállamból a másikba, sőt, még a saját hazájukba való visszatérésük sem volt problémamentes. E rendelet kiterjeszti a jelenleg a tagállamok által kibocsátott tartózkodási engedély és a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok közötti egyenértékűség elvét a huzamos tartózkodásra jogosító vízumokra is, ezzel minden tekintetben végrehajtva a schengeni vívmányokat. Hangsúlyozni kell, hogy így a huzamos tartózkodásra jogosító vízumok a tartózkodási engedéllyel azonos jogosítványokat fognak tartalmazni a belső határok nélküli schengeni térségen belüli mozgás tekintetében. Szeretném felhívni a figyelmet arra a nagyon fontos dologra, hogy miután egyszerűsítették a harmadik országbeli állampolgárok schengeni térségen belüli mozgását, nem kerülhet sor a tagállamokban a biztonsági garanciák megsértésére. E rendelet végrehajtása miatt nem csökkenhet a biztonság, mivel a rendelet előírja, hogy a huzamos tartózkodásra jogosító vízum megadása előtt az államok kötelesek ellenőrizni a vízumot kérelmező személy adatait a Schengeni Információs Rendszerben, és szükség esetén információt kérnek más uniós tagállamoktól az adott személyről. Ezt eddig csak tartózkodási engedélyek megadása előtt tették meg.

Marielle De Sarnez (ALDE), írásban. – (FR) Örömmre szolgál, hogy a rendeletet óriási többséggel – azaz 562 „igen”, 29 „nem” és 51 tartózkodás mellett – sikerült elfogadni. Mostantól minden olyan harmadik országbeli állampolgár, aki valamely tagállam által kiadott, huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkezik, bármely hathónapos időszakban három hónapos időtartamra a tartózkodási engedélyek jogosultjaival azonos feltételekkel utazhat más tagállamokba. Ez az intézkedés, amelyre már sok diák és kutató várt – például akik európai csereprogramokban (Erasmus Mundus) vesznek részt –, előrelépést jelent abba az irányba, hogy az Uniót vonzóbbá tegyük a harmadik országbeli diákok, tudományos szakemberek és kutatók számára. Ezenkívül emlékeztet az Európai Parlamentnek a tagállamok irányába megfogalmazott azon kérésére, hogy tegyenek lépéseket egy kifejezetten a csereprogramokban részt vevő diákoknak kiadható vízum jövőbeni bevezetése érdekében. Egy dolgot azonban sajnállok: azt, hogy az Egyesült Királyság, Írország és Dánia nem fogadta el a rendeletet, és nem is fogja alkalmazni azt, annak ellenére, hogy ezek az országok nagyon sok olyan külföldi diákot és kutatót vonzanak, akik a schengeni térségben tartózkodnak.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A Schengeni Megállapodás, a határok nélküli európai térség létrehozása fontos lépés volt a nyitott belső piac megteremtésében, amelyben a személyek és áruk szabadon mozognak.

Ezért a megállapodás legfontosabb célja az, hogy lehetővé váljon a személyek szabad mozgása ebben a belső határok nélküli térségben. Így elég abszurdnak tűnik, hogy azok a harmadik országbeli állampolgárok, akik

a Schengeni Megállapodás valamely részes fele által kiadott, huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkeznek, nem mozoghatnak szabadon ebben a térségben.

Az előadó által ismertetett példák bizonyítják a jelenlegi rendszer abszurditását. Ezért egyetérték a Bizottság arra irányuló javaslatával – a Parlament által javasolt megfogalmazásban –, hogy a huzamos tartózkodásra jogosító vízumokat tartózkodási engedélynek tekintsék, ezzel biztosítva birtokosaik számára a szabad mozgást.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Először is meg szeretném dicsérni ezt a kiváló jelentést. A hatályos közösségi jogszabályok értelmében a huzamos (azaz három hónapot meghaladó időtartamú) tartózkodásra jogosító vízummal rendelkező harmadik országbeli állampolgárok tartózkodásuk alatt nem utazhatnak más tagállamokba, illetve nem utazhatnak más tagállamon keresztül a származási országukba való visszatérésük alkalmával, mivel a Schengeni Megállapodás erre vonatkozóan nem tartalmaz rendelkezést.

A javasolt új szabályok értelmében a huzamos tartózkodásra jogosító vízum a tartózkodási engedéllyel azonos érvényű lesz a belső határok nélküli schengeni térségben való szabad mozgás tekintetében, illetve a valamely tagállam által kiadott, huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkező személyek bármely hathónapos időszakban három hónapos időtartamra a tartózkodási engedélyek jogosultjaival azonos feltételekkel utazhatnak más tagállamokba.

Ahhoz, hogy ez a rendszer működni tudjon, a más területeken már meglévő ellenőrzésekkel azonos szintű ellenőrzéseket kell alkalmazni, hogy biztosított legyen a tagállamok közötti hatékony kommunikáció, valamint a huzamos tartózkodásra jogosító vízumok, a tartózkodási engedélyek és a Schengeni Információs Rendszer alapján kiadott figyelmeztető jelzések közötti összhang.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Jó dolog, hogy az olyan külföldi, aki valamely tagállam által kiadott, huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkezik, bármely hathónapos időszakban három hónapos időtartamra a tartózkodási engedélyek jogosultjaival azonos feltételekkel utazhat más tagállamokba. Mivel a jelentés elsősorban a rendelet e kérdésével foglalkozik, igennel szavaztunk.

Mint tudjuk, jelenleg a hatályos közösségi jogszabályok értelmében a huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkező harmadik országbeli állampolgárok – akik lehetnek például diákok, akik tanulmányi céllal egy másik tagállamba szeretnének utazni, vagy tudósok, tudományos szakemberek, harmadik országbeli állampolgárok és uniós polgárok rokonai – tartózkodásuk ideje alatt nem utazhatnak más tagállamokba, illetve nem utazhatnak más tagállamon keresztül a származási országukba való visszatérésük alkalmával, mivel a Schengeni Megállapodás erre vonatkozóan nem tartalmaz rendelkezést.

A most jóváhagyott új szabályok értelmében a huzamos (azaz három hónapot meghaladó időtartamú) tartózkodásra jogosító vízummal (D vízum) rendelkező személyek a tartózkodási engedélyek jogosultjaival azonos jogokkal rendelkeznek a schengeni térségben belüli szabad mozgás tekintetében.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Nemmel szavaztunk Coelho úr jelentésére. Felelőtlen lépésnek tartjuk, hogy a huzamos – azaz több mint hat hónapos – tartózkodásra jogosító vízummal rendelkező személyek automatikusan részesüljenek abban a jogban, hogy szabadon mozoghatnak a schengeni térség valamennyi államában, csakúgy, mintha tartózkodási engedéllyel rendelkeznének. Az Önök által felhozott példák félrevezetők. Mindegy, hogy diákokról beszélünk-e, akik Európa fővárosait akarják felkeresni (London, Dublin és Koppenhága kivételével, amelyek nem tartoznak a schengeni térségbe), vagy kutatókról, akiknek a kutatómunkája kevesebb, mint egy évig tart, vagy olyan külföldön élő állampolgárokról, akik nem rendelkeznek állandó lakóhellyel vagy munkavállalási engedéllyel – mindez teljesen lényegtelen, ezek csak pusztán kifogások.

A lényeg az, hogy ez az intézkedés csak egy újabb tagadása az államok azon szuverén jogának, hogy eldönthessék, ki és ki nem, milyen feltételek mellett és mennyi időre léphet be a területükre. A jogok szabványosításával a huzamos tartózkodásra jogosító vízumok teljesen értelmetlenné válnak, és mindez egy egyfajta automatikus tartózkodási engedély támogatása érdekében történik, amelyet attól kezdve megadnak, hogy valaki – nem turistaként – három hónapot meghaladó időre szándékozik Európába jönni. Ezt elfogadhatatlan.

Sylvie Guillaume (S&D), írásban. – (FR) Támogattam a huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkező személyek mozgásáról szóló Coelho-jelentést, mert véleményem szerint – a hivatalos formásokhoz kapcsolódó kérdések mellett – ez nagyon fontos például az olyan fiatal külföldiek számára, akik az országainkba jönnek tanulni, de nem egy adott országba, hanem úgy, hogy szabadon utazhatnak egyik

országból a másikba, ahol tanulhatnak és felfedezhetik az európai kultúra sokszínűségét és gazdagságát. Azoktól eltérően, akik biztonsági szempontokra és az illegális bevándorlás elleni küzdelemre hivatkoznak, nekünk ki kell állnunk mellett a szükségszerű dolog mellett, hogy más térségekhez hasonlóan Európában is létrehozzuk a tudásalapú társadalmat.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – Tartózkodtam a Coelho-jelentés szavazásakor, mert a schengeni térség olyan szempontjával foglalkozik, amely nem kapcsolódik Skóciához.

Véronique Mathieu (PPE), írásban. – (FR) Először is szeretnék köszönetet mondani Coelho úrnak a színvonalas jelentésért és a vízumpolitikával kapcsolatos munkájában megnyilvánuló szakértelméért. E rendelet elfogadása szükségszerű és sürgető kérdés. Szükséges azért, mert a tagállamok rendkívül vitatható módon már nem cserélik le a tartózkodási engedélyt huzamos tartózkodásra jogosító vízumra, ami olyan abszurd helyzetet teremtett, amikor is az EU területén D vízummal jogszerűen tartózkodó harmadik országbeli állampolgárok nem utazhatnak a schengeni térség más tagállamaiba. E gyakorlat szükségtelenül akadályozza a schengeni térségen belüli mozgást és ellenétes a schengeni vívmányok lényegével. E szöveg elfogadása a Közösségi Vízumkódex közelgő elfogadása miatt is sürgető, mivel az megszüntetni a D+C vízumokat. A schengeni térségen belüli magas biztonsági szint fenntartása mellett (köszönhetően annak, hogy a D vízumok iránti kérelmek esetén ellenőrzést kell végezni a Schengeni Információs Rendszerben) a jelentés pártatlan és kiegyensúlyozott megoldást kínál olyan helyzetekre, amelyeknek a jövőben nem szabad többé előfordulniuk.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A korábbi jogszabály, amely nem tette lehetővé a tagállamok által kiadott, huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkező harmadik országbeli állampolgárok számára, hogy más tagállamokba utazzanak, nem volt összhangban e polgárok többségének mobilitás iránti igényével. Olyan diákokról, tudósokról, tudományos szakemberekről és másokról beszélünk, akiknek szakmai és/vagy tudományos munkájuk részeként több tagállamba is el kell utazniuk, és akik a hatályos jogszabály mellett ezt nem teheték meg.

Így ezek a módosítások orvosolják ezt a furcsa helyzetet, miközben nem változnak a harmadik országbeli állampolgárok EU-n belüli mozgására vonatkozó biztonsági szabályok.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), írásban. – (RO) Igennel szavaztam a rendeletre, mert a korábbi rendelkezés üdvözlendő javításának tartom, amely korlátozta a huzamos tartózkodásra jogosító vízummal rendelkezők jogait a tagállamokban. Ahogyan a társadalom is állandó mozgásban van, az európai jogszabályok sem maradhatnak változatlanok, mert mindig új problémákkal, új kihívásokkal szembesülünk. Ugyanakkor új eszközöket kapunk a kapcsolódó kérdések – például a mozgás szabadsága – kezeléséhez.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) E jelentés célja, hogy nagymértékben megkönnyítse a huzamos tartózkodásra jogosító D vízummal rendelkező harmadik országbeli állampolgárok szabad mozgását a Közösségben. Ugyanakkor teljességgel figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy a tagállamok hatáskörébe kell tartoznia annak eldöntésének, hogy mely harmadik országbeli állampolgárokat engedik belépni az országba és kit nem engednek be. Ezért nemmel szavaztam a jelentésre.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – Képviselőcsoportommal együtt igennel szavaztam a jelentésre, mert az kimondja, hogy a javaslatok célja, hogy megkönnyítsék a schengeni térségen belüli mozgást a harmadik országok azon állampolgárai számára, akik az adott tagállam által kiadott, huzamos tartózkodásra jogosító D vízum alapján törvényesen tartózkodnak valamely tagállamban. Megoldást kínálnak azokra a helyzetekre, amikor a tagállamok különböző okokból nem képesek kellő időben tartózkodási engedélyt kiadni a területükön tartózkodó harmadik országbeli állampolgárok számára, kiterjesztve a tartózkodási engedély és a rövid távú tartózkodásra jogosító C vízumok közötti egyenértékűség elvét a huzamos tartózkodásra jogosító D vízumokra is.

Így a huzamos tartózkodásra jogosító vízumok a tartózkodási engedéllyel azonos jogosítványokat fognak biztosítani a schengeni térségen belüli mozgás tekintetében. Ezáltal lehetővé válik, hogy bármely személy, aki rendelkezik a valamely tagállamban való törvényes tartózkodást igazoló dokumentummal, félévenként három hónapot meg nem haladó rövid időszakokra szabadon mozoghasson a schengeni térségen belül.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) A személyek szabad mozgása az Európai Unió egyik alapelve, a schengeni térséget pedig e cél hatékony gyakorlati megvalósítására hozták létre. Az Európai Néppárt képviselőcsoportja, amelynek tagja vagyok, mindig is védelte a személyek szabad mozgásának elvét, azon az alapon, hogy a vízumokra, a tartózkodási engedélyekre és a határellenőrzésekre vonatkozó közös eljárásoknak a teljes schengeni koncepció részét kell képezniük.

Ebben az összefüggésben támogatom az elfogadott új intézkedéseket, figyelembe véve azt, hogy a harmadik országbeli állampolgárok szabad mozgása – más szóval a valamely tagállam által kiadott, huzamos tartózkodásra jogosító D vízummal rendelkező személyek schengeni térségen belüli más tagállamba történő utazása – időnként problémás lehet a vízum tartózkodási engedélyre való lecserélésének késedelme miatt.

A jelentés értelmében mostantól a tartózkodási engedély és a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok közötti egyenértékűség elvét alkalmazzák a huzamos tartózkodásra jogosító vízumokra is. Ezért, és tekintettel arra, hogy az elfogadott intézkedések nem csak hogy érintetlenül hagyják a vízumok megadásával kapcsolatos kérdéseket (ideértve a kapcsolódó biztonsági kérdéseket is), de egyben a schengeni koncepció természetes és szükségszerű fejlődését is jelentik, a dokumentum elfogadása mellett szavaztam.

Jelentés: Sophia in 't Veld (A7-0025/2010)

Liam Aylward és Pat the Cope Gallagher (ALDE), írásban. – (GA) A Fianna Fáil európai parlamenti képviselői, Pat the Cope Gallagher és Liam Aylward, határozottan ellenzik azt, amit ez a jelentés javasol a közös konszolidált társasági adóalap bevezetésével kapcsolatban. A *European Centre for Economic Studies* (Európai Gazdaságtudományi Központ) nemrég vizsgálatot végzett azzal kapcsolatban, hogy milyen gyakorlati haszna lenne a közös konszolidált társasági adóalap európai bevezetésének. A vizsgálat következtetéseiből világosan kitűnik, hogy politikai szempontból ez az adórendszer nem lenne sem megvalósítható, sem működőképes vagy kívánatos.

Európában a közös konszolidált társasági adóalap nem javítaná az Európai Unió versenyképességét vagy az egységes piac működését, sőt, mi több, problémát okozna az olyan nyitott kis gazdaságoknak, mint például Írország. Az adózás kérdése az egyes tagállamok hatáskörébe tartozik, és az ír kormánynak joga van vétőjogát alkalmazni mindenféle adóintézkedéssel kapcsolatban, ideértve a közös konszolidált társasági adóalapot. Ezt a jogot a szerződések biztosítják, többek között a Lisszaboni Szerződés is.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) Az áruellátás és a szolgáltatásnyújtás terén a hatékony verseny csökkenti az árakat, javítja a minőséget és nagyobb választékot biztosít a fogyasztók számára. Emellett a technológiai újításokat is segíti. Döntő fontosságúak a verseny előmozdítása érdekében az energiaágazatban folytatott kutatások és az infrastrukturális beruházások, különösen a földgáz- és villamosenergia-hálózatok összekapcsolása. Az energiapiacra az ellátás biztonsága és a valódi verseny az energiainfrastruktúrák összekapcsolásától és problémamentes működésétől függ. Az erős versenyképességet a távközlési ágazatban is fontos biztosítani, méghozzá azt kedvezményes díjszabás révén előmozdító intézkedések segítségével. Ehhez elemezni kell az érintett piacot. Hangsúlyozni szeretném ezenkívül az Európai Unión belüli üzemanyagpiacok által tanúsított versenymagatartás nyomán követésének fontosságát. Kiemelném, hogy az olyan támogatási mechanizmusok, mint például az állami támogatás, nem alkalmazhatók a nemzeti ipar védelme érdekében a belső piac és az európai fogyasztók rovására, és e mechanizmusokat a fenntartható tudásalapú gazdaság újbóli megalapozása érdekében kellene alkalmazni.

Lara Comi (PPE), írásban. – (IT) A versenypolitikáról szóló jelentés bemutatja, hogyan lehetne javítani a piacok működését úgy, hogy az az európai fogyasztók és vállalkozások javát szolgálja. A jelentés különös figyelmet szentel a kartelleknek és a fogyasztóknak. A kartellek elleni küzdelem létfontosságú a versenyalapú rendszer előnyeinek biztosítása érdekében. A kartellek sértik a legsúlyosabban a versenyjogot: a piaci szereplők emelhetik az árakat, korlátozhatják a termelést és feloszthatják a piacot maguk között. A Bizottság szankcionáló szerepe tölt be, így akadályozva meg a versenyellenes magatartást, valamint bírságokat szab ki a kartelltagokra, eltántorítva ezáltal a vállalkozásokat a versenyellenes magatartástól vagy annak további folytatásától.

A gazdasági válság idején fennáll a protekcionizmus növekedésének a veszélye. Ezért kerülni kell az olyan állami beavatkozást, amely megváltoztatná a versenyfeltételeket a belső piacon, ugyanakkor el kell ismerni, hogy néha szükség van az állam segítségére a válság leküzdéséhez. Igennel szavaztam, mert a versenyellenes feltételek bátorítják az erőfölénnyel való visszaélést, ami hátrányos helyzetbe hozza a kvv-kat, ezért alapvető fontosságú, hogy Európa mindent megtegyen annak érdekében, hogy erősebb garanciákat és védelmet biztosítson az áruk számára.

Derk Jan Eppink, az ECR képviselőcsoport nevében, írásban. – Az ECR képviselőcsoport határozottan támogatja az erős és hatékony versenypolitikát, amely eszközként szolgál a vásárlók védelme és a piacokhoz való méltányos hozzáférés ösztönzése terén egyaránt. Boldogan támogatjuk azokat az intézkedéseket, amelyeket a Bizottság az elmúlt években tett e célok megvalósítása érdekében, különös tekintettel a tisztességtelen állami támogatások elleni intézkedésekre.

Ezért kiábrándítónak találtuk, hogy a jelentés, amelynek az eredeti szövegezése jó volt, olyan oda nem illő és szükségtelen bekezdések beillesztése miatt veszített értékéből, amelyek előre megjósolják a pénzügyi felügyeleti struktúráról folytatott tárgyalások kimenetelét, amelyek a közös konszolidált társasági adóalap bevezetésére szólítanak fel, és amelyek támadják a vállalkozások azon jogát, hogy szerződéses alkalmazottakat foglalkoztassanak.

Képviselőcsoportunk tagjai korábban igennel szavaztak a Bizottság versenypolitikával foglalkozó jelentéseire, és reméljük, hogy a jövőben az ilyen jelentések jobban kidolgozott formában kerülnek elélni a Gazdasági és Monetáris Bizottságtól. Emiatt is tartózkodtunk a szavazáskor, de ebben az indokolásban megismételjük, hogy támogatjuk a Bizottságnak a versenyjog terén végzett további értékes munkáját.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A fokozottabb verseny az európai polgárok számára nagyobb választékot, a vállalatoknak pedig versengőbb környezetet biztosít, ezért a versennyel és a fogyasztókkal kapcsolatos uniós politikákat nem szabad különválasztani egymástól. Tehát a célok megvalósításához rendkívül fontosak a bizottság arra irányuló intézkedései, hogy hatékony versenykörnyezetet garantáljon a belső piac szívében, bár ez megkérdőjelezheti az említett intézményre ruházott abszolút hatásköröket.

A válság elmúlt néhány hónapjában a közelmúlt eseményeivel indokolt állami támogatások engedélyezése alapvető fontosságú volt a gazdaság fellendüléséhez. Ezenkívül a kartellek és a cégek erőfölénnyel való visszaélése elleni küzdelem is nélkülözhetetlen, ha biztosítani akarjuk, hogy a tisztességes verseny légköre tovább éljen a belső piacon, ami olyan feltételeket teremt a különböző gazdasági szereplők számára, amelyben virágozhatnak a vállalkozásaik.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) A gazdasági válság, amelynek hatásait még most is érezzük, kivételes intézkedéseket – például állami támogatást – tesz szükségessé. Mindazonáltal gondoskodni kell arról, hogy a támogatás ne vezessen a verseny torzulásához és ne emelje a költségvetési hiányt és az államadósságot. Tehát ezt az eszközt csak higgadt mérlegelés után lehet alkalmazni.

A gyorsan növekvő államadósság a jövő nemzedékeit terheli majd, és akadályozza a gazdasági fellendülést és a növekedést. A rendkívül magas adósság és költségvetési hiány mellett, hogy rontja az euró stabilitását, szigorú korlátozásokat is szükségszerűvé tesz a közkiadások terén, olyan kiemelt fontosságú területeken, mint például az oktatás, az egészségügy, az innováció és a környezetvédelem.

Ezért szigorú értékelésnek kell alávetni a mentőcsomagokat és a gazdaságélénkítő csomagokat, valamint az állami támogatás hatékonyságát. El kell kerülni a protekcionizmust és az egységes piac felaprózódását, mivel ezek gyengítik Európa világgazdaságban betöltött szerepét.

A jól működő egységes piac az egészséges gazdaság és – minden bizonnyal – a gazdasági fellendülés kulcsa. A Parlament részéről az együttdöntési eljárás keretében eszközölt nagyobb beavatkozás révén végső soron a gazdaságpolitikáknak nagyobb legitimitást kell nyerniük.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A versenypolitikák és a versenyhez kapcsolódó hatékony szabályok mindig is nélkülözhetetlenek voltak ahhoz, hogy a gazdasági szereplők eredményes működést tudjanak folytatni egymás mellett az euróövezeten belül. És bár az EU-t erőteljesen érintette a közelmúltbeli gazdasági világválság, az igazság az, hogy az erős valuta, a stabil egységes piac, a rendezett államháztartás és jó szociális védelmi rendszer nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy átvészeljük a válság hatásait.

Ugyanakkor az, ahogyan különböző tagállamok az Európai Unió egészének érdekét teljesen figyelmen kívül hagyva állami támogatásokat osztottak ki, jelentős torzulásokat okozhat a versenyben. Ezért alapvető fontosságú értékelni az egyes tagállamok által a válság kezelése érdekében tett összes intézkedést, hogy a jövőben az EU közösen és összehangoltan tudjon fellépni a protekcionizmus és az egységes piac felaprózódásának elkerülése érdekében. Az ilyen helyzetek csak ártanak Európának, amely erős szerepet kíván betölteni a világgazdaságban.

Śławomir Witold Nitras (PPE), írásban. – (PL) A versenypolitika az egyik legfontosabb közösségi politika, egyike azoknak, amelyekről elsőként született megállapodás. Bevezetésének oka és szükségszerűsége közvetlenül kapcsolódik az Európai Közösségek egyik legfőbb céljához, a közös piac létrehozásához a tagállamokban. A versenypolitika azt hivatott garantálni, hogy a belső kereskedelem akadályait, amelyeket a közös piac keretében sikeresen felszámoltak, ne váltsák fel más intézkedések a vállalkozások vagy a kormányok részéről, mivel ez a verseny torzulását okozná. A versenypolitika alapvetően a fogyasztók érdekeit tartja szem előtt, és arra törekszik, hogy Unió-szerte nagyon hasonló árakon könnyű hozzáférést biztosítson számukra az egységes piacon kínált árukhoz és szolgáltatásokhoz. Szeretném felhívni az Önök figyelmét

az Európát sújtó válságra, és elmondani, hogy a jól működő belső piac az egészséges gazdaság és – jelenleg okvetlenül – az újjáépítés kulcsa, amely a közeljövőben vár ránk.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) Ez a jelentés tartalmaz néhány ésszerű javaslatot, például a multinacionális érdekek, illetve a kis- és középvállalkozások érdekeinek külön történő kezelését a versenyjogban. De nem hiszem, hogy helyénvaló lenne a távközlési ágazatban alkalmazott kiskereskedelmi árak tekintetében a dereguláció vagy a szabályozás hiánya. Összességében tévedésnek tartom a jelentés lényegét, amely a szabad piac abszolút hatékonyságát feltételezi, ezért nemmel szavaztam.

Robert Rochefort (ALDE), írásban. – (FR) Igennel szavaztam in 't Veld asszony jelentésére, amely üdvözlí a Bizottság versenypolitikáról szóló 2008. évi jelentését. Én is osztom ezt a pozitív hozzáállást: figyelemreméltó ez a változás a Bizottság megközelítésében.

A jelentésben a Bizottság lényegében kifejti, hogy a fogyasztók érdekeit helyezi versenyjogi tevékenységei középpontjába, és a versenypolitika legfőbb céljának a fogyasztók jólétének javítását tartja. Ezt üdvözlendőnek tartom. Lehetséges volna, hogy a Bizottság végre teljes mértékben a Lisszaboni Szerződés 12. cikkével összhangban cselekszik, amely előírja, hogy a fogyasztóvédelmet figyelembe kell venni az Unió egyéb politikáinak meghatározásakor és végrehajtásakor?

Emellett arra bátorítom a Bizottságot, hogy folytassa azt a rendszeres párbeszédet, amelyet a szolgálatai, a fogyasztók és az őket képviselő szövetségek között elindított. E tekintetben jó dolognak tartom, hogy 2008-ban a Versenypolitikai Főigazgatóságon belül létrehozták a fogyasztói kapcsolatokkal foglalkozó egységet. Most átfogó beszámolót szeretnénk kapni ennek az egységnek a tevékenységéről, hogy jobban megismerjük a munkáját.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – Képviselőcsoportommal, a Zöldek/Európai Szabad Szövetséggel együtt igennel szavaztam in 't Veld asszonynak a versenypolitikáról szóló bizottsági jelentésről (2008) kidolgozott jelentésére, mert lehetőséget nyújt a Parlament számára, hogy meghatározza prioritásait és értékelje azt, ahogyan a Bizottság a versenypolitikáját folytatja. Örömmel tölt el, hogy a Gazdasági és Monetáris Bizottság szavazásával összhangban az in 't Veld-jelentést (a várakozásoknak megfelelően) nagy többséggel elfogadták (a Zöldek igennel szavaztak, a többi nagy képviselőcsoporthoz hasonlóan).

Czesław Adam Siekierski (PPE), írásban. – (PL) A gazdasági válságra azért tudott Európa gyorsan reagálni, azért tudta enyhíteni a válság hatásait, mert közös valutával, erős belső piaccal és stabil szociális biztonsági rendszerrel rendelkezik. Ez nem azt jelenti, hogy már nem érezhetők a válság hatásai, de láthatók a javulás jelei. Sajnos a fogyasztók számára még mindig nehézséget okoz a verseny előnyeinek kihasználása. Védni kell a fogyasztók jogait, de tudatosabbnak kell lenniük és több információval kell rendelkezniük. Akkor beszélhetünk megfelelően működő és versenyképes európai piacról, ha a fogyasztók élni tudnak a verseny rendszerével, és döntéseket tudnak hozni a termékekről, a szolgáltatásokról, az alacsonyabb árakról. A nem megfelelően működő verseny azonban olyan, mint amit kiváltképpen a gyógyszeriparban és a távközlésben láthatunk. A verseny hiánya közvetlenül sérti a fogyasztók érdekeit, és így a gazdaságnak is káros. Például ellenőrizni kellene a versenymagatartást az EU üzemanyagpiacain. A versenyjogi jogszabályok megsértése esetén a jogsértéssel arányos mértékű szankciókat kellene alkalmazni, az előírások ismételt megsértése pedig erőteljesebb elrettentő eszközök alkalmazását vonja maga után. A válság feltárta az európai gazdaság gyengeségeit, és megmutatta, mely területeket szükséges megerősíteni. Minden gazdaságpolitikai stratégiát továbbra is demokratikus ellenőrzésnek kell alávetni és a közjó érdekeit szem előtt tartva kell megvalósítani, tiszteletben tartva az európai polgárok jogait.

Jelentés: Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein (A7-0084/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – Igennel szavaztam a jelentésre. A hatékonyan működő belső piac alapvető fontosságú a stabil és innovatív gazdasági környezet kialakítása szempontjából. A belső piac azonban nem működhet megfelelően a helyesen átültetett, alkalmazott és végrehajtott közösségi szabályok nélkül. Sajnos a tagállamok ellen indított jogsértési eljárások száma még mindig nagyon magas.

Az ilyen helyzet torzítja a belső piacot és megfelelő védelem nélkül hagyja a fogyasztókat. Az Európai Parlament 2008-ban részletes tájékoztatást kért a Bizottságtól arra vonatkozóan, hogy mely irányelveket nem hajtották végre a tagállamokban, és nagyon remélem, hogy a Bizottság a lehető legrövidebb időn belül reagálni tud erre a kérésre.

Regina Bastos (PPE), írásban. – (PT) A Bizottság 1997-ben tette közzé az első belső piaci eredménytáblát, amely a belső piaci szabályok tagállami végrehajtását vizsgálta, mivel az e téren tapasztalt jelentős késedelmek akadályozták a polgárokat és a vállalkozásokat a belső piac előnyeinek legteljesebb kihasználásában.

Az értékelő bizottság munkája – azaz a végrehajtással kapcsolatos fejlemények értékelése és közzététele – révén csökkent azoknak az eseteknek a száma, amikor a tagállamok elmulasztják az irányelvek végrehajtását. Igennel szavaztam a jelentésre, mert feltétlenül szükségesnek tartom, hogy a tagállamok időben beépítsék nemzeti jogukba a belső piaci jogszabályokat, mivel a belső piac csak akkor működhet megfelelően, ha a működését szabályozó uniós rendelkezéseket helyesen hajtják végre és alkalmazzák, és ha ellenőrzik a jogszabályoknak való megfelelést.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) Jóllehet a tagállamoknak sikerült a legmagasabb színvonalat elérni, már ami a belső piaci jogszabályok nemzeti jogba történő átültetéséhez szükséges időt illeti, nem tartom kielégítőnek a legfrissebb belső piaci eredménytáblában foglalt adatokat. A fogyasztók szükségleteit kielégítő és a vállalatok munkahely-teremtési lehetőségeit maximálisan biztosító stabil és innovatív belső piac nem jöhet létre a közösségi jogszabályok végrehajtásának szisztematikus késedelmek és az irányelvek végrehajtásának elmulasztása mellett.

Az egyének és a vállalkozások szenvedik meg leginkább a belső piaci politikák késedelmes végrehajtását, a kisebb választékból, a gyengébb versenyből és a kevésbé nyitott piacokból eredő költségek miatt. Mindezek miatt fontosnak tartom, hogy a Parlament nyomást gyakoroljon a belső piaci rendelkezések alkalmazása érdekében. A tagállamok voltak azok, amelyek meghatározták ezen irányelvek végrehajtási időszakait. A legkevesebb, amit elvárhatunk tőlük, hogy betartsák a saját maguk által kitűzött célokat. A gazdasági válság idején ez alapvető cél a belső piacon.

Lara Comi (PPE), írásban. – (IT) Miután sikerült javítani az irányelvek átültetése tekintetében meglévő elmaradáson, ami jelenleg 1%-os mértékű, továbbra is rendkívül fontos marad a belső piaci jogszabályok tényleges végrehajtásának javítása a nemzeti jogrendszerekben. A Bizottságnak, a Parlamentnek és a tagállamoknak e téren fokozniuk kell az erőfeszítéseiket és együtt kell működniük egymással.

A Bizottságnak – párbeszéd és információcsere révén – a maga részéről többet kellene tennie azért, hogy támogassa a tagállamokat az átültetési időszak alatt, hogy így még az átültetésre rendelkezésre álló időn belül sikerüljön megoldani a problémákat. Ezenkívül évente belső piaci fórumokat kellene szerveznie, és új módszereket kell találnia a belső piac kiteljesítése előtt álló akadályok megszüntetésére, ideértve a jogszabályok egyszerűsítését is.

Nekünk, az Európai Parlament tagjainak, a polgárok képviselőinek, minden lehetőséget meg kell ragadnunk, hogy tájékoztassuk választóinkat az európai jogszabályokról – tanulmányok, műhelymunkák, konferenciák és meghallgatások révén. A nemzeti parlamenteknek ugyanakkor aktívan részt kell venniük az európai jogalkotási folyamatokban, hogy időben tudomást szerezzenek a javasolt intézkedésekről, és javítsák az együttműködést a nemzeti, regionális és helyi hatóságok között. E tekintetben a Lisszaboni Szerződés sokkal nagyobb betekintést enged a választott testületeknek, amit a lehető legnagyobb mértékben ki kell használniuk. Mindezek alapján, amelyeket a jelentés is világosan kifejt, igennel szavaztam.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A belső piaci eredménytábla legfrissebb eredményeinek közzététele után (2010. március) láthatjuk, hogy a belső piaci irányelvek 0,7%-át nem ültették még át a nemzeti jogrendszerekbe, ami jobb a 2009. júliusi 1%-os eredménynél, amire az előadó is felhívja a figyelmet.

A közösségi jogszabályok időben és megfelelően történő végrehajtása elengedhetetlen a nagyobb fokú belső piaci integrációhoz, tekintettel arra, hogy közvetlenül befolyásolja a jobbiztonságot és az európai polgárok bizalmát. Ezért a tagállamoknak felelősségteljes magatartást kell tanúsítaniuk a jogszabályok alkalmazásában, hogy a jövőben ne forduljon elő a végrehajtás elmulasztása, viszont nagyobb legyen a jobbiztonság és a polgároknak több lehetőségük legyen kihasználni a belső piacon belüli méltányos feltételeket.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) A belső piac nem működhet megfelelően, ha a működésére vonatkozó közösségi szabályokat nem ültetik át és hajtják végre megfelelően, és nem ellenőrzik az érintett jogszabályoknak való megfelelést. Ezért alapvető fontosságú, hogy a tagállamok időben átültessék a belső piaci jogszabályokat nemzeti jogukba.

22 olyan irányelv van, amelynek átültetési határideje több mint két éve lejárt. Emellett az irányelvek 6%-át még nem ültette át valamennyi tagállam, ami azt jelenti, hogy 100 belső piaci irányelv még nem érte el az általa kitűzött célt az EU-ban.

A tagállamoknak és a Bizottságnak határozottan fel kell lépniük e helyzet orvoslása érdekében. Támogatom azt a véleményt, hogy a Bizottság tegye közzé a weboldalán azokat az irányelveket, amelyeket még nem hajtott végre valamennyi tagállam, hogy ez a helyzet mindenki számára ismertté váljon. A jelek szerint a jogsértési ügyek száma még mindig túlzottan magas, számuk több tagállamban meghaladja a 47-es uniós átlagot.

A jelentés emellett felszólítja a tagállamokat, hogy biztosítsák a Bizottság által létrehozott, határokon átnyúló elektronikus információs rendszerek működését.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A jelentésben állítottakkal ellentétben ma már világos, hogy a piacok liberalizálásának és a közszolgáltatások privatizálásának folyamata – amely még mindig tart – nem hozott semmiféle értékelhető eredményt az árak, a szolgáltatások minősége vagy a közkiadások csökkentése tekintetében. Sőt ellenkezőleg, a fogyasztóvédelmi szervezetek és a közszolgáltatásokat igénybe vevők az árak növekedéséről, a szolgáltatások minőségének csökkenéséről, illetve a szolgáltatásnyújtáshoz kapcsolódó költségek emelkedéséről számolnak be. A liberalizáció tulajdonképpen hozzájárult a munkahelyek csökkenéséhez, a magán monopóliumok kialakulásához, a munkavállalók, a közszolgáltatásokat igénybe vevők és általában véve a fogyasztók jogainak veszélyeztetéséhez, amint az a távközlésben, a közlekedésben, a villamos energia és a postai szolgáltatások terén történt. Ez a helyzet csak mélyítette a gazdasági és társadalmi válságot.

Ezért ha kiállunk egy ilyen politika mellett, akkor tulajdonképpen emberek milliói társadalmi-gazdasági helyzetének folyamatos rosszabbodása mellett érvelünk. Azt jelenti, hogy a közszolgáltatások – e közös erőforrás – eltérő használata és magáncsoportoknak történő átadása mellett tesszük le a voksunkat. Azt jelenti, hogy a bizonytalanságot, a munkanélküliséget és a szegénységet választjuk. Azt jelenti, hogy tovább kívánjuk mélyíteni a legszegényebbek és a leggazdagabbak közötti szakadékot. Azt jelenti, hogy igazságtalanabb társadalmat akarunk. Ezért szavaztunk nemmel a jelentésre.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Mi nem szavaztuk meg Thun Und Hohenstein asszony jelentését. Ez a Parlament megrekedt az átültetett irányelvek számánál, a híres belső piaci eredménytáblánál. De soha senki nem kérdőjelezi meg e jogszabályok valódi minőségét, vagy azt, hogy valóban szükség van-e 90 000 oldalnyi szövegre, amely az Önök által „közösségi vívmányok”-nak nevezett dolgot képviseli, vagy arra a megközelítőleg 1 700 belső piaci irányelvre. És ugyanúgy az sem érdekli őket, hogy megtudják, hogy az e szövegek elfogadásakor meghatározott célokat megvalósították-e, hogy a hatásvizsgálatok pontosnak bizonyultak-e, és hogy tiszteletben tartották-e a szubszidiaritás és az arányosság elvét.

Minden hiányosságot a tagállamok felelősségének tekintenek, amelyeknek viszont kisebb a mozgásterük e dokumentumoknak a nemzeti feltételekhez való hozzáigazításában, mivel a legkisebb részlet is rögzítve van, ugyanakkor a szerződések az eredmények felmutatását írják elő, nem pedig az erőforrásokét. Egy kis önvizsgálat és önkritika nagyon jót tenne az európai intézményeknek.

Małgorzata Handzlik (PPE), írásban. – (PL) A belső piaci eredménytábla nagyon fontos eszköz, amely tájékoztatást nyújt az európai jogszabályok tagállamok általi átültetésének helyzetéről. A tagállamok – kötelezettségeik ellenére – késlekednek az átültetéssel vagy helytelenül hajtják végre azt. Az eredménytáblák azt mutatják, hogy a tagállamok egyre jobban boldogulnak a jogszabályok végrehajtásával, bár sokan közülük mindig nem tudják teljesíteni a kijelölt célokat. Egyértelműen kötelezni kell a tagállamokat e mutatók javítására. Nemrég sok szó esett itt, az Európai Parlamentben a belső piac megerősítésének szükségességéről. A belső piac azonban nem fog megfelelően működni, ha a belső piac megfelelő működésének alapjául szolgáló jogszabályokat nem ültetik át megfelelően és az előírt határidőn belül.

A belső piacnak el kell nyernie a polgárok támogatását. Ezért támogatom az előadó azon javaslatát, hogy szervezzenek éves belső piaci fórumot, valamint hogy hozzanak létre egy „belső piaci tesztet” – ez utóbbi javaslat célja a jogszabályoknak a belső piac négy szabadsága (a tőke, az áruk, a szolgáltatások és a személyek szabad mozgása) szempontjából való ellenőrzése.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – A belső piaci eredménytábla hasznos áttekintést nyújt az európai fogyasztók és vállalkozások számára az alapvető fontosságú területekre vonatkozó közösségi szabályok alkalmazásáról. Sajnos Skócia még nem független országgént van feltüntetve az eredménytáblán. Rendkívül fontosnak tartom, hogy a skót parlament teljes hatáskörre tegyen szert azokon a területeken, amelyek most Londonhoz tartoznak. Ha ez megtörténik, biztos vagyok benne, hogy Skócia ott lesz azon tagállamok között, amelyek a fogyasztók és a vállalkozások javát szolgáló intézkedéseket hajtják végre.

Alan Kelly (S&D), írásban. – Fenntartások nélkül támogatom a belső piaci eredménytáblát, az egységes piacon való sikeresség mérésének eszközét. Az eredménytábla nélkülözhetetlen annak közzétételéhez, hogy a tagállamok miként bánnak ez európai joggal. Azt is megmutatja, hogy a túlzott szabályozásból adódó teher, amely gyakran elhomályosítja az EU-ról kialakult képet, sok esetben nem valamely uniós intézmény hibája, hanem magáé a tagállamé. Le kell vonni a kellő tanulságot és a jövőben nagyobb mértékű átláthatóságra van szükség.

Eija-Riitta Korhola (PPE), írásban. – (FI) Elnök úr! A hatékonyan működő belső piac az elégedett fogyasztókon alapul, akik bíznak benne. Óriási szükség van az európai fogyasztókra, ahogyan a recesszióból a növekedés felé haladunk. Az általunk elfogadott jelentések fontos kérdéseket vetnek fel azzal kapcsolatban, hogyan javíthatjuk a fogyasztóvédelmet és a belső piac működését, és ezeket a bizottság tanácskozási és a mai szavazás során egyaránt támogattam. Három ilyen kérdést említenék meg. Először is, a belső piaci eredménytábla üdvözlendő eszköz. Öt fő mutatója kétségkívül nagyon fontos annak értékelésében, hogyan működik a belső piac általában véve, illetve a fogyasztók szempontjából. Szerintem támogatni kellene azt az elképzelést, hogy a jövőben az eredménytábla információkat tartalmazzon a belső piaci jogszabályok olyan tagállamokban történő végrehajtásáról, amelyeknek elmaradásuk van ezen a téren. Fel kell hagynunk a „szemezgetés” mentalitással. Másodszor, meglep az, hogy a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja igen negatívan állt hozzá a javasolt belső piaci tesztekhez. Ennek valószínűleg egy téves következtetés az oka, mivel a teszt kifejezetten társadalmi és környezetvédelmi célokat is támogat. Pontosan ez az egész integrációs folyamat lényege: a gazdaság és az életképes belső piac általánosabb célokat szolgál. A történelem már bizonyította a Schuman-nyilatkozat bölcsességét. Harmadszor, támogatásomat szeretném kifejezni jogorvoslatok kidolgozása iránt, a fogyasztók jogi védelmének biztosítása érdekében. Finnországban a fogyasztói viták peren kívüli rendezésének rendszere és a fogyasztói ombudsman intézménye nagyon jól működik. A Bizottságnak intenzív párbeszédet kell folytatnia a tagállami hatóságokkal a bevált gyakorlatok terjesztésének biztosítása érdekében. Mindazonáltal nem szabad megelégednünk arról, hogy ha meg akarjuk erősíteni a fogyasztóvédelmet és a belső piacot, a tudatos és aktív fogyasztók fontosabbak, mint a hivatalos ellenőrzés és a jogi védelem.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A belső piac egészséges működése alapvető fontosságú ahhoz, ha tisztességes versenyt és gazdasági fejlődést szeretnénk elérni. De ahhoz, hogy mindez valósággá váljon, a közösségi irányelveket valamennyi tagállamnak – kivétel nélkül – egyformán el kell fogadnia.

A belső piaci eredménytáblának és a fogyasztói bizottságnak döntő szerepe van a belső piac működésének javításában. Bár jó úton haladunk, még mindig távol vagyunk attól, hogy elérjük a hatékonyabb belső piac tekintetében meghatározott összes célt. Mindenkinél erőfeszítést kell tenni, ideérve a nemzeti parlamenteket is, amelyek nagyon fontos és határozott szerepet töltenek be.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), írásban. – Végül úgy döntöttem, nem szavazom meg a jelentést, mert nem sikerült törölni a szövegből a 10. cikket. E cikk megtartása meghatározó, mivel rendszeres „belső piaci tesztek” létrehozására szólít fel annak érdekében, hogy utólagosan ellenőrizzék az uniós jogalkotási javaslatok valamennyi belső piaci szabálynak való megfelelését.

Jelentések: Jean-Luc Dehaene (A7-0022/2010), Reimer Böge (A7-0020/2010), (A7-0021/2010), (A7-0019/2010), Anna Rosbach (A7-0009/2010), Anna Hedh (A7-0024/2010), Cristian Silviu Buşoi (A7-0027/2010), Bairbre de Brún (A7-0082/2009), Carlos Coelho (A7-0015/2010), Sophia in 't Veld (A7-0025/2010), Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein (A7-0084/2009)

Luis Manuel Capoulas Santos (S&D), írásban. – (PT) A szavazógép hibája miatt a szavazatom nem került rögzítésre.

Ezért kijelentem, hogy a mai ülés keretében történt szavazáskor mindegyik jelentésre igennel szavaztam.

8. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 12.35-kor felfüggesztik és 15.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

9. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

10. Kérdések órája (a Bizottság elnöke)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság elnökéhez intézett kérdések órája.

Joseph Daul, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Tisztelt elnök úr, Barroso elnök úr! Hogy képviselőcsoportom és az itt jelenlevők többsége éveken át kérlelhetetlenül dolgozott a Lisszaboni Szerződés érdekében, és hogy az hatályba lépett – és most már több mint három hónapja hatályban van –, az pontosan azért történt, hogy Európának nemzetközi szintű szerepéhez illő politikája legyen.

Jó úton járunk-e erre vonatkozóan? Ezt a kérdést önhöz intézem, elnök úr. Hogyan biztosíthatjuk, hogy 500 millió európai hangja messzire és tisztán elhatalmasszon? Ezek az emberek ezt kérik évek óta, és itt az idő, hogy Európa a legmagasabb szinten érvényt szerezzen elképzeléseinek és értékeinek.

Végül pedig a Lisszaboni Szerződésben előírt Európai Külügyi Szolgálat az elkövetkező hetek és hónapok során kell, hogy létrejöjjön, és a Parlament szándéka, hogy közvetlenül részt vesz annak létrehozásában.

A költségvetési hatáskörre vonatkozóan a Tanáccsal azonos jogokkal rendelkező Európai Parlamentnek minden esetben együtdöntési jogköre van mind az érintett tisztségviselők személyének módosítására, mind a pénzügyi szabályozásra vonatkozóan.

Tisztelt elnök úr! Képviselőcsoportom különös fontosságot tulajdonít annak a követelménynek, hogy az Európai Külügyi Szolgálatnak teljes körű politikai és költségvetési felelőssége legyen. Örömmel hallgatnám meg az erre vonatkozó véleményét.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Tisztelt Daul úr! Mint tudja, az Európai Külügyi Szolgálat létrehozása a Lisszaboni Szerződés igen fontos újítása. Ez a szolgálat alapvető szerepet fog játszani abban, hogy támogassa a főképviselet közös kül- és biztonságpolitikánk (KKBP) következetességének biztosításában. Az a cél, hogy az Uniót oly módon erősítsük meg, hogy nagyobb beleszólást engedünk a tagállamoknak, amelyek egyre inkább egyesítik a KKBP érdekében jelenleg külön-külön tett erőfeszítéseiket. Nem arról van szó tehát, hogy európai hatáskört helyezünk kormányközi keretbe, hanem ennek pontosan az ellenkezője történik.

Mint tudja, a Bizottságnak jóvá kell hagynia a Külügyi Szolgálat létrehozásáról hozott tanácsi határozatot. E témában csütörtökön tartunk a biztosok testületével külön értekezletet. Részemről erős eszközt támogatok, egy valódi európai szolgálatot, amely a külpolitika területén stratégiai koordinációs eszközt és értékes interfészt jelent a tagállamok és az európai intézmények között.

A szolgálatnak az általa vállalt küldetés teljesítése érdekében meg kell találnia megfelelő helyét az Európai Unió felépítésén belül a főképviselet irányításával, aki a Bizottság alelnökeként teljes körű beszámolóval tartozik a Parlamentnek, és aki a Bizottságon belül az Unió külső fellépései egyéb aspektusainak koordinálásáért felel.

Martin Schulz, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr, Barroso úr! A Görögország által megadott, helytelen adatok idézték elő az euróválságot. Meg tudja-e erősíteni, hogy sem ön, sem a Bizottság szervezeti egységei nem ismerték a tényleges adatokat, mielőtt a görög kormány benyújtotta volna a költségvetési hiányáról szóló, legfrissebb adatokat?

Másodszorban meg tudja-e erősíteni, hogy Rademacher úr, az Eurostat főigazgatója már 2004-ban és 2005-ben komoly kétségeinek adott hangot az Athénból származó adatok kapcsán? Hogyan segítették az Eurostatot az adatgyűjtésben?

Harmadszorban igaz-e, hogy az Eurostat auditorai arról tájékoztatták önt, hogy komoly kétségek merülnek fel az Athén által megadott adatok vonatkozásában?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Tisztelt Schulz úr! Pontosan azért, mert kétségeink vannak a görög adatok felől – Almunia biztos úr az elmúlt öt év során nagy hozzáértéssel, részrehajlás nélkül és tárgyilagosan kezelte ezt az ügyet –, nemcsak hogy többször felvetettük a témát a görög hatóságoknál, hanem ténylegesen rendeletet is terjesztettünk elő a Tanácsban azzal a javaslattal, hogy az Eurostat kapjon auditori jogkört. A tagállamok sajnos elutasították a javaslatunkat. Nem akartak szélesebb jogkört adni az Eurostatnak és a Európai Bizottságnak a görög nemzetgazdasági mérleg részletes vizsgálatára vonatkozóan.

Örömmel mondom el önöknek, hogy az új Bizottság első döntése az volt, hogy újfent előterjesztette a rendeletet, és úgy tudom, hogy a korábban a rendelet ellen szavazó országok közül legalább néhányan az átláthatóság fokozására fognak ez alkalommal szavazni.

Martin Schulz, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Értem. Almunia úr volt a felelős biztos. A kérdésem azonban az ön beavatkozásaira vonatkozott, így elmondaná nekünk, hogy mit tett ön személyesen?

Helyesen értelmezem-e a szavait, Barroso úr, miszerint a tagállamok hibájából következett be a görög válság, mivel elutasították az önök javaslatait? Elmondaná nekünk, mely tagállamok mely kormányfőről beszél?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Először is ha a hibát elkövető személyekről kérdez – és direkt nem használom ezt a szót –, elsősorban a görög hatóságok felelőssége, hogy nem tartották tiszteletben a Stabilitási és növekedési paktumot. Emiatt óriási problémánk adódott.

Ami a Bizottságot illeti, Almunia biztos – akit mind én, mind a biztosok testülete teljes támogatásáról biztosított – rendkívül hozzáértő módon végezte munkáját. A görög nemzetgazdasági mérleg kérdésével többször foglalkoztunk az euróövezethez tartozó tagállamokkal megtartott üléseken.

Ami az ügyben ellenszavazattal élő tagállamokat illeti, fejből nem tudom pontosan felsorolni mindet, de azt tudom, hogy Németország például ellene szavazott, ugyanakkor Németország arról tájékoztatott, hogy ez alkalommal a javaslat mellett fognak szavazni.

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Tisztelt elnök úr! Ma széles körben megegyezés van arról, hogy az Európai Unión belül határozott gazdaságirányítás szükséges. Ez már önmagában hatalmas változást jelent a korábbi évekhez képest.

Múlt vasárnap Schäuble úr elmondta, hogy ezzel kapcsolatban támogatja egy európai monetáris alap létrehozását, és más olyan javaslatokat és lehetőségeket is támogat, mint az európai adósságkezelő ügynökség, eurókötvények és akár egy európai hitelminősítő ügynökség létrehozása.

A Bizottság egyik szóvivője szerint, Barroso úr, a dolgok jelenleg gyorsan változnak. Három nagyon speciális kérdésem van. Először is igaz-e, hogy a Bizottság most dolgozik az európai monetáris alap (EMF) létrehozásáról szóló javaslaton? Másodsorban igaz-e, hogy Merkel asszony szavaival élve – és e felől kétségeim vannak – ez a szerződés módosítását igényli? Harmadsorban egyetértene-e azzal, hogy ez az alap csupán az első lépést jelentené egy valódi európai kincstár felé, amire a gazdasági és monetáris unió esetében szükségünk van?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Először is ami az EMF létrehozására vonatkozó javaslatot illeti, ezt a gondolatot a német pénzügyminiszter terjesztette elő anélkül, hogy részletesen bemutatta volna az intézményt, azonban ez érdekes hozzászólást jelent az euróövezetről aktuálisan folyó vitához. Az EMF mindazonáltal hosszabb távú javaslat, amely nagyon is szükségessé teheti a szerződés módosítását.

Most néhány olyan kezdeményezésen dolgozunk, amely a gazdaságpolitikák összehangolásának fokozását és az országfelügyeletet célozza. Ebben a stádiumban nem tudjuk még megmondani, hogy ez milyen formában fog megtörténni.

Általában véve persze – amint említette is – mindent támogatunk, ami a fokozott gazdaságirányítás felé mutat, de látnunk kell a pontos részleteket, és megfelelő időben kell javaslatot tennünk.

A fentiek fényében az EMF kérdése nem tudná megoldani Görögország sürgető ügyét. Ez külön téma, részletesebb elemzést igényel, és hosszabb távú feladatot jelent.

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Legelőször hadd köszönjem meg a bizottsági elnök úr válaszát. Egyetértek vele, amikor azt mondja, hogy az alap mint olyan nem tud azonnal megoldani minden problémát. Ezért azt kérem, hogy a Bizottság vegye fontolóra különböző lehetőségek napirendre tűzését.

Itt van az európai monetáris alap, amely hosszabb távú projekt, itt vannak az eurókötvények, ez egy másik olyan ötlet, ami nyilvánvalóan segíthet a görög probléma megoldásában, itt van az Eurogroup elnökének hitelminősítő ügynöksége, amelyre feltétlenül szükségünk van, ha nem akarunk mindörökre a külföldi hitelminősítő ügynökségektől függni, és itt van még az európai adósságkezelő ügynökség elképzelése is.

A kérésem tehát az, hogy gyűjtsük össze valamennyi ötletet, és alkossunk belőlük egyetlen következetes elképzelést, amely inkább a Bizottságtól, semmint egyik vagy másik tagállamtól származna.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Pontosan azért nem akarjuk elszetni a dolgokat, hogy elkerüljük azt, ami most történik: mindenki eltérő ötlettel áll elő, egyazon kormányon belül néha két különböző elképzelés is van. Fel akarunk készülni, és amint azt Rehn biztos úr már nyilvánosan bejelentette, közleményt dolgozunk ki az euróövezeten belül a gazdaságpolitika fokozott összehangolásáról és országokénti figyeléséről – akár általánosságban az egész Unió szintjén.

Az előkészítés szakaszában vagyunk, és képtelenek vagyunk naponta új javaslatot előterjeszteni. Tárgyilagosan és felelősen dolgozunk ezen az ügyön, és így érhetjük el a legjobb eredményt.

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Tekintettel annak tényére, hogy az Európai Unióban jelenleg nincsen valódi piaca a génmódosított burgonyakeményítőnek, és nincsen szükség annak előállítására – e célra vannak más lehetőségek –, azt szeretném kérdezni, hogy miért gyakoroltak olyan erős nyomást annak érdekében, hogy az Amflora génmódosított burgonya rövid és gyors eljárás keretében jóváhagyásra kerüljön. Mivel erre nincsen szükség, magyarázatot szeretnék arra, hogy miért ösztönözték az új egészségügyi biztost arra, hogy egyszerűen figyelmen kívül hagyja az Egészségügyi Világszervezet takarmányozási kísérleteket övező aggodalmait, és miért nem várták meg, hogy az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóság (EFSA) előterjessze azokat az új iránymutatásokat, amelyeket pontosan a célból dolgozott ki, hogy felmérje a géntechnológiával módosított szervezetek biodiverzitást és a bioszférát fenyegető általános kockázatait. És mellesleg miért emelték az élelmiszer vagy takarmány céljára szánt burgonyafélék szennyezettségének megengedett mértékét 0,9%-ra? Ezt kockázatos stratégiának tartom, amelyet polgáraink egyáltalán nem fognak elfogadhatónak találni.

Elnök. – Én is köszönetet szeretnék mondani a képviselőtársaknak. Látjuk a tiltakozásukat. Nagyon köszönöm.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – A Bizottság egyhangúlag úgy döntött, hogy az uniós jog rendelkezéseivel összhangban előrelépést tesz a GMO engedélyezése terén. Tiszteletben kell tartanunk az intézményi keretünket, és állást kell foglalnunk: igen vagy nem.

Sok idő eltelt az azok alkalmazásának ellenzése óta, és ez azért van így, mert az engedélyezés független élelmiszer-biztonsági ügynökségünk, az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóság (EFSA) alapos vizsgálatától függött. Az antibiotikum rezisztenciáért felelős gén esetleges jelentétere vonatkozó, valamennyi aggodalmat mélyrehatóan ki akartuk vizsgálni.

E függőben levő ügyek kimerítő és teljes körű áttekintését követően világossá vált, hogy e Bizottságtól független, kompetens ügynökség véleménye szerint nem volt további vizsgálatot igénylő tudományos kérdés.

Következésképpen úgy véljük, hogy valamennyi tudományos kérdést kimerítő vizsgálatnak vetettek alá.

Valójában gratulációt vártam önöktől...

(Tiltakozások)

.. mert bejelentettem, hogy a Bizottság választási lehetőséget szándékozik felkínálni a tagállamoknak arra vonatkozóan, hogy akarnak-e GMO-termékeket előállítani vagy nem.

Azt hiszem, hogy ez ésszerű álláspont, tekintetbe véve, hogy nagy különbségek vannak az egyes tagállamok között: egyesek határozottan támogatják, mások határozottan ellenzik az előállítást.

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt Barroso úr! Először is, Barroso úr, még mindig nem kaptam választ arra a kérdésre, hogy miért van szükség ezekre a génmódosított burgonyafajtákra, amelyeket egyszerűen ipari keményítőként használnak fel. Van más megoldás, miért kellene ily módon kockáztatunk?

Másodsorban itt van a szennyezettségi határérték kérdése. Miért kell hirtelen 0,9%-ra módosítani? Mostanáig a kimutatási határról beszéltünk erre vonatkozóan, és elsősorban az élelmiszer, illetve takarmány céljára szánt fajták vonatkozásában, az antibiotikum rezisztens burgonya esetében pedig ezt a hozzáállást nagy kockázatnak találom. Erről nem szólt semmit.

Azt is tudni szeretném, hogy a belátható jövőn belül tervezik-e további jóváhagyások megadását az EFSA iránymutatásai és ajánlásai nélkül: például az import rizs vagy kukorica esetében?

(Taps)

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – A képviselőcsoportjuk lelkesedését látván – és hadd gratuláljak ehhez a megnyilvánuláshoz – úgy tűnik, határozottan elleneznek bármilyen a GMO-t. Ez világos. Ehhez joguk van. Én nem foglalkozok állást sem mellette, sem ellene. Ez az EFSA szakértői által adott véleménytől függ. Nem vagyok elfoglalt sem a GMO mellett, sem az ellen.

A Bizottság állásfoglalása, hogy nyomon kövesse ezeket az ügyeket. A Bizottság nem folytat ideológiai vitákat minden egyes GMO-ról, és arról, hogy mi a teendő azokra vonatkozóan. A Bizottság a független értékelés alapján alakítja ki álláspontját, nem pedig azért, mert a GMO-ra szükség van. De ha semmi sem bizonyítja annak közegészségügyi vagy környezeti kockázatát, akkor kötelezőnek érezzük annak jóváhagyását – többek között a WTO keretében vállalt kötelezettségeinknek megfelelően –, amennyiben tudományos szempontból semmi sem akadályoz minket abban, hogy így tegyünk.

(Tiltakozások)

Ezek után határozottan tiszteletben tartjuk az Európai Unió belüli szubszidiaritás elvét.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Ivo Strejček, az ECR képviselőcsoport nevében. – (CS) Tisztelt elnök úr! Biztosítani kívánom önt a felől, hogy a géntechnológiával módosított szervezetnél egyszerűbb témáról fogok szólni. Véleményem szerint helyes és helyénvaló, hogy az Európai Parlamentben megvitassuk a jelen gazdasági válságot, és biztos vagyok abban, hogy az Európai Unió és a tagállamok polgárait határozottan jobban érdekli a foglalkoztatás és a munka, mint a génmódosított burgonya.

Egyrészt a tisztelt Házban szólásra emelkedő képviselők egy hatalmas, központi, erős kormányzat létezését védik, másrészt pedig – és e helyütt európai konzervatívként szólok fel – úgy véljük, hogy nem az erős kormányok teremtenek munkahelyeket. A cégek azok, amelyek munkalehetőségeket teremtenek.

Három kérdést szeretnék feltenni önnek! Először is mennyi függetlenséget hagy az Európai Bizottság az egyes tagállamoknak a gazdasági problémák megoldására? Másodszorban ígéretet tud-e tenni a gazdasági növekedést számottevően lelassító, európai jogszabályok jelentős csökkentésére? Harmadszorban egyetért-e velünk abban, hogy jelenleg a lazább szabályozás, a kevésbé központosított ellenőrzés és a kisebb mértékű harmonizáció jelenti az Európai Unió gazdasági problémái megoldásának a legjobb megközelítését?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Először is maradéktalanul tiszteletben tartjuk a tagállamaink sokféleségét. Ezért domborítjuk ki ezt a témát nagyon világosan az EU 2020 stratégiában, és ezért foglalkozunk a sokféleség kérdésével pontosan az olyan eszközök segítségével, mint a szociális és gazdasági kohéziós politikák.

A helyzet az, hogy tagállamaink nem egyformák. Ugyanakkor erősebb gazdaságirányításra van szükségünk – amint az már korábban elhangzott –, mert az euróövezeten és az egész Európai Unió belüli koordinálás hiányának nincsen értelme. Ha a tagállamok saját maguk foglalkoznak ezekkel a politikákkal, bizonyára nem lesz egyenlő tárgyalási alapjuk például olyan jelentős kihívások esetében, mint amit most az Egyesült Államok vagy Kína jelent. Így közös megközelítés szükséges, de ugyanakkor külön intézkedéseket kell kidolgozni a különböző tagállamok számára.

Ami az adminisztrációs teher csökkentésének kérdését illeti, ez igen fontos téma az én programomban is. Úgy véljük, hogy továbbra is pragmatikusan át kell gondolnunk, hol van szükség európai jogszabályokra, és kerülnünk kell a jogalkotást olyan esetekben, amikor azokra egyszerűen nincsen szükség.

Lothar Bisky, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt Barroso úr! A múlt héten előterjesztette a gazdasági stratégiáról szóló javaslatát. Ez fontos célkitűzéseket tartalmaz. A Tanács most takarékosági programot írt elő Görögország számára, ami véleményem szerint lehetetlenné teszi e célkitűzések megvalósítását, mivel ez az egyetlen állam az EU bruttó nemzeti termékének 3%-át teszi ki. Ön azonban továbbra is ragaszkodik a kudarcba fulladt Stabilitási és növekedési paktumhoz. Ugyanakkor több tagállam európai monetáris alap létrehozását, sőt európai gazdaságirányítást szorgalmaz.

A következők a kérdéseim: újból felülvizsgálja-e EU 2020 javaslatát annak érdekében, hogy beépítse a monetáris alap és a gazdaságirányítás ötletét, és ezzel megtegye az adó és szociális dömpingtől és a fennálló versenyideológiától való eltávolodás kezdő lépését? Tesz-e azonnali intézkedéseket a tagállamokkal együtt azon bankok eurót gyengítő spekulációinak megakadályozására, amelyeket éppen most segítettek meg az adófizetők pénzén?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Ami a görögországi helyzetet illeti, úgy véljük, hogy Görögország megtette a szükséges lépéseket ahhoz, hogy idén csökkenjen a költségvetési hiány. Ezek az intézkedések mutatják, hogy a görög kormányzat eltökélt szándéka, hogy megküzdjön a strukturális problémákkal.

Ugyanakkor azt tesszük, ami az euróövezet egésze pénzügyi stabilitásának biztosításához szükséges. A Bizottság aktívan együttműködik az euróövezethez tartozó tagállamokkal olyan mechanizmus kidolgozásában, amelyet Görögország szükség esetén alkalmazni tudna. Ez a mechanizmus megfelelne a hatályos Lisszaboni Szerződésben, különösen a „nincs segítség” témájú pontban foglaltaknak.

A Bizottság kész javaslatot tenni egy olyan, összehangolt támogatást biztosító, európai keretrendszerre, amelyhez szükséges lenne az euróövezethez tartozó tagállamok támogatása. Ennyit mondhatok Görögországról és az euróövezet stabilitására adott válaszukról.

Amit az EU 2020 javaslatokat illeti, nem látunk semmilyen okot azok módosítására. A javaslatokat előterjesztettük. Most az Európai Tanácson és a Parlamenten a sor, hogy megvitassák azokat, és reméljük, hogy ebből igen eredményes vita bontakozik ki.

Lothar Bisky, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Nem vagyok teljesen elégedett. Az a probléma, hogy az adófizetők pénzét használják a görög állam ellen irányuló spekuláció céljára. Az adófizetők pénzének egy része német bankoktól származik, és azokat német bankok is adták kölcsön. Mégis mialatt ismételtelen azt halljuk, hogy valamilyen intézkedésre kerül sor, valójában nem történik semmi. Következésképpen elég csalódott vagyok amiatt, hogy ennyire kevés dolog történt annak érdekében, hogy bizonyos dolgokat egyszerűen megtiltsunk az EU-ban annak érdekében, hogy egyszer és mindenkorra véget vessünk az ilyen spekulációknak, és valóban a növekedésre és a foglalkoztatásra koncentrálhassunk.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Ami a spekulációt illeti, világosan kell látnunk, hogy Görögország jelenlegi problémáit nem a spekuláció okozta. Ezen problémákat elsősorban a túlköltekezés és a Stabilitási és növekedési paktum adta európai keretrendszer figyelmen kívül hagyása. Nevezetesen a túlzott eladósodás okozta a problémákat, de azt követően megtörténhet, hogy a spekulánsok az ország szuverén államadóssága ellen lépnek fel.

Ez arra is rámutat, hogy alapvető reformra van szükség a származékos piacon, valamint hogy helyénvaló a Bizottság által már megtett intézkedés. A Bizottság 2009. október 20-án cselekvési programot indított a hatékony és szilárd származékos piacok érdekében. A Barnier biztos által még nyár előtt előterjesztendő jogalkotási javaslatok, valamint a Barnier biztos által az év vége előtt előterjesztendő, a piaci visszaélésekről szóló jogalkotási javaslatok fokozni fogják a piac átláthatóságát, és korlátozni fogják a kockázatokat.

E rendszeres válaszon túl új ad hoc reakálás szükséges a szuverén államadósságra vonatkozó nemteljesítéskori csereügyletekre, valamint ebben a kontextusban különös figyelmet kell szentelni a biztosíték nélküli gyakorlatok problémájának. Nem indokolt, hogy tisztán spekulatív alapon vásároljanak biztosítást és látatlan kockázati beavatkozásokat. Rövid távon meg kell valósítanunk a szükséges koordinációt annak érdekében, hogy biztosítsuk a tagállamok összehangolt fellépését, különösen a biztosíték nélküli gyakorlatok esetében. Ebben az összefüggésben a Bizottság közelről megvizsgálja, hogy helytálló-e a szuverén államadósságra vonatkozó nemteljesítéskori csereügyletek tisztán spekulatív, biztosíték nélküli értékesítését betiltani.

Ugyanakkor szorgalmazni fogjuk a nemzetközi együttműködést is. Mivel ezek a piacok nem átláthatóak, a G20 ülés elé fogjuk vinni az ügyet, és az ügyek közül néhányat fel kell vetnünk a kétoldalú kapcsolataink – elsősorban az Egyesült Államokkal való kapcsolataink – során is.

Niki Tzavela, az EFD képviselőcsoport nevében. – (EL) Tisztelt elnök úr! Milyen szerencsés dolog, hogy megelőzte a kérdésem! Először is engedje meg, hogy görög képviselőként elmondjam önnek, hogy Görögország sikeres lesz. A megpróbáltatás időszaka, amelyet most élünk meg, és amelyért mi vagyunk a felelősek, Görögország számára kiváló próbát jelent: az ellenállás és a fegyelem próbáját.

Nagy öröömre szolgált, hogy megemlítette, hogy a G20 országok körében fel fogja vetni a csereügyletek kérdését. Görögországot saját hibáin kívül a piaci spekuláció is súlyosan érintette.

Szándékozik-e – és szeretném, ha ezt felvetné a G20 ülésen is – kezdeményezéseket bevezetni arra vonatkozóan, hogy a nyílt, biztosíték nélküli eladásokra és nemteljesítéskori csereügyletekre alkalmazandó, egyértelmű szabályokat fogadjanak el?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Amint azt korábban elmondtam, Görögország esetében – és ezt fontos megemlíteni – a túlzott eladósodásból ered az alapvető probléma. Igaz, hogy bizonyára voltak spekulatív támadások is, de ezekre a kínálkozó lehetőség miatt került sor.

Jelenleg támogatnunk kell Görögországot, és Görögország most nagyon fontos intézkedéseket jelentett be. Maradéktalanul támogatjuk ezeket az intézkedéseket. Ugyanakkor szélesebb körben is meg kell vizsgálnunk az ügyet. Már említettem, hogy közelről meg fogjuk vizsgálni a szuverén államadósságra vonatkozó nemteljesítéskori csereügyleteket érintő, tisztán spekulatív, biztosíték nélküli eladás betiltásának relevanciáját. A szabályozók közötti átláthatóság kérdését is fel kellene vetni – különös tekintettel az ilyen gyakorlatokról szóló információkhoz való hozzáférésre vonatkozóan – a G20 ülésen, valamint egyéb fórumokon és kétoldalú tárgyalásokon.

Barnier biztos a múlt pénteken pontosan azért szervezett Brüsszelben találkozót a nemzeti szabályozó hatóságokkal, hogy felmérjük, mit tudunk egyes spekulánsok szuverén államadósság elleni fellépéseiről. Részletesen elemeznünk kell a nemteljesítéskori csereügyletek piacait, hogy jobban meghatározhassuk, hogyan működnek ezek a piacok, és hogy a kérdéses gyakorlatok vonatkoznak-e azokra. A Bizottság szükség esetén versenyhatáskörét is latba veti az ügyben.

Niki Tzavela, az EFD képviselőcsoport nevében. – (EL) Tisztelt elnök úr! Van-e minderre, tehát a spekuláció elleni küzdelem mechanizmusára vonatkozó menetrend? Mondja el, hogy van-e valamilyen menetrend, hogy tudjam, mikor juthatunk hitelhez a nemzetközi piacon, és hogy ez a mechanizmus biztosít-e valamilyen támogatást.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Ezt már elmondtam, de elismételhetem.

Barnier biztos még nyár előtt néhány jogalkotási javaslatot fog előterjeszteni, továbbá az év vége előtt a piaci visszaélésekről szóló irányelvre irányuló jogalkotási javaslatot fog előterjeszteni. Véleményünk szerint ezek a javaslatok fokozni fogják a piac átláthatóságát és korlátozni fogják a kockázatokat.

Júniusban kívánjuk a G20 napirendjére tűzni a nemteljesítéskori csereügyletek kérdését.

Daniël van der Stoep (NI). – (NL) Tisztelt elnök úr, tisztelt Bizottság és Barroso elnök úr! A nyíltság és az átláthatóság minden, magára valamit is adó demokrácia alapvető értékei közé tartozik. Ha a polgároknak nincsen eszközük arra, hogy figyelemmel kísérjék a vezetők kiadásait, az mohósághoz és a meggazdagodásra való törekvéshez vezethet. Erre a múlt évben láttunk példát az Egyesült Királyságban. Hollandiai sajtóbeszámolóik szerint Barroso elnök úr 730 000 eurós összeget határozott meg 2009-re. Ez nemcsak hogy nevetségesen nagy összeg, hanem egyben ügyes húzás is: napi 2 000 eurót sikerül bejelenteni. Megemelem a kalapomat Barroso elnök úr előtt.

Komolyabbra fordítva a szót, természetesen szánalmas az ilyen nyilatkozatok demokratikus kivizsgálása. Egy belső ellenőrzés és néhány felhatalmazott személy jóváhagyhatja azt. Ragaszkodom hozzá, hogy ez a Bizottság és különösen Barroso elnök úr hagyjon fel a cinkos hallgatással, valamint hogy nyíltan és átlátható módon, az interneten tegye közzé nyilatkozatait azért, hogy valamennyi európai láthassa azokat. Nagyra értékelném válaszáat.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Valamelyest meglepőnek találok ezt a megjegyzést.

Az úgy nevezett reprezentációs kiadások valójában az Európai Unió szolgálata során felmerült költségeket, nevezetesen a saját utazásaim és a Bizottság más tagjainak utazási költségeit jelenti.

Nos, ha ezeket az összegeket összeveti a kormányzatok, illetve az állam- vagy kormányfők által elköltött összegekkel, meglátja, hogy azokhoz képest elenyésző összegekről van szó.

A biztosok testületének költségvetését a költségvetési hatóság határozza meg évente. Ebben önök is szerepet játszanak, ez a költségvetés pedig öt éve változatlan, csak az infláció mértékében került kiigazításra.

Ami ezt a kiadást illeti, arról úgy véljük, hogy az indokolt és arányos azzal a közjával, amit szolgálni próbál. Természetesen biztosítjuk a teljes átláthatóságot. A költségvetési hatóságnak és a Számvevőszéknek megadunk valamennyi általuk kért információt.

Daniël van der Stoep (NI). – (NL) Barroso elnök úr azt állítja, hogy a Parlament hozzáfér a nyilatkozatokhoz, de ez természetesen képtelenség. Itt minden zárt ajtók mögött történik, mindent a szőnyeg alá söpörnek. Ha Barroso elnök úr valóban elszámoltatható kíván lenni, akkor egyszerűen közzéteszi ezeket a bevételeket, ha pedig nem akar elszámoltatható lenni, legalább őszintén meg kellene azt mondania. Barroso elnök úr,

ha valamennyi szabályt betart, képtelen vagyok felfogni, miért nem teszi közzé bevételeit az interneten, hacsak nem tart a közvélemény reakciójától. Egyszerűen hozza azokat nyilvánosságra!

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Egy jogrendszerben betartjuk a törvényeket, és az emberek szándékainak kifejezése legalábbis tisztességtelen. Nem feltételezheti sem rólam, sem a Bizottságról, hogy a törvényesség betartása mögött bármilyen szándék húzódna meg. Ismétlem, véleményem szerint különbséget kell tennünk az Európai Bizottság – vagy bármilyen államháztartási szerv – törvényességre vonatkozó kötelezettségei és az európai intézmények ellen irányuló, demagóg támadások között.

Az Európai Bizottság, az Európai Parlament és az európai intézmények általánosságban megfelelnek az átláthatóság legmagasabb szintű normáinak. Nem fogadom el tehát ezt az alaptalan, populista és demagóg kritikát.

Elnök. – Lezártuk a kérdések első körét, amelyek különféle témákról szólnak, szabad kérdések voltak. Most az új szerződés és az alapvető jogok megvalósításának tárgyára összpontosítunk.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Tisztelt elnök úr! Remélem, nem térek el a most sorra kerülő kérdések témájától. Teljes meggyőződése, hogy Barroso úrral egyetértünk abban, hogy a polgári szabadságjogok és az emberi jogok tiszteletben tartása a legfontosabb dolog mind az EU-n belül, mind pedig az EU és más országok közötti szerződések vonatkozásában. A helyzet az, hogy az EU támogatást nyújt Eritreának, és a 2009-2013 időszakra összesen 122 millió euróra rúg az Eritrea számára előirányzott összeg.

Nem kérem a bizottsági elnök úrtól, hogy tudja, mire használták fel ezeket az alapokat, de érdemes lenne arról hallani, hogy hogyan áll hozzá Barroso úr Eritrea államhoz. Nagyon gyakran, amikor totalitárius uralom alatt működő országokról van szó, nem esik szó Eritreáról, és csak számos más országot említene. Ezért hasznos lenne meghallgatni, milyen nézetet vall Barroso úr Eritrea államról.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Köszönöm, hogy elismeri, hogy a Bizottság védelmezi az alapvető jogokat. Természetes, hogy védelmezzük azokat, és nemcsak az Európai Unión belül, hanem a külkapcsolataink során is.

Ez nem azt jelenti, hogy csak olyan országokkal állhatunk kapcsolatban, amelyek tiszteletben tartják az alapvető jogokat. Sajnos világszerte sok olyan ország van, ahol nem tartják tiszteletben az alapvető jogokat, és azokkal az országokkal is kapcsolatokat kell fenntartanunk.

Eritrea esete az alapvető jogok tiszteletben tartását, valamint az állam rendkívül nehéz helyzetét tekintve aggodalmat keltő. Egyes kommentátorok szerint bukott államnak tekinthető: olyan államnak, ahol polgári konfliktusok és a széles körben elterjedt erőszak miatt nem létezik törvényesség. Az országon belül számos olyan körzet van, ahol még a hatóságok sem képesek törvényes demokratikus hatalmukat érvényesíteni.

Közelről figyeljük a helyzet alakulását valamennyi olyan országban, ahol problémába ütközik az alapvető jogok tiszteletben tartása.

Artur Zasada (PPE). – (PL) A mai vita keretében az európai repülőtereken felállított átvilágító berendezések kérdésére szeretném felhívni a figyelmet.

Az európai politika egyik legnyilvánvalóbb feladata, hogy megővje az Európai Unió polgárainak életét, egészségét és alapvető szabadságjogait. Következésképpen nem fordulhat elő, hogy illuzórikus biztonságérzetért cserébe ilyen könnyen lemondunk a közösségi lakosok emberi méltóságának tiszteletben tartásáról, a magánélethez való jogáról és a személyes adatok védelméről.

Az a benyomásom, hogy az átvilágító berendezésekre vonatkozó helyzet nagyon hasonlít a sertésinfluenza-járvány alatt kialakult helyzethez. Nyomás alatt cselekedve óriási összegeket fektettünk az oltásokba, ami – amint azt ma már tudjuk – irracionális és indokolatlan volt. Véleményem szerint az átvilágító berendezések olyan hatástalan gyógyszerként jelentenek, amelyhez megpróbálunk megfelelő betegséget keresni.

Tisztelt Barroso úr! Határozottan kíváncsi vagyok, mi erről a véleménye. Támogatja vagy ellenzi az átvilágító berendezéseket?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Támogatni fogom azokat, amennyiben egyetértenek a tagállamok, mert úgy gondolom, hogy repülőtereink össze kell tudnunk hangolni a biztonsági szabályokat.

Most az történik, hogy egyes tagállamok átvilágító berendezéseket szerelnek fel a repülőtereiken, mások viszont nem. Mint tudják, a Bizottság korábban javaslatot terjesztett elő az átvilágító berendezésekre vonatkozóan, amely elutasításra került.

Ez természetesen felvet bizonyos aggodalmakat, de lehetőség szerint összehangolt álláspontra kell jutnunk az európai repülőtéri biztonsági berendezések alkalmazásáról, máskülönben a repülőtereink biztonságának értékelése során egyfajta megkülönböztetés lesz megfigyelhető.

Derek Vaughan (S&D). – A szerződés tiszteletben tartja az európai helyhatóságok és régiók jogait, és ez fontos tényező lesz, amikor megkezdik például a kohéziós politika jövőjének megvitatását. Biztosítani tud-e minket afelől, hogy – például az ötödik kohéziós jelentés megvitatásának megkezdésekor – a helyhatóságokkal és a régiókkal, valamint természetesen a Parlamenttel kezdik a kohéziós politika jövőjét megvitatni?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Nem az alapvető jogok kérdéséről van szó, de természetesen megvitatjuk ezeket a témákat a helyi és regionális hatóságokkal.

Tudják, mennyire fontos számunkra a társadalmi, a gazdasági és a területi kohézió. Ezt most már a Lisszaboni Szerződés is elismeri mint az Európai Unió egyik célkitűzését. Az új EU 2020 stratégiában, amelyet még korábban terjesztettem elő, világosan rámutattunk, hogy a kohézió továbbra is javaslataink egyik központi eleme marad, és azt akarjuk, hogy a kohézió mindig bekerüljön a jövőbeli politikákba. Ez részét képezi a regionális és a politikáért felelős hatóságokkal folytatott párbeszédünknek.

Az előbb említett dokumentumban megemlítettem például a Régiók Bizottságával való konzultáció szükségességét is.

Catherine Stihler (S&D). – Egy, az alapvető jogokkal kapcsolatos esetet szeretnék felidézni. Nemrég látogatást tettem a skóciai Dunfermline közelében található Cairneyhilli általános iskolában, és odajött hozzám egy Douglas nevű fiú, aki egy Rima Andmariam nevű eritreai lányról akart beszélni. Ez a téma azzal kapcsolatos, amit az első felszólaló mondott Eritreáról.

Rima családját keresztény vallása miatt üldözték és gyilkolták meg Eritreában. A keresztények üldözése Eritreában olyan téma, amit tudom, hogy mindannyian ismernek. Rimának sikerült Olaszországba, majd a skóciai Glasgow-ba szöknie, ahol Alison és Robert Swinfin befogadták és saját lányukként gondoskodtak róla.

Rima most 17 éves. Jelenleg az a veszély fenyegeti, hogy visszatoloncolják Olaszországba, ahol először kért menedéket, mi pedig minden tőlünk telhetőt megteszünk annak érdekében, hogy minden olyan ember figyelmét felhívjuk Rima esetére, aki segíteni tud neki. Alison és Robert szerető családja körében kellene maradnia.

A civil társadalom, az emberi jogi szervezetek és a skóciai egyházak is foglalkoznak az esetével. Még a Radio Scotland tegnapi A nap gondolata című műsorában is szó esett róla. Mit tehet a Bizottság Rima alapvető jogainak védelmében?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Sajnálom, de nincsen tudomásom erről a skóciai esetről.

Általános megjegyzést kívánok hozzáfűzni. A politikai viták során nem várhatják a Bizottság elnökétől – még akkor sem, ha viszonylag szorgalmas ember –, hogy tudomása legyen az Európában megtörtént valamennyi esetről – amelyek rendkívül kényes és rendkívül súlyos esetek.

Természetesen nyugtalanít minket az eset, és mindenkivel szemben kifejezzük szolidaritásunkat, aki emberi jogainak megsértését tapasztalja, de ami az adott esetet illeti, pillanatnyilag nincsen elegendő információ. Mindazonáltal nagyon szívesen válaszolok írásban az imént feltett kérdésére.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! A Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport nevében beszélek. Március 5-én Giorgio Napolitano, az Olasz Köztársaság elnöke aláírta az „elmentett listáról (salva liste)” szóló törvényerejű rendelet néven is ismert értelmező rendeletet.

Ez a rendelet gyakorlatilag lehetővé teszi, hogy a választási kampány kezdetét követően meg lehessen változtatni a játékszabályokat. A Quirinal elnöki palota honlapján maga Giorgio Napolitano jelenti ki, hogy a kormány által csütörtök este megtartott, feszültségteli ülésen javasolt rendelettervezettől eltérően véleménye szerint a Belügyminisztérium és a miniszterelnök által később megfogalmazott szöveg nem mutatott semmilyen nyilvánvaló alkotmányellenes hibát.

Az olasz alkotmány 67. cikkének 5. bekezdése kimondja, hogy az Olasz Köztársaság elnöke hirdeti ki a törvényeket és teszi közzé a törvényerejű rendeleteket és határozatokat. A köztársasági elnök egyáltalán nem vehet részt az eljárások és törvényerejű rendeletek megszövegezésében. Carlo Azeglio Ciampi, előző köztársasági elnök demokratikus rendszerünk abnormalis eltorzulásának tekinti ezt. Világos, hogy a kormány azt teszi, ami az alkotmány szerint tilos. Ez a rendelet, elnök úr, egy már folyó választási kampány játékszabályait változtatta meg, és a törvényszegőket támogatja azzal, hogy visszaengedi őket a választási versenybe.

Kíváncsi vagyok, hogy a Parlament miért kész mindig kiállni azon országok ellen, amelyek megszegik a törvényt, és miért nem ismeri el, hogy a 27 tagállam között is van egy olyan ország, amelyik szintén megszegi a törvényt.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Tisztelt Alfano asszony! Újfent kérem, ne kérjék tőlem, hogy belpolitikai kérdésekkel foglalkozzak. A Bizottságnak abban az esetben vannak az alapvető jogokra vonatkozó feladatai, ha az uniós jog európai intézmények vagy tagállamok általi végrehajtásáról van szó.

Úgy tűnik, hogy az ön által említett esetben nem az uniós jog alkalmazása a kérdés. Felszólalása alapján úgy értelmezem, hogy ez a téma belpolitikai vitákkal kapcsolatos, tipikus probléma, amelynek talán van olyan dimenziója, amely a joggal, illetve a törvényességgel kapcsolatos, de az Európai Bizottság nem szólhat bele az egyes tagállamokon belüli, különböző politikai erők és politikai személyiségek közötti konfliktusokba.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Tisztelt elnök úr, Barroso úr! Az Alapjogi Charta mindmáig az egyetlen olyan nemzetközi dokumentum, amely tiltja a szexuális irányultság alapján történő megkülönböztetést. A világ más részeiben is sokan büszkék Európa e vívmányára, és ugyanezt szeretnék a maguk számára is.

Az EU-n belül az a problémánk, hogy három állam, nevezetesen az Egyesült Királyság, Lengyelország és a Cseh Köztársaság nem tekintik az Alapjogi Chartát európai jogrendszerük részének. Nagyon érdekelné, hogy a Bizottság mit tesz, mit szándékozik tenni a leszbikusok, meleg férfiak, biszexuálisok és transznemű emberek alapvető jogainak az EU területén való érvényesítése érdekében azért, hogy nyilvánvalóvá tegye, hogy a homofóbia és a szexuális irányultság alapján történő megkülönböztetés többé nem elfogadható – és ez nemcsak a foglalkoztatás területére igaz, amelyre vonatkozóan nyilvánvalóan van már irányelvünk, hanem valamennyi területre –, valamint annak érdekében, hogy az emberek félelem nélkül élhessenek és választhassák meg szexuális kapcsolataikat.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Két dologról van szó. Nem tudom, hogy egy percben válaszolni tudok-e mindkettőre.

Először is, ami a szexuális irányultság alapján történő megkülönböztetést illeti, ismert tény, hogy az előző Bizottság irányelv-javaslatot tett a megkülönböztetés valamennyi formája ellen, beleértve a foglalkoztatáson kívüli területeken való, szexuális irányultság alapján történő megkülönböztetést is. Elkötelezetten dolgozunk azon, hogy az európai jogszabályok és a tagállamok végrehajtási intézkedései maradéktalanul tiszteletben tartják a szexuális irányultság alapján történő megkülönböztetés tilalmát. Ezeket a megkülönböztetés-mentességre vonatkozó alapelveket – amint azt önök is tudják és elmondták – az Európai Unió Alapjogi Chartájában fektettük le.

Ami Lengyelországot és az Egyesült Királyságot illeti, a jegyzőkönyv tisztázza a charta alkalmazását.

Nevezetesen kijelenti, hogy a charta nem terjeszti ki az EU Bíróságának, illetve Lengyelország vagy az Egyesült Királyság bármely bíróságának kompetenciáját annak megállapítására, hogy a nevezett tagállamok törvényei és jogszabályai vagy kezdeményezésről szóló rendelkezései, gyakorlatai vagy fellépései összeegyeztethetetlenek-e az ezen államok által megerősített alapvető jogokkal, szabadságjogokkal és alapelvekkel.

Így tehát meg kell vizsgálnunk, hogy az Európai Bíróság hogyan fogja értelmezni a nevezett tagállamok jegyzőkönyvét.

Ashley Fox (ECR). – Tisztelt Barroso úr! Világszerte számos ország alkotmányában találunk remekül megfogalmazott alaptörvényeket. Ezzel szemben sokkal kevesebb ország biztosít valódi védelmet a polgárai számára. Egyetért-e azzal, hogy nem a jogok védelmének struktúrája a lényeg, hanem a védelem gyakorlati megvalósításának módja?

Az Egyesült Királyságban három hónapon belül lezajlik a parlamenti választás. A Konzervatív Párt megválasztása esetén hatályon kívül helyezi az emberi jogokról szóló törvényt, és azt saját alaptörvényünkkel helyettesítjük. Ez azt jelentené, hogy az Emberi Jogok Európai Egyezménye többé nem lenne közvetlenül alkalmazható az Egyesült Királyság hazai jogában.

(Közbeszólás: „Ezt nem tehetik!”)

Tisztelt Barroso úr! Kifejtené, hogy az EU Emberi Jogok Európai Egyezményének aláírására vonatkozó tervei milyen mértékben fogják figyelembe venni a tagállamok eltérő álláspontjait?

A pártom a szerződés olyan módosítására fog törekedni, amely garantálja, hogy az Alapjogi Charta ne érintse az Egyesült Királyságot. Hogyan fogják biztosítani, hogy az EU ne szőljon bele az Egyesült Királyság arra vonatkozó jogába, hogy kimaradjon azokból a struktúrákból, amelyekben nem kíván részt venni?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Az előző kérdésre adott válaszom során már részben megválaszoltam ezt a kérdést.

Az Egyesült Királyság és más országok rendelkeznek az Alapjogi Chartára vonatkozó jegyzőkönyvvel. Abban szerepel ez a jog. Megtárgyaltuk, és van egy államközi szerződésünk, ami elismeri azt.

Ezek után természetesen jobban szeretném, ha valamennyi tagállam jóváhagyná az Alapjogi Chartát, mert véleményem szerint ez a charta szabja meg az Európai Unió valamennyi politikájának alapvető irányát.

Most már az Emberi Jogok Európai Egyezményéhez is készek vagyunk csatlakozni. Ezzel válik teljessé az alapvető jogok védelmének uniós rendszere.

Természetesen nagyon is tiszteletben tartom az Egyesült Királyságot mint demokráciát és jogállamot. Tulajdonképpen az egyik olyan ország, amely évszázadok óta az egyik legfontosabb szerepet játsza a demokrácia építésében. Ezért sajnálom igazán, hogy az Egyesült Királyság nem akar valamennyi partnerével együtt a frontvonalban harcolni azért, hogy az emberi jogokkal ne csak nemzeti szinten, hanem egy európai projekt keretében foglalkozzunk.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Tisztelt elnök úr, tisztelt bizottsági elnök úr! A nők jogai és az emberi méltósághoz való jog az olyan alapvető emberi jogok körébe tartozik, amelyeket támogatnia kell az Európai Uniónak.

Ez okból, valamint a tartósan fennálló és egyre rosszabbodó, kirívó egyenlőtlenségekre tekintettel – a nemek közötti bérszakadékot, a szegénységet és a bizonytalan foglalkoztatást is beleértve, amely problémák döntő többségükben a nőket érintik – nem elég, ha közzétesszük a Nőjogi Chartát, amely alapvetően bizonytalan és pontatlan, és amelyet nem előzött meg semmilyen, nőszervezetekkel vagy magával a Parlamenttel folytatott vita.

Ezért felteszem a kérdést, hogy az Európai Bizottság készen áll-e arra, hogy konkrét intézkedések révén prioritást adjon a nők jogainak védelméről szóló kérdéseknek, elsősorban új, a Parlament által előkészített egyenlőségi stratégia kidolgozása révén, amely olyan jelentést takarhatna, amelyet remélem, hogy figyelembe fognak venni.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (PT) A múlt pénteken Reding biztos asszonnyal együtt Nőjogi Chartát terjesztettem elő, amely megerősíti a Bizottság nemek közötti egyenlőség melletti elkötelezettségét, továbbá megerősíti abbéli szándékát, hogy e területen munkálkodjon és előrehaladást érjen el.

A most bejelentett chartát szeptemberben a nemek közötti egyenlőségről szóló, új stratégia fogja követni. Ez általános és igen átfogó cselekvési keretet fog biztosítani a Bizottság számára a nemek közötti egyenlőség azon területeken való előmozdítására vonatkozóan, amelyekről éppen most tett említést képviselőtársam: a foglalkoztatástól kezdve egyéb olyan területekig, amelyeken fontos az egyenlőség biztosítása és garantálása.

A charta nem légből kapott dolog. A charta ötlete többek között a Pekingi Akció Platform tizenötödik évfordulójára emlékezve vetődött fel, és azt követően készült el, hogy számos konzultációt folytattam elsősorban a nők ügye mellett elkötelezett Parlament képviselőivel. Valójában holnap reggel is ilyen ülésen fogok részt venni. Évente legalább egyszer találkozom azokkal a képviselőkkel, akik ezt az egyik legfontosabb ügyüknek tekintik.

John Bufton (EFD). – Tisztelt Barroso úr! A mai napon felvetendő kérdésem a Görögországban uralkodó pénzügyi helyzetre vonatkozik. Most először alkalmazzuk a Lisszaboni Szerződés 121. cikkét annak

érdekében, hogy strukturális reformokat hajtsunk keresztül az országban. Görögország derék népe most két tűz közé került, mivel nagyon is világossá válik, hogy az országukban nem a megválasztott kormányuk, hanem önök mozgatják a szálakat.

Ez azt jelenti-e, – mivel tisztségviselőiket odaküldték, hogy tisztázzák a görög pénzügyi helyzetet – hogy nemcsak úgy fordulhatunk önhöz mint a Bizottság elnökéhez, hanem mint Görögország kormányzójához is? Amennyiben nem válnak be a tisztségviselők által Görögországban meghozott intézkedések, van-e „B” tervük? Ha igen, az arról szól-e, hogy Görögország lépjen ki az euróövezetből? Végül szándékozzák-e tisztségviselőiket más, szintén pénzügyi nehézségekkel küzdő országokba is elküldeni, például Portugáliába, Spanyolországba és Olaszországba?

Elnök. – Tisztelt Bufton úr! A témánk az új szerződés végrehajtása és az alapvető jogok tiszteletben tartása, tehát szíveskedjen ehhez a témához tartania magát!

Barroso elnök úr! Kíván válaszolni?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Tisztelt elnök úr! Mindig megpróbálok eleget tenni a parlamenti képviselők kéréseinek.

A tisztelt képviselő kérdése helytelen feltételezésen alapszik, nevezetesen azon, hogy Görögországnak azért vannak problémái, mert az euróövezetbe tartozik. Valójában mind az euróövezeten kívül, mind az Európai Unión belül és azon kívül is vannak olyan országok, amelyek hasonló – néhány esetben még súlyosabb – problémákkal küszködnek. Hadd emlékeztessem például Izland súlyos helyzetére, amely ország pontosan azért kéri felvételét az Európai Unióba, mert reméli, hogy egy napon az euróövezetnek is tagja lesz.

Így tehát teljesen elhibázott dolog azt gondolni, hogy a görögországi problémák abból adódnak, hogy Görögország az euróövezetbe tartozik. Görögország pontosan azért küzd most nehézségekkel, mert nem tartotta be a Stabilitási és növekedési paktum szabályait. Nyilvánvaló, hogy valamilyen árat fizetnie kell az előtte álló, nehéz kiigazításokért.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Tisztelt Barroso úr! Az adattárolás problémájára vonatkozó kérdést szeretnék feltenni, mivel a Német Szövetségi Alkotmánybíróság e hónap elején semmisnek és érvénytelennek nyilvánította valamennyi távközlési adat általános tárolását. Továbbra is ellentmondásos, hogy az adatok korlátozás nélküli és ellenőrizetlen tárolása, illetve az adatokhoz való hozzáférés milyen mértékben kompatibilis az alapvető jogokkal. Itt, a Parlamentben egyértelműen nemet mondtunk a SWIFT-megállapodásra. Véleményem szerint az EU adatmegőrzésről szóló irányelvét is valószínűleg meg kell vizsgálni a Lisszaboni Szerződésben lefektetett alapvető jogok fényében. Ön vagy a Bizottság szándékozik-e valamilyen módon megvizsgálni, hogy az alapvető jogok hogyan függenek össze az adatok tárolásával?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – A személyes adatok védelme az Európai Unió Alapjogi Chartájának 8. cikkében kifejezetten elismert, alapvető jog.

A Lisszaboni Szerződésnek köszönhetően átfogó és egységes keretet határozhatunk meg a személyes adatok védelmére vonatkozóan. Ez létfontosságú a polgáraink magánéletének védelme szempontjából, valamint annak érdekében is, hogy az Európai Unión belül egységesen közelítsünk meg valamennyi adatvédelmi tevékenységet. A Parlamentet természetesen teljes mértékben bevonjuk a jelenlegi jogi keret reformjába, mivel az együtt döntési eljárás a korábbi harmadik pillér területeire is vonatkozik.

Azt is biztosítanunk kell, hogy az európai polgárok alapvető jogai akkor is védelmet élvezzenek, amikor a személyes adatok kikerülnek az Unióból. Erre vonatkozóan fontos lenne a személyes adatok védelmével kapcsolatosan megállapodást kötni az Európai Unió és az Egyesült Államok között, és valójában ebben az irányban munkálkodunk.

Jelenleg konzultációkat folytatunk az átláthatóság biztosításáról, valamint az érdekelt felek és a polgárok véleményét gyűjtjük össze.

A Bizottság ajánlástervezetet kíván előterjeszteni az Egyesült Államokkal folytatandó tárgyalások engedélyezéséről.

Sarah Ludford (ALDE). – Az elmúlt évtized során a terrorizmus elhárítására vonatkozó, nemzetközi együttműködést megnehezítették a többek között az amerikai kormányzat gyakorlataira vonatkozó, emberi jogi aggályok.

Azt reméltük, hogy az Obama-kormány hivatalba lépésével ezt magunk mögött tudhatjuk. Sajnálattal tapasztaljuk, hogy a tisztességtelen katonai megbízások és a bírósági ítélet nélküli, határozatlan idejű őrizet Guantánamo bezárása ellenére továbbra is fennáll.

A nemzetközi és nemzeti jogi normáktól való eltérések csak tetézik a transzatlanti adatmegosztási projektek során felmerülő problémákat.

Milyen tényeket állít a Bizottság az amerikai kormányzat elé a tisztességesen folytatott perek támogatása céljából, és hogyan figyelmezteti a kormányt arra, hogy azok hiánya veszélyezteti az együttműködést? Remélem, hogy manapság – nem úgy, ahogy a múltban ez megtörtént – már nem áll fenn annak a veszélye, hogy az EU vagy annak tagállamai összejátszanának a terrorizmus elleni küzdelem során az alapvető jogok súlyos megszegésében.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Büszke vagyok arra, hogy ha jól emlékszem, az Európai Unió vetette fel elsőként az Amerikai Egyesült Államok elnökének – a korábbi elnöknek –, hogy a terrorizmus kérdésével kapcsolatosan – nevezetesen Guantánamo ügyében is – tiszteletben kell tartani az alapvető jogokat és a törvényességet. Én magam és Schüssel úr, az Európai Tanács akkori elnöke és Ausztria akkori miniszterelnöke vetettük fel ezt a kérdést. Ez a kérdés azóta is mindig felmerül az amerikai partnereinkkel folytatott párbeszéd során. Biztosak lehetnek abban, hogy ez mindig napirenden lesz.

Ami az adatvédelmet illeti, véleményünk szerint az Egyesült Államokkal is együtt kellene dolgoznunk egy keret kialakításán. Erről egyik korábbi válaszomban már tettem említést. Ugyanakkor a terrorizmus elleni együttes küzdelem terén is keretet kell kialakítanunk. A feladat tehát az, hogy megtaláljuk a helyes választ két fontos igényre: a szabadság és az adatvédelem tiszteletben tartásának igényére, de egyúttal a biztonság igényére is, mert biztonság nélkül nem lehetséges a szabadság.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – Tisztelt elnök úr! Az új Lisszaboni Szerződésben szerepelő egyik kulcskérdés az Európai Unió fokozott szerepe a világban.

Új, megerősített külpolitikánkkal Unióként aktívabban kell támogatnunk és védenünk az emberi és az alapvető jogokat harmadik országokban.

Mivel szándékozik ön és Ashton asszony megerősíteni az EU demokráciát támogató politikáját? Másodsorban a következő költségvetésben támogatni fogja-e a Demokrácia és emberi jogok európai eszközének fokozottabb finanszírozását?

Úgy tűnik, hogy az emberi jogok a párbeszédeink során mindig második és harmadik helyre szorulnak. Azt hiszem, több időt és pénzt kell szentelnünk a demokrácia elősegítésére, és le kell fektetnünk egy valódi európai demokrácia alapját. Kíváncsi vagyok, mi a véleménye ezekről a kérdésekről.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – A szerződés rendelkezései arra vonatkoznak, hogy az emberi jogokat világszerte támogatjuk. Az Európai Unió emberi jogi iránymutatásokat fogadott el a halálbüntetéstől kezdve a kínzás betiltásán át az emberi jogok védelmezőinek támogatásáig terjedő ügyekre vonatkozóan.

Az Európai Unió ezen iránymutatások szerint valósítja meg a fellépések széles körét a nyilvános nyilatkozatoktól, illetve diplomáciai lépésektől kezdve a perek megfigyeléséig. Én magam is felvetem az emberi jogok kérdését harmadik országok állam- és kormányfőivel tartott csúcstalálkozókon. Éppen most a Marokkóval megtartott múlt heti csúcstalálkozón fejtettük ki az alapvető jogokról alkotott véleményünket.

Az Európai Unió világszerte közel 40 alkalommal folytatott emberi jogi párbeszédet a partnerországokkal, amely a téma részletes megvitatására kijelölt fórum. A Demokrácia és emberi jogok európai eszköze keretében a Bizottság évente mintegy 150 millió eurót irányoz elő arra, hogy világszerte támogassa az emberi jogi civil szervezeteket. A harmadik országokkal megkötött keret-megállapodások mindegyikébe megpróbálunk belefoglalni egy, az emberi jogokról szóló pontot.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) A szabad mozgás az egyik alapelv. Elnök úr, a Líbia és Svájc között folyó ügy miatt több száz uniós állampolgár és munkavállaló nem dolgozhat Líbiában. A kérdésem a következő: mit tesz az Európai Bizottság annak érdekében, hogy sürgősen megoldást találjon erre a problémára? Továbbá az Európai Bizottság elnöke elfogadhatónak tartja-e, hogy egy ország, nevezetesen Svájc olyan egyoldalú döntést hoz, amely hatást gyakorol valamennyi, a schengeni határokon belül élő állampolgárra, különösen azokra a munkavállalókra, akiknek napi megélhetésük érdekében Líbia földjére kell lépniük?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Nagyon is foglalkoztat minket ez az eset. Malmström biztos asszony már elmondta, hogy aránytalan intézkedésnek tartja, hogy Líbia a schengeni határokon belül élő állampolgárokra vonatkozóan felfüggesztette a vízumok megadását. Ezenkívül ez a helyzet nem egyeztethető össze a Líbia és az Európai Unió közötti kapcsolatok pozitív tendenciájával.

Intenzív diplomáciai erőfeszítéseket teszünk annak érdekében, hogy megoldást találjunk a problémára. A két svájci állampolgár közül az egyik már elhagyta Líbiát. Ez pozitív fejlemény.

Az Európai Unió külügyi és igazságügyi miniszterei február 22-én, illetve február 25-én tárgyalták az ügyet, és támogatták a diplomáciai erőfeszítések folytatását.

Véleményem szerint feltétlenül szükséges, hogy továbbra is nyílt párbeszédet folytassunk, és megpróbáljuk megérteni az egyes felek álláspontját azzal a céllal, hogy a lehető leghamarabb megoldást találjunk.

Olle Ludvigsson (S&D). – (SV) Tisztelt elnök úr! A Lisszaboni Szerződés ratifikálása megszilárdította az alapvető emberi jogok és a szakszervezeti jogok tiszteletben tartását. Az Európai Bíróság elmúlt évek során meghozott ítéletei azonban azt mutatják, hogy az alapvető szakszervezeti jogok védelmének további erősítése szükséges. A Bíróság a Laval, Ruffert, Viking és Luxembourg ügyekben következetesen ledegradálta a szakszervezeti jogok értékét.

Ezek az ítéletek lehetetlenné tették a munkavállalók nemzetiségüktől független, egyenlő bánásmódjának biztosítását. A szakszervezetek a kiküldött munkavállalók számára ezentúl nem garantálhatnak a hazai munkavállalókéval egyenlő fizetséget és egyenlő munkafeltételeket. Ezért én is örömmel veszem Barroso úr e helyütt azt megelőzően tett ígéretét, hogy újra megválasztották a Bizottsági elnökének.

Most a következő kérdést szeretném Barroso úrnak feltenni: mikor várhatjuk, hogy a Bizottság olyan jogalkotási javaslatot terjeszt elő, amely az Európai Bíróság határozatait követően felmerő problémákkal foglalkozik? A Bizottság elnöke tud-e már minket ma tájékoztatni erről?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Amikor nyilvánosságra kerültek ezek az ítéletek, nagyon világosan kifejtettük álláspontunkat. Én magam is és Špidla biztos úr is – aki a foglalkoztatási és szociális ügyekért volt felelős – világosan rámutattunk, hogy a mi értelmezésünk szerint az ítéletek nem vonhatnak kétségbe olyan alapvető jogokat, mint a sztrájkjog, a szakszervezeti tagsághoz való jog, valamint az országaink munkaviszonyokra vonatkozó egyes mechanizmusainak jellemzői.

Jelenleg is dolgozunk néhány, e tárgyra vonatkozó javaslaton. Attól tartok, nem tudok most konkrét időpontot megnevezni, mivel nem számítottam erre a kérdésre. Annyit azonban elmondhatok – amint azt már korábban említettem –, hogy ez olyan kérdés, amivel a mostani Bizottság megválasztását követően – és ezt elmondta a felelős biztos is – hamarosan foglalkozni fogunk.

Bogusław Liberadzki (S&D). – (PL) Tisztelt Barroso úr! Az alapvető jogokról és az új szerződésről szeretném kérdezni, beleértve a külügyi szolgálatot is. A Költségvetési Ellenőrző Bizottság által folytatott kutatás szerint a pénzügyi tranzakciók 43%-a helytelen. Az új szerződés és az alapvető jogok tiszteletben tartásának megvalósítására irányuló munkánk során felmerülő új megoldások segíteni fognak-e abban, hogy radikálisan csökkenjen a költségvetés kidolgozása és végrehajtása, valamint a jelentéskészítés során előforduló hibák száma? Hangsúlyozni kívánom annak tényét, hogy 43% a pénzügyi hibák becsült mértéke.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Mint tudják, évek óta dolgozunk azon, hogy csökkentjük az Európai Unió elszámolásainak pénzügyi hibáit. Mint tudják, a hibák közül sok a tagállamok felelősségi körébe tartozik és ezek számos európai program megvalósítása során merülnek fel.

Bátorítással szolgál az Európai Számvevőszék nemrégiben kiadott véleménye, amelyben elismerik az eddig elért haladást, de úgy vélem, semmi okunk az önelégültségre ezen a területen. Készek vagyunk arra, hogy csökkentünk minden, az Európai Unió költségvetésének végrehajtása során felmerülő hibát.

David Casa (PPE). – (MT) A szerződés megállapítja az alapvető emberi jogok védelmére vonatkozó alapelveket, az Európai Unióhoz csatlakozni kívánó országoknak pedig biztosítaniuk kell az Európai Unió követelményeinek teljesítését, ahogyan azt Málta és az azzal egy időben tagállammá vált, többi ország is tette. Ami Törökországot illeti, nem gondolja, elnök úr, hogy Törökországnak még sok a teendője az emberi jogok területén? Mi több, mit tesz a Bizottság annak érdekében, hogy a törökországi gazdaság helyreállítása előtt és minden egyéb igény felmerülése előtt legelsősorban is az alapvető emberi jogokra fordítsanak figyelmet? Ezeket prioritásnak vélem, és sajnos azt kell mondanom, hogy ezek nem léteznek Törökországban.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Őszintén szólva nem állítanám, hogy léteznek. Törökország haladást ért el a törvényesség területén, azonban nem hiszünk, hogy ez a haladás – az alapvető jogok és a törvényesség tiszteletben tartásának normáját tekintve – megfelel az európai normáknak. Ez pontosan annak a munkának képezi részét, amelyet Törökországgal évek óta folytatunk.

Mivel Törökország az Európai Unió tagjelölt országa, a Bizottság minden évben rendkívül objektív módon értékeli Törökországnak a törvényesség terén és az alapvető jogokkal kapcsolatos, valamennyi ügyben végrehajtott reformjait.

Őszintén szólva van előrelépés bizonyos területeken. Más területeken több erőfeszítést várunk a török hatóságoktól.

Véleményem szerint a Törökország csatlakozásáról szóló párbeszéd – tulajdonképpen a tárgyalások – folytatása jelenti a megfelelő módot arra, hogy haladást érjenek el az alapvető jogok tiszteletben tartásának kérdésében, valamint általában véve a törvényesség és a törökországi demokratikus reformok terén.

Elnök. – Tisztelt Barroso elnök úr! Köszönöm a nagyon érdekes vitát. A plenáris ülés keretében most tartottuk meg negyedszer a kérdések óráját. Legközelebb egy hónap múlva kerül ugyanerre sor a Strasbourgban megtartandó, következő részülésen.

Ezzel lezárult ez a napirendi pont.

ELNÖKÖL: KOCH-MEHRIN ASSZONY

alelnök

David-Maria Sassoli (S&D). – *(IT)* Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim! Egy perccel ezelőtt az Olasz Köztársaság elnöke ellen irányuló, gyalázatos és megtevesztő felszólalás hangzott el a tisztelt Házban. Úgy vélem, hogy a tisztelt Ház Elnöksége nem engedheti, hogy a parlament falai közé nemzetpolitikai kérdéseket hozzanak be, különösen akkor, amikor nagy horderejű intézményi és politikai ügyekkel foglalkozunk.

Hadd emlékeztessem önöket – és valamennyi képviselőtársamat – arra, hogy az Olasz Köztársaság nem eladó, és hogy Giorgio Napolitano köztársasági elnök az olasz alkotmány letéteményese. A Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportjának olasz küldöttsége nevében felkérem a Parlament Elnökségét, hogy a megvitatott témákat és felszólalásokat illetően legyen éberebb.

Sajnálom, hogy Buzek elnök úr nem lépett közbe, és nem szakította félbe a felszólalást, amelynek során a köztársasági elnök urat támadták, aki éppen egy hete látogatott az Európai Parlamentbe.

(Taps)

Elnök. – Mind az ön által említett megjegyzés, mind az ön állításai jegyzőkönyvbe kerülnek, én pedig megpróbálom figyelembe venni a kéréseit az általam elnökölt napirendi pont során. Remélem, ez sikerülni is fog!

11. Az éghajlattal kapcsolatos nemzetközi politika Koppenhága után: a nemzetközi tárgyalások azonnali cselekvéssel történő újraélesztése

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság közleménye: az éghajlattal kapcsolatos nemzetközi politika Koppenhága után: a nemzetközi tárgyalások azonnali cselekvéssel történő újraélesztése.

Connie Hedegaard, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Ez az első alkalom, amikor felszólalok ez előtt a Parlament előtt. Nagyon örülök, hogy kevesebb mint négy héttel hivatalba lépésem után ma bemutathatok önöknek egy közleményt az éghajlatváltozással kapcsolatos Koppenhága utáni nemzetközi politikáról – azt a közleményt, amelyet a Bizottság a mai ülésén elfogadott.

A közlemény címe: „Most kell cselekedni az éghajlatváltozással kapcsolatos globális szintű intézkedések újraindítása érdekében”, és pontosan ezt szeretnénk tenni. A közlemény szövegezése során természetesen teljes mértékben figyelembe vettük a Parlament február 10-én kiadott, az éghajlat-változási konferencia eredményeiről szóló állásfoglalását.

Koppenhága sokkal kisebb előrelépés volt, mint amit az Európai Unió akart, de akkor is előrelépés volt. Százkilenc ország – iparosodott és fejlődő országok egyaránt, amelyek közösen felelősek az üvegházhatást

okozó gázok világméretű kibocsátásának több 80%-áért – most hivatalosan beillesztette a megállapodásba kibocsátáscsökkentési célkitűzéseit és lépéseit. Vagyis lehetőségünk nyílt arra, hogy építsünk erre az eltökéltségre és hozzájáruljunk annak nemzetközi cselekvés irányába történő tereléséhez. Meg kell ragadnunk ezt a lehetőséget és tennünk kell ennek a lendületnek a fenntartásáért, amely a 2012 utáni időszakra vonatkozó erőteljes és jogilag kötelező érvényű globális éghajlati megállapodás felé vezet, amely természetesen továbbra is a célkitűzésünk marad.

A Bizottságnak az a kiindulási pontja, hogy az EU-nak továbbra is vezető szerepet kell betöltenie. Meggyőződésünk szerint az a legmeggyőzőbb út, amelyet Európa követhet, hogy megfogható és határozott lépéseket tesz a saját lehetőségein belül annak érdekében, hogy a világ leginkább éghajlatbarát régiójává váljon. Ezt a múlt héten benyújtott Európa 2020 stratégia részeként kell megtennünk. És hadd mondjam ezt hangosan és érthetően: ez Európa saját érdeke. Hogy miért? Nos, azért, mert ez – ha okosan cselekszünk – javítja versenyképességünket, erősíti energiabiztonságunkat és ösztönzi a „zöldebb” gazdasági növekedést és az innovációt, és ilyen módon új munkahelyeket teremt. Ezért a Bizottság most megkezdi a 2050-ig vezető utat felvázoló munkáját, amely elvezeti az Európai Uniót az alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaságra történő átálláshoz.

Ez kiterjed arra is, hogy 2050-ig 80-95%-kal csökkentjük kibocsátásunkat, amiben már megállapodtunk, és – amint ezzel a Parlament is tisztában van –, az EU kötelezettséget vállalt arra nézve, hogy 2020-ig legalább 20%-kal az 1990. évi szint alá csökkenti kibocsátását, és hogy ezt a csökkentést felemeli 30%-ra a megfelelő feltételek fennállása esetén. Teljes mértékben egyetértek a Parlament által megfogalmazott azon kívánsággal, hogy az EU lépjen túl ezen a 20%-os célkitűzésen. Kibocsátásunk csökkentését szorosabban összhangba kell hoznunk azzal, amit a tudomány állítása szerint meg kell tennünk a Koppenhágai Megállapodás azon célkitűzésének teljesítése érdekében, hogy két fok alatt tartjuk a globális felmelegedést. Amint állásfoglalásukban ezt önök is kifejezték, a válság megkönnyítette ezeknek a célkitűzéseknek az elérését. Ha ma olyan ambíciózusak akarunk lenni, mint amennyire elszántak akkor voltunk, amikor 2007-ben és 2008-ban elfogadtuk az éghajlat-változási és energiaügyi csomagot, akkor túl kell lépnünk a 20%-on. Ezért azt is örömmel jelenthetem be, hogy a Bizottság az Európai Tanács júniusi ülése előtt elemzést készít arról, hogy milyen gyakorlati politikákra van szükség ahhoz, hogy 2020-ig végrehajthassuk a kibocsátás 30%-os csökkentését. A Bizottság elemzést készít továbbá a 2050-ig tartó utunk mérföldköveiről, amely kiterjed a 2030-ig szükséges követelményszintek forgatókönyveire is. Ehhez olyan megfelelő stratégiákat kell létrehozni a kulcsfontosságú kibocsátó ágazatokkal kapcsolatban, amelyek követik az Európa 2020 stratégiát. Az EU kibocsátáskereskedelmi rendszeréről szóló irányelvben elfogadott határidőnek megfelelően a Bizottság a nagy energiaigényű iparágak kibocsátáshelyezés esetén bekövetkező helyzetének elemzését is megkezdi.

Ezzel a munkával párhuzamosan az EU-nak meg kell kezdenie a Koppenhágai Megállapodás végrehajtását. Ez azt jelenti, hogy fel kell építenünk egy szilárd és átlátható nemzetközi beszámolási keretrendszert az egyes országok kibocsátásáról és teljesítményéről. Ez azt is jelenti, hogy gyorsan mozgósítanunk kell azt a 7,2 milliárd eurót a fejlődő országoknak szánt gyors finanszírozáshoz, amelyet Európa a 2010–2012. évi időszakra vállalt. Ez különösen fontos a hitelességünk, valamint a hosszú távú finanszírozás biztosításához történő hozzájárulásunk szempontjából. A Bizottság kész hozzájárulni az EU által nyújtott segítség megfelelő koordinálásához.

Végül ez a közlemény úttervet is javasol az ENSZ-folyamat következő lépéseire, amelyekről ez év tavaszán Bonnban meg kell állapodnunk, ha újból megkezdődnek a tárgyalások. A bonni technikai üléseken el kell indítani a Koppenhágai Megállapodásban szereplő politikai útmutatásoknak az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye tárgyalási szövegeibe történő beillesztésének folyamatát, és orvosolnunk kell a fennálló hiányosságokat. Ami a legfontosabb: szerintem nagyon fontos, hogy megértsük, hogy Cancún milyen konkrét eredményeket hozhat. Döntő jelentőségű, hogy beépítsük a hivatalos ENSZ tárgyalási folyamatba a fejlett országok célkitűzéseit és a fejlődő országok intézkedéseit, amelyekre a megállapodás kötelezi őket, valamint a nyomom követésre, jelentéstételre és ellenőrzésre vonatkozó politikai útmutatásokat, de a megállapodásban elhanyagolt kérdésekre vonatkozó olyan döntéseket is, mint például a nemzetközi szén-dioxid-piac fejlődése, a nemzetközi légi közlekedésből és a tengeri szállításból származó kibocsátásoknak az ICAO és az IMO égisze alatt való csökkentése, a mezőgazdaság és más hasonló kérdések. A hivatalos tárgyalásokon valóban jelentős előrehaladást sikerült elérni Koppenhágában az alkalmazkodási keretek, a technológiai keretek és az erdészet kérdéseiben, amelyek szintén felsorolhatók a várt mexikói eredmények között.

Én lennék a legboldogabb, ha Cancúnban sikerülne elérnünk egy jogilag kötelező erejű globális megállapodást, és ha sikerülne ott megoldanunk a jogi kérdést – és ne tévesszék szem elől azt, hogy az Európai Unió készen áll. Látnunk kell azonban, hogy a felek között fennmaradt nézetkülönbségek egészen a jövő évig késleltethetik

a megállapodást ebben a kérdésben. Ezért óvatosan kell bánnunk az elvárásokkal. Szerintem valamennyien tudják, hogy ha magasak a Mexikóval kapcsolatos elvárásaink, de nem születnek konkrét eredmények, akkor nagyon nagy annak a kockázata, hogy végül tönkretesszük ezt a folyamatot. Tehát akinek fontos egy nemzetközi megállapodás elérése, szerintem annak a számára az is nagyon fontos, hogy ezen a módon lépésről lépésre haladjon előre és minden tőle telhetőt megpróbáljon megtenni annak érdekében, hogy a világ kapjon egy jogilag kötelező erejű megállapodást 2012-ig.

Végül hadd szóljak néhány szót a környezetvédelmi integritásról. A környezetvédelmi integritást jelszavunkká kell tennünk a tárgyalásokon, és tudom, hogy a Parlament osztja ezt a véleményt. Ezért meg kell oldanunk a Kiotói Jegyzőkönyv hiányosságait. Ezen azt értem, hogy csak nagyon kevés országra vonatkozik – ami a mai kibocsátások alig 30%-ának felel meg –, és súlyos gyengeségeket tartalmaz, ilyen például az erdőgazdálkodásból származó kibocsátások elszámolásának szabályai és a 2008–2012-es kötelezettségvállalási időszakra vonatkozóan rögzített értékeket meghaladó kibocsátások kezelése, amelyre az önök februári állásfoglalása szintén rámutatott.

Befejezésül: Európának neki kell fognia a kapcsolatok kiépítésének, az ENSZ-folyamat támogatásának előmozdítása és a bizalom újjáépítésének lehetővé tétele érdekében, ami globális ügy. Egyrészt jobban meg kell értenünk partnereink álláspontját a kulcsfontosságú kérdésekben, másrészt ki kell fejtenünk, mit vár el az EU egy globális megállapodástól. A Bizottság a Tanáccsal és a Tanács elnökségével szorosan együttműködve fog neki a kapcsolatok kiépítésének. Én ebben a hónapban megbeszéléseket tartok Washingtonban és Mexikóban, és tervezem, hogy áprilisban ellátogatok többek között Indiába, a Maldív-szigetekre, Kínába és Japánba.

Emellett arra szeretnék bátorítani önöket, az Európai Parlamentet, hogy járuljanak hozzá ehhez a munkához azzal, hogy bevonják a szerte a világon tevékenykedő képviselőtársaikat. Már találkoztam az önök fontos harmadik országokba delegált parlamenti küldöttségeinek néhány képviselőjével, és hamarosan másokkal is találkozni fogok annak megvitatására, hogyan egyesíthetnénk erőfeszítéseinket, hogyan építhetnénk közösen kapcsolatainkat, és a Bizottság milyen segítséget nyújthatna önöknek ehhez a fontos feladathoz.

A Bizottság közleménye meghatároz egy stratégiát az éghajlatváltozás kezelésére irányuló globális erőfeszítések lendületének fenntartására, amely a Koppenhágai Megállapodás növekvő támogatásában nyilvánul meg. A sikerhez elengedhetetlen, hogy az EU vezető szerepet töltsön be ebben a folyamatban. Remélem, hogy számíthatunk a Parlament támogatására.

Richard Seeber (PPE). – (DE) Szeretnék gratulálni az új biztosnak első felszólalása alkalmából. Az a közlemény, amelyet ön elénk tárt, szintén nagyon érdekes. Szeretnék azonban megemlíteni néhány hiányosságot.

Helyénvaló lett volna, ha egy kicsit részletesebben elemzi magát az ENSZ-folyamatot is ebben az első közleményben, és ha épp azokat a területeket kritizálja, amelyeken valóban gyengeségek mutatkoznak. Amint tudjuk, különösen a második panel nem igazán tudományos alapossággal készült.

Másodszor pedig a kétfokos célkitűzést, amelyet magunk elé tűztünk, tudományosabb bizonyítékokkal kell alátámasztani és most fokoznia kell arra irányuló erőfeszítéseit, hogy intenzívebbé tegyék azokat a kutatásokat, amelyek megállapítják, hogy ez továbbra is lehetséges-e, vagy – amint ezt már többen is mondják –, szemlátomást távolodunk tőle.

Harmadszor – és valószínűleg ez a legfontosabb –, most kiemelt hangsúlyt kell helyezni annak a bizalmi válságnak a kezelésére, amelyet az egész világon és különösen itt, Európában láthatunk. Amint tudják, vannak felmérések, amelyek azt mutatják, hogy az európai polgároknak csak a 30%-a hiszi azt, hogy a CO₂ hatással van az éghajlatra. Minden projekt, amely ezt nem veszi figyelembe, kudarcra van ítélve.

Marita Ulvskog (S&D). – (SV) Elnök asszony! Hedegaard biztos asszony tett számos pozitív kijelentést, de két nagyon aggasztó tényt is közölt: szívesebben beszél 2050-ről, mint 2010-ről, amit én nagyon aggasztónak tartok, és többen beszél arról, hogy vissza kell vennünk elvárásainkból, mint az arra irányuló erőfeszítéseinkről, hogy célkitűzéseink és elvárásaink a lehető legmagasabbak lehessenek a már beütemezett üléseken.

Szeretném megkérdezni, hogy a Bizottság mit tesz azért, hogy decemberben valóban aláírassunk egy nagyra törő és jogilag kötelező erejű, az éghajlatváltozással kapcsolatos megállapodást Cancúnban, vagy továbbra is azt a folyamatot támogatja, amelyben Cancúnt pusztán egy lépésnek tekintik egy megállapodás felé vezető úton, amelyet majd aláírnak Dél-Afrikában, vagy esetleg egy másik országban, valamikor a távoli jövőben: 2011-ben, 2012-ben, 2020-ban, vagy a legrosszabb esetben még ennél is később?

Chris Davies (ALDE). – Elnök asszony! Koppenhága után néhányan közülünk egy megvert, szétszórótt és demoralizált hadsereg maradványainak érzik magunkat, ezért nagyon örülök, hogy javította a morált és ellentámadást indított.

De annak ellenére, hogy ön most nagyon vidáman és pozitív hangon beszélt, a valóságban nagyon sok mindennek legfeljebb a kívánság és az ima lehet az alapja. Nagyon erősen ki vagyunk szolgáltatva annak, hogy mások képesek-e eredményeket elérni.

Úgy látom, hogy ön újból visszatér ahhoz a gondolathoz, hogy fel kell emelnünk 30%-ra a saját csökkentési célkitűzésünket. Helyesen mondom, hogy ön egy új és szubjektívabb képletet javasol ennek alkalmazásához? „A megfelelő feltételek fennállása esetén”, mondja a dokumentum. Szerintem ez új.

Miért nincs semmi a dokumentumban a koppenhágai kudarc elemzéséről és a leszűrhető tapasztalatokról? Miért nincs benne semmi, ami rámutatna az éghajlatváltozás tagadásának problémájára, ami elszívja a politikai akaratot? És végül, miért nincs semmi a dokumentumban arról, hogy szélesebb körben be kell vonnunk az üzleti vállalkozásokat?

Nagyon sok olyan vállalkozás van Európában, amely szívesen együttműködne velünk ebben a kérdésben, és őszintén szólva, bár én jót kívánok önnek, és bár mi jót kívánunk önnek, minden barátjára szüksége lesz, akit maga mellé tud állítani.

Connie Hedegaard, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Először hadd válaszoljak Seeber úrnak az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoportról és arról, hogy ezt miért nem kritizáltuk, vagy miért nem tettük azt, amit elvártak tőlünk ebben a dokumentumban: azt kell mondanom, hogy jöllehet döntő jelentőségűnek tartom azt, hogy az IPCC komolyan vegye a kritikákat és törekedjen a korrekcióra, ahol erre van szükség, mindeddig semmi olyasmivel nem találkoztam, ami megváltoztatná azt a mély meggyőződésemet és érzésemet, hogy az éghajlatváltozást kezelniünk kell. Vannak bizonyos jelek, részletek, kiszivárgott levelek és más hasonlóak. Semmi olyan alaposabb okkal nem találkoztam, amely megváltoztatná mélységes meggyőződésemet, és úgy gondolom, hogy ez nagyon sok emberről elmondható, tehát nagyon eltökéltek vagyunk. Úgy gondolom, hogy most magának az IPCC-nek kell nagy gonddal eljárnia a bizalom helyreállítása érdekében mindabban, amit most az IPCC kiad a kezéből.

Nagyon egyetértek azzal a szemponttal, amelynek felvetésére alig maradt ideje – a bizalom kérdésével – és ezért folytatunk kiterjedt kapcsolatépítést, mert ez döntő jelentőségű az Európai Unió számára.

Ulvskog asszony! Ön említette, hogy én többet beszéltem 2050-ről, mint 2010-ről. Ez egy stratégia a 2012 felé vezető úton. Most, 2010-ben is megvan a saját politikánk az Európai Unióban, ez a stratégia tehát előre felé tekint. Ahol viszont úgy gondolom, hogy az egyik új szempont oda kell figyelniünk, az az, hogy elkezdjük kimondani, hogy meg kell határoznunk a 2020 és a 2050 közötti útvonalakat, és ez az oka annak, hogy előállok olyasmivel, amit 2030-ig kell teljesíteniünk.

A 2020. évtől alig tíz év választ el bennünket. Ebben a bizottsági periódusban azt is meg kell határoznunk, hova akarunk eljutni 2030-ig, ez tehát nagyon is szándékos volt, és ez az egyik új elem ebben a tárgykörben.

Semmiképp sem akarom leszállítani az elvárásokat, de nagyon óvatos lennék, nehogy olyan magasra emeljem az elvárásokat, hogy a nemzetközi tárgyalások ellenzői azok felhasználásával sikeresen tönkretegyék a Mexikó utáni folyamatot, ha ott semmit sem sikerül elérniünk. Ezért gyakorlatiasan kell gondolkodnunk. Bárkivel szemben hajlandó vagyok fenntartani azt, hogy Koppenhága előtt helyes volt magasan tartani az elvárásokat, hogy fenntartsuk a nyomást és be tudjuk emelni ezt a témát az államfők napirendjébe. Ettől felelőssé váltak; a felemelkedőben lévő gazdaságok és az Egyesült Államok ennek hatására meghatározták belső célkitűzéseiket; ez fontos volt. De ha nem sikerült teljes sikert elérni, ezt csak egyszer lehet megtenni. Tartok tőle, hogy kétszer nem tehetjük meg ugyanazt.

Akkor miért nem készítünk konkrét útitervet Bonnra nézve, ami garantálná, hogy ott is fenntartsuk a lendületet? Ez az elgondolásunk.

Végül Chris Daviesnek azt mondanám, hogy igen, önnek igaza van. Másoktól függ, hogy sikerül-e előrehaladást elérniünk, és ez az egyik oka annak, hogy az átlagot kell elérniünk, és meg kell próbálnunk elemezni a kapott információkat. Mi folyik Pekingben? Mi folyik Delhiben? Mi folyik Washingtonban? Mi folyik az Egyesült Államok Kongresszusában? Aztán pedig ezzel egy időben, mindezeknek a szempontoknak a figyelembevételével meg kell próbálnunk gondoskodni arról, hogy továbbra is képesek legyünk teljesíteni saját célkitűzéseinket, nevezetesen egy jogilag kötelező erejű, valóban nemzetközi megállapodás megkötését.

Ön említette ezt a 30%-ot, a megfelelő feltételek fennállása esetén – igen, igaza van, ez egy új megfogalmazási mód. A 2020. évi stratégiában is szerepelnek az eddigi politikákra hivatkozó lábjegyzetek, amelyek úgy fogalmaznak, hogy más nemzetek..., meg ehhez hasonló, de úgy gondolom, hogy a megfelelő feltételek fennállása esetén, és esetleg ha ésszerűen cselekszünk, akkor ez magára Európára nézve is hasznos lehet. Bele kell ezt foglalnunk különféle stratégiáinkba és dokumentumainkba is.

Tudom, hogy ezen a területen jelenleg nincs konszenzus Európában. Szerintem ezt feltétlenül figyelembe kell vennünk. Tegyük fel, hogy például Kína nem fogad el egy nemzetközi megállapodást, akkor mindörökké maradunk meg a 20% mellett? Hogyan válhatna ez gazdaságunk, innovációnk, növekedésünk előnyére? Vajon nem kockáztatnánk ezzel azt, hogy elveszítjük piacainkat Kínában és más régiókban, amelyek szintén e szerint a napirend szerint haladnak, függetlenül attól, hogy sikerül-e és mikor egy nemzetközi megállapodást elérnünk?

Ez csak a megbeszélések kezdete, és azt mondhatjuk, hogy igen, ezek tárgyalási engedmények a nemzetközi tárgyalások során, de nem szabad megfedkezniünk ennek a kérdésnek a hazai oldaláról sem. Honnan fog származni növekedésünk a jövőben? Ebben a kérdésben ügyelnünk kell arra, hogy elég ambíciózusak legyünk.

Satu Hassi (Verts/ALE). – (FI) Hölgyeim és uraim, biztos asszony! Nagyszerű azt látni, hogy ön elolvasta a Parlament állásfoglalását, és hogy hivatkozik is arra. Ez jó jel új munkakörének kezdetén.

Ha az EU valóban fenn akarja tartani vezető szerepét az éghajlatvédelem tárgykörében, akkor fel kell emelnünk célkitűzésünket legalább -30%-ra, ezt ön már ismertette. Ehhez szeretném hozzátenni azt, hogy azoknak a változásoknak az eredményeként, amelyeket a recesszió valójában előidézett a helyzetben, a -20% a valóságban nem igazán tér el a „szokásos ügymenet” forgatókönyvétől. Ha ambíciózusak akarunk lenni, akkor sokkal szigorúbban kell meghatároznunk célkitűzéseinket, és fel kell azokat emelnünk legalább -30%, de lehetőleg -40%-ra.

Másodszor, mivel a Parlament az utolsó vitában egyhangúlag...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Martin Callanan (ECR). – Elnök asszony! Szeretnék köszönetet mondani a biztos asszonynak közleményéért, és üdvözljük őt üléstermünkben.

A biztos asszony közleményében beszélt a célkitűzés 30%-ra történő felemeléséről, a megfelelő feltételek fennállása esetén.

Milyen bizonyítékaik vannak arra nézve, hogy ha mi ezt tesszük, akkor ezzel rábírhatjuk Amerikát, Indiát, Kínát vagy más országokat egy globálisan kötelező erejű megállapodás aláírására?

Nem gondolja, hogy egy globálisan kötelező erejű megállapodás hiányában nagy annak a kockázata, hogy csökkentjük saját iparunk versenyképességét, és egyre magasabb villanyszámlákkal terheljük meg saját fogyasztóinkat, amiből semmiféle környezeti előny nem származik, mert a kibocsátásnak ezeket a csökkentéseit természetesen lenullázza a kibocsátás Indiában, Kínában, az Egyesült Államokban és más országokban várható növekedése?

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Elnök asszony! A rendelkezésre álló legfrissebb tudományos adatok szerint az EU-nak arra kell kötelezettséget vállalnia, hogy 2020-ig 40%-kal csökkentse kibocsátásait. Egy ilyen jellegű kötelezettségvállalást nem lehet mások lépéseitől függővé tenni.

Milyen intézkedéseket fog a Bizottság életbe léptetni annak biztosítására, hogy az EU kibocsátásainak csökkentésére vonatkozó kötelezettségvállalást felemeljék 40%-ra? Ami a szükséges finanszírozást illeti, amit a fejlődő országok rendelkezésére kell bocsátanunk, hogy felvehessék a küzdelmet az éghajlatváltozással és annak következményeivel, pontosan ki fogja ezt a finanszírozást a fejlődő országok rendelkezésére bocsátani? Mennyit fognak adni az egyes fejlett országok? Hogyan és mikor fogják ezeket biztosítani?

A biztos asszony beszélt továbbá egy nagyra törő, jogilag kötelező erejű megállapodásról. Milyen lépéseket tesz a Bizottság egy olyan megállapodás elérése érdekében, amely elismeri az iparosodott országok, valamint a fejlődő országok közös, de eltérő felelősségét, az üvegházhatást okozó gázoknak a légkörbe történő múltbeli kibocsátása és a rendelkezésre álló erőforrások alapján, a kibocsátás csökkentése és az éghajlatváltozás következménye által támasztott kihívások kezelése területén?

Connie Hedegaard, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Ha jól értettem, akkor ez az utolsó pont arra vonatkozik, hogyan fogjuk betartatni azt, amiben megállapodunk, bármi legyen is az. Ez természetesen kulcsfontosságú kérdés.

A másik kérdés az volt, hogy mennyit kell adnunk a fejlődő országoknak, ahogy én értettem. Még nincsenek meghatározva a kritériumok, de szerintem nagyon fontos, hogy ezt ne kössük túl sok feltételhez. Azt az ígéretet tettük Koppenhágában, hogy a gyors finanszírozást, az itt és most finanszírozást részben az alkalmazkodáshoz, részben a hatáscsökkentéshez adjuk a legkevésbé fejlett és leginkább kiszolgáltatott országoknak.

Úgy gondolom továbbá, hogy akkor viselkedünk következetesen, ha kitartunk amellett, hogy ezt a meglévő csatornákon keresztül kell lebonyolítanunk. Nem tudunk időben kitalálni új szabályozó rendszereket vagy csatornákat vagy bármit ennek a pénznek a munkába állításához, mert azt a lehető leggyorsabban el kell kezdeni.

Azt mondanám, hogy az EU már készen áll Bonnra, a gyors finanszírozás teljesítésére, és azt mondanám, hogy a világnak legkésőbb Mexikóban készen kell állnia a gyors finanszírozással kapcsolatban Koppenhágában tett ígéreteinek teljesítésére, valamint a különféle kritériumok és a végrehajtás pontos módjának meghatározására.

Hassi asszonynak: ez volt az álláspont a 30%-hoz való ragaszkodás szükségessége tekintetében, és ez sok szempontból arra is vonatkozik, amit Callanan úr mond.

Nem igazán könnyű pontosan eldönteni, milyen esetben kell elmennünk 30%-ig, és pontosan mibe kerül, ha elmegyünk 30%-ig. Ezért mondjuk ebben a közleményben azt, hogy az Európai Tanács júniusi ülése előtt elemzést készítünk arról, hogy pontosan hogyan is tudnánk ésszerű módon elérni a 30%-ot. Mire van ehhez szükség?

Természetesen senki sem lehet naiv. Természetesen vigyáznunk kell a saját iparunkra, ez nyilvánvaló. Tudnunk kell, mit teszünk, és nem lehetünk naivak. Egyszerűen azt akarom mondani, hogy szerintem ha ezt ésszerű módon és következetesen hajtjuk végre, akkor kiválaszthatjuk azokat az eszközöket, amelyek egy időben hasznosak lehetnek az éghajlatváltozás és a kibocsátáscsökkentés, az energiahatékonyság, az energiabiztonság, valamint az innováció és a munkahelyteremtés szempontjából. Erre törekszünk. Nem állítom, hogy ez könnyű lesz. Nem szabad azt gondolnunk, hogy a 30% elérése könnyű séta lesz, bár tudnunk kell, milyen lehetőségeink vannak, azok milyen vonzatokkal járnak, és erről szól majd az elemzés, amelyet az Európai Tanács júniusi ülése előtt be fogok nyújtani. Utána, az év későbbi részében elemzést kell készítenünk a 2050-ig elvezető utakról, ide számítva ezt a 2030-ig tartó stratégiát is, amelyről szerintem el kell kezdenünk gondolkodni, és ennek természetesen az az oka, hogy ígéretet tettünk a kibocsátás 80%–95%-os csökkentésére nézve 2050-ig. Ha nem kezdünk neki, akkor 2050 felé közeledve rendkívül kemény lesz az utolsó egy vagy két évtized.

Paul Nuttall (EFD). – Elnök asszony! A Bizottság véleményével ellentétben az ember által előidézett éghajlatváltozásról folytatott vita távolról sem fejeződött be.

Éppen az elmúlt hónapban pattant ki a botrány a Kelet-Angliai Egyetemen; aztán ott van a himalájai gleccserekkel kapcsolatos fiasco, most pedig kérdések merültek fel azzal kapcsolatban, hogy az éghajlatváltozás milyen hatást gyakorol az Amazonas vadvilágára.

A kutatások azt mutatják, hogy az IPCC jelentésének legalább húsz szakasza a World Wildlife Fund vagy a Greenpeace olyan jelentéseire hivatkozik megbízható forrásként, amelyek nem estek át szakértői értékelésen. Ez nem tudomány. Szilárd, szakértői értékelésen átesett tudományos bizonyítékokra van szükségünk, nem pedig érdekcsoportok munkájára, amelyek az éghajlatváltozást saját programjuk előmozdítására használják fel, vagy olyan politikusok munkájára, akik az éghajlatváltozást az Európai Unió létezésének megindokolására használják.

Szeretném feltenni a kérdést, nem jött-e el az ideje annak, hogy szünetet tartsunk, leltárt készítsünk és mérlegeljünk, milyen elágazásokkal kell számolnunk, ha továbbvisszük azokat a politikákat, amelyek károkat okozhatnak gazdaságainknak, munkahelyek elvesztéséhez vagy energiaellátási zűrzavarhoz vezethetnek.

Andrew Henry William Brons (NI). – Bizonyára tudják, hogy a Kelet-Angliai Egyetemről kiszivárgott e-mailek leleplezik azt, hogy az ember által előidézett éghajlatváltozás elméletének támogatói manipulálták a hőmérséklet múltbeli változásait azáltal, hogy önkényes módon választották ki a bázis éveket. Ezt a trükköt használták fel a közelmúltban bekövetkezett hőmérséklet-csökkenések leplezésére és a középkori meleg

időszak problémájának leküzdésére. Az e-mailek azt is leleplezik, hogy az elméletben kételkedő tudósokat kiszorították a szakértői értékelés folyamatából, nehogy a nyilvános vizsgálat leleplezze a kutatások hiányosságait.

Vajon egy olyan elmélet, amely manipulált adatoktól függ, szolgálhat-e megfelelő alapként ezeknek a roppant kiadásoknak az igazolásához és olyan gyárak bezárásához, mint a middlesbrough-i Corus üzem? Az Európai Unió hihetetlen összegű támogatásokat fizet ki olyan környezetvédelmi érdekcsoportoknak, amelyek annak a politikának a folytatását javasolják az EU számára, amely mellett már elkötelezte magát. Vajon helyénvaló-e, hogy az Európai Unió érdekcsoportok támogatására fordít állami pénzeszközöket? Ez a közpénzek elherdálása, ami látszólag támogatja az Európai Unió politikáit és veszélyezteti a kampányoló szervezetek függetlenségét.

Karl-Heinz Florenz (PPE). – (DE) Szeretném melegen üdvözölni önt ebben a Parlamentben. Véleményem szerint Koppenhágában a bizalom elvesztése volt az egyik legsúlyosabb probléma. Ez elméletileg folytatódhat világszerte, de az Európai Unióban is. Kérdésem önhez a következő. Mi történik most a tavaly elfogadott eszközökkel? A kibocsátáskereskedelmi rendszer (ETS) aggaszt engem, mivel nem vagyok teljesen biztos abban, hogy mit tesz jelenleg a Bizottság a koppenhágai döntés fényében, például a referenciaértékek tekintetében, de a szénátszivárogtatás is fontos kérdés.

Második kérdésem a következő. A francia kormány javaslatot nyújtott be azzal kapcsolatban, hogy a fejlődő országokból importáló társaságokat is építsék be a kibocsátáskereskedelmi rendszerbe a piac megnagyobbítása érdekében és azért, hogy ezek az országok is részt vehessenek ebben a rendszerben. Van önnek erről véleménye?

Connie Hedegaard, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Először annak a két úriembernek szeretnék válaszolni, akik felvetették az IPCC kérdését.

Először is, én nem az IPCC képviselőjében vagyok itt. Biztos vagyok abban, hogy ők minden gond nélkül képesek a saját nevükben nyilatkozni.

Amikor azt a kérdést hallom, hogy „nem jött-e el az ideje annak, hogy szünetet tartsunk”, azt kell mondanom, hogy az éghajlattal kapcsolatos nemzetközi tárgyalások sok szempontból már jó ideje elakadtak. Meggyőződésem, hogy még mindig jelentős előrehaladásra van szükségünk ezen a területen. Egyszerűen nem értem, hogy néhány tény kiszivárgása miatt miért akarja bárki is, hogy az egész projektet szkepticizmus vegye körül. Ez nem az én megközelítési módom. Én politikus vagyok. Nem ítélem meg a tudósok munkáját, de használhatom a józan eszemet, el tudom olvasni legfontosabb következtetéseiket és látom a benyújtott tények jellegét. Utána saját magam is tudom mérlegelni, akarom-e azt kockáztatni, hogy nem teszek semmit, a tétlenség roppant nagy vonzataival együtt – vagy inkább reagálok a kihívásra?

Viszont egyszerűen nem értem, hogy azok, akik kételkednek az éghajlatváltozásban, miért nem látják, hogy annak a bolygónak a számára, amelynek lakossága ennek az évszázadnak a közepére megközelíti, vagy akár túl is lépi a kilencmilliárd főt, miért ne lenne mindenképpen előnyös, ha sokkal energiahatékonyabbá és sokkal erőforrás-hatékonyabbá válna.

Itt kell tehát megtalálnunk a közös alapot az eszközök tekintetében, mert ez mindenképpen hasznos lesz környezetünkre, hasznos lesz polgárainkra és hasznos lesz gazdaságainkra nézve. Hasznos lesz üzleti vállalkozásainkra nézve is, amelyek rendkívül energiahatékonyra válhatnak a jövőben, amikor az energia még drágább lesz. Ez mindenképpen kifizetődik abban a világban, ahol küzdelmet kell majd folytatni az erőforrásokért. Tehát egyszerűen nem értem, miért nem tudunk hasonló menetrendet elfogadni ebből a szemszögből nézve.

Florenz úrnak mondom: hogy mit teszünk a kibocsátáskereskedelmi rendszer eszközeivel? Nos, amint említettem, még a nyár előtt elkészül egy elemzés a szénátszivárogtatás kérdéseiről, ami pedig a referenciaértékeket illeti, tovább folytatjuk a referenciaértékekkel kapcsolatos munkát. Még nagyon sok a tennivalónk a kibocsátáskereskedelmi rendszer kapcsán. Ezenkívül úgy gondolom, hogy továbbra is együtt kell működnünk a világ más pontjain található érintett felekkel, akik valamiféle kereskedelmi rendszer bevezetését tervezik.

Továbbra is úgy gondolom, hogy ez lesz a leghatékonyabb mód ennek a kérdésnek a szabályozására, de aztán természetesen az is nagyon fontos, hogy saját rendszereink létre jöjjenek és működjenek, mégpedig a lehető leghatékonyabb és leginkább vállalkozásbarát módon, hogy ők is láthassák, hogy valóban működik, és végeredményben hasznos az innovációs lehetőségek szempontjából.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Melegen üdvözlöm önt ebben a Parlamentben, biztos asszony. Levelet írtam a Parlament elnökének, amelyben tájékoztattam őt arról, hogy a Parlament összes küldöttsége a partnereivel folytatott megbeszélések napirendjére tűzte az éghajlatvédelem kérdéseit, szerte a világon. Még meg kell találnunk azt a mechanizmust, ami lehetővé teszi ennek az információnak és az eredményeknek az összekapcsolását azokkal az utazásokkal, amelyeket a világ körül tesz, hogy mi itt, Brüsszelben és Strasbourgban pontosan tudjuk, hol állunk.

Meglehetősen aggódom amiatt, hogy az éghajlatvédelmi tárgyalások ugyanarra a sorsra juthatnak, mint a dohai tárgyalások, amelyeket évről évre folyamatosan elhalasztanak. Kérdésem tehát az, hogy mi az ön B terve arra nézve, hogy legalább egyes ágazatok egyes részeiben eredményeket érthessünk el? A Kiotói Jegyzőkönyv kapcsán is van egy kérdésem. Stratégiai hibát követtünk el Bangkokban, amikor azt a benyomást keltettük, hogy fel akarunk vele hagyni. Mi történne, ha nem sikerülne elfogadni valamit 2011-ig vagy 2012-ig? Mi lesz a Kiotói Jegyzőkönyv jövője?

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Elnök asszony! Szeretném üdvözölni Hedegaard asszonyt üléstermünkben. Biztos asszony! Örömmel üdvözlöm önt első megbízatása alkalmából és megismétlem, amit a meghallgatásán mondtam önnek és gratulálok azért a lelkesedésért, amellyel beleveti magát vitáinkba, ön, aki megtestesíti az éghajlati diplomáciát, természetesen Parlamentünk folyamatos támogatásával.

Meggyőződése, hogy Európának sokkal offenzívabb hozzáállást kell felvennie, és a szándékai helyett inkább a hatalmát kell megmutatnia. Kérdésem, amelyre könnyű lesz megadnia a választ, némileg hasonlít a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság elnökének kérdésére, mivel nekem is meggyőződése, hogy Európának a továbbiakban gondoskodnia kell arról, hogy az éghajlati dimenziót mindig beépítse a harmadik országokkal megkötött összes kereskedelmi megállapodásába, a szén-dioxid-kibocsátás európai megadóztatásával, ha ez az egyetlen nyelv, amelyet megértenek azok, akik nem hajlandók tudomást venni a kihívás nagyságrendjéről.

Van még egy kérdésem, amely talán kissé tekintélyromboló a részemről, egy javaslat, amelyhez mindenképpen szükséges az ön válasza: az Európai Parlament, a Bizottság és az intézmények is mutathatnak-e példát azáltal, hogy szén-dioxid-semlegessé nyilvánítják önmagukat, más szavakkal azáltal, hogy ellentételezik CO₂-kibocsátásukat, hogy legalább – bár ez csak az egyik aspektus – a strasbourgi utazásaik környezetvédelmi költségeit elérjék?

Claude Turmes (Verts/ALE). – Elnök asszony! Először is úgy gondolom, hogy mi is nagyon várjuk ezt a hatásvizsgálatot. Többé-kevésbé biztosak vagyunk abban, hogy a 30% hasznos lesz az európai gazdaság számára, ugyanakkor a környezetbarát technológiákért folytatott verseny szempontjából is.

Két kérdésem van, biztos asszony; az egyik a kifizetések gyors beindításával kapcsolatos. Milyen módon tartja majd a kapcsolatot Piebalgs úrral annak érdekében, hogy ez a pénz egészen biztosan a hatékonyságot, a megújuló energiákat és decentralizált módon a decentralizált energiatermelést szolgálja, az energiaszegénységgel is összekapcsolva ezeket a kérdéseket? A második kérdésem az, hogy milyen módon akarja nemzetközi szinten is bevonni a nagy európai városokat és a progresszív régiókat ebbe a folyamatba? Valóban nagyon csalódott voltam, amiért a múlt héten megjelent Európa 2020 dokumentumban gyakorlatilag nem léteznek városok és régiók. Hogyan merünk még gondolni is Európa előrehaladására, ha figyelmen kívül hagyjuk a polgárok régióit Európában és azokat a hatásokat, amelyeket nemzetközi szinten képesek gyakorolni?

Connie Hedegaard, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Először Leinen úrnak mondom: szerintem ez nagyon jó ötlet, hogy amikor egy delegáció elutazik valahova, akkor van idejük arra és fontosnak tartják, hogy az éghajlati kérdéseket is napirendre tűzzék. Ez nagyon fontos, és nagyon hasznos lehet az észrevételek összehasonlítása során, és így amikor önök kapnak valamilyen információt az egyik országban, én pedig egy hónappal később kapok valamilyen információt, akkor valamikor találkozhatunk, hogy összehasonlíthassuk ezeket az észrevételeket, és így valóban építhetünk azokra az információkra, amelyeket külön-külön megszereztünk.

Pontosan azért alkalmaztunk olyan nagy nyomást Koppenhágában, mert fennállt annak kockázata, hogy valami Doha-jellegű folyamatba fulladnak az erőfeszítéseink, és ezért tettünk meg minden tőlünk telhetőt ennek a helyzetnek az elkerülése érdekében. Abban is igaza van, hogy ez a veszély még ma is fennáll: ha Koppenhágában nem sikerült, akkor miért ne lehetne a végtelenségig húzni az időt? Ezért szeretnék látni egy konkrét útíttervet az egyes rendezvények várható eredményeinek a pontos megjelölésével, és annak a dátumnak a pontos megjelölésével, amikor be kell azt fejeznünk. Szerintem ez nagyon jó szempont.

Az utolsó kérdés a Kiotói Jegyzőkönyvre és a Kiotói Jegyzőkönyv folytatására vonatkozott. Valamennyien tudjuk, hogy gondok vannak a Kiotói Jegyzőkönyvvel. Valamennyien tudjuk, hogy sok ország nem akar ebben részt venni, és ezek nagy kihívások. Végeredményben ez is kihívást jelent az Európai Unió számára. Nem viselhetjük egyedül a Kiotói Jegyzőkönyv terheit. Nagyon fontosnak tartom, hogy Európa többet tegyen annak érdekében, hogy ne minket hibáztassanak valamiért, amiért nem mi vagyunk a hibásak.

Nem mi jelentjük a problémát a Kiotói Jegyzőkönyv tekintetében. Mindenki másnál előbb teljesítettük. Teljesítettük és be is tartottuk hivatalos ígéreteinket a 2008 és 2012 közötti első időszakban. Teljesíteni fogjuk minden ígéretünket, és készen állunk a Kiotói Jegyzőkönyv folytatására is. Nem az EU jelenti ezzel kapcsolatban a problémát. Más részes felek jelentik itt a problémát, és nekik kell eldönteniük, akarnak-e alternatív megoldást, ha létezik ilyen egyáltalán, vagy hogyan akarnak megbirkózni a folytatással, a második kötelezettségvállalási időszakkal.

Ezért ez nyitott kérdés, amelyet meg kell vitatnunk, de amint Chris Davies ezt már elmondta, függünk más részes felek tetteitől. Elővigyázatosnak kell lennünk. Miért mi legyünk azok, akik ellehetetlenítik a Kiotói Jegyzőkönyvet? Mi betartottuk a Kiotói Jegyzőkönyvben tett ígéreteinket, ezért néha mi itt, Európában jobban tennénk, ha nem hagynánk hibáztatni magunkat, amikor mások érdemelték ki a hibáztatást.

Az intézményekkel kapcsolatos javaslatáról azt mondhatom, hogy már felvettem ezt a kérdést a saját kabinetemben. Szerintem ez természetes. Nagyon szeretnék együttműködni a Parlamenttel. Ha ön együttműködik a Parlamenttel, akkor én együttműködöm a Bizottsággal. Szerintem a polgárokkal való együttműködés is logikus cselekvés.

Claude Turmes úrnak mondom a gyors kezdésről és arról, hogyan tartom majd a kapcsolatos Piebalgs biztos úrral: bizonyára észrevette, hogy ezt a közleményt Piebalgs úrral közösen készítettük. Társaláíró volt, mert tudjuk, mennyire fontos, hogy az ő hatáskörébe tartozó feladatok terén is megpróbáljunk együttműködni és meglássuk, hogyan lehet ezt nagyon pozitív módon felhasználni. A két biztos már folytat ilyen jellegű megbeszéléseket.

Megértem a nagy városokkal kapcsolatos szempontját. Én nagyon jónak tartom a C40 és sok más kezdeményezést, és önnek abban is igaza van, hogy a kibocsátások nagy része a városokhoz és a városi életstílushoz kapcsolódik. Itt azzal a kihívással kell szembenéznünk, hogy a tervezés és az egyéb olyan jellegű eszközök nagy része, amelyekkel ezeket a kérdéseket valóban lehet kezelni, gyakran a tagállamok kezében van, de egyetérték önnel és végeztem is közös munkát néhány jelentős várossal Koppenhágát megelőzően. Ezt a szempontot emlékeztetben kell tartanunk, és keresnünk kell továbbfejlesztésének lehetőségeit. Emellett mondanunk sem kell, hogy például a közlekedés és a közlekedés szén-dioxid-mentesítése területén a nagy városoknak kulcsszerepük van a megoldások megtalálásában.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Biztos asszony! A koppenhágai konferencia megmutatta, hogy nemcsak belső, globális és technikai szinten kell felkészülni a részes felek következő konferenciájára (COP), hanem politikai szinten is. Belső szinten Európának az a feladata, hogy végrehajtsa az energiaügyi és éghajlat-változási csomagot és beruházzon a tiszta technológiákba, a tudományos kutatásokba és az energiahatékonyságba.

A példamutatás szükséges követelmény, de ez önmagában nem elegendő, ezt Koppenhága jól megmutatta. Ezért elengedhetetlen a diplomáciai szempont továbbfejlesztése és előmozdítása, valamint a Lisszaboni Szerződés által felkínált lehetőségek kihasználása, hogy a részes felek következő konferenciájának előkészítése során ambiciózusak legyünk, egységes álláspontot képviseljünk, és stratégiai szövetségeket teremtsünk azokkal, akik potenciális szövetségeseink ebben a tárgykörben, ilyenek lehetnek például az afrikai, karibi és csendes-óceáni országok.

Az is nagyon fontos, hogy az éghajlatváltozás témakörét felvegyük az összes csúcstalálkozó és magas szintű ülés napirendjébe. Szeretném megkérdezni a Bizottságtól és a biztos asszonytól, hogy milyen eredményeket sikerült elérni ezeken a politikai tárgyalásokon.

Dan Jørgensen (S&D). – (DA) Elnök asszony! Üdvözlöm önt, Hedegaard asszony. Ön nagyon sok mindent elmondott, és a közleménynek nagyon sok jó eleme van. Most azokra a kérdésekre összpontosítok, amelyekkel nem értek egyet.

Nagyon nem értek egyet azzal a stratégiával, amely arra épül, hogy ebben a korai szakaszban el kell fogadnunk azt, hogy nem fogunk megállapodásra jutni Mexikóban. Ezért az a kérdésem önhez, hogy ezt egyszerűen ön határozta el, vagy ezt a megbízatást kapta – és ez utóbbi esetben kitől kapta ezt a megbízatást? Az

államfőktől? Vagy ez volt az együttléti eljárás eredménye, vagy mi? Remélem, hogy ez a stratégia módosítható. Milyen előny származik abból, ha ezt mondjuk „Mi van akkor, ha hatalmas a lendület és magasak az elvárások, aztán nem lesz az egészből semmi – hogyan fogunk megmagyarázni két fiaskót?” Figyeljen ide, emiatt nem önnek kell aggódnia. Az Egyesült Államok, Kína és mások valószínűleg gondoskodnak majd arról, hogy ne legyenek magasak az elvárások Mexikóval kapcsolatban. Ne az legyen az EU szerepe, hogy csökkentse az elvárásokat – az EU-nak az elvárások emelése legyen a szerepe. Ha már a csúcstalálkozó kezdete előtt ezt mondjuk: „Figyeljete, hajlandók vagyunk elfogadni, hogy nem születik kiemelkedően jelentős megállapodás”, és így tovább, akkor eleve kizárjuk a siker minden esélyét, már a munka megkezdése előtt. Ettől teljesen más lesz a kiindulási pont, és emiatt a megállapodás a lehető legrosszabb lesz.

Holger Krahmer (ALDE). – (DE) Biztos asszony! Két konkrét kérdésem van önhez.

Először, az ön dokumentumában nem találom a nemzetközi szintű európai tárgyalási pozíciók elemzését. Valóban tudomásul vettük azt a tényt, hogy Európa befolyása csökkent az éghajlat-politika területén? Valóban figyelembe vettük azt a tényt, hogy a világ politikai és gazdasági súlypontjai hirtelen eltolódtak Ázsia irányába? Nem lehetséges, hogy teljes mértékben túlbecsültük befolyásunkat ezen a területen?

Másodszor pedig az ön dokumentuma rendkívül figyelemreméltó. A teljesen teleírt tizenkét oldalon egyetlen, az IPCC-munkacsoportra vonatkozó utalás sincs. Ez talán valami körmondfont kísérlet, amely arra irányul, hogy távol tartsa magát ettől a szervtől? Szeretném emlékeztetni önt arra, hogy ez a munkacsoport alkotja az azokkal az irányelvekkel kapcsolatos összes politikai döntés alapját, amelyet az elmúlt évek során kidolgoztunk. Talán nincs itt az ideje annak, hogy átfogó tudományos megközelítési módért kiáltsunk, amely valóban tudományos, nem pedig politikai közleményeket ad a kezünkbe?

Connie Hedegaard, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Válaszom határozottan egyértelmű, „nem” az IPCC-vel kapcsolatos utolsó megjegyzésére. Ha mindentől távol akarnám tartani magam, ami nem szerepel ebben a dokumentumban, akkor nagyon sok mindentől távol kellene tartanom magam. Ilyen módon próbáltam érzékeltetni: magától értetődik, hogy kihívással állunk szemben, amelyet meg kell oldanunk, és hogy az EU-nak kell mutatnia a megoldás módja felé vezető utat. Ez az elgondolás húzódik meg a dokumentum mögött.

Nem értek egyet azzal, hogy az EU nem képes hatást gyakorolni a nemzetközi tárgyalásokra. Abban igaza van, hogy nem gyakorolunk olyan mértékű hatást, mint amit szeretnénk, gondolok itt arra, hogy mi is diktálhatnánk az eseményeket. Másoktól függünk.

Ám valami nagyon új jelenséget láttunk Koppenhágában: míg a múltban az EU gyakran alig néhány partnert talált, amikor nemzetközi tárgyalásokon készült valamit elintézni, ez alkalommal a globális kibocsátás több mint 80%-át képviselő vezetők Koppenhágában megígérték, hogy mostantól fogva ők is ezen az úton fognak haladni. Ez alapvetően megváltoztatja az egész tárgykör dinamikáját. Hadd emlékeztessem önt arra, hogy éveken keresztül prioritás volt Európa számára a felemelkedőben lévő gazdaságok bevonása és az, hogy ők is vállalják a saját felelősségüket, és ezt valóban sikerült elérnünk Koppenhágában.

Carvalho asszonynak mondom: igen, nagyon is egyetértek azzal, hogy technikai és politikai szinten egyaránt fel kell készülnünk, és hogy ezt jobban kell tennünk, nem utolsósorban azért, hogy amikor leülünk a tárgyalóasztalhoz, akkor ne csak azt mondjuk, amit mi akarunk, aztán amikor a világ többi része nem ért velünk egyet, akkor meg fogalmunk sincs arról, hogy mit tegyünk, mert minden energiánkat arra fordítottuk, hogy megpróbáljunk összehozni egy nagyon határozottan és részletesen megfogalmazott álláspontot. Rugalmasabbnak kell lennünk ezeknek a kérdéseknek a megtárgyalása során.

a Bizottság tagja. – (DA) ...és végül Dan Jørgensen úrnak: természetesen nem hiszem azt, hogy nem kell megállapodást elérnünk Mexikóban. Arról vitatkozunk, hogy hisszük-e azt, hogy minden részletet, még a megállapodás formáját is meghatározhatjuk Mexikóban. Én ezzel törődöm. Ezeknek a szempontoknak az alapján meggyőződésem, hogy növelhetjük az Egyesült Államokra, Kínára és másokra nehezedő nyomást, pontosan azzal, hogy elmondjuk: nagyon konkrét eredményeket várunk és nagyon konkrét eredményeket kell elérnünk Cancúnban. Erről nem mondhatunk le.

Megpróbálom megnehezíteni számukra az eredménytelenséget Mexikóban. Meggyőződésem, hogy ennek eléréséhez ügyelnünk kell arra, hogy ne összpontosítsunk túlzottan a jogi formára, mert ez megakadályozhatja a megállapodás elérését a konkrét tartalomról. Nagyon sok tényezőt figyelembe kell vennünk, például: „Mit gondolunk? Mit hallunk? Véleményünk szerint minek az elfogadására lehet rávenni az Egyesült Államokat alig három héttel az amerikai időközi választások után?” Sok tényező játszik szerepet ebben a kérdésben, de

azt hiszem, Jørgensen úr eléggé ismer engem ahhoz, hogy tudja, ez nem azért van, mert szerintem nem kell ambiciózusnak lennünk Mexikóban. Egyszerűen meg kell próbálnunk meghatározni, mi az a maximum, amit kihozhatunk Mexikóból. Ez a stratégia sarkalatos pontja, amelyet ma megpróbáltam önök elé tárni.

Elnök. – Hölgyeim és uraim! Több képviselő nem tudott felszólalni, mint ahányan erre lehetőséget kaptak. Nem volt elegendő időnk. Remélem, hogy megértének. Köszönöm mindenkinek ezt a fegyelmezett vitát. Köszönöm, biztos asszony. Remélem, hogy gyakrabban látjuk majd egymást a plenáris ülésen. Biztosan tudom, hogy így lesz.

A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), írásban. – (RO) Az EU-nak minden lehetősége megvan arra, hogy vezethesse a CO₂-kibocsátások csökkentésére irányuló tevékenységeket. A koppenhágai csúcstalálkozó sokakban talán a csalódottság érzését hagyta maga mögött, mivel sok résztvevő semmiféle határozott éghajlatváltozás-megelőzési célkitűzés mellett nem volt hajlandó elkötelezni magát. India és Kína a közelmúltban olyan üzeneteket küldött az ENSZ-nek, amelyben jelezte eltökéltségét a Koppenhágai Megállapodás alapján vállalt célkitűzések teljesítése mellett, bármilyen homályosak is voltak ezek az üzenetek. Ez fontos jelzés, és az EU a kezébe veheti a globális kezdeményezést és visszaültheti az összes országot ugyanahhoz az asztalhoz, különös tekintettel az ázsiai országokra, amelyeknek ipari kapacitása hónapról hónapra növekszik. Az éghajlatváltozás ténykérdés, mint ahogyan az is, hogy a szennyezés ezt felgyorsítja. Ez megindokolja az EU arra irányuló törekvéseit, hogy példát mutasson a szennyezés csökkentésére irányuló tevékenységeivel. De azt a célkitűzésünket, hogy a világ legkevésbé szennyezett régiójává váljunk, mindenképpen fel kell használnunk a saját javunkra. Az ebből fakadó előnyök között nem csak a tisztább környezet közvetlen előnyeit lehet megemlíteni. Európa zöld gazdaság és ipar felé történő átirányítása munkahelyeket teremt, új kapukat nyit meg a kutatás előtt, és végül, de nem utolsósorban, csökkenti az egyes államok kiadásait.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) Jóllehet a földi légkör megóvásának felelősségét különböző országoknak közösen kell viselniük, az is nyilvánvaló, hogy az a befolyás, amelyet ezek az országok a történelem során a légkörre gyakoroltak és a mai hatásuk erősen eltér egymástól, ami azt jelenti, hogy az általuk viselt felelősséget is differenciálni kell, mert ez így igazságos. Ezenkívül annak meghatározása során, hogy az egyes országoknak milyen feladataik vannak a kibocsátás csökkentésének globális erőfeszítésében, figyelembe kell venniük lakosságuk nagyságát, szintén méltányossági okok miatt. Kína egy főre eső kibocsátása jelenleg az USA kibocsátásának negyede és körülbelül az EU átlagos kibocsátásának a fele. India kibocsátása körülbelül az EU átlagos kibocsátásának a tizede, és az USA kibocsátásának a huszada. Indiában jelenleg körülbelül ötszázmillió ember él (durván ennyi az EU lakossága) elektromos áram nélkül. Ezért megalapozatlan és méltánytalan ezeket az országokat hibáztatni a koppenhágai kudarcért, nem is beszélve a Parlament egyik állásfoglalásában szereplő, a Bolívarista Szövetség Amerikánk Népeiért nevű szervezethez tartozó országok nevetségessé hibáztatásáért. Ezt az álláspontot csak a pusztán politikai klikkrendszer támaszthatja alá, amely aláássa és felbomlasztja mindazt, ami Koppenhágában ténylegesen megtörtént.

Adam Gierak (S&D), írásban. – (PL) Az Európai Bizottságnak és az elnöknek az éghajlat- és energiapolitika tárgykörében folytatott rendkívül kitartó lobbizása, amely már évek óta tart, nem egyéb, mint az EU iparának szétzúzására irányuló kísérlet. Ez a politika vagy tudatlanságból fakad, amelyet tovább súlyosbít az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport, vagy egyszerű ostobaságból, vagy pedig a gazdaság szabotálásához vezető hihetetlen cinizmus eredménye. A baloldali képviselők sajnálatos módon nem ismerték fel, hogy ez nem egyéb, mint egy számukra felállított csapda, mert a kibocsátáskereskedelem támogatóit legnagyobb számban közülük toborozzák, akik már amúgy is előidéztek ezt a válságot. Ez alkalommal azonban a „pénzügyi buborék” sokkal nagyobb lesz. Már az eddigiekben is roppant nagy károkat okoztak ezzel az öngyilkos politikával, különösen az én hazámban, Lengyelországban. Nincs szükségünk háborúra. Sokkal könnyebb egy országot lerombolni, mint újjáépíteni. Felszólítom a Bizottságot, hogy térjen észhez, mert amit tesznek, az nem egyszerűen Európa, hanem az egész emberiség ellen is irányul. Haladéktalanul felül kell vizsgálni az éghajlat-változási és energiaügyi csomagot. Kezdenek hozzá ehhez a munkához, és ne akarjanak másokat gazdasági öngyilkosság elkövetésére rávenni. Zöld gazdaság – igen, de ez természetesen az anyagok és az energia újrahasznosítását jelenti, jelent továbbá kapcsolt energiatermelést, a fűtési rendszerek és a hőszigetelés modernizálását, ahol nincs más energiaforrás, ott fenntartható energiát, a szennyvíz újrahasznosítását, atomenergiát, jobb energiagazdálkodást, magasabb energiahatékonyságot és más hasonlókat. Van-e tehát a CO₂-kibocsátásnak bármilyen kapcsolata egy ilyen jellegű „zöld” gazdasággal? Igen, van, de paradox módon az a jó, ha a kibocsátás növekszik.

Eija-Riitta Korhola (PPE), írásban. – (FI) Elnök asszony! Nagyon hálás vagyok Hedegaard biztos asszonynak, amiért jelezte, hogy érti éghajlat-politikánk alapvető dilemmáját: az EU nem hajthat végre önállóan csökkentéseket, mert így nemcsak a saját eredményeink lesznek csalókák, hanem azt is kockáztatjuk, hogy ezt megsínyli környezetünk. Ha Európában nem folytatódhat a termelés a kibocsátáskereskedelem szárnyaló árai miatt, és ha ennek következtében mondjuk az acélt vagy a papírt olyan országokban gyártják, ahol az ebből származó kibocsátás magasabb, mint Európában, akkor a teljes kibocsátás növekedni fog. Az egyoldalú ambíció nem ambíció: csak akkor lesz könnyű jelentős mértékben meghúzni a szíjakat, ha valamennyien azonos szabályok szerint cselekszünk. Ehhez másfajta éghajlati stratégiát kell alapul választanunk: a meghatározott kibocsátások következetes csökkentését. Ez egy olyan szén-dioxid-mentesítési rendszert alkot, amely független az üzleti ciklusoktól, és amely a jelenlegi kibocsátáskereskedelmi rendszerünkkel ellentétben mindig a csökkentést végrehajtó felet jutalmazza. Többek között Kína, Japán és az Amerikai Egyesült Államok is ilyen rendszerben érdekelt, ezért az Európai Uniónak is korszerűsítene kellene saját stratégiáját, hogy az tükrözze a jelenlegi helyzetet. Azt is szeretném megkérdezni, van-e bármi értelme ragaszkodni a kibocsátáskereskedelmi rendszerhez 2012 után, elvégre ma úgy tűnik, hogy nem fognak kialakulni hasonló globális rendszerek, amelyekkel összekapcsolhatnánk a saját rendszerünket. Ha a kibocsátási egységek meghatározása és elosztása nem arányos, akkor nem lehet elkerülni a verseny torzulását. Amikor alig tíz évvel ezelőtt elkezdtek megszövegezni a kibocsátáskereskedelmi irányelvet, a teljes rendszert a globális léptékű kibocsátáskereskedelem előkészítésének eszközeként tálták nekünk. Megszereztük a szakértelmet és a tapasztalatokat. A tapasztalatok határozottan sokba kerültek nekünk, és a környezeti előnyök távolról sem nyilvánvalóak. A kibocsátások csökkentését olyan módon kell végrehajtani, hogy kevésbé legyünk kitéve a piaci működésképtelenség és a spekuláció kockázatának. Úgy gondolja-e a Bizottság, hogy jó okaink vannak arra, hogy önállóan haladjunk tovább?

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE), írásban. – (PL) Elnök asszony, Hedegaard asszony! A koppenhágai csúcstalálkozó, ahova az éghajlatváltozás elleni küzdelem élharcosaiként mentünk el, kudarcnak bizonyult és megmutatta, hogy egyedül Európát érdekli a CO₂-kibocsátás korlátozása. Hedegaard asszony kijelentette, hogy ennek a fiasónak a dacára a globális felmelegedés elleni küzdelem továbbra is az európai politika középpontjában marad. Most, a mexikói csúcstalálkozó előtt új stratégiát építünk, tehát választ kell adnunk arra a kérdésre, hogy hol rontottuk el, és meg kell vizsgálnunk nézeteinket és elvárásainkat, mert a világ ma még nem áll készen ilyen hatalmas korlátozások elfogadására. Ezért van három kérdésem Hedegaard asszonyhoz. Először: hogyan szándékozunk tárgyalni és milyen célokat tűzünk ki magunk elé annak érdekében, hogy a mexikói csúcstalálkozó ne úgy végződjön, mint a koppenhágai csúcstalálkozó? Másodszor: az Európai Bizottság ellenőrizte-e a globális felmelegedéssel és a jéghegyek olvadásával kapcsolatos információkat annak kapcsán, hogy egyes tudósok félrevezető és hamis információkat közöltek? Harmadszor: egyetért-e azzal a következtetéssel, hogy ha az USA, Kína, Oroszország és India nem egyezik bele a kibocsátások jelentős csökkentésébe, akkor csak elpocsékoljuk az Európai Unió erőfeszítéseit és a felmerülő költségeket?

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), írásban. – (PL) A koppenhágai csúcstalálkozó után az Európai Uniónak azzal az alapvető kihívással kell szembenéznie, hogy a lehető leggyorsabban össze kell állítania valamit, ami lényegbevágó – egy kollektív útitervet a COP 16 mexikói csúcstalálkozójára. Koppenhága után meg kellett értenünk, hogy a jó szándék nem elegendő. Koppenhága eredményeként levonhatjuk a következő négy következtetést. Először: az Európai Unió nem lehet teljesen hatékony, ha csak a követendő kereteket határozza meg. Európának valós támogatást kell adnia a fejlődő országoknak olyan módon, hogy ezzel elősegítse a Közösség ambiciózus kibocsátási célkitűzéseit. Másodszor: az Európai Uniónak újból el kell indítania a párbeszédet az Egyesült Államokkal egy transzatlanti vezető szerep részeként, és a világ más vezető hatalmaival. Harmadszor: az Európai Uniónak racionálisabb megközelítési módot kell elfogadnia a CO₂-kibocsátás csökkentési stratégiája tekintetében, abból a célból, hogy a magas alkalmazkodási költségek elkerülésével csökkenthessük a kibocsátást. Negyedszer: az Európai Uniónak fokoznia kell a hatékonyan működő, alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaság felépítésére irányuló erőfeszítéseit. Hedegaard asszony, a kérdés nagyon egyszerű: megvan-e Európában az ehhez a változáshoz szükséges légkör?

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), írásban. – (RO) Üdvözlöm azt a tényt, hogy az éghajlatváltozás kérdése ilyen fontos helyet kapott a Bizottság „Európa 2020: Az intelligens, fenntartható és inkluzív növekedés stratégiája” című közleményében.

Ennek van két olyan aspektusa, amelyet érdemes kiemelni. Először: a környezetbarátabb, alacsony szén-dioxid-kibocsátású technológiákba történő beruházás fontos eszköz. Ezek a beruházások óvják a környezetet, és ezzel egy időben új üzleti lehetőségeket és új munkahelyeket is teremtenek. Az Európai Unió fontos szerepet játszhat a globális piacnak ebben az ágazatában. A második aspektus az „Erőforrás-hatékony

Európa” című kiemelt kezdeményezés fontossága. A Bizottságnak a tagállamokhoz intézett azzal kapcsolatos kérése, hogy vegyék igénybe a strukturális alapokat az energiahatékony középületek felépítésébe történő beruházásokhoz, minden bizonnyal a megoldás részét fogja alkotni. Úgy gondolom azonban, hogy legalább ekkora figyelmet kell szentelnünk a lakóépületeknek is, még pontosabban a múltban épült többlakásos lakóépületeknek, amelyek jelentős energiafogyasztók egyes tagállamokban, különösen Kelet-Európában.

Rovana Plumb (S&D), írásban. – (RO) Úgy gondolom, hogy tanultunk a koppenhágai kudarcból. Ennek bizonyítékeként felül kell vizsgálnunk stratégiánkat, hogy jogilag kötelező erejű megállapodást érthessünk el Mexikóban.

Azonnali cselekvésre van szükség az elért politikai megállapodás cselekvésre történő átváltására, valamint „a kifizetések gyors beindításához” elkülönített 7,2 milliárd euró felhasználásának megkezdésére a fejlődő országokban.

Az EU bejelentette, hogy társulni kíván a Megállapodáshoz, és tájékoztatás céljából egyoldalú kötelezettséget vállalt arra nézve, hogy 20%-kal csökkenti az EU teljes kibocsátását az 1990. év szintjéhez képest, és feltételekhez kötve felajánlotta, hogy felemeli ezt a csökkentési arányt 30%-ra, amennyiben más nagy kibocsátók szintén beleegyeznek abba, hogy hasonló arányban hozzájárulnak a kibocsátás csökkentésére irányuló globális erőfeszítésekhez.

Február 18-án negyven állam ismertette csökkentési terveit és száz állam aláírta a Megállapodást, de ez nem elegendő.

Felkérem a főképviselet és az éghajlat-politikáért felelős biztost, hogy sürgősen nyújtson be a Parlamenthez egy éghajlat-diplomáciai stratégiát, és az EU és a tagállamok illesszék be az éghajlat-változási politikákat az összes két- és többoldalú stratégiai partnerségbe ennek a fontos célkitűzésnek az elérése érdekében.

Az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel kapcsolatos stratégiai partnerségekbe a nem kormányzati szervezeteket és a civil társadalmat is be kell vonni.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), írásban. – A koppenhágai csalódás ellenére néhány eredményt is sikerült elérnünk, többek között gondoskodtunk a fejlődő országok számára történő rövid távú kifizetésekről. Ezzel nemcsak konkrét segítséget nyújtunk a helyszínen, hanem a bizalom felépítéséhez is hozzájárulunk azok között a partnerek között, akik Koppenhágában megosztottak voltak.

Az elkövetkező hónapok és évek során meg kell mutatnunk a fejlődő világnak, hogy betartjuk az alkalmazkodás és a hatáscsökkentés finanszírozása területén vállalt kötelezettségeinket, és biztosaknak kell lennünk abban, hogy a pénzeszközöket a lehető legjobban használják fel célkitűzéseik elérése érdekében.

Lényegi előrehaladást sikerült elérni Koppenhágában a nyomon követés, a jelentéstétel és az ellenőrzés tekintetében is. Ezek közvetlenül kapcsolódnak a bizalom erősítéséhez, mert egy ilyen rendszer képessé tesz minket annak megfigyelésére, hogy mindenki elvégzi-e a saját feladatát, és lehetővé teszi a számunkra annak megállapítását, hogy politikáink mennyire hatékonyak és milyen módon kell azokat kiigazítanunk a jövőben. Az Európai Uniónak folytatnia kell kibocsátáskereskedelmi rendszerének és más kezdeményezéseinek végrehajtását, ilyen például az épületek energiafelhasználásának csökkentése. Teljesítenünk kell kibocsátási célkitűzéseinket és meg kell mutatnunk, hogy valamennyiünknek az előnyére szolgálhat az energiamegtakarítás. Ha rá akarunk venni másokat arra, hogy kövessék a példánkat, akkor ennek az a legjobb módja, hogy sikeres példát mutatunk fel a kibocsátáscsökkentési politika területén, amely a hétköznapi emberek számára jelentkező előnyökre váltható.

12. A romákról szóló második európai csúcstalálkozó (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanácshoz és a Bizottsághoz intézett, szóbeli választ igénylő kérdés a romákról szóló második európai csúcstalálkozóról (B7-0013/2010; B7-0014/2010; B7-0202/2010; B7-0203/2010).

Monika Flašíková Beňová, szerző. – (SK) A romákról szóló közelgő csúcstalálkozó alkalmából a Bizottsághoz és a Tanácshoz benyújtott parlamenti kérdéseket több közös nevező is összekapcsolja.

Az első az Európai Unióban élő romák többségének jelenlegi helyzetével való elégedetlenség. Ez a kérdés szorosan összefügg az előcsatlakozási és strukturális alapokból a romáknak a többségi társadalomba történő integrációjára és társadalmi rehabilitációjára fordított kiadásokkal, illetve a kiadások mértékével való

elégedetlenséggel. Ugyancsak fontos pont a civil társadalom, ezen belül a roma szervezetek szerepe, hogy részt vegyenek a problémamegoldásban.

Mindkét pont fontos, én azonban arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy nagyon fontos, hogy ezeket a problémákat hogyan fogják megoldani. Legyünk őszinték magunkkal – a homályos politikai nyilatkozatok és a tétlenség hosszú évei után sokan úgy érezzük, hogy most már tényleg a konkrét cselekvés felé kellene elmozdulni. Az emberi jogoknak rendíthetetlen híve vagyok, és az elmúlt hat év során az Európai Parlamentben minden esetben ezzel összefüggésben nyilatkoztam. Ebben a hat évben számos vitát hallgattam végig a roma nemzetiségű emberekkel szembeni hátrányos megkülönböztetésről és a roma nemzetiségű emberek problémáira adandó megoldások szükségességéről. A viták nagy száma ellenére a konkrét megoldás felé semmilyen jelentős előrelépést nem tudtunk tenni, és azt hiszem, ez főként abból ered, hogy folyamatosan a *hátrányos megkülönböztetés* szakkifejezésre koncentráltunk, és nem foglalkoztunk a roma polgártársaink jelenlegi élethelyzetét kiváltó valódi okokkal.

Ha tehát tényleg foglalkozni akarunk a romaproblémával, mindenekelőtt a hazai jognak és a nemzetközi egyezményeknek, nemzetközi szerződéseknek való megfelelést kell megvizsgálnunk. Gondolok itt különösen a gyermek jogairól szóló egyezményre, amelynek rendelkezéseit sok roma család megsérti. A Szlovák Köztársaságról beszélek, ahol a rendelkezések előírják az ingyenes gondozást és az ingyenes oktatást az általános és középiskolákban. Mindezt az állam biztosítja és finanszírozza. A gyermek alapvető jogait azonban még ezen a két politikai területen sem tartják tiszteletben.

Ha igazán tárgyilagosan akarunk beszélni a romák problémáiról, akkor foglalkoznunk kell a megkülönböztetést kiváltó okokkal és indokokkal.

ELNÖKÖL: VIDAL-QUADRAS ÚR

alelnök

Hélène Flautre, szerző. – (FR) Elnök úr, az Alapjogi Ügynökség jelentései szerint a romák a hátrányos megkülönböztetés minden típusát elszenvedik minden területen, legyen szó akár a foglalkoztatáshoz, az egészségügyi ellátáshoz, az oktatáshoz vagy a lakhatáshoz való hozzáférésről. Így aztán ők jelentik azt a kisebbséget, akiket Európán belül a legtöbb megkülönböztetés ér.

2009-ben például átlagosan minden negyedik roma esett áldozatul személy elleni bűncselekménynek – konkrétan testi sértésnek, fenyegetésnek vagy súlyos zaklatásnak – az elmúlt 12 hónap folyamán legalább egy alkalommal, ugyanakkor rendőrségi kihallgatásban minden harmadik román átlagosan négyszer volt része az elmúlt 12 hónapban. Marginalizált helyzetüket tovább súlyosbítja a jogaik ismeretének hiánya.

A megkülönböztetésmentesség politikáját és a jogok hatékonyságát az EU és a tagállamok szintjén súlyosan kétségbe vonja ez a helyzet, amely közel tízmillió embert érint az Európai Unió szívében, az Unióban, amely most már áldását adta az Alapjogi Chartára, és hamarosan az emberi jogokról szóló európai egyezménynek is szerződő fele lesz. A 2007. decemberben történt olaszországi rasszista erőszak kellett ahhoz, hogy a nagyszabású, magas szintű európai mozgósítás végül elvezessen az első európai csúcstalálkozó 2008. szeptemberi megszervezéséhez.

A romák integrációjáról szóló európai uniós keretstratégiára és ezen belül a romák befogadásáról szóló irányelvre irányuló felhívás azonban még mindig nem látott napvilágot. Azok a tagállamok – például Franciaország és még néhány ország –, amelyek a bolgárok és a románok esetében fenntartják a piacukhoz való hozzáférésre vonatkozó ideiglenes intézkedéseket, ezzel elsősorban a romákat büntetik, ezért a politikai jóindulat jeleként a lehető leghamarabb meg kellene szüntetniük az említett intézkedéseket.

A tagállamoknak végre fel kell hagyniuk a kétoldalú visszafogadási megállapodásokról Koszovóval folytatott tárgyalásokkal, amelyek következtében a romákat visszaviszik az ólommal szennyezett észak-mitrovicai táborba, amint azt Hammarberg úr, az Európa Tanács emberi jogi biztosa bizonyítani tudta.

Ami az Európai Bizottságot illeti, szeretném emlékeztetni a romák szociális helyzetéről szóló, 2009. március 11-i európai parlamenti állásfoglalásra. Úgy vélem, a szegénység elleni küzdelem idei évében végre elhatározhatjuk, hogy az eszközeinket és a strukturális alapjainkat a legjobban felhasználva törekszünk e súlyos helyzet megoldására.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr, szeretnék válaszolni a Flašíková Beňová asszony és Flautre asszony által felvetett kérdésekre egy olyan ügyben, amely közvetlenül érinti az emberi jogokat, amely mindnyájunkat érint, és amely egy nagyszámú közösséget is érint, hiszen a roma népesség, mint

tudják, a legnagyobb etnikai kisebbség az Európai Unióban, azt pedig nem állíthatjuk, hogy az európai átlagpolgárral azonos életszínvonalon élének.

Ami a hozzám intézett kérdéseket illeti, az első felvetette a strukturális alapok ügyét ezen a területen, és erre azt szeretném mondani, hogy azok a következtetések, amelyeket a spanyol elnökség el kíván fogadni a Tanácsban, tartalmazzák azt a tíz alapvető elvet, amelyek között szerepel a strukturális alapok jelenlegi operatív programjainak felülvizsgálata vagy módosítása, valamint a 2014-ben kezdődő időszakra vonatkozó jövőbeni rendeletek.

Hangsúlyoztuk már, hogy a strukturális alapokat teljes mértékben ki kellene használni a roma lakosság integrációjának elősegítésére, és konkrétan azt javasoltuk, hogy a vidéki és a városi területeken egyaránt integrált intézkedéseket kell végrehajtani az Európai Regionális Fejlesztési Alap 7. cikkének közelmúltbeli módosítása alapján. Ennek célja a roma közösségek átfogó támogatása, kezdve életkörülményeik és szociális helyzetük javításával.

A második kérdés a helyi hatóságok által végrehajtandó intézkedésekkel kapcsolatos. Tudatában vagyunk annak, hogy ahhoz, hogy a roma népesség hozzáférhessen a strukturális alapokhoz, a helyi hatóságoknak, a roma szervezeteknek és magának a roma lakosoknak is aktívan részt kell vennie a folyamat valamennyi fázisában, más szóval az európai alapok megtervezésében, kezelésében, ellenőrzésében és értékelésében.

A Tanács a következtetéseiben azt is javasolni fogja, hogy az Európai Bizottság nyújtson technikai támogatást és iránymutatást a tagállamoknak és a helyi hatóságoknak, és segítse elő a tagállamok közötti horizontális koordinációt, illetve az európai szinttől a nemzeti, regionális és helyi szintig végighúzó vertikális koordinációt.

A harmadik kérdés arra vonatkozik, hogy az elnökségi triónak van-e valamilyen stratégiai javaslata vagy stratégiai menetrendje ehhez a kérdéshez. Megerősíthetem, hogy az elnökségi trió által összeállított program kifejezetten foglalkozik a romák társadalmi és gazdasági integrációjával. Ezt a szándékot rögzítettük az Általános Ügyek Tanácsa által egyhangúlag elfogadott programban, és ezért összhangban van az elkövetkező 18 hónapra, azaz az elnökségi trió programja alá tartozó időszakra szóló stratégiával.

Megértjük, hogy rövid távú és hosszú távú intézkedésekre egyaránt kötelezettséget kell vállalni. Az egyenlőtlenségek korrigálása érdekében rövid távon az általam korábban már említett eszközöket kell előnyben részesítenünk, és el kell fogadnunk egy cselekvési tervet az olyan kérdések azonnali kezelésére, mint például a bizonyos esetekben főként vagy teljesen a roma gyermekeknek fenntartott speciális iskolákba járó tanulók esete – mivel ez a helyzet egyértelmű szegregációt idéz elő –; a korábban már említett lakhatási problémák; az egészségügyi kérdések és a foglalkoztatáshoz való hozzáférés.

Hosszú távon azt is szeretnénk, ha a romakérdések horizontális, általános érvényesítése megjelenne az európai uniós politika minden területén, amit a koordináció nyílt módszere keretében kell majd végrehajtani, olyan területeken, mint az alapvető jogok, a megkülönböztetés elleni küzdelem, a regionális fejlesztés, az oktatás, valamint az állami foglalkoztatáshoz és a közszolgáltatásokhoz való hozzáférés.

Végezetül, a megkülönböztetésmentesség kérdésével kapcsolatban: köztudomású, hogy hivatali ideje alatt a spanyol elnökség, sőt az elnökségi trió is támogatni kívánja egy olyan irányelv elfogadását, amelynek elfogadására vagy végső formába öntésére egy ideje nem kerül sor az Európai Unióban, mégpedig egy integrált irányelv elfogadását a megkülönböztetés elleni küzdelemről és a jogegyenlőség előmozdításáról. Ez létfontosságú, pontosan az említett csoportok érdekében, akik különösen ki vannak téve a megkülönböztetésnek, és konkrétan a roma közösség érdekében.

Viviane Reding, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr, szeretném megköszönni Swoboda úrnak és kollégáinak ezt a szóbeli választ igénylő kérdést a romákról szóló európai csúcstalálkozóval kapcsolatban. Ez lehetővé teszi, hogy a Bizottság kifejezésre juttassa egyrészt az alapvető jogok védelmének garantálása, másrészt a társadalmiainkba való teljes körű szociális és gazdasági integráció melletti elkötelezettségét. Az elmúlt percekben a Tanácstól igazi védőbeszédet hallhattunk azzal kapcsolatban, hogy a tagállamoknak hogyan kellene előrelépniük azáltal, hogy ezt a kérdést általánosan érvényesítik politikájukban.

Mint tudják, a mai vita csak néhány héttel előzi meg a romákról szóló második európai csúcstalálkozót, amelyet a házigazda spanyol elnökség április 8–9-én Córdobaiban rendez meg. A Bizottság üdvözlí és aktívan támogatja ezt a kezdeményezést. Úgy vélem, ez a kezdeményezés örömdetes pillanat lesz, amikor számba vehetjük a 2008 óta nemzeti, európai és nemzetközi szinten történt fejleményeket. Ez sokat fog segíteni abban, hogy közreműködünk a jövőre szóló közös terv kialakításában.

Két évvel ezelőtt tartották az első csúcstalálkozót. Hogy azóta mire jutottunk? Ez a félig üres avagy félig tele pohár kérdése. Természetesen voltak jelentős fejlemények, de maradtak komoly hiányosságok is. Az Önök kérdése nagyon helyesen emeli ki az Európai Unió eszközeinek és politikáinak központi szerepét, illetve az együttműködés fontosságát valamennyi kulcsszereplő között – ideértve a tagállamokat, az európai szintű intézményeket, a nemzetközi szervezeteket és a civil társadalmat.

A Bizottság elkötelezetten dolgozik egy olyan irányelv végrehajtásán, amely tiltja a faji vagy etnikai alapon történő megkülönböztetést, a romákkal szembeni megkülönböztetés pedig teljes mértékben ennek az irányelvnek a hatálya alá esik. Most már van erre európai szintű jogszabályunk, és itt van a rasszizmusról és az idegengyűlöletről szóló kerethatározat, amely fontos eszköz lesz a roma emberek által elszenvedett rasszizmus elleni küzdelemben.

Ez év novemberére minden tagállamnak hatályba kell léptetnie a rasszista és idegengyűlölő bűncselekmények esetén kiszabható büntetéseket, a kerethatározatban rögzítetteknek megfelelően. Mint már korábban bejelentettem, törekszem e kerethatározat végrehajtásának lehető legszorosabb ellenőrzésére.

A Bizottság tökéletesen tisztában van azzal, hogy ez még nem elég, és hogy az erős jogszabályt a jogokról és kötelezettségekről szóló tájékoztatással és figyelemfelhívással kell kiegészíteni. A Bizottság ennek érdekében „A sokszínűségért. A diszkrimináció ellen” című uniós kampányban és a jogászoknak szóló külön képzés keretében is foglalkozik a romákat érintő kérdésekkel.

Jogosan hangsúlyozták a strukturális alapok, a vidékfejlesztési alapok és az előcsatlakozási eszközök szerepét a változás előmozdításában, mivel ezek segítségével a tagállamok nagyra törő programokat hajthatnak végre, kifejezetten a romák érdekében. Nyilvánvaló, hogy ezeknek a programoknak nagyon is kézzelfoghatónak és pragmatikusnak kell lenniük, bizonyítékokon kell alapulniuk és a romák életkörülményeit sokoldalúan, a probléma összetettségét maximálisan figyelembe véve kell megközelíteniük.

Ez nem olyan kérdés, amit egy egyszerű szlogennel el lehet intézni. Temérdek konkrét munkára van szükség. A Bizottság ezért arra ösztönzi a tagállamokat, hogy az ezekben az alapokban rejlő lehetőségeket teljes mértékben használják fel a romák befogadásának támogatására. E célból elindítottunk egy kétoldalú, magas szintű látogatássorozatot a jelentős roma népességgel rendelkező tagállamokba. Ezeknek konkrét kötelezettségvállalásokhoz kell vezetnie, egyeztetett célokkal. Az első ilyen látogatás 2009 októberében Magyarországon zajlott, a kormány teljes körű együttműködésével. A jövőben továbbiak megszervezésére kerül sor.

Arra, hogy a Bizottság igyekszik a strukturális alapokat felhasználni a romákkal szembeni kirekesztés problémájának megoldására, egy másik konkrét példa az Európai Regionális Fejlesztési Alapról szóló rendelet 7. cikkének (2) bekezdéséhez javasolt módosítás. Ez a Ház nagyon nagy többséggel megszavazta az Önök kollégája, van Nistelrooij úr jelentését a múlt hónap elején: egy olyan intézkedést, amely a lakhatásban új politikai és finanszírozási lehetőségeket nyit meg a marginalizált közösségek javára, és ennek keretében külön tudunk foglalkozni a romákkal, de nem kizárólag velük.

Végezetül az Európai Parlamentnek köszönhetően ott vannak a romák befogadásával foglalkozó kísérleti projektek, két évre szóló, 5 millió eurós költségvetéssel. Ez a kísérleti projekt a kora gyermekkori oktatással, a mikrohitelek segítségével történő önfoglalkoztatással és a lakosság tudatosságával foglalkozik. A kísérleti projekt értékelését a UNDP és a Világbank közösen fogja elvégezni. Nagyon várom már ezt az értékelést, hiszen az értékelésből megtudjuk, mit csináltunk jól, és hol maradtak hiányosságok, így a következőkben erre építhetünk, hogy nagyon céltudatos intézkedésekkel haladjunk tovább.

A romák társadalmi befogadásával foglalkozó uniós fórum 2009. áprilisban a Bizottság és a cseh elnökség közös kezdeményezéseként indult. Célja, hogy az európai, nemzeti és nemzetközi szinten érintett szereplőket, valamint a civil társadalmi szereplőket összefogja, és összességében sokkal koherensebbé tegye a meglévő szakpolitikákat. Ez a fórum vezetett el a romák befogadására vonatkozó közös alapelvek kidolgozásához, amely a romák befogadásáról tavaly júniusban elfogadott tanácsi következtetések mellékletében szerepel. Ezek a következtetések a Bizottságot arra szölik fel, hogy a szakpolitikák megtervezésekor és végrehajtásakor vegye figyelembe a romák befogadására vonatkozó 10 közös alapelvet. A spanyol elnökség és a belga elnökség alatt az uniós fórum várhatóan további üléseket tart majd, tehát nem egyszeri fellépésről van szó, hanem folytatása is lesz. Nagyon örülök az elnökségi trió szilárd elkötelezettségének e célkitűzés mellett, mivel egymás keze alá kell dolgoznunk, hogy előrehaladást érhessünk el. A Bizottság szakpolitikái és eszközei révén a továbbiakban is hozzá fog járulni a trió intézkedéseihez, természetesen szoros partnerségben a tagállamokkal és a civil társadalommal.

A romákról szóló csúcstalálkozó előtt szeretném tájékoztatni a Házat arról, hogy kollégám, Andor biztos és én közleményt fogunk kiadni a romák társadalmi befogadásáról, amelyben megvizsgáljuk az előttünk álló kihívásokat, és vázoljuk az EU hozzájárulását e kihívások megválaszolásához. A cordobai vitához ez a közlemény fog alapul szolgálni.

Livia Járóka, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (HU) A hátrányos megkülönböztetés elleni nemzetközi és nemzeti jogszabályok hatékonyabb alkalmazása mellett, ahogy biztos asszony is mondta, a romák társadalmi befogadásának gazdasági szempontjaira kell, hogy nagy hangsúlyt fektessünk majd Córdobaiban, hiszen a romák munkaerő-piaci integrálása és oktatási integrációja a tagállamok egyik elsődleges gazdasági érdeke is. Az elmúlt években több nemzetközi szervezet is előremutató terveket dolgozott ki, de ezek a megfelelő kötelezőerő, az esetleges szankciók kilátásba helyezése és a megfelelő költségvetés hozzárendelésének hiánya miatt nem váltak valóra a tagállamokban.

Az Európai Unió képes biztosítani egy nem kötelező erejű, úgynevezett „soft law” eszközökön túlmutató közösségi stratégia kialakítását, illetve annak megfelelő végrehajtását és egyértelmű indikátorok alapján történő értékelését. Mint az európai roma stratégia európai parlamenti jelentéstevője rendkívül fontosnak tartom, hogy a stratégia behatárolja azokat a válságterületeket a tagállamokban, ahol azonnali beavatkozásra van szükség. A társadalmi hátrányok ugyanis egyenetlenül oszlanak meg a különböző földrajzi területeken, és a mélyszegény romák és nem romák által sűrűn lakott olyan mikrorégiókban koncentrálódik a nyomor és a társadalmi kirekesztés, ami súlyos akadályát jelenti az európai társadalmi fejlődésnek. Az ilyen térségeket ki kell emelni a számukra esélytelen versenyből és a sajátos igényekhez igazított intenzív programok révén meg kell kezdeni a fejlesztésüket.

A szubszidiaritás elvének megfelelően a stratégia felügyeletét és ellenőrzését helyi szervezeteknek kell végrehajtaniuk, valamint javasolnám, hogy az ír agrártenderekhez hasonlóan kiterjedt felméréseket végezzünk a helyi célcsoportoknak az igényeiről. A program eredményének értékeléséhez elengedhetetlen az etnikai bontásban feldolgozott és függetlenül kiértékelt statisztikai adatok gyűjtése is. Az Európai Néppárt szerint ezek azok a kulcsfontosságú pontok, amelyek felé, úgy érezzük, hogy a cordobai magas szintű találkozóznak mutatnia kell.

Claude Moraes, az S&D képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, mint az előttem szóló már elmondta, és a biztos asszony is elmondta, mélységesen összetett problémáról van szó, így a ma feltett, szóbeli választ igénylő kérdés a képviselőcsoportunk részéről – és biztos vagyok benne, hogy a többi képviselőcsoport részéről is – valójában felkérés a romakérdésről szóló vita újrakezdésére és felfrissítésére.

Az európai roma közösségek továbbra is elfogadhatatlan mértékű előítéletekkel szembesülnek, és sok esetben erőszaknak is ki vannak téve. Mint azonban az a Roma integráció évtizede elnevezésű kezdeményezésből is kitűnt, itt a Házban őszintén úgy érezzük, hogy egy átfogó megközelítést szeretnénk látni.

Erről az átfogó megközelítésről azonban korábban már beszéltünk. Itt a Házban újra fel kell mérnünk, hogy mit végeztünk, a mikrohitelkés kérdésétől kezdve egészen a rasszista erőszakos cselekmények kezeléséig, és mindezekre az összetett kérdésekre kell, hogy legyen egy átfogó stratégiánk.

Egyre több bizonyíték támasztja alá, hogy a tényleges helyzet nem javul kellőképpen. A Nyílt Társadalom Intézet úgy nyilatkozott, hogy a roma közösségek által Európa-szerte tapasztalt előítélet és erőszak nem csökken. Az Alapjogi Ügynökség megkülönböztetéssel foglalkozó felmérése ráadásul azt állapította meg, hogy a romákat minden más vizsgált csoportnál többször érte megkülönböztetés.

Tartozunk annyival ennek a Háznak, hogy gondoskodjunk a meglévő jogszabályok – a faji egyenlőségről szóló irányelv, az erőszak kezeléséről szóló tanácsi jogi keret – tényleges végrehajtásáról, és tartozunk annyival az átfogó stratégiánknak, mint korábban már elhangzott, hogy összetett problémaként tekintünk erre, de olyan problémaként, amely cselekvést kíván, integrált, átfogó megközelítést tesz szükségessé.

Tekintsük tehát ezt a szóbeli választ igénylő kérdést felhívásnak a vita felfrissítésére, új megoldások kidolgozására és a már létező, a roma közösséget segíteni hivatott jogszabályok végrehajtására.

Renate Weber, az ALDE képviselőcsoport nevében.. – Elnök úr, tekintettel a romákról szóló második csúcstalálkozóra, szeretnék megosztani Önökkel néhány gondolatot, abban a reményben, hogy ezek minél előbb megvalósulnak.

Először is, határozottan hiszem, hogy a romák befogadása ügyében széles körű, koherens stratégiára van szükségünk, és emellett kell egy cselekvési terv is, világos teljesítménycélokkal és megfelelő költségvetéssel. Véleményem szerint ennek a stratégiának nemcsak az EU tagállamaira kellene vonatkoznia, hanem más

olyan országokra is, ahol roma közösségek élnek, amely országok vagy a bővítési folyamat, vagy a szomszédságpolitika részesei, mivel ez lehetővé tenné az EU számára, hogy a romákkal foglalkozó szakpolitikákhoz a rendelkezésére álló legalkalmasabb eszközöket használja.

Másodszor, meggyőződése, hogy alkalmaznunk kell a nemek közötti egyenlőség politikájából származó tanulságokat, nevezetesen az általános érvényesítést. Valamennyi uniós intézménynek munkamódszernek kellene tekintenie a „roma mainstreaminget”.

Harmadszor pedig, ami a romákra vonatkozó szakértelmet illeti, mérlegelnünk kellene néhány megerősítő intézkedést, különösen roma szakértők bevonását a Tanács, a Bizottság és a Parlament munkájába. Ezzel kapcsolatban jegyzem meg, hogy levelet írtam Van Rompuy elnöknek és Barroso elnöknek, javasolva, hogy járjanak elől jó példával, és alkalmazzanak roma tanácsadókat.

Jean Lambert, a *Verts/ALE* képviselőcsoport nevében.. – Elnök úr, szeretnék csatlakozni az átfogó stratégiára vonatkozóan már elhangzott felhívásokhoz.

Mint arra már rámutattak, az idei év a szegénység és társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai éve, amiről tudjuk, hogy a recesszió időszakában nehezen megvalósítható, és ezért is kértük a mentőcsomagok szociális feltételekhez kötését, hogy a kirekesztéstől leginkább sújtottak ne kerüljenek még rosszabb helyzetbe.

Mint már hallottuk, a szakadék egyre nagyobb, ezért az EU 2020 stratégiánknak figyelembe kell vennie a szegények és a gazdagok közötti különbségek csökkentésének szükségességét.

Fontosak a regionális fejlesztési alapok módosításai. A helyi hatóságok – ebben egyetértünk a Tanáccsal – azért fontosak, mert a megkülönböztetés nagyon gyakran ezen a szinten érződik a leginkább, a lakhatásban és az ott élő romák sajátos szükségleteiben, az oktatásban, valamint a rendőrségnél, amelynek feladata a védelem, nem pusztán az emberek kriminalizálása, de úgy tűnik, néhány tagállamban ez lett a gyakorlat.

Ezenkívül magas színvonalú közszolgáltatásokat szeretnénk látni. A Tanács bizonyára emlékszik a munkaerőpiactól legtávolabb került emberek aktív befogadásáról szóló ajánlására, akiknek az esetében a magas színvonalú közszolgáltatásoknak meghatározó szerepe van.

Szeretnénk megtudni, hogy a Tanács és a Bizottság elégedett-e az alapok aktuálisan tapasztalt felhasználási arányaival.

Ugyancsak üdvözlöm a Bizottság által határozottan szorgalmazott kontextusváltást a rasszizmus és az idegengyűlölet elleni küzdelemben, és remélem, minden tagállam kormánya elkötelezi magát ezen eszmék mellett.

Peter van Dalen, az *ECR* képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, egyszerre jó és szükséges, hogy ez a Ház törődik a romák sorsával. Az utóbbi évszázadokban feltehetőleg a megkülönböztetés volt a legkisebb rossz, ami érte őket. Az európai alapokat és az európai irányelveket fel kell használni a romák integrációjának előmozdítására és hátrányos helyzetük megszüntetésére. Szerintem az is fontos, hogy kidolgozzunk egy jó stratégiát, amely biztosítja, hogy az európai milliók tényleg eljussanak a rászorulókhöz. A hangsúlyt e tekintetben az oktatásra kell helyezni. A roma gyermekeket fel kell készítenünk, hogy kitörhessenek ebből a negatív körforgásból, amely egyelőre a szomorú valóság.

Két dolgot szeretnék azonban hozzátenni a mai vitához. Először is, szerintem nem szerencsés, hogy a romák sok esetben megragadnak az áldozat szerepében. Nekik maguknak is cselekedniük kell, hogy megszüntessék a közösségeiken belüli nagyszámú visszaélést.

Másodszor, a romák integrációját nem lehet az európai alapok és európai jogszabályok révén végrehajtani. Végső soron azoknak a tagállamoknak, ahol a romák élnek – és gyakran már sok generáció óta éltek –, vezető szerepet kell majd vállalniuk a roma integráció ügyének felkarolásában a saját országukon belül. Ez sokkal inkább szociális feladat, semmint politikai vagy pénzügyi. Az európai alapok legfeljebb segítséget adhatnak ehhez, ami viszont el is várható.

Cornelia Ernst, a *GUE/NGL* képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, 2009 decemberében, amikor Pristinában és Mitrovicában járva láttam, hogyan élnek az emberek a Mahalában, és különösen az ólommal szennyezett táborokban, mélyen megdöbbentem, különösen a gyermekek szomorú helyzete miatt. Szinte bárkivel beszéltem, mindenkitől azt hallottam, hogy az egyik legrégebbi európai népcsoport – nevezetesen a romák – helyzete nemcsak Koszovóban, de Európa számos más országában is borzasztó. Találkoztam Bekim Sylával

a pristinai Roma és Ashkali Dokumentációs Központ részéről, aki azzal fogadott minket, hogy „A szavakat már unjuk”.

Cselekedni kell, ezért a córdobai csúcstalálkozóval szemben az a legfőbb elvárásunk, hogy lépjen túl a pusztaszavak szintjén, és hozzon azonnali cselekvést. Az azonnali cselekvés azt jelenti, hogy nem ülünk tovább a babérjainkon az egyenlő bánásmód elvéről, a személyekkel szembeni, faji vagy etnikai származásra való tekintet nélküli egyenlő bánásmód elvéről szóló irányelv és a foglalkoztatási keretirányelv mögé bújva, mert ez mit sem használ. Az azonnali cselekvéshez szükség van annak felismerésére és kimondására, hogy ezek az irányelvek nem elegendőek ahhoz, hogy megvédjék az Európai Unióban élő romákat a lealacsonyító és megkülönböztető bánásmódtól, és – ami a legfontosabb lenne – hogy lehetővé tegyék a tartós integrációjukat. Ezért egy olyan európai romaügyi stratégiára van szükségünk, amely minden politikai területnek része, minden szakpolitikába szervesen beépül.

A kormányok többsége azonban olyan projekteket hajt végre, amelyek pusztán szórványos intézkedésekből állnak. Nekünk közép- és hosszú távú politikai kezdeményezésekre van szükségünk. Sürgős intézkedéseket kell hoznunk a roma közösségek gazdasági fejlődése érdekében. Az EU-nak nem szabad 2014-ig várnia, amikor majd rugalmasabbá teszi a strukturális és regionális finanszírozást; ezt most kell megtennie, hogy a romák is részesedhessenek ennek előnyeiből. Ebbe beletartoznak a mikrohitel, amelyeket a lehető legkevesebb bürokráciával kell nyújtani, például a roma települések újjáépítésére. Ugyancsak beletartoznak az egészségügyi ellátást és az oktatást, a képzést és a munkaerő-piaci fejlesztést elősegítő, nagyon konkrét intézkedések. Szeretném teljesen világosan kijelenteni, hogy oktatási vagy nyelvi akadályok miatt egy gyermek élete sem futhat zátonyra. Az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal képviselőcsoport nem roma iskolákat akar, hanem mindenki előtt nyitott iskolákat, ahol romák is élhetnek és tanulhatnak.

Szeretném hozzátenni, hogy ez nemcsak a pénzről szól, hanem arról is, hogy meggyőző intézkedéseket tegyünk a rasszizmus ellen. A cigányellenesség nem lehet, nem maradhat apró kihágás, igenis bűncselekményként kell büntetni. Az EU-nak nagy a felelőssége tekintetben, hogy milyen mértékben sikerül igazságot tennünk – remélhetőleg hamarosan – a több mint 10 millió európai roma számára, mert első az igazság, és utána az egyenlőségnek kell következnie. Ehhez szükségünk van egy teljesen egyértelmű politikai „igen”-re és egy határozott, erőteljes európai keretstratégiára, de őszintén szólva a mi elszánt elkötelezettségünkre is – úgy európai parlamenti képviselőként, mint magánemberként – e népcsoport, a romák és a szintik felé. Cselekedjünk most!

Jaroslav Paška, az EFD képviselőcsoport nevében. – (SK) Az Európai Unió romákról szóló második csúcstalálkozója minden bizonnyal kiváló alkalmat ad arra, hogy a résztvevők megosszák tapasztalataikat a romák sikeres társadalmi integrációjának ösztönzésére tett intézkedések eredményeivel kapcsolatban.

A történészek szerint a romák az időszámításunk szerinti V. és IX. század között jöttek Európába, és sok európai nemzet azóta is keresi a módszert, hogy hogyan tudna a lehető legjobban együtt élni a romákkal. Tárgyilagosan el kell ismerni, hogy miközben már ezer éve keressük ezt a modellt, még mindig nem sikerült módot találnunk arra, hogy a romákat megfelelően integráljuk társadalmainkba. Nem tudom, hogy a folyamatosan fennálló problémák okát bennünk vagy a másik oldalon kell-e keresni, de a hazámban szerzett tapasztalatok alapján azt biztosan tudom, hogy nincs értelme pusztán adakozással segíteni őket.

A kormányunk jelentős pénzüsségeket gyűjtött össze a munkavállalókra kiszabott adókból, és ezt a roma polgároknak adta, hogy méltó életet élhessenek. Modern lakásokat építettek nekik ajándékba, miközben ugyanezt más embereknek pénzért kellett megvenniük. A kormányunk biztosította számukra, hogy a többi polgárral megegyező feltételek mellett férjenek hozzá a munkavállaláshoz, az egészségügyi ellátáshoz és az oktatáshoz. A munkanélküli romák ugyanabban a támogatásban és szociális ellátásban részesülnek, mint más polgárok.

És mi lett az eredmény? A modern lakásokat lepusztították, a szanitereket és más berendezési tárgyakat szétszerelik és ellopják. Az ezekben a lakásokban élők a szennyvizet, a szemetet az ablakból egyenesen az utcára öntik. Nem akarnak dolgozni menni, még akkor sem, ha a helyi önkormányzat munkát kínál nekik. Azokat az egészségügyi dolgozókat, akik védelmet hoznak nekik a fertőző betegségekkel szemben, kiüldözik a roma telepekről. A gyermekek elhanyagoltak, éhesek és sokszor iskolába sem járnak. Meggyőződésem ezért, hogy ha valóban segíteni akarunk a romáknak, mindenekelőtt a roma gyermekeket kell megpróbálnunk megtanítani a civilizált, kulturált életvitelre.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Mivel anyanyelvemen szólok föl, ezért a roma megnevezés helyett a magyar cigány szót használom, melynek nincs pejoratív értelme, az Alkotmányunkban is így szerepel.

Napirendünk témája a cigányság kirekesztése és diszkriminációja elleni fellépés. A megoldás alapvető feltétele a cigányság társadalmi integrációja. Ennek fontos eszköze az iskola. Sok esetben indokolt a külön foglalkoztatás, ha tetszik pozitív diszkrimináció, a hátrányok leküzdése érdekében. A kisebbségjog-védők ilyenkor rögtön szegregációt kiáltanak, pedig a cél a minél hamarabbi beilleszkedés.

Magyarország egyes régióiban cigány generációk úgy nőnek föl, hogy a család nem munkából, hanem segélyekből él. Munkahelyteremtés nélkül nincsen kiút, ezért a neoliberális gazdaságpolitikával szakítani kell. A nehéz szociális helyzet sem adhat alapot a törvények áthágására. Magyarországon a bűnelkövetésben magas a cigányság részaránya. Ez ellen szigorú fellépésre van szükség, nemcsak a többségi társadalom, hanem a cigányság tisztességes életvitelű többsége részéről is. Okként, mi sem, soha nem jelöltünk meg vérségi, genetikai okot. Szó sincs rasszizmusról, csupán speciális szociokulturális körülményről beszéltünk, mint háttérrel. Tehát ha az ezt kimondókat reflexszerűen rasszistának bélyegezzük, azzal csupán a problémát seperjük szőnyeg alá.

A kiutat közösen kell megtalálnunk. Ehhez a cigányságnak olyan vezetőkre van szükségük – mert nélkülük nem megy –, akik hitelesek saját köreikben és a társadalom egésze szemében is. Valóban szükség van közös európai stratégiára, de olyanra, amely szembenéz e kérdésnek minden oldalával és őszintén látva akarja megoldani.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Elnök úr, először is szeretnék gratulálni Járóka asszonynak ahhoz, hogy az Európai Unió intézményein belül védi a roma népességet. Érdemes felhívni a figyelmet arra, hogy Járóka asszony és az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoport állította össze az első európai stratégiát a roma kisebbség integrációjához, konkrét közösségi fellépéseket javasolva az Európai Unióban élő, több mint kilencmillió polgár érdekében. A roma lakosság helyzete eltér Európa más nemzeti kisebbségeinek helyzetétől, ezért kell egyedi intézkedéseket elfogadnunk az esetükben.

A Córdobaban hamarosan megrendezésre kerülő, a romákról szóló második európai csúcstalálkozóhoz egy olyan fórumként kellene működnie, amely – a korábbi gyámkodó hozzáállásunkon túllépve – bátran felvállalja az e közösség által tapasztalt problémákat, és egyedi pénzügyi és jogi eszközöket dolgoz ki egy kisebbség érdekében, amelynek vezető szerepet kell betöltenie saját jövőjének alakításában. Egyetértek azzal, hogy senkinek nincs joga politikai tőkét kovácsolni az ő rovásukra.

Csak a Bizottság, a Tanács és a tagállamok összehangolt, multidiszciplináris fellépése hozhat pozitív eredményeket a roma lakosság számára. A különböző területek európai biztosainak össze kell majd hangolniuk a módszereiket, hogy véget vessenek az olyan intézkedéseknek, amelyek kirekesztik, vagy megkülönböztetésben részesítik a roma népet. A Tanácsnak a tagállamokkal együtt ösztönöznie kell a roma lakosság teljes körű integrációját.

Végezetül, a tagállamok felelőssége, hogy elősegítsék a romák által oly gyakran elszenvedett megkülönböztetés leküzdésére irányuló intézkedéseket. Az egészségügyi ellátáshoz való hozzáférés, a színvonalas oktatás, a továbbképzés és a szakmai átképzés elengedhetetlenül szükséges célok ahhoz, hogy a roma emberek rendes foglalkoztatáshoz juthassanak, és teljes mértékben részt tudjanak venni a civil társadalomban. E tekintetben létfontosságú a helyi hatóságok részvétele, és nagyon jól tudom, miről beszélek. Minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk az érdekükben, de nélkülük semmit nem tehetünk, és ebben a Házban, elnök úr, máris van néhány kiváló roma képviselőtársunk.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Azt gondolom, hogy a cordobai második csúcs valóban nagyon jó lehetőség arra, hogy számba vegyük, mi is történt az utóbbi években Európa legnagyobb létszámú és legkiszolgáltatottabb közösségének, a roma közösségnek a befogadása területén. Először azt szeretném hangsúlyozni, hogy nagyon fontos lépéseket tettünk abba az irányba, hogy ez valóban európai ügy legyen. Nem kelet-közép-európai, hanem összeurópai ügy. Ahhoz, hogy megoldásokat találjunk, ahhoz így kell kezelnünk a továbbiakban is. Fontos lépések voltak azon a területen, hogy az Európai Parlament elfogadott egy állásfoglalást a roma stratégia szükségességéről. Sajnálatos, hogy ez nem született meg a mai napig sem, és őszintén reméljük, hogy ebben lesz komoly továbblépés a trió-elnökség idején és ennek a Bizottságnak az időszaka alatt. Fontos volt a 2009-es európai parlamenti jelentés is a romák szociális helyzetéről, munkaerő-piaci helyzetéről és fontos a roma évtized program, amelynek most körülbelül a közepén vagyunk. Ahhoz, hogy a stratégia sikeres legyen, szükség van arra, hogy lássuk, hogy a strukturális és kohéziós alapok milyen módon hasznosultak, valóban hozzájárultak-e és milyen feltételek esetén járultak hozzá a roma közösség társadalmi befogadásához. Adatok kellene, de tudjuk, hogy az etnikai hovatartozásra vonatkozó adatok mindig szenzitív adatok, és óvatosságnak kell lennünk, amikor ezeket kérjük és ezekkel bánunk. Miközben sok pozitív lépés történik, azt látjuk, hogy a visszafogadási egyezmények végrehajtásával sok probléma is

keletkezik. Koszovóról volt már szó itt. Őszintén remélem, hogy a „summit” hozzá fog járulni ezeknek a megoldásához.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, a romakérdés az én régiómban, Franciaország nyugati részén egyre kiélezettebb. Nantes-ban ezernél is több romát utasítanak ki egyik helyről a másik után amiatt, hogy nincs törvényileg szabályozott táborhely, ahol el lehetne őket helyezni. Az a néhány település, amely rendelkezik a romák elhelyezéséhez szükséges létesítményekkel – például a nantes-i agglomerációban található Rezé és Indre – befogadóképessége határán jár, ugyanakkor az állami hatóságoktól nem kap támogatást. A legkezdemenyezőbb, legnyitottabb polgármesterek is nagyon komoly nehézségekkel néznek szembe ezáltal. A megoldásokhoz nem elég a helyi szint, globális válaszok kellenek. A romák befogadását be kell építeni az Európai Unió valamennyi szakpolitikájába, hogy véget vessünk az európai polgárok ezen csoportja által elszenvedett megkülönböztetésnek.

Szeretném még felhívni a figyelmet a nők sajátos helyzetére. A roma nők által tapasztalt problémák különösen szembetűnőek például a házasságon belüli erőszak vagy a nem kívánt terhességek területén. Franciaországban a *Médecins du monde* szerint 22 éves korára minden második roma nő avagy a csoport 43%-a átesik már egy abortuszon. Az első terhesség idején az átlagéletkoruk 17 év. A roma nők közül csak 10% alkalmaz fogamzásgátlást. Az Európai Uniónak ezért a nemek dimenzióját is bele kellene vennie a romákkal foglalkozó vizsgálataiba és jogszabályaiba. Az oktatásnak kiemelten fontos helyet kell kapnia. Sürgősen cselekednünk kell, hogy a roma közösségeket tudatára ébresszük alapvető jogaiknak, és megkönnyítsük a közszolgáltatásokhoz való hozzáférésüket.

Remélem, hogy a romák befogadásáról szóló második európai csúcstalálkozón az Európai Unió bebizonyítja, hogy határozott szándéka átfogó módon foglalkozni a romakérdéssel.

Lorenzo Fontana (EFD). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a romakérdés egyre összetettebb, ugyanakkor hatékony és azonnali válaszokat kíván. A képviselők, az intézmények, a szövetségek és a civil társadalom egy szelete egyaránt a társadalmi-gazdasági szerkezetbe való befogadásukra hív fel, de csak ritkán kerül előtérbe a probléma lényege: nevezetesen az, hogy az integráció egy kétoldalú történelmi és kulturális folyamat.

Ha a roma emberek egy része nem akarja ténylegesen elfogadni azoknak az országoknak a szabályait és kultúráját, ahol élnek, és egyidejűleg tartózkodni minden olyan viselkedéstől, amely a polgári nyugalommal összeegyeztethetetlen, a befogadásuk soha nem válik valóra: ebben az esetben tovább folytatjuk majd a projektek kidolgozását és a pénzek kiosztását, de soha nem látunk értékelhető eredményt.

A kihívást nem demagógiával kell kezelni: azt kérjük, hogy kellően pragmatikusan közelítsék meg a kérdést, szem előtt tartva, hogy az aggasztó gazdasági és foglalkoztatási helyzet olyan tényező, amely még inkább meg fogja nehezíteni a romák munkaerő-piaci befogadását. Úgy hisszük, és az évszázadok történelme is erre tanít bennünket, hogy ezt a problémás integrációt nem lehet kizárólag a fogadó országoknak tulajdonítani, és az integráció aktuális hiányáért legalábbis mindkét fél felelőssé tehető.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Én is szeretném jelezni támogatásomat, különösen Járóka Livia európai parlamenti képviselő felé, aki töretlen lendülettel dolgozik ezen a kényes, ugyanakkor fontos kérdésen. Elnök úr, mint képviselőtársaim már elmondták, az európai roma lakosság helyzete nem csak néhány országot érintő ügy. Ez a helyzet az Európai Unió egészét érinti, hiszen a roma közösség Európa legnagyobb etnikai kisebbsége. Ennek fényében meg kell vizsgálnunk, hogy az Európai Unió jelenleg mit tesz, hogy lássuk, hogyan lehetne jobban intézni a dolgokat. Elégedetten hallgattam az Európai Bizottság alelnökét, Viviane Redinget, aki teljesen körbejárta és elmagyarázta ezt a kérdést. Az is szerencsés, hogy minderre a jövő hónapban Córdobaiban tartandó romaügyi csúcstalálkozó előtt kerül sor. Annyi bizonyos, hogy a helyzet nem maradhat változatlanul, mert magától nem fog megoldódni, és ha nem tesszük meg a szükséges lépéseket, ezek az emberek tovább élnek a perifériára szorulva, a szegénység csapdájában. Ezért egy olyan integrációs politikát kell elfogadnunk, amelynek segítségével a roma közösség valóban hozzáférést nyer a mások számára elérhető lehetőségekhez. Különösen a munkavállalás, a képességek kibontakoztatása, a méltó élet és a sikeresség lehetőségét kell biztosítani ezeknek az embereknek. Így nemcsak saját magukat tudják majd támogatni, de a körülöttük élő társadalmat is felkarolhatják. Ennek eléréséhez azonban meg kell tennünk a szükséges lépéseket a meglévő akadályok megszüntetése érdekében. Remélem, hogy az ebben a Házban, a Parlamentben megfogalmazott üzenetünk, a roma néppel való szolidaritásunk kifejezése célba ér, tekintettel a jövő havi csúcstalálkozóra.

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Elnök úr, az Európában élő 10 millió roma az Európai Unió egy közepes méretű tagállamának felelne meg, ha egy államot alkotnának. De nem egy államot képeznek. A

romák mindig is a határok elé helyezték európaiságukat. Valójában olyan, mintha másodosztályú állampolgárok lennének a történelem során folyamatosan elszenvedett megkülönböztetés miatt, nemcsak az oktatás, az egészségügy és a lakhatás területén, de migránsként is, ami a leglényegesebb tulajdonságuk.

Az Európa Tanács emberi jogi biztosa azt mondta, hogy az Európai Unió bizonyos országaiban a roma migránsokat nem ugyanúgy kezelik, mint más európai migránsokat, ami a szabad mozgáshoz való jog felháborító megsértése.

Az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége képviselőcsoport elkötelezetten törekszik egy olyan Európa felépítésére, ahol az etnikai és kulturális kisebbségeket elismerik, ahol a befogadó európai polgárság és az egyenlőség, a szabadság és a sokszínűségben való együttélés térségének megvalósulása felé haladunk. Ezért üdvözljük az összes területre érvényes megkülönböztetésmentességről szóló irányelvet – azt az irányelvet, amely nem mindig nyerte el e Ház valamennyi képviselőcsoportjának támogatását.

Ugyancsak üdvözljük a spanyol elnökség programját ezen a területen; úgy gondoljuk, hogy erre szükség van, mert nem lehet tovább késlekedni azoknak az európai kezdeményezéseknek a létrehozásával, amelyek elismerik és támogatják a roma népet.

A spanyol elnökség alatt tartandó córdobai csúcstalálkozó komoly lehetőséget ad a romákra vonatkozó átfogó terv kialakítására, magunk mögött hagyva a hallgatás és a rasszizmus éveit.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – Elnök úr, nagyon keveset szeretnék hozzátenni – csupán egy felvetést. Mint már elhangzott, ne feledkezzünk meg arról, hogy a romákról szóló csúcstalálkozó ennek a Parlamentnek a kezdeményezése volt, és a szlovén elnökség idején terjesztették be, azzal a céllal, hogy összefogja az uniós kormányokat, és együtt dolgozzanak a romakérdéseken.

Ez még egy ok arra, hogy a Parlament aktivitást mutasson ebben az ügyben. A Zöldek azonban másként vélekednek, és mi nem leszünk büszkék arra, ha nem ismeri be minden tagállam, hogy a romakérdésben jobban is tudnánk teljesíteni. Az ehhez hasonló kérdéseknek a romák befogadásáról szóló európai stratégia iránti közös felhívásban kell helyet kapniuk. Szükségünk van erre a stratégiára; szükségünk van erre a stratégiára, mert nemzetközi szinten az Európai Unió is elveszíti hitelességét. Sok ország kinéz bennünket emiatt a kérdés miatt. Ez úgyszintén fontos, mert már a múltban is megértettük, hogy ez olyasmi, aminek köze van az emberi jogokhoz és a társadalmi befogadáshoz.

Azt is megértjük, hogy politikai kérdésről van szó. A politikai vita keretében kell tehát megértenünk, hogy meg kell keresni a szükséges megoldást.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Tekintettel arra, hogy Európa egyik legnagyobb, mégis igen kiszolgáltatott kisebbségét alkotják, a roma közösség ügyének még intenzívebben meg kellene jelennie az európai politikában. A munkanélküliség, a szegénység, a visszaélések, a megkülönböztetés és végül, de nem utolsósorban az oktatáshoz való korlátozott hozzáférés csupa olyan probléma, amelyet a roma kisebbség rendszeresen tapasztal, és amelyek végül társadalmi kirekesztéshez vezetnek. Úgy vélem, egy integrált európai programra van szükség, hogy illeszkedjen a kultúrájukhoz és értékeikhez, szem előtt tartva, hogy ők szabadon vándorolnak.

A magas születési ráta és a sajnálatosan alacsony születéskor várható élettartam együttes hatása miatt a gyermekek a roma lakosság 46%-át jelentik. Az oktatáshoz való hozzáférés számukra valódi lehetőséget adna. Miközben az oktatáshoz való hozzáférést és jogosultságot európai szabályok garantálják, a szegény roma közösségekhez tartozó gyermekek többsége egyáltalán nem jár iskolába, vagy korán lemorzsolódik. Az egyik konkrét intézkedés az lenne, hogy ezeket a gyermekeket és fiatalokat bevonjuk a kötelező iskolarendszerbe, ezáltal megelőzve az iskolai lemorzsolódásukat. A 2009–2010-es tanévben a román oktatási minisztérium 7483 speciális helyet biztosított az ország középiskoláiban, de ezekre csak 2460 tanuló jelentkezett, akik közül 2246-ot vettek fel.

Az erőfeszítésekre azonban mindkét oldal részéről szükség van. A roma kisebbségnek felelősségteljesen kell eljárnia, hogy javíthasson az életszínvonalán. Az oktatás hiánya meggátolja a romákat abban, hogy aktívan részt vegyenek azon ország társadalmi, gazdasági vagy politikai életében, ahol élnek. Az Európai Unió különféle finanszírozási programok révén támogatja a romák társadalmi integrációját, ilyen például az Európai Szociális Alap, az Európai Regionális Fejlesztési Alap, valamint a Progress és a „Cselekvő Ifjúság” program.

Köszönöm.

Emine Bozkurt (S&D). – Elnök úr, a romák – a legnagyobb európai kisebbség – intézményes megkülönböztetéstől, cigányellenességtől, rendkívüli mértékű szegénységtől és társadalmi kirekesztéstől, szegregált lakhatási, oktatási és szociális jóléti rendszerektől szenvednek. A rövid távú megoldások nem adnak választ a romák kiterjedt, mélyen gyökerező problémáira. Fel kell mérnünk a meglévő helyes gyakorlatokat, valamint a meglévő szakpolitikák által a roma lakosságra gyakorolt negatív hatásokat is.

Az egyik, noha nem az egyedüli példa az, amikor a roma gyermekeket elveszik a családoktól, és elkülönített bentlakásos iskolákba viszik. Ezek az intézkedések nem oldják meg a problémákat: inkább csak tovább erősítik a szegregációt, ugyanakkor a roma családok életét nagymértékben negatívan befolyásolják. Európának szüksége van egy hatékony, hosszú távú romastratégiára. Ezzel a csúcstalálkozóval újabb lehetőséget kaptunk a megerősítő intézkedésre, a romákról szóló első csúcstalálkozótól eltérően, amely nem tartalmazott valódi politikai kötelezettségvállalásokat az EU-ban. Az EU-nak először is jó példát kellene mutatnia azzal, hogy több pozíciót kínál a romáknak, és a stratégiába bevonja a romákat és a civil társadalmat.

Danuta Maria Hübner (PPE). – Elnök úr, a cordobai csúcstalálkozó mindnyájunkat próbára fog tenni, az európai intézményeket és a tagállamokat egyaránt. A csúcstalálkozóknak világos európai elkötelezettséget kell mutatnia egy teljes értékű politikai és operatív stratégia mérlegelése mellett, amely a romakérdések kezelésében túllépne a nyilvánvaló emberi jogi szempontokon – hiszen ezek alapvetőek – a valódi gazdasági és társadalmi befogadás felé.

Integrált stratégiai politikára és az összes, gazdasági és társadalmi velejárók szempontjából releváns területre kiterjedő cselekvési tervre van szükségünk. Sok mindent sikerült már megtenni és elérni, de még kétségkívül hosszú út áll előttünk. Arra van szükségünk, hogy a Bizottság, a Parlament, a tagállamok, de mellettük – ahogyan López Garrido miniszter már elmondta – a helyi és regionális hatóságok is szorosan együtt dolgozzanak.

A Bizottságtól várjuk ez ügyben a felelőségek világos felosztását és az összes érintett szolgálat közötti hatékony koordinációt. Arra számítunk, hogy a Bizottság most megvalósuló 5 millió eurós projektje kikövezi az utat a hatékony és eredményes megoldások előtt a legfontosabb területeken: a kora gyermekkori oktatás és a gazdasági integráció területén, és előrehaladást hoz a politikai tanulásban és értékelésben.

Nagyra értékeljük a Bizottság, különösen a Regionális Politikai Főigazgatóság erőfeszítéseit, és arra biztatjuk a Bizottságot, hogy növelje tovább a helyi és regionális szintű részvételt a roma társadalom gazdasági integrációját erősítő gyakorlati intézkedésekben.

A Parlament különböző képviselőcsoportjaiból sok képviselőtársunk már megmutatta elkötelezettségét, de kötelességünk, hogy ennek a kérdésnek sokkal nagyobb politikai súlyt adjunk.

A romák integrációja révén esélyt kapnánk arra, hogy az európai munkaerőpiacot valóban befogadóvá tegyük. Ez esélyt adna az előrelépésre az európai demográfiai kihívások kezelésében.

Befejezésül ezért hadd fogalmazzak úgy, hogy a cordobai csúcstalálkozót a romák valódi integrációjára irányuló utolsó felhívásnak kell tekintenünk.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Európa első középtávú roma kormányzati programjának kidolgozójaként és az Európa Tanács 2002-es roma jelentésének rapporteureként egyetértek azokkal, hogy ma ez Európa egyik legbonyolultabb ügye. Nem irigylem biztos asszonyt, mert ennél komplexebb, bonyolultabb kérdés nincs ma Európában. Evidencia, hogy a romák nem egyszerűen etnikai és nemzeti kisebbség, hanem sokszorosán hátrányos helyzetű szociális kisebbség. Nem evidencia azonban az, hogy mi a felelősség megoszlása a többség és kisebbség között. Többség és kisebbség között aszimmetrikus a felelősség, mert a többségnek sokkal nagyobb a felelőssége, de a kisebbségnek is megvan, a romáknak is megvan a maga felelőssége. A negyedik, nagyon fontos, hogy integráció kell asszimiláció nélkül.

S végül nem költségvetési kérdés, nem forrás kérdése pusztán, hanem annak a kérdése, hogy vannak-e személyek, mechanizmusok mind a többségi, mind a roma társadalom szempontjából. Mint volt államtitkár azt kell, hogy mondjam, ott működött a kisebbségi kérdés, ahol volt elkötelezett helyi többségi személy, hiteles helyi kisebbségi vezető, aki mozgósítani tudta a kisebbséget, és a civil szervezetek segítették. Nem pénzkérdés. Kell az uniós szint, de tagállami szinten és helyi szinten dőlnie el a dolgok, ezért támogatom az uniós stratégiát.

Elena Oana Antonescu (PPE). – (RO) A roma kisebbségi csoport gazdasági és társadalmi fejlődése az egyik legkényesebb és ellentmondásosabb kérdés a közép- és kelet-európai államok számára. Az EU-ban élő romák tényleges számáról nincsenek pontos becsléseink. Azt azonban tudjuk, hogy a roma kisebbség a legnagyobb és legszegényebb a határokon átnyúló etnikai kisebbségek közül.

Az Európai Uniónak koherens, hosszú távú megközelítésre van szüksége, mivel a nemzeti szakpolitikák nem elegendőek a romák helyzetének megváltoztatásához. A roma lakosság életkörülményeinek javításáért mindegyik állam felelős. A folyamat sikeressége azonban nagymértékben azon múlik, hogy a kérdést a maga egészében, összehangolt intézkedésekkel kezelik-e.

Véleményem szerint az egyik legnagyobb, megoldásra váró probléma a fiatal generáció esetében a kilátások hiánya. A roma népesség fiatal népesség, akik között jelentős a 20 év alattiak aránya. Ebben a tudáson és innováción alapuló társadalomban, amelynek fejlesztésére Európa törekszik, ha nem teszünk azonnali intézkedéseket, a roma fiatalok egyre távolabb kerülnek a népesség többi részétől. A jelenlegi szakpolitikák és stratégiák közül csak kevés foglalkozik a gyermekekkel és fiatalokkal, holott a roma népességen belül a gyermekek és fiatalok nagy száma miatt ők jelentik a változás generációját. A fenntartható fejlődés folyamatának a gyermekek generációjától kell kiindulnia, akik hozzájutnak az oktatáshoz, az orvosi ellátáshoz és az összes olyan lehetőséghez, amely a többségi társadalom gyermekei számára eddig is adott volt.

Ezért szeretném felhívni a figyelmüket arra, hogy az EU 2020 stratégiáról szóló bizottsági javaslatban nem szerepel semmilyen célkitűzés a roma közösség problémáinak megoldására vonatkozóan. Ha nem teszünk egyedi intézkedéseket, és ha nem történik igazi fordulat a hozzáállásunkban, fiatal romák milliói fogják egész életükön át viselni a társadalmi kirekesztést és a marginalizálódást. A reménytelenség miatt ezek a közösségek a lakosságuk és a népesség többi része számára veszélyes területekké fognak változni. A roma közösségnek valódi lehetőséget kell adnunk arra, hogy változtassanak kilátásaikon. A szolidaritásnak mint alapvető értéknek az európai projektben központi szerepe van. Ezért kell továbblépnünk az intézkedések meghozatalára való politikai hajlandóságtól a gyakorlati végrehajtásuk felé.

ELNÖKÖL: McMILLAN-SCOTT ÚR

alelnök

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Hölgyeim és uraim, egy nemrég készült közvélemény-kutatás tanúsága szerint a csehek 76%-a nem szeretne roma szomszédot. Az elmúlt 10 vagy több évben polgármesterként mindennapi politikai tevékenységem keretében foglalkoztam a roma és nem roma polgárok közötti együttélés és szomszédi viszonyok problémáival a szülővárosomban. Ennek következtében szilárdan hiszem, hogy nem a pénzügyi megoldások jelentik a választ – ami egyébként nyilvánvalóan kiderül a romák társadalmi-gazdasági helyzetének javítására irányuló, eddigi uniós támogatású projektek meggyőzőnek semmi esetre sem nevezhető összesített eredményeiből.

Véleményem szerint a megoldást csak a városokban és falvakban élő helyi közösségek kohéziója jelentheti, amelyeknek teljes értékű polgárokként kell elfogadniuk a romákat, akármi is történik. Ugyanez azonban fordítva is igaz: a romáknak szintén azt kell érezniük, hogy a közösséghez tartoznak, és el kell fogadniuk a közösség szabályait és normáit. Saját pozitív példák és szerepminták rendkívül fontosak a többségi közösséggel való kapcsolatok és a roma közösségen belüli tényleges munka szempontjából. Alapvető fontosságú ugyanakkor, hogy a társadalom egészében következetesen, megalkuvás nélkül fel kell lépni az idegengyűlölet és a rasszizmus ellen. Az összes lehetséges forrás, a konkrét fellépések és állásfoglalások révén tegyük teljesen egyértelművé, hogy ezek számunkra teljességgel elfogadhatatlanok. Erre a jövőben együttesen kell törekednünk.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – (RO) Mindenekelőtt szeretnék hangot adni azon reményemnek, hogy a romákról szóló córdobai csúcstalálkozó áttörést hoz a romák befogadásának szentelt közös stratégia elfogadásában.

E közösség életkörülményei továbbra is elfogadhatatlanok, és a velük szembeni megkülönböztetés egyre erősebb, annak ellenére, hogy az elmúlt években a helyzetük javítására irányuló projektekre szánt összegek a félmilliárd euróhoz közelítenek. Úgy vélem, eljött az ideje annak, hogy a jó szándékról átlépünk a tettekre.

Sajnos az Európai Bizottság még mindig nem bizonyította, hogy rendelkezik a szükséges elszántsággal a romák életszínvonalának és társadalmi integrációjának javítására, illetve a velük szembeni rasszista fellépések leküzdésére irányuló intézkedések koordinálásához. Szerintem a romakérdést külön feladatnak kell tekinteni, amely egyértelműen a szociális ügyekért felelős biztos alá tartozik. Az is rendkívül hasznos lenne, ha az e kérdés kezelésével megbízott bizottsági szakértők között roma származású szakértők is lennének.

Hiszem továbbá, hogy rendelkezünk kell egy társadalmi és kulturális szempontú megközelítéssel, hogy elkerüljük a műveltségi és foglalkoztatási szintek terén már most is meglévő egyenlőtlenségek felerősítését. Ezt szem előtt tartva arra kérem a Bizottságot, hogy ösztönözze a roma migránsok hozzáférését javító

munkaerő-piaci programokat, valamint a helyi hatóságok és a roma közösségek közötti együttműködést, és vegye fontolóra a nem kormányzati szervezetekkel való szorosabb együttműködést.

Milan Zver (PPE). – (SL) Elnök úr, biztos asszony, López Garrido úr, mindenképp szeretnék gratulálni Spanyolországnak ahhoz, hogy ezt a csúcstalálkozót is felvette a prioritásainak sorába. Ugyanakkor engedjék meg, hogy a Bizottságnak is gratuláljak, amiért úgy határozott, hogy átfogó jelentést készít az európai romák helyzetéről. Ez arról tanúskodik, hogy tisztában vagyunk a kérdés aktualitásával. Ez a kérdés azonban csak az elmúlt években, az Európai Unió bővítésével vált időszerűvé.

Ugyancsak örömmel tapasztaltam, hogy szinte mindegyik parlamenti képviselőcsoport – vagy legalábbis a többségük – komolyan viszonyul e kérdés rendezéséhez. A Lisszaboni Szerződés biztosít számunkra egy kiegészítő jogalapot, ami lehetővé teszi, hogy nagyobb mértékben vegyünk részt a romakérdés rendezésére irányuló átfogó, szilárd stratégia kialakításában, egy úgynevezett nem kötelező erejű jogi eszköz keretében.

Nyilvánvalóan nem vagyunk abban a helyzetben, hogy az EU szintjén közös romapolitikát alakíthassunk ki, mivel e tekintetben az elsődleges hatáskör a tagállamokat illeti. Kidolgozhatunk viszont néhány mutatót és egy közös adatbázist, kicserélhetjük a bevált módszereinket, és ebből a szempontból a tagállamok sokat segíthetnek egymásnak.

Szlovéniából származom, ahol mi például intézményesítettük a „roma tantermi asszisztens” szerepét. Feladata, hogy közvetítsen az iskola és a szülők között, és ezzel rengeteget segít a roma gyermekek oktatási rendszerbe való beilleszkedésében.

Corina Crețu (S&D). – (RO) A romákról szóló első európai csúcstalálkozó valójában elismerte, hogy az európai államok külön-külön kudarcot vallottak a romák jogainak és integrációjának garantálása terén, és ezzel megtette az első lépést egy közös, hosszú távú stratégia elfogadása felé az EU szintjén.

Sajnos óriási a különbség a tervek és tanulmányok, illetve ezek gyakorlati, a roma közösség életének kézzelfogható mértékű javítását szolgáló megvalósítása között. A roma közösség továbbra is a legkiszolgáltatottabb etnikai népcsoport Európában, egy olyan időszakban, amikor a legnagyobb arányú szegénységgel és társadalmi kirekesztéssel néznek szembe. Ráadásul a kilátásaik egyáltalán nem biztatóak, ha figyelembe vesszük, hogy a magas születési arány és az alacsony várható élettartam miatt a roma lakosság nagyjából fele kiskorúakból áll.

Úgy vélem, hogy egy koherens integrációs stratégia felé az első lépésnek mindenképpen annak kell lennie, hogy a romák fiatal generációi számára garantáljuk a megkülönböztetéstől mentes hozzáférést az oktatáshoz. Ez az egyetlen olyan intézkedés, amely meghatározó szerepet játszhat a változás előmozdításában, hogy a romák be tudjanak illeszkedni a munkaerőpiacra, és ezáltal kiörjenek a társadalmi kirekesztés ördögi köréből.

Iosif Matula (PPE). – (RO) A romák határokon átnyúló etnikai és kulturális közössége Európa-szerte 10 milliónál is több főt számlál. A romákat érintő problémák összehangolt, hosszú távú fellépést igényelnek, az Európai Unió és a tagállamok bevonásával.

Fontos kezdeményezések indultak már ezen a területen, de szerintem tovább kell mennünk. El kell fogadnunk egy rendes, célirányos fellépéseken és rendszeres hatásvizsgálaton alapuló európai stratégiát a romák számára.

Nagyszámú roma közösséggel rendelkező országból származom, ezért örülök, hogy ma végre kimondjuk, hogy a romakérdéssel Európa egészének kell foglalkoznia. Romániában hatályban van egy stratégia, amely még az ország uniós csatlakozása előtti időkre datálható, célja pedig a romák helyzetének javítása. Ennek érdekében külön biztosítanak számukra ingyenes helyeket az állami egyetemeken, ami nagymértékben hozzájárul az oktatás és a kultúra színvonalának emeléséhez e közösség tagjai körében. A nemzeti és helyi állami hatóságok törekszenek a romák társadalmi befogadásának előmozdítására és munkaerő-piaci integrációjukra, hogy leküzdjék a mélyszegénységet, és hozzáférjenek az egészségügyi ellátás szolgáltatásaihoz. A kívánt eredmények eléréséhez azonban Európa részéről következetes pénzügyi támogatásra van szükség.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) A cigány gyermekek, roma gyermekek számára a felemelkedés egyetlen lehetséges útja a rendszeres iskolába járás. Rendkívül sajnálatos, hogy a politikai korrektség egyik megnyilvánulási formájaként rendszeresen halljuk azoknak a szülőknek a mentegetését, különböző jogcímenek, akik a gyermekeik iskolába járását nem mozdítják elő, illetőleg egyenesen akadályozzák. Ebből a szempontból különösen is diszkrimináció tárgyai, illetve alanyai a lánygyermekek, a cigány lánygyermekek, akikre a felelőtlen szülők sokszor ráterhelik a sok gyermek gondozásának és az otthoni teendőknek a súlyát, iskolába járás helyett. A nemzetközi emberi jogi normáknak kizárólag az felel meg, hogyha az állam kötelezettséget vállal arra, hogy ilyenkor a gyermek védelmében fellép és bírsággal, büntetéssel, ha kell,

illetőleg a családi pótlék vagy más segélyek megvonásával kényszeríti, kötelezi a szülőt, hogy a gyermek érdekében a gyermek jogait biztosítsa.

Monika Smolková (S&D). – (SK) Az Európai Unióban minden bizonnyal a romák alkotják a legszegényebb népcsoportot. Ezért én támogatom, hogy minden eszközt használjunk fel a romák társadalmi és gazdasági tevékenységekbe való integrációja érdekében. Mindenekelőtt a gyermekek és a fiatalok oktatásában látom a megoldást.

Azzal is egyetértek, hogy meg kell szüntetni a romákkal szembeni burkolt és nyílt megkülönböztetést. Ugyanakkor szerintem arról is nyíltan kellene beszélnünk, hogy a roma gyermekek jogait hogyan nyomják el a saját szülei. Mindenkinek joga van a méltóságteljes élethez, de a roma gyerekek túlnyomó része ehhez nem jut hozzá. A következő csúcstalálkozón beszéljünk arról is, hogy mindenekelőtt maguknak a romáknak hogyan kellene aktívan törekedniük a saját problémáik megoldására; először is a gyermekek oktatásával kapcsolatban, de a saját életkörülményeik javítására irányuló folyamatban való személyes részvételükkel is. És mivel én a jövőben nem kívánok a Bizottság tagja lenni, itt, ebben a teremben akarom kimondani, hogy a következő csúcstalálkozón arról is beszélnünk kell, hogy a romáknak szánt támogatásokkal hogyan élnek vissza maguk a romák.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr, a roma népességről és a közelgő córdobai csúcstalálkozóról most lezajlott vita ismét megmutatta, hogy a romák társadalmi és gazdasági integrációja európai szintű probléma, ezért európai stratégiát igényel. Az eddigi elégtelen előrehaladásból következően a córdobai csúcstalálkozón pontosan ennek elérésében reménykedünk, amint már sokszor említést nyert.

Szükségünk van egy olyan cselekvési terven alapuló stratégiára, amelyet a Tanács követni kíván, szem előtt tartva az elnökségi trió által kitűzött átfogó programot; mivel nagyszabású programról van szó, egy működőképes cselekvési tervről, amelyben az egyik legfontosabb eszköznek kétségtávol a strukturális alapokat kell tekinteni – mivel a társadalmi kohézió terén ez Európa legerősebb eszköze –, és amelyet konkrét intézkedések révén kell végrehajtani.

Véleményem szerint az említett konkrét intézkedések némelyikének a romák által tapasztalt egyedi kérdésekre kell koncentrálnia: a romaként elszenvedett megkülönböztetésre, így például a közszolgáltatások igénybevételében vagy a foglalkoztatásban átélt nehézségekre. Külön meg kell vizsgálnunk a roma nők helyzetét is, akik különösen szenvednek a szegénység problémáitól, a lakáshoz jutás nehézségeitől, a megkülönböztetéstől és az erőszaktól; és ugyancsak vizsgálnunk kell a roma fiatalok problémáját, mivel esetükben a képzés hiánya a mostani gazdasági válság idején még inkább megnehezíti az elhelyezkedést. Ott van ezenkívül a roma gyermekek ügye: állítólag a születéskor várható élettartamuk 10 évvel marad el az európai gyermekek átlagától.

Ugyanakkor azonban olyan általános intézkedést is kell tennünk, amely a roma népesség egészének kedvez; mivel a legsúlyosabb megkülönböztetést elszenvedett közösségek közé tartoznak, a megkülönböztetés elleni politika minden formában segíteni fog rajtuk. Ugyanez igaz a nemi alapú erőszak elleni fellépésre is, ezért olyan fontos, hogy a nemi alapú erőszak leküzdése érdekében minél előbb elkészüljön a védelmi határozatról szóló irányelv, mivel ez az intézkedés különösen kedvez majd a roma nőknek; ugyanez a helyzet a megkülönböztetésmentességről szóló irányelvvel, amely a roma lakosság számára lesz különösen kedvező.

Mindezen intézkedések során ügyelnünk kell a gyámkodó hozzáállás elkerülésére, mivel a roma lakosság identitását és kulturális sajátosságait mindenkifelett tiszteletben kell tartanunk.

Viviane Reding, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani a tisztelt Háznak az itt elhangzott sok javaslatáért és felvetésért. Ezeket Andor biztos és én figyelembe fogjuk venni, amikor a csúcstalálkozó előtt bemutatjuk közleményünket. Ebben a közleményben azt is nagyon világosan ki fogjuk mondani, hogy a Bizottság nem tudja és nem is fogja elfogadni, hogy a romák etnikai hovatartozásuk miatt megkülönböztetésnek és társadalmi kirekesztésnek vannak kitéve.

Most tehát már vannak eszközeink; vannak szakpolitikáink. Kérdés, hogy hogyan használjuk fel őket. Hogyan tudjuk általános érvényre juttatni a romák kérdését és problémáit mindezekben az eszközökben és szakpolitikákban? Véleményem szerint ehhez nincs szükségünk külön roma irányelvre vagy roma alapra. Arra viszont szükség van, hogy a romakérdéseket teljes mértékben számításba vegyük az uniós jog alkalmazásakor és az uniós alapok végrehajtásakor. Ennek kulcsa – amint ezt Önök közül sokan elmondták – a partnerség és az együttműködés az összes fontosabb szereplő között. A Bizottság ezt a szemléletet követi a romák társadalmi befogadásával foglalkozó uniós fórumon és belső eljárásaiban.

Azt is szeretném azonban nagyon határozottan hangsúlyozni, hogy miközben a romákkal szembeni kirekesztésnek természetesen nagyon sok köze van az alapvető jogokhoz, a legszorosabban mégis a szociális és gazdasági kérdésekhez kapcsolódik. Szeretném idézni például a romák kirekesztésének gazdasági költségeiről szóló világbanki tanulmányt, és jelezni, hogy ez nagyon fontos bizonyíték arra, hogy a megoldásokat a társadalom egésze érdekében kell megtalálnunk. Ahhoz tehát, hogy a lehető leghatékonyabban alkalmazzuk a rendelkezésünkre álló eszközöket, stratégiai megközelítésre lesz szükségünk – mainstreamingre, mint azt néhányan már elmondták. E módszer alapja az együttműködés, a szükséges erőforrások mozgósítása és az a stratégia, hogy a sikerekből és kudarcekból egyaránt tudjunk tanulni.

Mindenképpen el kell kerülnünk egy olyan stratégia megalkotását, amely csak papíron létezik. Eredmények kellenek; eredmények, amelyek segítségével a romák be tudnak illeszkedni a normál iskolákba – Önök közül sokan beszéltek az iskolai oktatásról, én pedig szeretném részletesen megismerni az iskola előtti neveléssel foglalkozó fellépésünket, hogy ez a gyakorlatban hogyan működik –; az általános munkaerőpiacra: e téren kollégám, Andor biztos úr pontosan ki fogja tűzni az elérendő célokat; valamint a társadalom egészébe, ami feladatként valamennyi szakpolitikánkban megjelenik.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Elnök úr! Egy technikai probléma van. Most vettem észre, hogy a komputer klónozott engem, mert kollégáimnál, akiknél a kártya be volt téve, mindenhol az én nevemet, a Tabajdi nevet tette be. Ezt Gomez asszony helyén vettem észre, de máshol is észrevettem. Tehát valami komputerprobléma van. A kolleganőmnél Göncz Kingánál is a Tabajdi nevet jelzi ki a kártya. Kérem, hogy ellenőrizték, mert nem szeretném, hogy ilyen mértékben klónozva legyek az Európai Parlamentben. Kérem, szóljon a technikai szolgálatnak. Köszönöm..... Nálad is Zoli?

Elnök. – Köszönöm. A technikai szolgálat figyelni fog erre.

A vitát lezárom.

A szavazásra a következő ülésen kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Szeretném hangsúlyozni, hogy a romákkal szembeni megkülönböztetés megelőzéséért és a társadalmi integrációjuk támogatásáért való felelősség megosztásával a romakérdés az európai emberi jogi politika részévé vált. Ezért a romákról szóló második, Córdobaiban tartandó európai csúcstalálkozó közeledtével meg kell vitatnunk a romák által tapasztalt szociális problémákat és e problémák megoldásának módjait. Örülök, hogy a házigazda spanyol elnökség megrendezi ezt a csúcstalálkozót, mivel szóvá kell tennünk és el kell ismernünk a romakérdések létezését. Szeretném hangsúlyozni, hogy egy szabad, demokratikus társadalomban elfogadhatatlan, hogy egy népcsoport el legyen szigetelve a társadalomtól, és hogy az emberek alapvető jogait és szabadságait nyíltan megsértse. A roma közösség tagjai rasszista támadásoknak vannak kitéve, a közszolgáltatásokhoz és szociális ellátásokhoz való hozzáférésük egyenlőtlen, a lakhatásban és az oktatásban nagyarányú szegregációt tapasztalnak. Emellett arra is fel kell hívnunk a figyelmet, hogy a romák nemcsak közvetlen megkülönböztetést, hanem burkolt, közvetett megkülönböztetést is tapasztalnak, például amikor nem alkalmazzák őket, illetve nem fogadják be őket a társadalmi életbe. Ezért egyetértek azzal, hogy fel kell kérnünk az Európai Bizottságot, hogy ösztönözze a tagállami kormányokat és a regionális és helyi hatóságokat a romákkal kapcsolatos uniós projektek jobb végrehajtására. Kérem továbbá a Bizottságot, hogy tegyen konkrét lépéseket és kezdeményezéseket az európai romákkal szembeni közvetlen és közvetett megkülönböztetés leküzdésére.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), írásban. – A statisztikai adatok azt mutatják, hogy Európában sajnálatos módon a romák a legtöbb gyűlöletet és megkülönböztetést elszenvedő etnikai kisebbség. Láttuk már a romák társadalmi befogadásával kapcsolatos nehézségeket sok tagállam esetében, köztük az én hazámban is. Ebből világosan kiderül, hogy tágabb európai kérdéssről van szó, amelyet együtt kell kezelnünk. Az oktatáshoz és a foglalkoztatáshoz való hozzáférés kulcsfontosságú, hogy ezzel el lehessen kerülni azt a tendenciát, hogy a romák a pénzszerezés más, könnyebb, de ártalmasabb módjaihoz folyamodjanak. A megkülönböztetés elleni jogszabályokat teljes körben alkalmazzunk kell a romákra, és további intézkedéseket is kell tennünk a társadalmunkba való beilleszkedésük érdekében. Mindaddig nem volt semmilyen összefüggő stratégiánk. Szeretném, ha ez a romákról szóló második európai csúcstalálkozó a romákra vonatkozó valódi uniós stratégia megszületését eredményezné. A strukturális és előcsatlakozási alapokat hatékonyabban kellene felhasználni az ilyen kezdeményezések finanszírozására. Szeretném továbbá megerősíteni, hogy ezt a stratégiát a koordináció eszközeként kell használni, és lendületet kell vele adni a tagállamoknak. Az intézkedéseket helyi szinten kell meghozni, építve a helyi nem kormányzati szervezetek és a romák saját

szakértelmére, akik ismerik a legnagyobb problémákat, hogy a stratégia valóban meg tudja felelni a roma emberek szükségleteinek.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), írásban. – A romák régóta az egyik leghátrányosabb helyzetű kisebbségnek számítanak Európa egész területén, és az élet minden terén széles körű megkülönböztetésnek vannak kitéve.

Az elmúlt évtizedben az Európai Unió és tagállamai figyelmet és erőforrásokat fordítottak a romák helyzetének javítására. Néhány tagállam a romajogi mozgalommal együttműködésben szakpolitikákat vezetett be, hogy a roma gyermekek számára egyenlő hozzáférést biztosítson a színvonalas oktatáshoz. Az e területen elkezdett erőfeszítések folytatását az elkövetkező években is legfőbb prioritásnak kell tekinteni.

A szakpolitikának mindig átfogónak kell lennie, hogy minél inkább szisztematikus hatást érjen el a romák és nem romák közötti különbségek csökkentésében, valamennyi területen: az oktatásban, a foglalkoztatásban, a lakhatásban és az egészségügyi ellátásban. Az Európai Uniónak és tagállamainak tovább kell folytatniuk a romákkal foglalkozó eddigi szakpolitikáik értékelését, és módot kell találniuk arra, hogy megszüntessék a romakérdésben tanúsított gyámkodó hozzáállást, amely a romákat a politikai előnyök függő helyzetben lévő, passzív kedvezményezettjeinek tekinti.

Ezenkívül létre kell hozni egy gyakornoki rendszert roma fiatalok részére, hogy a Bizottság szervezeti egységeinél és a megfelelő kormányzati intézményeknél teljesített programok révén fejleszthessék szaktudásukat.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), írásban. – (RO) A roma integrációnak szentelt tízéves szakasz (2005–2015) fele már mögöttünk van. Ebből annyit láthatunk, hogy nagyon sok szó esett a roma kisebbségről, létrejöttek különféle programok és fórumok, de az eredmények behatároltak. Az oktatással, foglalkoztatással, regionális fejlesztéssel stb. kapcsolatos problémák kitartóan jelen vannak, és néhány tagállamban egyre súlyosabbak. Az idei évben Córdobaiban tartandó, romákról szóló második csúcstalálkozó szándéka, hogy felelevenítse az európai nézőpontot, és új cselekvési terveket találjon. Egyetértek az elvek újradefiniálásának szükségességével, de úgy gondolom, hogy inkább egy transzverzális, horizontális stratégiát kell kidolgoznunk, amely ennek a kisebbségnek a problémáit integráltan, de nem kizárólagosan fogja kezelni. A legfontosabb szempont, hogy az előcsatlakozási alapokat és a strukturális alapokat megfelelően használják fel, és azok meghozzák a politikai döntéshozóként általunk elvárt, de a civil társadalom és mindenekelőtt a roma kisebbség által ugyancsak hön áhított eredményeket.

Marian-Jean Marinescu (PPE), írásban. – (RO) A romákról szóló első csúcstalálkozónak legalább egy pozitív eredménye volt: közösségi szinten is sikerült megegyezni arról, hogy a társadalmi integrációhoz vezető első lépésként a romáknak oktatásra van szükségük. E tekintetben üdvözlöm a romák társadalmi befogadásával foglalkozó uniós fórum második ülést is, amely kifejezetten az európai romák oktatásának kérdésére helyezte a hangsúlyt. Az oktatási reform folyamata nemcsak az állami intézmények részvételét igényli, hanem a nem kormányzati szervezetekét is, amelyek fő céljának a továbbiakban nem a megkülönböztetés megnyilvánulásainak felismerését, hanem az etnikai csoportok oktatását kellene tekinteni. Az írástudatlanság csökkentése, a gyermekek iskolai tanulmányainak teljesítése és a szakképzés és átképzés iránti igény lehetőségét kínálnak a munkaerő-piaci elhelyezkedésre, továbbá módot adnak a társadalmi beilleszkedésre. Nyilvánvaló, hogy e kisebbség körében sürgősen szükség van a pozitív fejleményekre, de ez olyan dolog, amiért a hatóságok és maga a roma közösség egyaránt felelősek. A romákról szóló második európai csúcstalálkozónak kellőképpen motiválnia kell az Európai Bizottságot arra, hogy kézzelfogható eredmények elérésére irányuló jogalkotási javaslatokat készítsen ezen a területen. Az Európai Bizottságnak ezenkívül felül kell vizsgálnia a Szociális Alapot, és javasolnia kell a támogatás megnövelését azon projektek esetében, amelyek az Európai Unió legnagyobb kisebbségének társadalmi-gazdasági helyzetét próbálják javítani.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) A romákról szóló cordobai csúcstalálkozó lehetőséget kíván adni arra, hogy nyíltan beszéljünk az Európában párhuzamosan egymás mellett élő társadalmakról, és ennek minden szinten a hatékony integráción kell alapulnia. Az integrációt nemzeti és európai szinten egyaránt ösztönözni kell. Egy dologról azonban nem szabad megfeledkeznünk e tekintetben, mégpedig arról, hogy a tényleges integrációhoz a két oldálnak együtt kell működnie. A romáknak ugyanúgy ki kell venniük a részüket az integrációból, és belülről kell dolgozniuk azon, hogy megakadályozzák a párhuzamos társadalmak kialakulását. E tekintetben különösen aggályos kérdésnek találom a gyermekek, és főként a leánygyermekek iskolai oktatását. Európa közepén egyszerűen nem fordulhat elő, hogy a gyermekek alig vagy egyáltalán nem illeszkednek be a meglévő iskolarendszerbe, és később nagy számban morzsolódnak le. Ennek következtében a jövőbeni munkaerő-piaci helyzetük is komolyan veszélybe kerül, ami miatt még inkább a társadalom peremére húzódnak, és ezáltal teljesen elszigetelődnek. A társadalombiztosítással és az életkörülményeikkel

kapcsolatos problémák ezzel előre meghatározottá válnak, és az ördögi kör bezárul. Ezért rendkívül fontos, hogy arra kérjük az európai romákat, változtassanak az iskolai oktatással és a nők jogaival szembeni archaikus hozzáállásukon, lépjenek fel aktívan a saját kirekesztésük ellen és törekedjenek a társadalmi, és különösen a munkaerő-piaci beilleszkedésre.

Csaba Sógor (PPE), írásban. – (HU) Jóllehet a tagországok jelentős uniós és tagállami forrásokat fordítottak a tartósan munkanélküli romák munkához juttatására, mégsem született koherens megoldás EU-szinten: a tagállamok nagyon eltérő módon és mértékben konfrontálódnak a helyzettel. Fontosnak tartom, hogy a máig megoldatlan roma kérdésre, ami az Európai Unió mint jogi személy és a tagállamok közös problémája, egy összefüggő és hatásos stratégiát tudjunk kidolgozni. Az április 8-án Córdobában tervezett Európai Roma Csúcstalálkozó legfontosabb témája az európai szintű stratégia alapelveinek a megfogalmazása kellene legyen, azért, hogy a roma problematika ne „vándorolhasson” többé, hanem minden tagállam, közös európai stratégia alapján maga oldja meg a kérdést. Meggyőződésem, hogy az oktatás az alapvető eszköz erre. Szükségesnek tartom egy olyan átfogó programcsomag kidolgozását, amely elősegíti és motiválja a fiatal roma értelmiségnek a közösségbe való visszatérését és a közösség keretében, illetve annak érdekében végzett munkáját. Ezt nagyban segítheti egy szoros partnerkapcsolat kiépítése a különböző roma érdekvédelmi szervezetek, a felelős állami intézmények, a civil társadalom és az együttműködő EU-s intézmények között. Nagyobb szerepet kell juttatni a kedvezményes mikrohitelnyújtás vagy állami kamattörlesztés módszereinek. A mezőgazdasági támogatások koncepciójában tekintsék fontos célnak, hogy a roma közösségek elérhessék a megélhetésüket biztosító feltételeket. A helyzet súlyosabb, mint gondolnánk: a hosszú távú munkanélküliség aránya megugrott körökben, és egyre többen marginalizálódnak.

13. Kérdések órája (a Bizottsághoz intézett kérdések)

Elnök. – A következő napirendi pont a kérdések órája (B7-0017/2010). Ez ma este a szokásosnál valamivel rövidebb lesz, mert az előző vita 25 perccel később fejeződött be a korábbi csúszások miatt. Ezért elnézést kérek. Valamikor 19.30 után fogjuk befejezni. Most nagyon szigorúan be fogjuk tartani az időt. A felszólalók 30 másodpercet kapnak.

A Bizottság az alábbi kérdéseket kapta.

Első rész

28. kérdés, előterjesztette: **Vilija Blinkevičiute** (H-0063/10)

Tárgy: A magánnyugdíjalapok szabályozása

Az elmúlt években jelentős mértékben csökkent a magánnyugdíjalapok eszközeinek értéke. A magánnyugdíjalap-ágazat szigorúbb szabályozásának szükségességét hangsúlyozta a Jacques de Larosière elnöklétével működő, pénzügyi felügyelettel foglalkozó magas szintű csoport.

A pénzügyi válság rávilágított arra, hogy a tagállamok milyen mértékben vannak kitéve egy sor kockázatnak. E kockázatok közvetlenül érintik ezen alapok befektetőit és az európai pénzügyi piacok stabilitását és integritását, továbbá súlyosan érintik a pénzügyi szereplőket. A jelenlegi bizonytalan gazdasági helyzetben sok európai polgár veszítette el bizalmát a magánnyugdíjalapok rendszerét érintő szabályozásban.

Nem gondolja-e a Bizottság, hogy átfogó jogi intézkedéseket kellene javasolnia a magánnyugdíjalapok szabályozását célzó felügyeleti normák megállapítása érdekében?

Michel Barnier, a Bizottság tagja. – (FR) Blinkevičiūtė asszony nagyon fontos kérdést tett fel a nyugdíjreformmal kapcsolatban, ami az elkövetkező évek egyik legégetőbb problémája lesz, hiszen jól tudjuk, hogy milyen kihívásokkal kell majd együtt szembenéznünk: a népesség előregedése, az államháztartások életképessége és különösen a munkavállalók mobilitása. Ráadásul a nyugdíjalapok jelentős intézményi befektetők is.

A pénzügyi válság rámutatott egyes nyugdíjrendszerek gyenge pontjaira, ezért, hölgyeim és uraim, a de Larosière-féle jelentés alapján el fogunk indítani bizonyos kezdeményezéseket. Barroso elnök úr már be is jelentett bizonyos irányelveket ezzel kapcsolatban az Európai Parlamentnek.

2010 folyamán be fogunk nyújtani egy zöld könyvet a nyugdíjakról, és ez várakozásaink szerint ösztönözni fogja a magán nyugdíjalapok szabályozásáról folytatandó kiterjedt tárgyalásokat. Ebben az összefüggésben elképzelhető a foglalkoztatói nyugdíjakat biztosító intézmények tevékenységéről és felügyeletéről szóló

irányelv felülvizsgálata is. A Bizottság továbbra is elkötelezett híve a belső piac megerősítésének a nyugdíjalapok terén. Az irányelv felülvizsgálata kiterjedne a nyugdíjalapok fizetőképességére vonatkozó szabályokra is. Mi több, Elnök úr, ezzel teljesülne az Európai Parlament által a Szolvencia II. irányelvről folytatott tárgyalásokon megfogalmazott követelés is.

Annak érdekében, hogy minden kétértelműséget elkerüljünk ebben a polgárokat érintő fontos kérdésben, hozzá szeretném tenni, hogy a szubszidiaritás nevében a Bizottság gondosan ügyelni fog arra, hogy tiszteletben tartsa a tagállamok azzal kapcsolatos döntéseit, hogy csatlakoznak-e a felosztó-kirovó nyugdíjrendszerhez.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Köszönjük a választát, Biztos úr, és mindenképpen azt reméljük, hogy az Európai Bizottság a lehető leghamarabb elő fog terjeszteni egy zöld könyvet a nyugdíjakról, mivel az Európai Unió tagállamainak többségében ez igen sürgős ügy. Néhány tagállamban, például az én hazámban is, Litvániában a már egyébként is alacsony nyugdíjakat tovább csökkentették; ez volt a jelenlegi gazdasági és pénzügyi helyzet realitása. Szeretném azonban azt is megkérdezni, Biztos úr, hogy meg tudná-e mondani, hogy az EU 2020-ig szóló stratégiájában az Európai Bizottság miért szentelt olyan kevés figyelmet a nyugdíjak biztonságának és stabilitásának, valamint a nyugdíjgaranciáknak, hiszen figyelembe kell vennünk a munkaerőpiac jelenlegi helyzetét, az aktuális demográfiai helyzetet, és valószínűleg az az egyik legfontosabb kérdés, hogy 10 év múlva milyen nyugdíjat fognak kapni az emberek.

Michel Barnier, a Bizottság tagja. – (FR) Blinkevičiūtė asszony, a 2020-ig szóló stratégiát ismertető dokumentum, amely a környezetbarát növekedésről, az intelligens, igazságos és inkluzív növekedésről szól, nyilvánvalóan nem térhet ki minden kérdésre. Ezért vannak más eszközeink, más alkalmak és más keretek, amelyek között teljesíthetjük azt a kötelességünket, hogy foglalkozzunk olyan alapvető kérdésekkel, mint a nyugdíjak és az európai polgárok eltartása.

Az imént említettem, Blinkevičiūtė asszony, hogy a nyugdíjalapok nagy intézményi befektetők. A törvényes finanszírozási alapon működő nyugdíjrendszerek különböző fajtái – akár foglalkoztatói, akár önkéntes rendszerek – ma már sok tagállamban egyre fontosabb szerepet játszanak a teljes nyugdíjrendszeren belül.

Ismétlem, hogy a szubszidiaritás nevében elvárható tisztelet megadásával fogunk azon dolgozni, hogy számos ország – amelyek közül néhányat magam is jól ismerek – kötelezze el magát a felosztó-kirovó rendszer mellett, illetve csatlakozzon ahhoz, és ezen az alapon fogjuk kidolgozni a Zöld könyvet is, amely a következő hetek vagy legkésőbb hónapok folyamán el fog készülni. Örölnék neki, ha ezt minél szélesebb körben megvitathatnám majd Önökkel és más érdeklődő képviselőkkel.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök úr, az én hazám, Ausztria, évente maximum 210 euróval hozzájárul a magánnyugdíjakhoz, bár kiderült, hogy a nyugdíjspekuláció volt az egyik fő oka az Egyesült Államokban bekövetkezett pénzügyi összeomlásnak.

Úgy gondolom, hogy a Bizottságnak fel kell tennie azt a kérdést magának, hogy vajon a nyugdíjak biztosítása nem az állam egyik legalapvetőbb feladata-e, és nem kellene-e határozottabban fellépniünk a gyanús pénzügyi spekulánsok ellen. Az is kérdés, hogy a Bizottság véleménye szerint nem rövidlátó, vagy egyenesen hanyag magatartás-e, ha állami támogatást adunk a magánnyugdíjakhoz mindenféle minőségi szabványok előírása nélkül, amikor fennáll annak a kockázata, hogy a magán nyugdíjalapok által termelt hatalmas veszteségek után a nyugdíjasok még jobban rá lesznek szorulva az állam támogatására.

Michel Barnier, a Bizottság tagja. – (FR) A közelmúltban Barroso úrnak alkalma nyílt számos kérdésre választ adni ebben a Házban a pénzügyi mozgásokkal kapcsolatban.

Ön a spekulációról beszélt, Obermayr úr. Mint a szabályozásért és felügyeletért felelősséggel tartozó, belső piacért és szolgáltatásokért felelős európai biztos biztonsággal állíthatom, hogy egyetlen termék, piac vagy terület sem marad ki, illetve nem lesz mentes az intelligens felügyelet és a hatékony szabályozás alól.

Ezek a piacokon tehát mindenkit – bármilyen terméket is állítson elő – érinteni fog az a munka, amelyet magunkra vállalunk, és amely már el is kezdődött a felülvizsgálati csomag formájában, melyről már folynak a megbeszélések, valamint ugyanígy érint majd mindenkit a számos irányelv felülvizsgálata, főleg a Foglalkoztatási Nyugellátást Biztosító Intézményekről (IORP) szóló irányelv vonatkozásában. Továbbá szigorú befektetési szabályokat is fogunk hozni.

Még egyszer megerősítem, hogy egyetlen termék vagy piac sem mentesülhet a felügyelt átláthatóság, valamint az intelligens és hatékony szabályozás követelményei alól.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Úgy gondolom, hogy hosszú távú stratégiai gondolkodásra van szükség a nyugdíjrendszer reformjához, mind a magán, mind pedig az állami szektorban. Arra a tényre gondolok, hogy az 1970-es években a születések száma ugrásszerűen megemelkedett. Az akkor született emberek 30 év múlva nyugdíjba mennek, miközben a születések száma jelenleg nagyon alacsony. Akik ma születnek, azok fogják alkotni a munkaerőt 30 év múlva, és nem lesznek képesek előteremteni a nyugdíjalapokhoz szükséges erőforrásokat.

Ezért szeretném Öntől a következőt kérdezni: milyen intézkedéseket tesznek annak érdekében, hogy végrehajtsák a nyugdíjrendszer megfelelő hosszú távú reformját úgy, hogy az fenntartható legyen és az európai polgárok javát szolgálja?

Michel Barnier, a Bizottság tagja. – (FR) Țicău asszony, az iménti felszólalásom első részében, amely a szabályok szerint igen rövid volt, én magam említettem, hogy a mobilitás mellett az egyik legnagyobb kihívást a demográfiai helyzet jelenti. Ráadásul, noha a család-, illetve a demográfiai politika kérdése nem tartozik a főbb közös európai feladatok közé, mindenképpen úgy látom, hogy mindenki számára előnyös lenne, ha tartanánk egy vitát, és elvégeznénk bizonyos összehasonlításokat ezen a területen, amely kisebb vagy nagyobb mértékben, de minden európai országot érint. A mi kontinensünk valószínűleg azon kevés földrészek közé tartozik, amelyeknek a népessége csökkenni fog a többi kontinenshez viszonyítva, ha nem javulnak a születési arányszámok.

Ebben a rendkívül súlyos helyzetben kell tehát, Țicău asszony, méghozzá a nyugdíjazás kérdésénél messzebbre tekintve, dolgoznunk a nyugdíjak kérdésén, valamint az eltartottak ellátásának kérdésén. Ezért gondolom, hogy a Zöld könyv jó időben érkező jó eszköz lesz. Erre egyébként nem is kell sokat várniuk. Dolgozunk a témán, és végleges formába fogjuk önteni, hogy fel tudjuk tenni mindezeket a kérdéseket, miközben gondosan számba vesszük, hogy mi az egyes országok feladata a nyugdíjrendszerekkel kapcsolatban, és mit lehet tenni európai szinten, különösen a sok magán nyugdíjalap és azok európai piacokra történő behatolása kapcsán.

Mindenesetre mindezen kérdések – és egy sem fog kimaradni – részét képezik majd az áttekintett témáknak, miközben javaslatokat is fogunk tenni intézkedésekre vagy irányelvekre a Zöld könyvben, amelyet, mint mondtam, néhány hónapon belül ki fogunk adni.

Elnök. – 29. kérdés, előterjesztette: **Seán Kelly** (H-0068/10)

Tárgy: Árvíz-biztosítási rendszerek az Európai Unióban

A közelmúltbeli írországi áradások megközelítőleg 500 millió eurós kárt okoztak mind a magán- és a közcélú infrastruktúrákban. Az ír kormány az Európai Unió Szolidaritási Alapjához fordult a közcélú infrastruktúrában keletkezett károk egy részének fedezését kérve.

Ugyanakkor a magánháztartások és -vállalkozások esetében az árvíz elleni magánbiztosítások megfizethetetlen ára miatt gyakran nincs kárpótlás. Érdemes megjegyezni, hogy a példátlan áradás egyik kiváltó oka az egyes esetekben ártereket is érintő, nem összehangolt területfejlesztés, illetve az, hogy egyes biztosítók nem hajlandók bizonyos háztartások és vállalatok biztosítására.

Ennek fényében vázolná-e a Bizottság, hogy milyen tervei vannak – ha egyáltalán vannak – az árvíz-biztosítási szolgáltatások uniós harmonizálására irányuló jogalkotási javaslatok kidolgozására, figyelembe véve azt, hogy egyes tagállamokban a biztosítási piac az árvízkárokat nem fedezi megfelelően? Amennyiben nincsen ilyen terv, beszámolna-e a Bizottság arról, milyen programokat dolgozott ki a tagállamok közötti bevált gyakorlatok cseréjére ezen a területen?

Michel Barnier, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Kelly úr azokra a legutóbbi tragikus eseményekre utal a kérdésében, amelyek Madeirát és az Atlanti-óceán partvidékét sújtották, különösen az én hazámban voltak jelen, és több tucat ember halálát okozták. Ha már erről a témáról beszélünk, természetesen még egyszer szolidaritásunkról szeretném biztosítani az áldozatokat, és a kollégám, Hahn biztos úr mindkét általam említett helyet meglátogatta.

Ebben az esetben is az éghajlatváltozás által generált globális kihívással állunk szemben, és egyre több természeti katasztrófát fogunk látni, ugyanúgy, mint ahogyan egyre több olyan katasztrófát is látni fogunk, amelyeket nem a természet okozott, de súlyos következményekkel járnak az emberek életére, a természetre és a gazdaságra. Itt például ipari katasztrófákra, tűzvészre és tengeri katasztrófákra gondolok.

Jómagam személy szerint régóta foglalkozom ezzel a kérdéssel. Ugyanebben a teremben történt 1999-ben, hogy a regionális politika újonnan megválasztott biztosaként a görög képviselők kérdéseit kellett megválaszolnom, akik az országukban akkoriban bekövetkezett földrengések következményei miatt aggódtak.

Akkor azt javasoltam, hogy először is hozzunk létre egy szolidaritási alapot, másodsor pedig állítsunk fel egy európai polgári védelmi erőt. 2002-ig és a nagy németországi, ausztriai és szlovákiai árvizekig kellett várunk ahhoz, hogy a Bizottság végül is három hónap alatt létrehozza a Szolidaritási Alapot a Parlament és a Tanács segítségével, és most ez az alap fog segíteni Madeirának és az Atlanti-óceán partvidékének, mint ahogyan számos egyéb katasztrófában is segített már 2002 óta.

A munkatársam, Georgieva asszony Ashton bárónővel együtt az európai polgári védelmi erő létrehozásán dolgozik, és remélem, hogy nem kell újabb katasztrófának bekövetkeznie ahhoz, hogy európai zászló alatt egyesíteni tudjuk az erőinket és a segítségnyújtásra irányuló erőfeszítéseinket olyan katasztrófák esetén, mint ami Haitin történt vagy mint a cunami.

A feltett kérdés a biztosításra vonatkozik, hiszen a Szolidaritási Alapból fedezhető dolgok közül nem minden tartozik a nem biztosítható állami tulajdon kategóriájába. Szerintem bővítenünk kellene azon kockázatok körét, amelyek lefedhetők biztosítási kötvényekkel.

Az éghajlatváltozáshoz történő alkalmazkodásról szóló 2009. évi Fehér Könyv azt javasolja, hogy ahol nem létezik biztosítás, ott hozzunk létre államilag támogatott biztosítási rendszereket. A Fehér Könyv megvalósításának ellenőrzése során szeretném megvizsgálni, hogy milyen szerepet játszhatnak a biztosítási termékek ezen intézkedések kiegészítésében. Értékelési feladattal kívánom kezdeni a munkát: megkértem a munkatársaimat, hogy mérjék fel a jelenlegi helyzetet a különböző tagállamokban. Olyan helyzetekben, amikor a katasztrófa hatásai a határokon is átnyúlhatnak, talán megfelelőbb lenne olyan biztosítási rendszereket ajánlani, amelyek egész Európára kiterjednek, nem pedig csak egy adott országra.

Teljes mértékben tisztában vagyok a probléma bonyolult jellegével, Kelly úr. Ezt a munkát minden érintett bevonásával fogom elvégezni, együttműködve a biztosító társaságokkal, a tagállamokkal és a szakértőkkel, hogy ki tudjuk cserélni egymás között a jól bevált gyakorlatokat, és hogy megfelelő szinten határozzuk meg a prioritásokat. Biztos vagyok benne, hogy a természeti katasztrófák növekvő száma ellenére is javítani tudunk az európai polgárok védelmén. Ezért is szeretném elvégezni azt a rendkívül hasznos feladatot, amelynek során átvilágítjuk és értékeljük a természeti katasztrófákra vonatkozó különböző meglévő biztosítási rendszereket a 27 tagállam vonatkozásában.

Seán Kelly (PPE). – Nyilvánvalóan mindannyian nagyon aggódtunk Madeira és Franciaország miatt. Az én hazámban szerencsére senki nem vesztette életét, de a biztosítási probléma nagyon hamar megmutatkozott. Sok háztartás most nem tud biztosítást kötni, és egy bizonyos városban, Clonmelben, ahol néhány évvel ezelőtt árvíz volt, a biztosítási díjak a hatszorosára emelkedtek. Ez nyilvánvalóan hatalmas problémát jelent, és örülök, hogy a Biztos úr foglalkozik vele.

Szeretnék érdeklődni azokról az országokról és kormányokról, amelyek nem valósították meg az árvizekről szóló irányelvet. Velük kapcsolatban felmerült-e valamilyen szankció lehetősége?

Michel Barnier, a Bizottság tagja. – (FR) Az árvizekről szóló irányelv 2007-ben készült. 2009-ben pedig a Bizottság kiadott egy általános közleményt a természeti és az ember által okozott katasztrófák megelőzéséről.

Kelly úr, Ön meglehetősen új irányelvekről beszél, de ugyanaz vonatkozik ezekre is, mint minden más irányelvre, amint életbe lépnek: a Bizottságnak ellenőriznie kell, és ellenőrizni is fogja, hogy a tagállamok hogyan alkalmazzák, vagy nem alkalmazzák ezeket. Ami az árvizeket illeti, és ahogyan azt világosan láthattuk Franciaországban és az én hazámban is, egyértelmű, hogy milyen következményekkel jár a területgazdálkodásra az, ha nem tesznek óvintézkedéseket, és ha árvízveszélyes helyeken építkeznek. A Bizottság ezen a területen is úgy fog eljárni, mint minden más területen, vagyis megvizsgálja, hogy a tagállamok mit tesznek vagy nem tesznek, és megteszi a szükséges intézkedéseket, beleértve a szabályokat megszegők elleni lépéseket is annak érdekében, hogy biztosítani lehessen az irányelvek alkalmazását.

Jim Higgins (PPE). – A Kelly úr által felvetett kérdéstről jut eszembe, vagyis az árvizekről szóló irányelv megvalósításáról: mint tudják, az irányelvet ebben az évben, tehát 2010-ben be kellene építeni a nemzeti törvényekbe mind a 27 tagállamban. Javasolnám, hogy a Bizottság tartsa rajta a szemét a nemzeti hatóságokon, és ellenőrizze, hogy valóban megteszik-e ezt. 1995-ben én voltam az a miniszter Írországból, akinek a feladatkörébe tartozott az árvizek kezelése. Akkor készítettünk egy jelentést arról, hogy az árvízveszélyes

helyeken nem szabad új házakat építeni. Ennek ellenére most sok olyan házra kérnek kártérítést Írország különböző részeiben, amelyeket a jelentés kiadását követően építettek.

Az árvizekről szóló irányelvet tehát nagyon szigorúan végre kell hajtanunk, és bírságokat kell kiszabnunk az ír kormányra és a helyi hatóságokra, illetve mindenkire, aki megszegi az irányelv rendelkezéseit.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Barnier úr, én valami mást szeretnék kérdezni Öntől. A biztosításokról beszélünk, de szerintem a katasztrófákkal kapcsolatban két másfajta intézkedésre lenne szükség. Ezzel kapcsolatban a következőt szeretném kérdezni Öntől: nem kellene-e egy gyors reagálású központot mielőbb létrehozni Európában? Egyetlen olyan központtal sem rendelkezünk, amely reagálni tudna a katasztrófa helyzetekre. Másodszor pedig, nem kellene-e nagyobb erőfeszítéseket tennünk a polgári védelmi eszközök megteremtése érdekében? Nincsenek például szállító repülőgépeink. Azt mondom tehát, hogy a biztosítások mellett szükségünk van egy központra és segítségnyújtási eszközökre is.

Michel Barnier, a Bizottság tagja. – (FR) Két kérdést hallottunk az imént. Először is, az árvizek kérdésében a belső piac és szolgáltatások biztosaként jöttem ide, hogy megválaszoljak egy konkrét kérdést, Kelly úr, ami így hangzott: hogyan lehet a legjobban kihasználni a biztosítási kötvényeket arra a célra, hogy kártalanítsuk azokat az embereket, akiknek a személyes vagyonában kár keletkezett? Át fogom tekinteni a különböző, kisebb vagy nagyobb mértékben kifinomult magánbiztosítási rendszerek pillanatnyi állapotát, hiszen néhány országban alig létezik biztosítás ilyen katasztrófák ellen, máshol pedig – például Franciaországban – olyan a rendszer, hogy 100%-os kártérítést fizetnek természeti katasztrófák esetén.

Az árvizek, Kelly úr, nem tartoznak a feladataim közé. Meg fogom kérni Potočnik urat, a környezetért felelős kollégámat, hogy adjon írásbeli választ Önnek arról, hogy az árvizekről szóló irányelvet hogyan tartják be, illetve hogyan nem tartják be. Igaza van azonban abban, hogy a legtöbbet a nemzeti, illetve regionális vagy helyi hatóságok tehetik azzal, hogy nem mindenhol engedélyezik az építkezéseket, illetve hogy kijelölik az építkezésre alkalmas területeket. Nem kérhetünk mindent Brüsszeltől, bár az általános szabály egyértelmű: vannak olyan területek, ahol nem szabad építkezni, vagy legalábbis újabb épületeket nem szabad emelni. Én a saját hazámban el is fogadtattam egy olyan törvényt, amely szerint máshova kell költöztetni az árvízveszélyes helyekről a lakásokat és a gyárakat. 1995-ben fogadtattam el ezt a törvényt, e szerint az emberek kártérítést kapnak, ha elköltöznek, mielőtt újabb katasztrófa történik.

Ilyen ötleteket szeretnék összegyűjteni, mielőtt ismét Önök elé állok a biztosítási kötvényekkel kapcsolatos javaslatokkal.

Végül szeretnék egy szót szólni a polgári védelem kérdéséről is, noha ez a terület a munkatársaim hatáskörébe tartozik. Mint tudják, 2006-ban Barroso elnök úr kérésére dolgoztam ezen a területen, és a munkámat az Európai Parlament is támogatta. E munka eredményeképpen javaslatot tettem egy európai polgári védelmi erő felállítására, amelyet a tagállamok önkéntes alapon hoznának létre. Mindenképpen javítanunk kellene az együttműködést az alapoktól kezdve, hogy megfelelő válaszokkal tudjunk készülni. Amikor Haitin cunami vagy más tragédia történik, akkor soha sem a jó szándék hiányzik, hanem a koordináció. Emberéleteket menthetnénk meg, időt és pénzt takaríthatnánk meg, és egyben jobb átláthatóságot is teremthetnénk, ha az európai önkéntesek a katasztrófák különböző kategóriái szerint készülhetnének fel.

Természetes, hogy a reakciók nem lehetnek azonosak egy ipari katasztrófa, egy Erika jellegű katasztrófa, a németországi vagy franciaországi árvizek, a görögországi erdőtüzek, egy cunami, egy járvány vagy akár egy szeptember 11-hez hasonló terrortámadás esetében, amely sajnos előfordulhat még Európában is.

Az elképzelés célja, amelyen a kollégáim már dolgoznak – annak érdekében, hogy konkrét javaslatokkal tudjunk Önök elé állni – egy közös tervezett reakció kidolgozása. Én magam határozottan támogatom ezt az elképzelést, amelyen már eddig is sokat dolgoztam az Európai Parlament támogatásával.

Elnök. – 30. kérdés, előterjesztette: **Silvia-Adriana Ticau** (H-0109/10)

Tárgy: A szegénység felszámolására irányuló európai intézkedések

Az Eurostat által közzétett adatok szerint 2008-ban körülbelül 85 millió európai polgárt, a gyerekek 20%-át és a 65 évnél idősebb emberek 19%-át fenyegette az elszegényedés veszélye. Az Európai Unióban az aktív népesség 8%-ának, illetve a munkanélküliek 44%-ának a szegénységi küszöb alatti jövedelme volt, és egy munkahely nem volt szükségképpen elegendő a megfelelő életszínvonal biztosításához. A tagállamok szociális védelmi intézkedései 32%-kal csökkentették az uniós lakosságot fenyegető elszegényedés kockázatát. A gazdasági válság következtében a munkanélküliség 10%-ra emelkedett, ami tovább mélyíti a társadalmi szakadékokat.

Meg tudja-e nevezni a Bizottság azokat az intézkedéseket, amelyeket annak érdekében szándékozik hozni, hogy az Európai Unióban munkahelyeket teremtsenek és tartsanak meg, és hogy az összes uniós polgár számára megfelelő életszínvonalat biztosítsanak egy megfelelő és korrekt szociális védelmi rendszer segítségével?

László Andor, a Bizottság tagja. – Teljes mértékben osztom a kérdésben megfogalmazott aggodalmakat az európaiak jólétével és életminőségével kapcsolatban, és egyetértek a foglalkoztatásra, a szociális védelemre és a szegénység elleni harcra vonatkozó kérdésekkel.

Mint tudják, 2010 a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni harc éve Európában, amelynek célja a szociális problémák minél több emberrel történő megismertetése. Remélhetőleg ez az év nemcsak arra lesz jó, hogy beszéljünk a szegénységről, hanem arra is, hogy elkötelezzük magunkat a szegénység elleni harc mellett, és hogy EU szinten és a tagállamokban is megújítsuk ezt a politikai elkötelezettségünket.

A megújított elkötelezettség vállalása érdekében az Európai Bizottság az EU 2020-ig szóló új stratégiájába felvette azt az általános célt is, hogy szorítsuk vissza a szegénységet, ezzel is kifejezve aggodalmunkat, és az elmúlt évtizedek során levont tanulságokat. A cél most az, hogy 2020-ig negyedével csökkentsük a szegénységet.

A szegénység ellen akkor tudunk harcolni, ha prosperitás van, ha jó minőségű munkahelyeket tudunk biztosítani azoknak, akik képesek dolgozni, és el tudják tartani magukat, és ha szolidaritást vállalunk a szükséglet szenvedőkkel. Az EU 2020-ig szóló stratégiájában mindezek az elemek megtalálhatók. A szegénységgel kapcsolatos általános célkitűzés elérését segíteni fogja egy kiemelt kezdeményezés is, amelynek a neve Szegénység Elleni Európai Platform. Konkrét eszközök állnak rendelkezésünkre ahhoz, hogy munkahelyeket teremtsünk és tartsunk fenn európai szinten az Európai Szociális Alapon, az Európai Globalizációs Alapon és a legutóbbi mikrohitel kezdeményezésen keresztül.

Az egyes tagállamok által tett intézkedések különösen nagy jelentőségűek. Még ennél is többet kell tenni azonban annak érdekében, hogy először is mindenki számára hozzáférhetőek legyenek a jó minőségű munkahelyek, ám a szegénység visszaszorítása nem csak a foglalkoztatás megoldásából áll. Ahogyan az EU 2020. évi közleménye is elismeri, a hatékony és jól megtervezett szociális védelem elengedhetetlen a szegénység és a kirekesztés megelőzéséhez és legyőzéséhez.

A szociális védelmi rendszerek finanszírozása és megszervezése a tagállamok feladata, azonban ehhez a Bizottság támogatást ad. Mint a nyitott társadalmi koordinációs módszer fontos partnere, a Bizottság segít a legfontosabb irányelvek meghatározásában és előmozdításában, megfigyelő keretrendszert biztosít, és lehetővé teszi a kölcsönös tanulást. Eddigi jó példaként említhető az aktív befogadási keretrendszer, a gyermekszegénységgel kapcsolatos értékelési gyakorlat, valamint a válság társadalmi hatásainak figyelése.

Ebben az évben nagyon szorosan együtt fogunk dolgozni a két elnökséggel: a spanyol és a belga elnökséggel. Mindkettő fontos kezdeményezéseket indított el: az egyik a Roma Csúcstalálkozó első fázisa, amelyről néhány perccel ezelőtt beszéltünk is itt a Parlamentben, és amely nagyon jelentős hatást gyakorol a szegénység felszámolására. A belga elnökséggel pedig a gyermekszegénység csökkentésére irányuló kezdeményezésen dolgozunk.

Nemcsak a kormányokkal működünk azonban együtt, hanem nem kormányzati szervezetekkel is. Ezek nélkül nem tudjuk teljes sikerre vinni a programokat. A szegénységgel és a szociális védelemmel foglalkozó nem kormányzati szervezeteknek az Előrehaladás Alapból adunk általános segítséget.

Ezek a legfontosabb kérdések, amelyek lefedik azon különböző irányokat, amelyekben a Bizottság a szegénység visszaszorítása érdekében tevékenykedik.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Köszönöm a válaszát. Szerettem volna azonban röviden megvitatni a dezindusztrializáció folyamatát is, amely sok tagállamban most megy végbe, és amely egyik oka a jelenlegi gazdasági és társadalmi válságnak.

Egy ambiciózus és intelligens európai iparpolitika nemcsak megerősítené ez Európai Unió versenyképességét, hanem – és ez a legfontosabb – új munkahelyeket is teremtené. A jelenlegi Bizottság munkaprogramjában tehát milyen európai iparpolitikai intézkedések szerepelnek, amelyekkel növelhető az Európai Unió versenyképessége, és amelyekkel mindenek előtt új munkahelyeket lehet teremteni, megfelelő megélhetést biztosítva ezáltal az európai polgároknak?

Köszönöm.

László Andor, a Bizottság tagja. – Az újabb és jobb munkahelyek létrehozása valóban szerepel az EU 2020-ig szóló stratégiájában. Szeretném azonban felhívni a figyelmüket két további kiemelt kezdeményezésre is. Azt már említettem, amelyik a szegénységre összpontosít, azonban az európai munkahelyek mennyiségével és minőségével kapcsolatban is elindítottuk az „új szaktudás a munkahelyeken” nevű kiemelt kezdeményezést; az Európa 2020 fenntarthatósági pillér keretében pedig kidolgoztunk egy jelentős iparpolitikai kezdeményezést.

Szerintem ez nagyon lényeges momentum a kérdés szempontjából, mert be kell látnunk, hogy az Európai Unió eszközeivel – például a Globalizációs Alappal – nem csak a vállalatok Európából történő kivonulásának hatásait kell kezelnünk. Ez nagyon fontos szerepet játszik a szegénység megelőzésében, illetve a jövedelem és a szaktudás elvesztésének megelőzésében az olyan esetek kapcsán, amikor a vállalatok úgy döntenek, hogy elköltöznék Európából; hosszú idő óta most először indul el egy kiemelt kezdeményezés az iparpolitika terén is a fenntartható gazdaság érdekében.

Úgy gondolom, hogy ez a kezdeményezés foglalkozik majd az ipari fejlődés sok problémájával, valamint a hely kérdéseivel is. Teljesen egyetértek azzal, amire a kérdésben is utaltak, mármint hogy átfogó gazdaságpolitika és foglalkoztatáspolitikai nélkül nem vehetjük fel sikeresen a harcot a szegénységgel.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Egy gazdasági válság során különösen nagy a veszélye a társadalombiztosítási csalásoknak. Tudomása van-e a Bizottságnak arról, hogy Közép-Európában nagymértékű társadalombiztosítási csalás zajlik a nagy szociális nehézségekkel küzdő államok között? Kilenc tagállam EU polgárai például kompenzációt követeltek a minimum nyugdíjakhoz, ezek a kompenzációk pedig egyértelműen meghaladják a nyugdíjakat.

A kérdésem a következő: a Bizottságnak szándékában áll-e valamilyen eszközt adni a tagállamok kezébe arra, hogy megelőzzék az ilyen nagyszabású társadalombiztosítási csalásokat?

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr, Biztos úr! Görögországban a népesség több mint 20%-a él a szegénységi küszöb alatt. Ezen belül a szegénységben élő emberek 34%-a munkanélküli, 14%-a pedig rosszul fizetett munkát végez.

A szegénység problémája, amelyet képviselőtársam felvetett Európával kapcsolatban, és azok a statisztikák, amelyeket Görögországgal kapcsolatban mondtam Önöknek, véleményem szerint annak a neoliberalis gazdasági modellnek a bukására vezethetők vissza, amelyet a Lisszaboni Szerződés is erősen pártol, és amely szerepel a 2020-ig szóló stratégia szövegében.

A következőt szeretném kérdezni Öntől: meg lehet-e állítani a szegénységben élő emberek számának növekedését olyan széttöredezett irányelvekkel, amelyek csak itt-ott tartalmaznak jótékonyági elemeket, vagy pedig dolgozzunk ki egy másfajta gazdaságpolitikát, olyat, amely a teljes munkaidős foglalkoztatásra épül, és amely egyúttal azt is jelenti, hogy felül kell vizsgálnunk az EU 2020-ig szóló stratégiáját?

László Andor, a Bizottság tagja. – Ha megengedi, a második kérdéssel kezdeném, és azt mondom, hogy valóban fontos lenne egy stabilabb makrogazdasági környezet megteremtése.

Az előző kérdésre adott válaszütemben utaltam arra, hogy mennyire fontos az átfogó gazdaságpolitika a stabilabb környezet kialakításához, és valóban felül kell vizsgálnunk azt, amit a felszólaló az elmúlt évtizedek „neoliberalis tendenciájának” nevezett. Az Európa 2020 számos kezdeményezést tartalmaz, melyek közül szeretném kiemelni a pénzügyi szabályozásról szóló fejezetet. Ez jelentős változást jelent az előző rendszerhez képest, és abból a szándékból ered, hogy stabilizáljuk a makrogazdasági környezetet, és ezáltal csökkentjük a szociális védelmi rendszerek és a foglalkoztatáspolitikai támogatására hivatott fiskális rendszerekre nehezedő nyomást.

Ami a szociális védelmi rendszerekkel való visszaéléseket, valamint az ezen rendszerek hatékonyságát illeti, a válság valóban próbatételt jelent. A Bizottság annyit tehet, hogy alkalmazza a nyitott társadalmi koordinációs módszert, valamint a rendelkezésére álló elemző és jelentéskészítő eszközöket, és ezzel segíti a tagállamokat abban, hogy még nagyobb figyelmet tudjanak fordítani a szociális védelmi rendszerekre.

A válság idején jelentkező kihívás, ami a kérdésben is elhangzott, valamint az elkövetkező időszak nehézségei, amikor is számos tagállamnak szembe kell majd néznie a pénzügyi konszolidáció szükségességével, valóban próbatételt jelentenek majd, és nem lesz egyszerű újabb erőforrásokat találni a szegénység elleni harchoz. Ezért is fontos, hogy megosszuk egymással az eszközök hatékonyabb felhasználásával és a veszélyeztetett csoportok kezelésével kapcsolatos tapasztalatainkat.

Elnök. – 31. kérdés, előterjesztette: **Georgios Papanikolaou** (H-0089/10)

Tárgy: A Kultúra program (2007-2013) értékelése

Az európai kultúra előmozdítására és hangsúlyozására irányuló erőfeszítések részeként az Európai Unió 2007-ben elfogadta a Kultúra programot, amelynek futamideje 2013-ig tart. A program teljes költségvetése mintegy 400 millió euró.

A program célkitűzései közé tartozik a tudatosság növelése a kultúra európai jelentőségű vonatkozásai tekintetében, valamint a kulturális ágazatban dolgozó személyek transznacionális mobilitásának előmozdítása.

Hogyan kívánja a Bizottság értékelni a programot a fent nevezett két cél elérése szempontjából?

Mutattak-e érdeklődést a tagállamok a Kultúra programban való részvétel tekintetében, vagy pedig a Bizottság úgy ítéli meg, hogy inkább új és dinamikusabb kezdeményezéseket kellene tenni a fent nevezett célok 2013-ra történő elérése érdekében?

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – (EL) Elnök úr! Ahogyan Papanikolaou úr mondta, a Kultúra Program célja az, hogy a közös kulturális örökségünk pártolásán keresztül gazdagítsa az európai polgárok kulturális élményeit. A Bizottság támogatja a kulturális együttműködést a szerzők között, a kulturális ágazatban dolgozók között és a programban részt vevő országok intézményei között azzal a céllal, hogy ösztönözze az európai nemzeti tudat kialakulását.

A Kultúra Program konkrét céljai között szerepel a kulturális ágazatban dolgozó emberek határokon átnyúló mobilitásának elősegítése, a művészeti és kulturális alkotások és termékek határokon átnyúló mozgásának ösztönzése, és a kultúrákon átnyúló párbeszéd támogatása. A Kultúra Program keretében 2009-ben például 749 pályázatot adtak be, és 256 tervet választottunk ki finanszírozásra, melyek közül 127-nek a fő célja a kulturális ágazatban dolgozók mobilitásának biztosítása volt.

A jogi alap szerint a program rendszeres külső és független értékelést igényel. 2009 júliusában a Bizottság felkért egy független vállalkozót arra, hogy értékelje a Kultúra Program első három évét (2007-2009) és – ami a legfontosabb – a program céljai, kezdeti eredményei és kezdeti hatásai közötti összhangot.

A vállalkozó elvégezte az értékelést a tervekben, a közelmúltban végzett értékelésekből és kutatásokból származó adatok és eredmények, valamint a kulturális ágazatban dolgozó kedvezményezettekkel és érdekeltekkel folytatott interjúk alapján. A végső jelentést ez év második felében fogja benyújtani. Ennek alapján a Bizottság el fogja készíteni a saját jelentését a program alkalmazásáról, és legkésőbb 2010. december 31-én be fogja ezt nyújtani az Európai Parlamentnek.

Felhívom a figyelmüket arra, hogy ez a program elsősorban nem a nemzeti hatóságoknak szól, hanem a kulturális ágazatban dolgozó embereknek. A kulturális ágazatban dolgozó emberek részvétele a tervekben viszonylag egyenlően oszlik meg a tagállamok között. A nemzeti hatóságok európai szintű szakértői csoportokban vesznek részt azzal a céllal, hogy kialakítsák a kapcsolódó programfejlesztési politikát.

Az Európai Parlament által elkészített, a művészek mobilitásáról szóló kísérleti tanulmányok 2008-ban és 2009-ben elindított első két fordulóját követően – továbbá szem előtt tartva a nyitott koordinációs módszer keretei között tartott tárgyalásokat – a Bizottság jelenleg értékeli az eddigi előrehaladást, és vizsgálja annak a lehetőségét, hogy tovább javítsa a jelenlegi program alkalmazását.

Később, mégpedig még az év vége előtt a Bizottság nyilvános konzultációs eljárást fog kezdeményezni annak érdekében, hogy 2014-től megnyissuk az utat az új Kultúra Program számára.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Köszönöm a válaszát, Biztos asszony. Úgy tudom, hogy ez az első alkalom, hogy Ön részt vesz ebben az eljárásban. Sok sikert kívánok Önnek a munkájában és *bon courage!*

Valóban fontos, hogy az európai polgárokat még jobban megismertessük azokkal a kulturális elemekkel, amelyek fontosak Európa számára, és amelyek hivatkozási pontokat jelentenek az európai kultúra és a közös értékek vonatkozásában. Úgy gondolom, hogy ez Görögország számára is rendkívül fontossá vált az elmúlt években, különösen – hogy egy kicsit tovább vigyem a vitát – annak súlya alatt, hogy a kulturális műemlékeket sokszor olyan célokra használjuk, amelyeknek semmi közük a kultúrához, és ezért sokan gúnyt űznek belőlünk. A német Focus magazinban megjelent cikkekre gondolok, amelyben a milói Vénusz retusált képét közzétették, valamint azokra az interneten megjelent cikkekre, amelyek az Akropoliszt romnak titulálják.

Attól tartok, hogy ez a gyakorlat már nem is számít kivételnek, ezért azt kérdezem Öntől, Biztos úr, hogy elítélte-e ezeket a gyakorlatokat, és a most tárgyalta program keretében, de nem csak azon belül, a Bizottság tervezi-e, hogy határozottabb, vagy ha szabad azt mondanom, agresszívebb politikát folytasson a kultúra elősegítése ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – (EL) Ha nem bánja, most inkább nem kommentálnám a különböző kiadványokban megjelent cikkeket, mert nem hiszem, hogy előbbre vinne minket az, ha ilyen cikkekre reagálnánk.

Én azt mondom, hogy az olyan kulturális műemlékek mint az Akropolisz, valamint Görögország és a tagállamok egyéb műemlékei az inspiráció és a kultúrákon átívelő gazdagság forrásai, az Európai Bizottság pedig éppen ma fogadott el egy új rendszert az Európai Unió főbb kulturális műemlékeinek – köztük az Akropolisznak – az osztályozásáról.

Úgy gondolom, hogy ez önmagáért beszél abban a vonatkozásban, hogy Európa hogyan gondolkodik a műemlékekről.

Elnök. – 32. kérdés, előterjesztette: **Liam Aylward** (H-0090/10)

Tárgy: A tömegsportszervezetek megerősítése és finanszírozása az EU-ban

A tömegsportszervezetek nagyban hozzájárulnak az európai társadalmi élethez, kultúrához és az európai polgárok egészségéhez. A jelenlegi gazdasági légkörben azonban sok tömegsportszervezet anyagi nehézségekkel küzd. Milyen intézkedéseket tudna hozni a Bizottság a tömegsportok megerősítése és fejlesztésüknek a tagállamokban történő támogatása érdekében?

A Bizottság a közelmúltban zárta le a tömegsport finanszírozásával kapcsolatos nyilvános konzultációt. Tudna-e bővebb tájékoztatást adni a Bizottság e nyilvános konzultáció célját, és azt illetően, hogy mikor áll majd rendelkezésre több információ a konzultáció eredményeiről?

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – A Bizottság teljes mértékben elismeri a tömegsport szervezeteknek az európai társadalomban betöltött fontos szerepét.

Éppen ezért a sportról szóló 2007-es Fehér Könyv a sport társadalmi vonatkozásaira összpontosított, és számos intézkedést javasolt, többek között az egészségvédő fizikai tevékenység előmozdítását és a sport nevelő szerepének érvényesítését a társadalmi befogadásban és az önkéntességben, amelyeknek egy részét már meg is valósítottuk, más részüknek a megvalósítása pedig most van folyamatban.

Ugyanígy az EU-nak a 165. cikkben leírt, sporttal kapcsolatos új hatásköre is rávilágít a szektor sajátos jellegére, társadalmi és nevelési funkciójára és az önkéntes tevékenységre alapuló struktúráira.

Ez megadja tehát a jövőbeni EU-s intézkedések kereteit, és irányt mutat a sportnak az egész EU-ban történő támogatásához, valamint a sport európai dimenziójának kialakításához.

Az év későbbi részében a Bizottság kezdeményezéseket kíván javasolni a Lisszaboni Szerződésnek a sport terén történő megvalósításához. Ezekben figyelembe fogjuk venni azt az igényt is, hogy erősíteni kell a tömegsport ágazatot.

Tisztelt képviselőtársam arra is helyesen mutatott rá, hogy a tömegsport szervezetek nehézségekkel küzdenek a jelenlegi gazdasági környezetben. Az EU által a sport finanszírozásának útjában álló belső piaci akadályokról készített tanulmány, amelyet a Fehér Könyvben jelentettek be, és amely a tömegsport finanszírozására összpontosít, foglalkozik ezekkel a kihívásokkal. A tanulmánynak az a célja, hogy bemutassa a finanszírozás fő forrásait, meghatározza a különböző tagállamokban az eltérő sportágak esetében alkalmazott finanszírozási modelleket, valamint hogy elemezze a sport finanszírozását befolyásoló uniós szabályozási környezetet és nemzeti irányelveket.

Végezetül a tanulmány fel fog vázolni olyan hatékony üzleti modelleket, amelyek képesek megfelelni a jövőbeni kihívásoknak – például a gazdasági válságnak a közszektor költségvetésére és a szponzorálásra gyakorolt hatásainak –, és meghatározza, hogy hogyan lehet erősíteni a tömegsport szervezetek fejlesztését az Európai Unión belül.

A tömegsport finanszírozásáról szóló konzultációk, amelyeket a tisztelt képviselő említett, szintén e tanulmány keretében történtek. A konzultáció első eredményeit az érintettek egy konferencián ismerhették meg,

amelynek a témája a tömegsport modelleknek a belső piacon történő fenntartható finanszírozása volt, és amelyet a tanulmány készítője szervezett február 16-án Brüsszelben.

A konferencia eredményeit hamarosan közzé fogják tenni a Belső Piac és Szolgáltatások Főigazgatóságának honlapján.

Liam Aylward (ALDE). – Szeretném megköszönni a Biztos asszonynak a válaszát. Örülök neki, hogy elkötelezett híve a tömegsport fejlesztésének, ahogyan azt az imént hallhattuk.

A Lisszaboni Szerződés ratifikálása következtében üdvözlöm azt a tényt, hogy az Európai Uniónak már a sport területén is vannak jogosítványai, és rendelkezik támogató költségvetéssel is. Fel tudná-e vázolni a Bizottság, hogy hogyan kívánja kialakítani az Európai Unió sport programját, másodszer pedig meg tudná-e mondani, hogy mikor várhatjuk az első közleményt a Bizottságtól ebben a kérdésben?

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Valóban az a szándékunk, hogy elősegítsük a sporttal kapcsolatos kommunikációt ezen a nyáron. Ezért még a nyári szabadságok előtt ki fogjuk adni a közleményt. Ez meg fogja határozni a kibővített együttműködés kereteit, a sportra vonatkozó új uniós szintű menetrendet, valamint a 2012-re és 2013-ra szóló kétéves EU-s sport program tervezetét.

Addig pedig természetesen, ahogyan Önök is tudják, folytatjuk a 2009-re, 2010-re és 2011-re vonatkozó sportprogramjaink végrehajtását, és igyekszünk nagy figyelmet fordítani a tömegsportra és a sport társadalmi vonatkozásaira. A 2009-es program már megkapta a jóváhagyást, ezt ebben az évben kell végrehajtani. A 2010-re vonatkozó programot is hamarosan jóvá fogjuk hagyni, mivel az néhány hónapon belül kész lesz.

Sajnos, mint Önök is jól tudják, a 2010-es költségvetést lefaragták 6 millió euróról 3 millió euróra. A 2011-es költségvetésünk viszont lehetővé teszi új intézkedések végrehajtását és új teszt anyagok alkalmazását a 2012-es és 2013-as program kidolgozása érdekében.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Elnök úr, Vassiliou asszony! Én is hálás köszönetemet szeretném kifejezni az új sportprogram megvalósítására vonatkozó nyilatkozatért, de szeretnék felvetni valamit ezzel kapcsolatban, ami a Kulturális és Oktatási Bizottságban is szóba került. Az új kulcsfontosságú képességekre gondolok, amelyekhez ma hozzáadhatjuk a sportot, a kultúra ismeretét és az Európai Unió ismeretét is. Vassiliou asszony! Szándékában áll-e részt venni abban a vitában, amely az Európai Unióban élő fiatalok kulcsfontosságú képességeinek új és igen fontos aspektusáról szól annak érdekében, hogy a sport, az Európai Unió és a kultúra ismerete, amelyek olyannyira fontosak az európai identitás kialakításában, szintén kellő hangsúlyt kaphassanak?

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Természetes, hogy amikor a sport társadalmi szerepéről beszélünk, akkor az oktatással és képzéssel kapcsolatos kérdések nagyon fontosak. Véleményem szerint az oktatás pedig mindennél fontosabb a közös európai identitásunk szempontjából. Ezt mindenképpen figyelembe fogjuk venni, amikor kidolgozzuk a hosszabb távra szóló sportprogramunkat.

Elnök. – 33. kérdés, előterjesztette: **Jim Higgins** (H-0072/10)

Tárgy: Közúti halálesetek

Felvázolná a Bizottság, hogy mit kíván tenni a közúti halálesetek három fő oka (gyorshajtás, kábítószer-és alkoholfogyasztás, illetve nem megfelelő úthálózat) ellen?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – A 2010-ig szóló harmadik Európai Közúti Biztonsági Akcióprogram keretében számos intézkedést hajtottunk végre a gyorsított, valamint a kábítószer és alkohol hatása alatt történő vezetés ellen, továbbá a közúti infrastruktúra javítása érdekében. Számos intézkedésbe az Európai Parlamentet is bevontuk a közös döntési eljárás keretében. Természetesen azonban további erőfeszítésekre van szükség.

A Bizottság jelenleg a következő évtizedre szóló Európai Közúti Biztonsági Stratégián dolgozik. Ebben hangsúlyozni fogja a szabályok betartásának megfelelő érvényesítését és a veszélyes viselkedésre, főként az ittas vezetésre és a gyorsítottra vonatkozó szankciók foganatosítását. A tagállamok polgárai nem értik, hogy más EU-s állampolgárok ellen miért nem alkalmazunk szankciókat, ha megsértik a törvényt. Ennélfogva sürgősen folytatnunk kell a határokon átnyúló végrehajtásra vonatkozó irányelvről szóló tárgyalásokat, amelyek megkapták az Európai Parlament teljes támogatását, de a Tanács leállította őket. A Bizottság eltökélten tovább kívánja vinni ezt a javaslatot.

Az ellenőrzés és a szankciók mellett azonban az oktatás és a tájékoztatás is olyan területek, amelyekre a Bizottság nagy hangsúlyt fog helyezni. Konkrét intézkedéseket kell javasolni az alkohollal és a sebességgel kapcsolatban, például alkoholzár alkalmazása bizonyos járművek esetén vagy szigorúbb követelmények a friss jogosítvánnyal vezetőik esetében. A kábítószer hatása alatt történő vezetés is egyre nagyobb problémát jelent. A Bizottság azt várja a folyamatban lévő DRUID kutatási projekttől, hogy konkrét intézkedési ötleteket adjon. Ami az infrastruktúrát illeti, az Európai Parlament és a Tanács elfogadtak bizonyos törvényeket a transzeurópai úthálózathoz tartozó utak és alagutak biztonságos kezeléséről és biztonsági követelményeiről.

A Bizottság természetesen szorosan figyelemmel fogja kísérni ezen törvények megfelelő megvalósítását a tagállamokban. A közúti infrastruktúra biztonságának kérdése azonban nem korlátozódik a fő transzeurópai utakra; a közúti halálesetek 56%-a vidéki utakon történik. A Bizottságnak tehát meg kell vizsgálnia, hogy a jelenlegi törvényeket ki lehet-e terjeszteni a tagállamok másodrendű úthálózatának biztonságos üzemeltetésére is. Végül pedig a Bizottság azt is ellenőrzi, hogy az EU-s finanszírozást vagy hiteleket igénybe vevő infrastrukturális projektek figyelembe veszik-e a közúti biztonsági követelményeket.

Azt is alá kell húznom, hogy a közúti biztonság az EU intézményinek, a tagállamoknak, a helyi és regionális hatóságoknak és szervezeteknek, valamint természetesen a polgároknak a közös felelőssége. A maximális hatékonyság elérése érdekében a megoldásoknak a konkrét problémára kell választ adniuk. A következő Európai Közúti Biztonsági Stratégia számos intézkedést fog javasolni ezen elv alapján. A fő cél az, hogy létrehozzunk egy közös európai közúti biztonsági térséget, amely részét képezi majd az egységes európai szállítási térségnek, ahol minden európai polgár ugyanazt a biztonsági szintet élvezheti majd egész Európában.

Jim Higgins (PPE). – (GA) Elnök úr! Én is szeretném köszönetemet nyilvánítani a Biztos úrnak. Őt hallgatva egyértelművé vált, hogy sok munkát végeztek a gyorsabbnak és az ittas vezetők a közúti balesetekben játszott szerepével kapcsolatban. Az is világossá vált azonban, hogy ezekben a balesetekben a kábítószeres hatását nem vizsgáljuk. Az alkohol vagy a kábítószeres hatása alatt történő vezetés az Európai Unióban minden évben a balesetek közel 25%-áért felelős. Ezekben a balesetekben évente 10.000 ember veszti életét.

A kábítószeresekkel kapcsolatban azonban többet kell tennünk, mert egyértelmű, hogy ezek is a közúti balesetek fő okozóiként és így a halálos áldozatokat követelő balesetek fő okaként tarthatók számon. Azt javaslom a Biztos úrnak, hogy tegyünk ebben az ügyben még többet.

Üdvözlöm a kutatásokat, de többet kell tennünk azért, hogy hatékonyak is legyenek.

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Természetesen teljes mértékben osztom az aggodalmát. A kábítószeresekkel az a gond, mint ahogy Ön is jól tudja, hogy miközben az ittas vezetők kiszűrésére viszonylag fejlett eszközök állnak rendelkezésünkre, a kábítószeres befolyásoltságot sokkal nehezebb tetten érni. Mindenképpen kutatásokat kell végeznünk annak érdekében, hogy megtaláljuk az ehhez szükséges technológiát, mert ma ezt a jelenséget a rendőrség csak ránézésre állapítja meg, és ennek alapján küldi a vezetőt orvosi vizsgálatra, így csak ott derülhet ki a probléma. Ennél biztosan többre lenne szükség.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Köszönöm a probléma megoldására vonatkozóan beadott javaslatokat. Azt szeretném kérdezni, hogy Ön egyetért-e azokkal a tanulmányokkal, amelyek kimutatták, hogy a mobiltelefonok használata vezetés közben ugyanannyira lecsökkentheti a vezető reakcióidejét, mintha alkohol vagy kábítószer befolyása alatt vezetne. A másik kérdésem a nehéz áruszállító járművekre vonatkozik. Ezek nagy kockázatot jelentenek, különösen a sötétedés utáni órákban, és mint Önök is jól tudják, a nehéz áruszállító járművek tönkreteszik az utakat is, ami szintén hozzájárul a balesetek számának emelkedéséhez. Nem gondolja-e, hogy arra kellene törekednünk, hogy az árut ne közúton, hanem vasúton szállítsuk?

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Biztos úr! A most tárgyalt téma, amelyet a képviselőtársam érintett a kérdésében, rendkívül súlyos. Amit mi „közúti balesetnek” nevezünk, az szerintem számos okra vezethető vissza, és ezek sok halálesetnek is a valós okai Európában.

Ennélfogva két konkrét kérdést szeretnék feltenni Önnek:

Először is, mivel a legtöbb karambol a városokban történik, és az áldozatok többsége gyalogos és kerékpáros, Ön szerint milyen kezdeményezéseket kellene tennünk annak érdekében, hogy megvalósítsuk a „zéró irányelvet”, vagyis azt, hogy ne legyenek áldozatok a városokban, különösen figyelmet fordítva az iskolákra, kerékpárutakra és hasonlókra?

A második kérdésem pedig a következő: mit szándékoznak tenni annak érdekében, hogy igazságot szolgáltatassunk az áldozatoknak és családjaiknak a fenti irányelv keretében annak érdekében, hogy ezzel is elősegítsük a balesetek megelőzését?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – A szállítási módok átrendezése abban az értelemben, hogy az áruk vasúton történő szállítását részesítsük előnyben, természetesen a Bizottságnak is egyértelmű preferenciája, és már évtizedek óta törekszünk erre. Meg kell végre találunk és meg kell szüntetnünk azokat az akadályokat, amelyek nem teszik lehetővé, hogy teljes mértékben kihasználjuk a vasutat. Sok tennivaló van, és úgy gondolom, hogy a jelenlegi Bizottság hivatali ideje alatt előre tudjuk vinni az ügyet valamennyire.

Rá kell mutatnom, hogy a mobiltelefonok használata tilos vezetés közben, legalábbis néhány országban, köztük az én hazámban is.

Ami a közúti balesetek sérültjeit és halálos áldozatait illeti, ez a Bizottság az akciótervében azt az ambiciózus célt tűzte ki maga elé, hogy a halálos áldozatok számát 50%-kal csökkenti. Ezt nem értük el, de jelentősen csökkent a halálesetek száma.

Ez természetesen az európai intézmények közös erőfeszítéseinek az eredménye volt, mindenképp pedig a tagállamok érdeme. Az én hazámban például a halálesetek száma még ennél is nagyobb mértékben csökkent ebben az évtizedben – majdnem a harmadára. Még mindig lehetne csökkenteni az áldozatok számát, és bár nulla számú baleset soha nem lesz, az áldozatok számának csökkentése érdekében sokat tehetünk. Természetesen ez nagyon összetett kérdés, amibe beletartozik az alkoholfogyasztás mellőzése, a jobb útviszonyok, a jobb feltételek, az oktatás és a képzés – mindezek pedig együttesen.

Elnök. – Mivel a következő kérdések azonos témával foglalkoznak, ezért együtt tárgyaljuk őket: 34. kérdés, előterjesztette: **Ivo Belet** (H-0077/10)

Tárgy: A buizingeni vasúti baleset és az elektronikus biztonsági rendszer

A 2010. február 15-én a belgiumi Buizingenben történt súlyos vasúti balesetet egy olyan elektronikus biztonsági rendszer hiányának tulajdonítják, amely tilos jelzésen történő áthaladáskor automatikusan aktiválja a vonat fékrendszerét.

Az egyes tagállamokban már évek óta meglévő nemzeti automata vonatbiztosító (ATP) rendszerek mellett az Európai Vasúti Forgalmirányítási Rendszer (ERMTS) bevezetése irányába végzett munka is nagy léptekkel halad.

Milyen mértékben és mennyi ideje szerelik fel a különböző tagállamok vasútvonalait és vonataikat nemzeti ATP-rendszerekkel?

Hogyan áll az ERMTS bevezetésének ügye a különböző tagállamokban (vonatokon és vasútvonalakon egyaránt)?

A nemzeti vasútbiztosító rendszerekkel még nem rendelkező tagállamok számára megéri-e még ilyen rendszerekbe beruházni, tekintettel az ERMTS folyamatban lévő bevezetésére és az átállással összefüggő jelentős beruházásra?

Hogyan hárítható el annak veszélye, hogy esetlegesen a vasúti infrastruktúrát felszerelik az ERMTS rendszerrel, a vonatokat azonban nem vagy fordítva?

Felmerül-e ez a probléma jelenleg, például a Liège–Aachen vonalon közlekedő intercity-forgalom esetében?

Milyen tanulságokat lenne indokolt levonnunk ebből a balesetből a vasutak európai liberalizálásával összefüggésben?

35. kérdés, előterjesztette: **Frieda Brepoels** (H-0091/10)

Tárgy: A február 15-i buizingeni szörnyű vasúti karambol okai

Ki tudja-e a Bizottság mutatni, hogy a liberalizáció befolyásolta-e a biztonságot?

2008 júniusában a Bizottság indokolással ellátott véleményt küldött Belgiumnak, amelyben hivatalosan bírálta a belga vasutak három részből álló felépítését. Megszülettek-e azóta a Bizottság kifogásai nyomán szükséges válaszleépések? Milyen módon?

Mióta áll rendelkezésre az európai ERTMS-szabvány? Történt-e bármilyen késés a bevezetés tervezett időpontjához képest? Amennyiben igen, mik voltak e késés okai, és milyen kiigazító intézkedéseket hozott a Bizottság?

Akadályozta-e az európai szabványról folyó vita a vasúttársaságokat abban, hogy a belföldi útvonalak biztonságát garantáló saját rendszereket vezessenek be? Mióta állnak rendelkezésre az ilyen nemzeti rendszerekre vonatkozó specifikációk? Az EU 27 tagállamából hány országban létezik már ilyen nemzeti rendszer és mióta? Melyek a legjobban teljesítő országok?

Az EU 27 tagállamához képest milyen Belgium helyzete a vasúthálózat biztonsága szempontjából?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – A február 15-i buizingeni vonatbaleset megrázó tragédia volt, és a súlyos baleset utólagos vizsgálata kapcsán számos technikai és politikai kérdést lehet feltenni a vasúti biztonsággal kapcsolatban.

A baleset okait még nem tudjuk pontosan, a műszaki vizsgálat pedig az EU Biztonsági Irányelvében foglalt rendelkezéseknek megfelelően megkezdődött. Ezt a belga vizsgáló hatóságoknak kell elvégezniük. Az Európai Vasúti Ügynökség szakemberei már néhány órával a baleset után csatlakoztak a vizsgálatot végző belga csapathoz.

Szeretném hangsúlyozni, hogy amíg a baleset okait nem tisztáztuk, hiba lenne bármilyen következtetést levonni.

Mint ahogyan azt a vasúti balesetek esetében már megszoktuk, megjegyzések hangzanak el azzal kapcsolatban, hogy összefüggés áll fenn az európai szabályok, illetve szabályzatok és a balesetek között. Először is szeretném nagyon világosan leszögezni, hogy nyitott a piac. Azontúl, hogy a vasúti teherfuvarozási ágazat megnyílt a verseny számára, és kidolgoztuk annak a feltételeit, hogy különválasszuk az infrastruktúra kezelőinek és a vasúti vállalkozásoknak a tevékenységét, szigorú szabályrendszert vezettünk be a vasúti biztonságra és a felek együttműködésére vonatkozóan. Szoros figyelemmel kísértük a vasúti ágazat megnyitását a verseny előtt, hogy az semmiképpen se gyakoroljon kedvezőtlen hatást a biztonságra, és minden jel arra mutat, hogy ez nem is történt így.

Én nem látok összefüggést a baleset és a 2008-ban Belgiumba küldött indoklással ellátott vélemény között, amely arról szólt, hogy az infrastruktúra kezelői és a vasúti vállalkozások nem függetlenek egymástól.

Minden olyan felvetés, amely szerint kapcsolat áll fenn a vasúti biztonsági szintek és a vasúti piac megnyitása között, szerintem csak ürügy arra, hogy eltérítse a vitát a baleset valós okairól.

Ebben a vonatkozásban felvethetjük a nemzeti és az európai vasúti irányító rendszerek egymás mellett való létezésének kérdését. Ma több mint 20 különböző nemzeti rendszer használatos Európában, ezek biztosítják a vonatok biztonságos közlekedését. A különböző nemzeti rendszerek inkompatibilitása nagy problémát jelent a nemzetközi vonatok számára, mert vagy mozdonyt kell cserélni minden határon, vagy többféle fedélzeti rendszerrel kell felszerelni őket.

Ebből kifolyólag európai szintű használatra megterveztek és kifejlesztettek egy egységes rendszert, amelynek a telepítése jelenleg folyik a főbb európai nemzetközi vonalakon, illetve vonatokon. A rendszer neve ERTMS, azaz Európai Vasúti Forgalomirányító Rendszer.

Ami az időzítést illeti, a legtöbb nemzeti rendszert az 1980-as évek elején fejlesztették ki, ám az alkalmazásuk hosszú és költséges folyamat. A legtöbb olyan országban, ahol használják ezeket, a nemzeti hálózatnak és a mozdonyoknak csak egy részét szerelték fel vele eddig, és még ez a részleges felszerelés is kb. 20 évig tartott.

Az ERTMS specifikációi 2000 óta rendelkezésre állnak. 2000 és 2005 között számos kísérleti projektet hajtottak végre, és 2005 óta sok ERTMS rendszerrel felszerelt vonalat vettek használatba.

Jelenleg 10 tagállam rendelkezik ERTMS rendszerrel, és szinte minden tagállamban folynak erre irányuló projektek. Belgiumban például az Aachen és Liège közötti vonalat már felszerelték ezzel a rendszerrel, és az itt közlekedő interciti vonatok is ezt használják.

Az ERTMS tehát valószínűleg együtt fog élni a nemzeti rendszerekkel még kb. 20 évig. Néhány tagállam előbb élvezheti majd az európai rendszer előnyeit, mint mások. Tudjuk például, hogy az olasz és a spanyol nagysebességű hálózaton már majdnem teljesen felszerelték a rendszert, és Luxemburg hagyományos vonalain is majdnem teljes a kiépítés, miközben 15 tagállamban még csak kísérleti vonalak vagy projektek léteznek.

Azt is tudni kell, hogy az automata vonatvédelmi rendszerek csak egy elemét alkotják a hálózati biztonságoknak. A megfelelő képzés, az alapos karbantartás és a vasúti átjárók jobb védelme szintén fontos összetevői a biztonságoknak.

Ha szélesebb körben megvizsgáljuk a biztonsági mutatókat, az összesített adatok azt mutatják, hogy az európai vasúti biztonsági szabványok általában nagyon magasak.

Ivo Belet (PPE). – (NL) Elnök úr, Biztos úr! Ennek a tragédiának a tanulságai valóban a belga szolgáltatókra, illetve a belga kormányra tartoznak. Nem véletlen, hogy a belga parlamentben hamarosan megkezdődik a munkáját egy speciális vizsgáló bizottság.

Még egy kérdésem van Önhez, Biztos úr. Mi a véleménye az eset szociális vonatkozásairól, a vasutasok és különösen a vonatvezetők túlterheltségéről? Nem kellene-e ezt jobban megvizsgálnunk, és nem kellene-e európai szabályokat bevezetnünk ezen a téren, tekintettel arra, hogy a személyszállításban fennálló verseny az elkövetkező években várhatóan csak erősödni fog?

Frieda Brepoels (Verts/ALE). – (NL) Szeretném hálás köszönetemet kifejezni a Biztos úrnak azért, hogy válaszolt számos konkrét kérdésre. Az egyik kérdésemre azonban nem válaszolt, mégpedig azzal kapcsolatban, hogy a Bizottság indoklással ellátott véleményét küldött Belgiumba 2008-ban. 2009-ben ismét megállapítást nyert, hogy a belga vasúti infrastruktúra kezelője (Infrabel) nem független a belga nemzeti vasúttársaságtól (SNCB) és a holding cégtől. Azt is szeretném tudni, hogy a Bizottság még mennyi időt fog adni az SNCB-nek arra, hogy ténylegesen elvégezze a szükséges átszervezési feladatokat?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Nézzük először az üzemeltetőket és a szociális kérdéseket. Ezt részletesen meg tudjuk vizsgálni, és elemezni tudjuk a helyzetet, mert ha nagyobb a verseny, és nagyobb a forgalom, akkor természetesen nagyon komolyan kell vennünk a szociális vonatkozásokat is. Vannak már különböző szabályaink, például a repülőgépek pilótáival kapcsolatban. Bizonyára ismerik a közúti közlekedésben alkalmazott Vezetési Idő Irányelvet. Valami hasonló ellenőrzést kellene bevezetni minden vezető vezetési idejére vonatkozóan, többek között a mozdonyvezetők esetében is.

Úgy gondolom tehát, hogy nagyon komolyan meg kell vizsgálnunk ezt a kérdést. Mindenhol vannak nemzeti törvények is ezzel kapcsolatban, és ezek a kérdések elsősorban a nemzeti jogrendszerekre tartoznak, de mindenképpen foglalkoznunk kell velük.

Említettem, hogy 2008-ban a Bizottság indoklással ellátott véleményét adott át Belgiumnak azzal kapcsolatban, hogy nem lát garanciákat arra, hogy az infrastruktúra kezelői a vasúti vállalkozásoktól függetlenül működnének a lényeges funkciók, a vágányok kiosztása és a használati díjak vonatkozásában. A belga hatóságok válaszoltak erre, és a Bizottság szolgálatai ezt a választ elemzik annak érdekében, hogy javaslatot tudjanak tenni a következő intézkedésekre.

Visszatérve azonban a vasúti balesetre, ez olyan tragikus esemény volt, amelyet el kellett volna kerülni, de soha nem lesz olyan hely a világon, ahol egyáltalán nem történik baleset. Ez nagyon összetett kérdés. Gondolom, hogy a vizsgálat konkrét választ fog adni arra a kérdésre, hogy mi okozta a balesetet, ami sokszor több tényező tragikus kombinációja, beleértve az emberi tényezőt is. A XIX. századtól kezdve mindenki tudja, hogy a piros lámpa azt jelenti, hogy meg kell állni. Ez azonban nem jelenti azt, hogy egyszerű választ tudunk adni a kérdésre, hogy miért következett be ez a baleset.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Kallas úr! Azt hiszem, hogy le kellene vonnunk a megfelelő következtetéseket ebből a tragédiából. Egy nagyon részletes eljárás természetesen ki fogja deríteni, hogy az emberi tényező volt-e a hibás, vagy esetleg a berendezések vagy a megfelelő rendszer hiánya okozták a szerencsétlenséget. Az Ön véleménye szerint mikor lehet majd használatba venni az ERTMS rendszert, és nem gondolja-e, hogy a vasúti utas- és teherszállítás liberalizálásával együttesen a szolgáltatás és a berendezések minőségét egyértelműen ellenőrző rendszert le kellene választanunk a nemzeti rendszerektől?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – A terv úgy szól, hogy 2015-ig telepíteni kell az ERTMS rendszert a főbb európai vasúthálózatokon, tehát létezik határidő, és addigra szerintünk a telepítés be is fog fejeződni. Azonban ez nem jelenti azt, hogy minden vonal, különösen a regionális vonalak, ilyen magas színvonalú berendezéseket kapnának, tehát még mindig szükség lesz más rendszerekre is. A telepítési terv a regionális vonalak vonatkozásában is létezik, de költséges lenne a működtetése, és nagy befektetést igényelne.

Jó ötletnek tartom, hogy vezessünk be egy európai rendszert a minőség mérésére. Amikor arról beszélek, hogy egységes egészként fejlesszük az európai közlekedést, és ezt akár hívhatnánk egységes európai közlekedési térségnek is, akkor ez természetesen azt jelenti, hogy össze kell hangolnunk a minőségi követelményeket, és hogy a szolgáltatások minőségét nagyon magas szinten kell tartanunk.

Elnök. – 36. kérdés, előterjesztette: **Jacek Włosowicz** (H-0103/10)

Tárgy: A téli és nyári időszámítás

Kifejtené-e a Bizottság, hogy a folyamatban lévő tanulmányok szerint indokolt-e az órákat évente kétszer átállítani, ami jelentős mértékben zavarja az Európai Unió polgárainak mindennapi életét?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Természetesen. 2001 januárja óta rendelkezünk egy irányelvvel, hiszen a Tanács és a Parlament akkor fogadta el az Európai Unióban alkalmazandó nyári időszámítással kapcsolatos irányelvet. Ez az irányelv összehangolja a nyári időszámítás alkalmazását az EU-ban. 1980 óta, amikor az első nyári időszámítási irányelvet elfogadtuk, ez már a kilencedik irányelv.

A fenti irányelvekkel összhangban a Bizottság 2007-ben benyújtott egy jelentést a nyári időszámítási rendszer hatásairól. A jelentés arra a következtetésre jutott, hogy a Bizottság rendelkezésére bocsátott információk szerint a nyári időszámításnak nincs negatív hatása, és hogy ez az időszámítás eredményezett némi energia-megtakarítást. A jelenlegi rendszer nem jelent problémát az Európai Unió tagállamai számára. Egyetlen tagállam sem kérte soha, és a jelentés kiadása óta sem kérelmezte, hogy módosítsuk a jelenlegi rendszert.

Keresve sem találna a tisztelt képviselő nálam alkalmasabb személyt a kérdés megválaszolására, és nem azért, mert én vagyok a felelős a közlekedésért, hanem azért, mert tagja voltam annak az éjszta-kormány-nak, amely pontosan azt tette, ami a kérdés mögött rejlik. Először 1999-ben, majd 2000-től folyamatosan eltöröltük az óra átállítását. Változtattunk a rendszeren, és egyetlen időszámítást hagytunk meg. 2002-ben visszakoztunk, és ismét bevezettük a nyári időszámítást. Ezért aztán nagyon személyes tapasztalatokkal rendelkezem a témában.

Két kellemetlen tényező merült fel, amelyek miatt a 2000-ben bevezetett rendszer rendkívül népszerűtlenné vált. Az egyik tényező az volt, hogy a nappali világosság este megszűnik. A reggelek ugyan világosak, de reggelente semmit sem tudunk kezdeni a sok napfénnel. Este viszont túl korán sötétedik, és amikor hazamegyünk a munkából, és sportolni szeretnénk, vagy éppen kimenni a gyerekekkel, már este van. Az embereknek ez egyáltalán nem tetszett.

A második gond pedig az volt, hogy teljes zűrzavar alakult ki a menetrendekkel és a külföldi utazások programjaival kapcsolatban, ahogyan azt Önök is elképzelhetik. Visszaállítottuk tehát a jelenlegi nyári időszámítást, és ismét kétszer állítjuk át az órát. Az emberek elégedettek, és azóta fel sem merült ez a kérdés.

Jacek Włosowicz (ECR). – (PL) Elnök úr, Kallas úr! Felmerült bennem némi kétely azzal kapcsolatban, hogy néhány európai ország, például Nagy-Britannia más időszámítást használ, mint a kontinentális Európa, és hogy ott az óraátállítás hiánya nem okoz semmi problémát. Nem arról van-e szó végső soron, hogy az időszámítás egyetlen időzónára történő egységesítése egész Európában csak a közlekedés szempontjából lenne előnyös?

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Mint mondtam, vannak személyes tapasztalataim, és nem látok okot arra, hogy megint elkezdjük a rendszert módosítani, vagy hogy változtassunk ezen a rendszeren. Ez túlságosan is bonyolulttá válhat.

Elnök. – 37. kérdés, előterjesztette: **Gay Mitchell** (H-0071/10)

Tárgy: A szabadság és biztonság egyensúlya

Az Európai Unió sok országában a terrorizmus általi fenyegetettség kapcsán kialakult készenlét a polgári szabadságjogok ijesztő megnyirbálásához vezetett. A társadalmi szerződés egyik alapelve, hogy a kormánynak a polgárok jogainak korlátozását minden esetben alá kell tudnia támasztani, világosan és megcáfолhatatlanul megmutatva, hogy a korlátozás a nemzet általános biztonságát szolgálja. Úgy látszik azonban, hogy a bizonyítás terhe a biztonsági intézkedéseket végrehajtó hatóságokról a polgárokra szállt.

Egyetért a Bizottság ezzel a meglátással? Hogyan fog hozzálátni a Bizottság a szabadság és a biztonság közötti egyensúly helyreállításához?

Viviane Reding, a Bizottság alelnöke. – Az alapvető jogok védelmére és támogatására nem úgy kell tekinteni, hogy azok ellentétben állnak a terrorizmus folyamatos veszélye elleni harccal: ezeknek együtt kell járniuk. A terrorizmus elleni intézkedéseket a törvényes rend és az alapjogok teljes tiszteletben tartásával kell meghozni, ahogyan ezt az Európai Unió szintjén az Európai Unió Alapjogi Chartája megfogalmazza.

Itt nem kompromisszumról van szó vagy arról, hogy az egyik követelményt előtérbe helyezzük a másik rovására; mind a kettőt biztosítanunk kell, de természetesen úgy, hogy ne sérüljenek az alapjogok.

Az alapjogok betartása nem zárja ki a hatékony biztonsági intézkedéseket, és ezt egyébként elismerték a Stockholmi programban is, amely felszólítja az európai intézményeket, hogy biztosítsák, hogy a terrorizmus elleni harchoz felhasznált minden eszköz teljes mértékben tiszteletben tartsa az alapjogokat. Úgy gondolom tehát, hogy meg kell találnunk a helyes egyensúlyt, ami nem billenhet fel egyik oldal javára sem.

Gay Mitchell (PPE). – Én azt mondom, hogy ne bánjunk kesztyűs kézzel sem a terroristákkal, sem a bűnözőkkel. Nekem ezzel az égvilágon semmi gondom nincsen, inkább az aggaszt, hogy mi mint parlamenti képviselők nem hangsúlyozzuk eléggé – sem az Európai Parlamentben, sem a tagállamokban –, hogy ezt olyan módon szeretnénk megtenni, ami védi a lakosságot, nem pedig hátba támadja őket, vagy aláássa a magánéletüket, és hogy védenünk kell az adatokat és a polgárok magánéletét oly módon, hogy az ártatlan és törvénytisztelő polgárokat ne zaklassa az állam. Erre mindenképpen oda kell figyelnünk.

Viviane Reding, a Bizottság alelnöke. – Teljes mértékben egyetértek a tisztelt képviselővel. Tudják a meghallgatásomból és a korábbi, távközlési biztostként végzett tevékenységemből is, hogy az adatvédelemre nagyon nagy figyelmet fordítok.

Elhatároztam, hogy megreformáljuk az 1995. évi Adatvédelmi irányelvet, és a modern technológiához igazítjuk, de azt is nagyon világossá tettem, hogy azért nem adhatunk ki adatokat, mert meg kell védenünk a társadalmat. Az egyén személyes adatait nem lehet más intézkedésekkel veszélyeztetni.

Láttam, hogy a Parlament hogyan vitatta és szavazta meg a SWIFT kérdést. A Bizottság figyelembe fogja venni a Parlament véleményét az új mandátum kidolgozásakor annak érdekében, hogy legyen új SWIFT megállapodásunk az amerikai partnereinkkel: olyan megállapodás, ami egyensúlyban tartja a magánélethez való jogot és a terrorizmus elleni harcot.

Elnök. – 38. kérdés, előterjesztette: **Marian Harkin (H-0087/10)**

Tárgy: Az önkéntességről szóló zöld könyv

Az önkéntesség értékére vonatkozó ismereteknek az EU területén történő növelése érdekében fontolóra venné-e a Bizottság az önkéntesség európai évének megünneplésére irányuló kezdeményezéssel összefüggésben egy, az önkéntességről szóló átfogó zöld könyv kidolgozását, amely az önkéntes tevékenység előmozdítását, elismerését és értéke növelését célozná?

E zöld könyv kidolgozásán túlmenően fontosnak tartaná-e a Bizottság szinergiák kiépítését más nemzetközi szervezetekkel, például az ILO-val és az ENSZ-szel, a Johns Hopkins Egyetem és az ILO közötti, az önkéntesség mérésére vonatkozó projekttel és az ENSZ nonprofit társaságokra vonatkozó kézikönyvével kapcsolatosan?

Viviane Reding, a Bizottság alelnöke. – Elnézést kérek, nálam nincs ilyen kérdés. Sok kérdés van előttem, de ez nincs itt.

(Az Elnök javasolta, hogy a kérdést írásban válaszolják meg.)

Marian Harkin (ALDE). – Tökéletesen megfelelő lesz, ha a Biztos úr írásban válaszol majd..

Viviane Reding, a Bizottság alelnöke. – Elnézést kérek. Valami szervezési hiba történhetett.

Marian Harkin (ALDE). – Remélem, hogy a Biztos úr alaposan meg fogja vizsgálni a javaslatomat, tekintettel arra, hogy 2011 az Önkéntesség Európai Éve lesz, és talán megvizsgálja annak a lehetőségét is, hogy egy zöld könyvet készítsen erről a témáról az önkéntes csoportokkal és másokkal történő konzultáció után. Azt is remélem, hogy az önkéntességnek a tagállamokban történő mérésére alkalmazni fogják vagy az ILO kézikönyvet vagy az ENSZ kézikönyvet.

Viviane Reding, a Bizottság alelnöke. – Biztosíthatom a tisztelt képviselőt, hogy az önkéntességgel kapcsolatban – ami nagyon fontos kérdés, és a Bizottság is dolgozik rajta – meg fogja kapni a megfelelő válaszokat a kérdéseire.

Elnök. – 39. kérdés, előterjesztette: **Bernd Posselt** (H-0088/10)

Tárgy: Hagyományosan honos kisebbségek

Milyen lehetőségeket lát a Bizottság a Lisszaboni Szerződésben és az EU Alapjogi Chartájában arra, hogy stratégiát dolgozzon ki a hagyományosan honos népcsoportok és kisebbségek védelmére és támogatására, és milyen konkrét lépéseket tervez?

Viviane Reding, a Bizottság alelnöke. – Önök is tudják, hogy az egyik érték, amelyre az Európai Unió épül, az azon emberek jogainak tiszteletben tartása, akik a kisebbségekhez tartoznak, a Lisszaboni Szerződés életbe lépésével pedig ez explicit módon szerepel a szerződés 2. cikkében. Az Alapjogi Charta 21. cikke egyértelműen megtilt minden diszkriminációt nyelvi alapon vagy azon az alapon, hogy valaki valamely etnikai kisebbséghez tartozik. A Bizottság a saját hatáskörén belül biztosítani fogja, hogy ezeket az alapvető jogokat az EU törvényei is tiszteletben tartsák akkor is, amikor a tagállamok végrehajtják az EU törvényeket.

Az EU törvényei és az EU programjai számos olyan elemet tartalmaznak, amelyek hozzájárulhatnak a kisebbséghez tartozók helyzetének javításához; a Bizottság kombinálni kívánja ezeket az eszközöket annak érdekében, hogy szembeszálljon a nehézségekkel, beleértve a diszkriminatív lépéseket is, amelyek valószínűleg érintik a kisebbséghez tartozókat.

Önök azzal is tisztában vannak, hogy léteznek diszkriminációellenes törvények is az EU-ban, amelyek segítségével egyenlő bánásmódot biztosíthatunk a kisebbséghez tartozók számára, és hogy a Bizottság elfogadott egy új irányelvre vonatkozó javaslatot, amelyet jelenleg tárgyalnak, és amely erősíteni a diszkrimináció elleni védelmet vallási és hitbeli vagy fogyatékosági alapon, illetve kor és nemi hovatartozás alapján a foglalkoztatás, valamint a munkahelyeken kívüli területeken is.

A Tanács kerethatározata arról, hogy a rasszizmus és az idegengyűlölet bizonyos formái és kifejezései ellen a büntetőjog segítségével harcoljunk, szintén arra szolgál, hogy a faj, szín, vallás, származás vagy nemzeti és etnikai hovatartozás által kiváltott gyűlöletbeszédet és a gyűlöletbűnöket minden tagállamban büntessék. A Bizottság a lehető legszorosabban figyelemmel kívánja kísérni ennek a kerethatározatnak a megvalósítását, és ebből a célból felállított egy nemzeti szakértőkből álló csoportot.

Ebben a feladatban az Európai Unió Alapjogi Ügynöksége is kulcsszerepet játszik, és nagy segítséget nyújt a Bizottságnak, itt megemlíthetjük az Európai Tanács Regionális és Kisebbségi Nyelvi Chartáját, valamint a nemzeti kisebbségeket védő konvenciók rendszerét.

Szeretném még elmondani a tisztelt képviselőtársamnak, hogy remélem, hogy még több tagállam követi majd azok példáját, akik már aláírták és ratifikálták ezeket a fontos konvenciókat.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Biztos úr! Ez az utolsó gondolat pontosan arra vonatkozik, ami engem is aggaszt. Szeretném még egyszer megkérdezni: rendelkezésre állnak-e pozitív diszkriminációs eszközök a hagyományosan honos népcsoportok érdekében? Az ő számukra is ugyanúgy stratégiákat kellene kidolgoznunk, mint mások számára.

Másodszor pedig, a Bécsben működő Alapjogi Ügynökség a felelőse-e ennek a témának is, és hogyan tartják a kapcsolatot a polgári társadalommal? Ez jelenleg is folyamatban van természetesen, de a hagyományos kisebbségeket is bevonják-e? Nincs annál nagyobb igazságtalanság, mint amikor nem egyenlő csoportokat egyenlő módon kezelnek.

Viviane Reding, a Bizottság alelnöke. – Egyetértek a tisztelt képviselőtársammal. Nincs annál nagyobb igazságtalanság, mint amikor nem egyenlő csoportokat azonos módon kezelünk.

Valóban át kell gondolnunk, hogy a rendelkezésünkre álló szűkös erőforrásokat hogyan tudnánk tevékeny és intelligens módon felhasználni.

Az Európai Unió Alapjogi Ügynöksége természetesen kitűzött bizonyos célokat, de ha a Parlament vagy a Bizottság kéri az Ügynökséget, hogy végezzen el egy adott feladatot, akkor az Ügynökség még biztosabban megteszi azt.

Kérem tehát képviselőtársamat, hogy adja át nekem azokat a kérdéseket, amelyeket fel szeretne tenni az Európai Unió Alapjogi Ügynökségének, és megnézem, mit tehetek ebben az ügyben.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Elnök úr! Tökéletesen értem az idővel kapcsolatos követelményeket. Csak szeretném hangsúlyozni, hogy mennyire nagy szükség lenne arra, hogy egy külön évet szenteljünk a nők elleni erőszaknak és azoknak a tabutémáknak, amelyek még mindig fennállnak ezzel a kérdéssel kapcsolatban.

Túl sok nő esik ugyanis erőszak áldozatául, ami gyakran természetesen fizikai erőszak, de ugyanúgy lehet szóbeli vagy pszichológiai erőszak is. Ráadásul gyakran a családi környezetben belül történik mindez, és az érintett nők szégyellik ezt bevallani. Ha ennek a problémának szentelnénk egy évet, akkor biztosan elősegíthetnénk, hogy ez a még mindig tabunak számító jelenség visszaszoruljon, és hatékonyabban tudjunk fellépni a nők elleni erőszak ellen.

Elnök. – Azokat a kérdéseket, amelyekre idő hiányában nem tudunk válaszolni, írásban fogjuk megválaszolni (lásd a mellékletet).

Ezzel lezárom a kérdések óráját.

(Az ülést 19.50-kor felfüggesztik és 21.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: SCHMITT ÚR

alelnök

14. Az első vasúti csomagról szóló irányelvek végrehajtása (vita)

Elnök. – A következő pont a Brian Simpson által a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság nevében a Bizottsághoz intézett, az első vasúti csomag (a 2001/12/EK, 2001/13/EK és 2001/14/EK irányelv) végrehajtásáról szóló szóbeli választ igénylő kérdésről (O-0030/2010 - B7-0204/2010)

Brian Simpson, szerző. – Elnök úr! Azt hiszem, nem fogom ma este visszafogni magam az első vasúti csomag végrehajtásával kapcsolatos szóbeli választ igénylő kérdés kapcsán. Bizonyára ön is tisztában van azzal, biztos úr, hogy az első vasúti csomagot alkotó három irányelvet 2001-ben fogadták el, és a nemzeti jogba történő átültetésük határideje 2006 márciusa volt. A Közlekedési Bizottság elnökeként kötelességem, hogy most felvessem önnek ezt a kérdést e szóbeli választ igénylő kérdésnek az útján.

Most, kilenc év elteltével arról a tényről vitatkozunk, hogy 2009 októberéig 21 tagállam még mindig nem cikkelyezte be ezeket az irányelveket, most pedig indoklással ellátott véleményeket kaptak erről a mulasztásról. Egyszerűen hihetetlen, hogy amint közeledünk az első vasúti csomag felülvizsgálatához, számos tagállam – köztük az úgynevezett befolyásos államok és azok az államok, amelyek szeretik az orrunk alá dörgölni európai irányultságukat – még mindig nem cikkelyezte be ezt a fontos európai jogszabályt. Ezeknek a tagállamoknak le kellene hajtaniuk a fejüket szégyenükben, el kellene gondolkodniuk, és be kellene tartaniuk azokat a kötelezettségeiket, amelyeket 2001-ben ebben a Parlamentben vállaltak.

A politika egyik legelképesztőbb ténye az, hogy számos területen meg tudjuk valósítani az egységes piacot az Európai Unióban, de a vasúti ágazatban nem. Ez nem ennek a Parlamentnek a hibája. Ezt a mulasztást a tagállamok követték el, gyakran a vasút egyes ágazatainak támogatásával, és őszintén ki kell mondanunk, hogy a Parlament türelme kezd elfogyni.

Ez a szóbeli választ igénylő kérdés a tehetetlenség érzéséből fakadt, abból a tehetetlenségből, hogy a törvényt tudatosan semmibe veszik, a Bizottság pedig mindeddig nem vonta felelősségre ezeket a tagállamokat. Most már tudni akarjuk, hogy az egyes mulasztásban lévő tagállamok az adott irányelveknek mely szempontjait nem cikkelyezték be. Tudnunk kell, hogy bizonyos tagállamok miért nem hajtották végre korrekt módon ezeket az irányelveket. Tudni akarjuk, melyek azok a tagállamok, amelyek továbbra is ellene szegülnek a tisztességes verseny elvének a vasúti ágazatban, és tudatosan védik saját nemzeti társaságaikat.

Aggályaink vannak az ezeknek a tagállamoknak egy részében működő szabályozó hatóságok és infrastruktúra-kezelők jogköreivel és függetlenségével kapcsolatosan. Úgy véljük, hogy az infrastruktúra-használati díjak területén az átláthatóság hiánya és a harmonizálás hiánya protekcionista gyakorlathoz vezet, akadályozza a vasúti ágazat egységes piacának létrejöttét és visszafojtja a határkeresztesző tevékenységeket. Ha ehhez hozzávesszük az olyan különféle nemzeti intézkedéseket mint a gördülőállományra kivetett adók, akkor fel kell tennünk a kérdést, hogy vajon egyes tagállamok valaha is végre akarják-e egyáltalán hajtani ezeket az irányelveket.

Ma sok mindent meg kell tudnunk. Meg kell tudnunk, hogy a Bizottság az átdolgozás útján elő fogja-e mozdítani a teljes vasúti csomag maradéktalan végrehajtását. Meg kell tudnunk, mit tesz a Bizottság az

európai jogszabályok megerősítése érdekében ebben a kérdésben. Meg kell tudnunk, miért tartott olyan sokáig a mulasztást elkövető tagállamok elleni lépések megtétele.

A Közlekedési Bizottság gyakran rámutatott arra, hogy tényleges átjárhatóságra van szükség a vasúti ágazatban. E nélkül és a nemzeti infrastruktúra megnyitása nélkül az európai vasúti teherszállítás halálra van ítéelve. Az országhatárokon átlépő európai utasszállító vonatok akadályokkal küzdenek. Így soha nem fog megvalósulni az egységes piac, és az ERTMS sem fog soha megvalósulni.

Eljött az ideje, hogy kidolgozzunk egy igazi európai nézőpontot vasúthálózatunk vonatkozásában, és az első lépés ennek kidolgozása felé az első vasúti csomag. Ha nem tesszük meg ezt az első lépést, akkor a többi sem tudjuk megtenni. Közvetlen cselekvésre van szükségünk, mégpedig most azonnal. Nevezzük meg és szövegezzük meg a mulasztást elkövető tagállamokat, és tegyünk ellenük lépéseket, most azonnal!

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr! Szeretnék köszönetet mondani Simpson úrnak, valamint a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottságnak ennek a vitának a kezdeményezéséért, valamint a vasúti ágazat versenyképességének és nyitottságának előmozdításáért. Mindig erős támogatásom volt a Parlamentben, és remélem, hogy ez folytatódni is fog.

A vasúti piac megfigyeléséről szóló jelentés, amelyet a Bizottság 2009 végén kiadott, azt mutatja, hogy a piac megnyitása és az első csomag elfogadása után a vasutaknak az 1970-es évektől kezdve tapasztalt fokozatos hanyatlása a piac összes szegmensében megállt. Tehát pozitív megfigyeléseink is vannak.

A gazdasági válság azonban súlyos hatást gyakorolt a vasútra, az áru fuvarozók megrendeléseik 30%-át elvesztették. Ez a válság rámutatott a vasutak meglévő szerkezeti problémáira és tovább súlyosbította azokat.

Ezek a problémák az egyik oldalon a vasút gazdasági helyzetéhez és egyes gazdasági szereplők jelenlegi pénzügyi gyengeségéhez kapcsolódnak. Számos tagállam továbbra sem hajlandó elégséges költségvetést biztosítani az infrastruktúra kezelők számára. Ennek nemcsak az alulfinanszírozottság az eredménye, amely aláássa a vasúthálózat minőségét és teljesítményét, hanem ez egyúttal az eladósodottság szintjét is növeli.

A másik oldalon viszont a piaci belépésnek továbbra is vannak gazdasági és műszaki akadályai. Az új belépők nagyon gyakran diszkriminációval szembesülnek, különösen akkor, ha a hivatalban lévő vasúti üzemeltetők közvetlen befolyást gyakorolnak a vasúti infrastruktúra biztosítása és használata felett.

Az újonnan létrehozott szabályozó hatóságok nem mindegyike rendelkezik a tisztességes és átlátható piaci feltételek biztosításához szükséges jogkörökkel és függetlenséggel. A Bizottság kétszintű megközelítési módot fogadott el ezeknek a problémáknak a kezelésére: jogsértési eljárások a szabályok nem megfelelő végrehajtásának kezelésére és a szabályok megváltoztatása, ha azok nem elég egyértelműek vagy pontosak.

Az első megközelítési mód – jogsértési eljárások – megkövetelték a jogi helyzet elemzését a vasúti rendszerekkel rendelkező mind a huszonöt tagállamban, és a 2009-ben elküldött, indoklással ellátott véleményeket eredményezte. A legfontosabb problémák: először is a pályahasználati díjakra vonatkozó irányelv rendelkezéseinek elégtelen végrehajtása; másodsor az infrastruktúra kezelő függetlenségének hiánya a vasúttársaságok viszonylatában, valamint a szabályozó hatóságok elégséges függetlensége, erőforrásai és jogkörei biztosításának elmaradása.

A második megközelítési mód arra szolgált, hogy a meglévő vasúti csomagok átdolgozásának bejelentett eljárása alapján javaslatot tehesünk a vasúti piacra történő belépésre vonatkozó jelenlegi szabályok továbbfejlesztésére.

Ezzel párhuzamosan továbbra is fenntartjuk a valódi belső vasúti piac elérésére irányuló holisztikus megközelítési módunkat. Az Európai Vasúti Ügynökséggel karöltve továbbra is támogatjuk a vasutak műszaki harmonizációját.

Mathieu Grosch, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Ha a belga festő, Magritte lefestette volna az első vasúti csomagról szóló irányelveket, ezt írta volna alá: „Ezek nem irányelvek!” Ez az egész vita, amelyet egy ideje folytatunk, számomra csaknem szürreálisnak tűnik. 2003-ban úgy döntöttünk, hogy az átültetést 2006-ban kell befejezni, és most, 2010-ben azt kérdezzük, hogy huszonegy ország miért nem teszi meg azt, amit aláírt.

A liberalizációnak az volt a rendeltetése, hogy lehetővé tegye az új gazdasági szereplők piaci belépését. Ez volt az elmélet. A valóság azonban ebben a tekintetben is meglehetősen más képet mutat. Ma olyan helyzetben vagyunk, hogy – akár támogatjuk a liberalizálást ezen a területen, akár nem – fel kell mérnünk ezt a

liberalizálást és szembe kell néznünk azzal a problémával, hogy az átültetés jelentős részben nem történt meg. Maguk a társaságok – amint ez több országban is megfigyelhető – a liberalizáció nevében olyan döntéseket hoztak alkalmazottaik és a technológia tekintetében, amelyek nem mindig voltak kellemesek, pedig a liberalizációt nem is ültették át.

Ennek fényében azt a következtetést kell levonnunk, hogy a vasutak korábbi hasznélvezői továbbra is a kezükben tartják a piac megnyitásának kulcsait – pályahasználat, műszaki átjárhatóság, képzés és tanúsítás, csak hogy néhány példát megemlítssek. Ezekkel a kulcsokkal kinyithatják, de be is zárhatják a nyitott piachoz vezető kaput. Ez volt a helyzet korábban a legtöbb országban, és még ma is ez a helyzet.

Ezért azok a javaslatok, amelyeket ön itt most felvetett, és amelyeket röviden áttekintettünk, csak az első lépést képviselik. A liberalizálás megfelelő felméréséhez számomra nagyon fontos, hogy gyorsan valósítsuk meg a végrehajtást, vagy kényszerítsük ki azt a Bizottság rendelkezésére álló eszközökkel, illetve olyan eszközökkel, amelyek még elfogadásra várnak.

Saïd El Khadraoui, az S&D képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, biztos úr! Azzal a megjegyzéssel szeretném kezdeni hozzászólásomat, hogy a vasúti teherfuvarozás piaci részesedése először csökkent – az 1995. évi körülbelül 13%-ról a 2002. évi 10,5%-ra –, majd stabilizálódott, míg a személyszállítás területén, ahol a liberalizáció vagy szintén sikertelen volt, vagy pedig nem hajtották végre, valójában növekedést tapasztaltunk az elmúlt években.

Ezzel elsősorban azt akarom mondani, hogy a piac megnyitása csak egyetlen eszköz, és hogy az egységes európai vasúti piac sikeres megvalósításához valójában többféle intézkedés kombinációja szükséges. Ezek között természetesen szerepelnek a piaci erővel kapcsolatos intézkedések, de alapvető társadalmi szabályok, humán erőforrással kapcsolatos szempontok, a továbbfejlesztett átjárhatóság – szerintem ezzel kapcsolatban még nagyon sok munka vár ránk – és természetesen elegendő eszköz az infrastruktúra-projektek finanszírozásához. Célunkat csak akkor érhetjük el, ha ezeket a feladatokat következetes és összefüggő módon kezeljük.

Van még egy kérdésem a biztos úrhoz. Azt halljuk, hogy az első vasúti csomag átdolgozása valójában már folyamatban van. Kérdésem a következő: mikorra várhatjuk ezt az átdolgozást, és mit tekint a biztos úr a legfontosabb célkitűzésnek, amit ezáltal el akar érni?

Gesine Meissner, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr! A Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság meghallgatásán nagy örömmel hallottam, amikor ön azt mondta, hogy a legnagyobb eredmény, amit sikerült elérnünk Európában, az az emberek mobilitása és szabad mozgása. Ami a szabad mozgást és a belső piacot illeti, ön azt is említette, hogy nemcsak az emberek számára elengedhetetlen, hogy el tudjanak jutni „A” pontból „B” pontba, hanem ez az áruszállítás területén is nagyon fontos. 1992-ben *de facto* elfogadtuk a belső piacot az Európai Parlamentben, és a 2001. évi első vasúti csomaggal a szabad belső piac feltételeit is megteremtettük a vasúti ágazatban. Már elhangzott, hogy most 2010-ben járunk, és hogy ez a csomag még mindig nem valósult meg. Egyszerűen szégyenletes, hogy huszonegy ország még mindig akadályokat támaszt. Ez protekcionizmus – már ez is elhangzott –, és rendkívül sajnálatos, hogy ez a helyzet.

Most természetesen mérlegelnünk kell, hogy ennek mi az oka. Ön említette a különféle vasúti rendszereket, biztos úr, de ez nem lehet a kizárólagos ok. Valójában még mindig sok ország úgy gondolja, hogy kitérhet a feladat elől azáltal, hogy megpróbálnak visszatérni a régi módszerekhez, és azt mondják, hogy az infrastruktúra és a szolgáltatás szétválasztásával kapcsolatos tennivalókat nem kell annyira komolyan venni. Ez teljesen rossz irány.

Azt is feszülten várom, hogy mikor tudja végrehajtani az irányelvnek ezt az átdolgozását. Arra is kifejezetten szeretném ösztönözni önt – és a korábbi felszólalók ezt már elmondták –, hogy legyen nagyon szigorú a tagállamokkal. Mi természetesen különböző tagállamokból jöttünk, de a közlekedési ágazaton belül valamennyien egyetértünk abban, hogy így vagy úgy, de feltétlenül rendet kell itt tennünk. Ön új a pozíciójában, biztos úr, tehát nem ön tehet arról, amit a múltban tettek, vagy nem tettek. Ezért ön különleges lehetőséget kapott arra, hogy viszonylag gyorsan eredményeket érhessen el a vasúti ágazatban, és hogy valóban előrevigye a belső piac és ezzel együtt az összes európai polgár ügyét is. Számítok erre, és nagy várakozással tekintek elébe, hogy láthassam, mit tesz ön a közeli jövőben.

Isabelle Durant, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos úr! Az első vasúti csomag ötlete csaknem tizenöt éve született meg. Akkor az volt az elsődleges célkitűzés, amit természetesen én is osztok, hogy növelni kell a vasúti közlekedés piaci részesedését. A liberalizáció, ami a cél elérésének egyik eszköze

volt, vegyes és nem mindig igazán meggyőző eredményeket hozott. Már elhangzott, hogy a vasúti közlekedés részesedése a teherfuvarozásban stagnál, míg a közúti közlekedés részesedése növekszik.

Ugyanakkor az utasok száma jelentékeny mértékben megnövekedett mindenféle liberalizációs folyamat nélkül is, és a nagysebességű vasúti hálózat, amely a verseny helyett az együttműködés alapjára épül, igazi sikertörténetet hozott.

Őn említette továbbá az új piaci belépőket. Nincs túl sok ilyen új szereplő, és közülük sokan beolvadtak a nagy társaságokba. Másként fogalmazva: nem vagyok meggyőződve arról, hogy a nagy társaságok monopóliuma volt a tervezett cél.

Ami a kérelmeket illeti, ha figyelembe vesszük a jogsértési eljárások számát, akkor tárgyilagosan fogalmazva jól ismert problémával van dolgunk. Más szavakkal: hiányzik a szabályozó és a fellebbezési hatóságok függetlensége, még akkor is, ha megvalósult a funkcionális vagy az intézményi szétválasztás, ez a szétválasztás pedig más kérdéseket és költségeket is maga után vonhat a belső koordináció kapcsán.

Amíg a válaszaira várunk, biztos úr, ösztönözni szeretném önt olyan megfontolt magatartás követésére, amely nem erőlteti ezt az ügyet, amely az ön által említett holisztikus megközelítési módot fogadja el, amely teljes mértékben és tárgyilagosan felméri az előző csomagokat, de amely egyúttal mindent mérlegel a következő lépés megtétele előtt. Ezért ennek a mérlegelésnek alaposnak kell lennie, és ki kell terjednie a munkakörülmények, a védelem és a biztonság, a közszolgáltatási kötelezettségek, valamint a külső költségek internalizálása hiányának kérdéseire, mielőtt bármilyen további lépést tenne a liberalizáció folyamatában.

Ezért érdeklődéssel várom válaszát, hogy melyek az ön prioritásai ennek az ügynek a kapcsán annak figyelembevételével, hogy némi előrehaladást sikerült elérni – ezt el kell ismerni, és mások beszéltek is erről. Ezek nevezetesen: jobb átláthatóság a számviteli beszámolók területén, előrelépés az átjárhatóság területén, a képzés és az engedélyek harmonizálása, valamint a továbbfejlesztett jelzőrendszerek és biztonság. Ám még nagyon sok tennivaló maradt, és én ragaszkodom egy olyan megfontolt, alapos felmérés elkészítéséhez, amely mentes a tabuktól annak érdekében, hogy ne lépünk tovább túl gyorsan a következő fázisokba.

Oldřich Vlasák, az ECR képviselőcsoport nevében. – (CS) Hölgyeim és uraim! Amikor a vasútra vonatkozó európai szabályozási keretrendszert jóváhagyták, valamennyien azt reméltük, hogy jobb átláthatósághoz vezet majd ennek a gazdasági ágazatnak a finanszírozásában, és hogy új lehetőségeket teremtsen az új gazdasági szereplők részvételéhez. Úgy tűnt, hogy az európai vasúti közlekedési ágazat új korszak küszöbén áll. A remélt piaci liberalizáció megvalósulása azonban elmaradt. Amint ezt valamennyien tudjuk, huszonegy tagállamban – köztük a Cseh Köztársaságban – nem hajtották végre megfelelően az első vasúti csomagot, miközben megoldatlanul maradtak kérdések, különösen a vasúti piacnak a gazdasági verseny előtt történő megnyitása kapcsán.

A Cseh Köztársaságban uralkodó helyzet bizonyítékokkal szolgál arra a tényre, hogy létezik egy valós probléma. Bár az állam már megtette az első lépéseket, ami lehetővé teszi más vasúti közlekedési üzemeltetők belépését a piacra, a valóságban hiányzik a politikai akarat a valódi verseny lehetővé tételére a vasút kapcsán. Ezt megerősíti a különféle régiók szocialista vezetőinek magatartása, akik az elmúlt év végén tízéves megállapodásokat írtak alá a cseh vasúttársasággal (České dráhy) távolsági vasúti szolgáltatások nyújtására vonatkozó további ötéves opció kikötésével, és tették mindezt a közbeszerzési pályáztatás bármilyen formája nélkül. A helyi vezetők, akik négyéves megbízatást nyertek a választásokon, így valójában tizenöt évre bezárták a vasúti piacot. A monopólium birtokosa, a České dráhy most nincs rákényszerítve arra, hogy bármilyen szempontból is fejlessze szolgáltatásait, és ennek végzetes következményei lesznek a vasutakra nézve.

Ezért ezzel kapcsolatban felmerül az a kérdés, hogy vajon a munkaviszonyhoz kapcsolódó juttatások megadóztatásáról folytatott jelenlegi vita, amelyet a szakszervezeti tagok indítottak a Cseh Köztársaságban, és a kapcsolódó sztrájkfenyegetések nem arra szolgálnak-e valójában, hogy eltereljék a figyelmet a valós kérdésekről. Ezeknek az ügyeknek az eredményeként a vasúti közlekedést egyre inkább a társadalmi és gazdasági szempontok perifériájára számúzzik, míg ezzel együttesen a Zöldek által olyan hevesen kritizált közúti közlekedés népszerűsége logikus módon növekszik. Azért arra szeretném ösztönözni az Európai Bizottságot, hogy növelje a vasúti szektor valódi liberalizálásának előmozdítására irányuló erőfeszítéseit, és szorosan kövesse figyelemmel azt, hogy a különféle gazdasági szereplők nem piaci magatartása összhangban áll-e az európai jogszabályokkal.

Jaromír Kohlíček, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (CS) Azzal szeretném kezdeni, hogy egyáltalán nem értek egyet Vlasák úrral, akinek kormánya szintén részt vett abban, amit ő maga kritizál. Most pedig

térjünk rá a mai témánkra! Mivel ennek a vasúti csomagnak az volt a célkitűzése, hogy az infrastruktúra, az utasszállítás és a teherfuvarozás szétválasztásával megnyissa a vasúti közlekedés piacát, viszonylag egyszerűen meg lehet állapítani, hogy a tagállamok a különböző hosszúságú átmeneti időszakokat követően teljesítették-e az irányelv alaki követelményeit. Nem ennyire egyszerű viszont annak megállapítása – és az irányelv nem erre összpontosít –, hogy megfelelőek-e az egyes államok különféle biztonsági rendeletei, a vonatszemélyzet és az infrastruktúrát üzemeltető dolgozók munkafeltételeinek minimális követelményei, valamint hogy a műszaki rendeletek nagyban különböznek-e egymástól. Az ERTMS rendszert sokan valamiféle varázsképletnek tartják, amelytől azt várják, hogy műszaki szempontból egységesíti mind az infrastruktúrát, mind pedig a gördülőállományt. Ezért egyértelmű választ várok az EU vasúthálózatának az ERTMS szabványokkal való kompatibilitásáról. Ilyen választ még nem hallottam.

Talán ennek a kérdésnek van valami jelentősége annak a logikusan kapcsolódó kérdésnek a szempontjából, hogy a vasúti közlekedési piac megnyitását jelenleg hogyan használják ki a külföldi és nemzeti társaságok az egyes országokban. Engem természetesen nem az egymással összefonódó tulajdonjogú társaságok érdekelnek, amelyek távolsági közlekedési szolgáltatásokat nyújtanak formálisan független alapon, például Németországban, hanem a független piaci szereplők érdekelnek.

Annak kihangsúlyozásával szeretném befejezni, hogy sem az első, sem a későbbi vasúti csomagok nem fogják megoldani az alkalmazottak szociális helyzetét. Ez hamarosan súlyos problémává válhat a vasúti piac megnyitása szempontjából. Az nem elfogadható, hogy megoldásként a lehető legalacsonyabb szintet fogadjuk el.

Mike Natrass, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Az Egyesült Királyság kormánya az Egyesült Királyság kárára végrehajtotta az EU vasúti csomagját. Ennek elsősorban az az oka, hogy mostanában a liberális-munkáspárti-konzervatív képviselők ülnek a Westminsterben, akik szeretik, ha megmondják nekik, mit tegyenek, miután átadták a kormányrudat az EU-nak.

A vasúti társaságok és a vasúthálózatok szétválasztása súlyos problémákhoz vezet, köszönet érte az EU-nak. Nem csoda, hogy huszonegy ország elég bölcs volt ahhoz, hogy elkerülje az EU vasúti pókhálójának csapdáját, amely aztán a brüsszeli vasútállomáson bekövetkezett súlyos balesethez vezetett.

Én nem vagyok szocialista, de ha integrált közlekedési rendszerre van szükségük, akkor az állami tulajdon a legjobb – nem pedig a sok magánkézbe történő szétválasztás. Hat különféle társaság működik a Birmingham és Berlin közötti hálózaton, és ezért a vasút ebek harmincadjára jut, németül ezt úgy mondjuk, hogy „Dachshunds Frühstück”.

Ha a Eurorail társaságot feldaraboljuk, hogy a többlet kapacitást különféle társaságok működtethessék, akkor a továbbiakban nem gördülőállományunk lesz, hanem nevetség tárgyává válunk.

Brian Simpson, aki ezért a vitáért felelős, a Munkáspárt tagja. A Munkáspárt valamikor szocialista volt, és olyan emberek választották őket hatalomba, akik még mindig szocialistának tekintik a Munkáspártot. De ő itt az EU-ban most elrejtőzik hűséges támogatói elől. Mit szeretne Simpson úr? Privatizációt. Sőt mi több, egy európai uniós modellt sürget, amely nem működik, és amely saját szavazóinak kívánságával is ellenkezik.

Ő valójában a „kövér ellenőr”, aki pénzzel vastagon kitömött borítékokat készít a gazdag kiváltságosoknak. Ezzel kapcsolatban egy valamiben lehetünk biztosak, mégpedig abban, hogy arra ugyan várhatnak, hogy elfogadjuk ezt az EU irányelvet, mert ez vakvágányra vezetné az EU vasúthálózatát.

Georges Bach (PPE). – (DE) Elnök úr, Biztos úr! Üdvözlöm az első vasúti csomag átültetésének felülvizsgálatát és a tervezett átdolgozást. Úgy gondolom, hogy ezt a felülvizsgálatot már régen el kellett volna végezni. Sajnálom azonban azt a tényt, hogy a Bizottság nem kap, vagy csak elégtelen információkat kap a tagállamoktól. Ez rendkívüli mértékben megnehezíti a hatékony és őszinte értékelés elvégzését. Ám nem elegendő ennek az értékelésnek az elkészítése. Emellett a tagállamokat is ösztönöznünk kell a szükséges lépések tényleges végrehajtására.

Bármely értékelés elkészítése során elengedhetetlen, hogy nagy fontosságot tulajdonítsunk a biztonság kérdéskörének. Vajon tanultunk-e a közelmúltban szerzett negatív tapasztalatokból, és figyelembe vesszük-e ezeket? Ez az én kérdésem. Ebben az ügyben a Bizottság túlságosan hallgatag a nagyon is aggódó nyilvánosság irányában. Ugyanez a minőségre is vonatkozik. Szeretném megkérni a Bizottságot annak mérlegelésére, hogy hogyan lehet általános érvényű minőségi kritériumokat felállítani. Nagyon sok minden elhangzott a nem megfelelő minőségről, de ennek megbízhatóságát nem lehet mérni. Nagyon sajnálatos továbbá a beruházások hiánya, amelyről ön is említést tett, biztos úr. A kohéziós alaphoz nyújtott társfinanszírozás

ellenére a legtöbb országban a közúti beruházások továbbra is magasan meghaladják a vasutakra fordított beruházásokat. Ezzel összefüggésben szeretném megemlíteni az ERTMS rendszert – ezt a rendszert az útvonalak biztonságának javítása érdekében egyértelműen fel kell szerelni a teljes európai hálózaton, de a gördülőállományra is.

Óvnék a nemzeti utasszállítás tervezett liberalizációja irányába tett további lépésektől. Az ezzel kapcsolatban már megtett kezdeményezések azt mutatják, hogy még nagyon sok akadályt le kell küzdenünk, és hogy a Bizottság jól tenné, ha először teljes műszaki harmonizációt hajtana végre és gondoskodna az elfogadott irányelvek alapos átültetéséről.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) A vasúti közlekedésnek elsőbbséget kell élveznie az EU 2020-ig meghirdetett közlekedési politikájában, és támogatnia kell az olyan célkitűzéseket, mint a verseny megteremtése, a nemzeti hálózatok átjárhatóságának és biztonságának javítása, valamint a vasúti közlekedési infrastruktúra fejlesztése.

A versenyt azonban nem szabad a vasúti szolgáltatások biztonságának vagy minőségének rovására fokozni. Úgy gondolom, hogy az első vasúti csomag felülvizsgálatának azonosítania kell azokat a problémákat, amelyekkel szembe kell nézniük azoknak a tagállamoknak, amelyek indoklással ellátott véleményeket kaptak a Bizottságtól, valamint az azok megoldására szolgáló módszereket is meg kell határozni.

Szeretném felhívni a figyelmét arra a tényre, hogy a válság miatt sok ezer embert elbocsátottak a vasúti ágazatban, ami káros hatást gyakorolhat az európai vasúti közlekedésre. Az ERTMS rendszert a múlt év végén hozzávetőlegesen 2700 kilométer hosszúságú vasútvonalon valósították meg az Európai Unióban, 2020-ig pedig 24 000 kilométeres vasúti pályaszakaszt fognak ezzel ellátni. Ehhez roppant nagy beruházásokra van szükség, és, biztos úr, mi olyan új megoldásokra és pénzügyi eszközökre számítunk, amelyek képesek gondoskodni a szükséges finanszírozásról, valamint a gördülőállomány megfelelő modernizálásához szükséges beruházásokról.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Az én hazámban azt szoktuk mondani, tehát van egy közmondásunk, amely szerint ha valaki azt mondja neked, hogy részeg vagy, akkor ezzel nem kell törődnöd, de ha már öten mondják, hogy részeg vagy, akkor jobban teszed, ha lefekszel és kialszod magad.

Ha csak egy vagy két tagállam nem vezette volna be ezt az első csomagot, akkor ma megtehetnénk, hogy kivetünk szankciókat, és hevesen kifakadunk ebben az Ülésteremben, de ha huszonvalahány tagállam nem vezette be ezt a csomagot, akkor lehetséges, hogy a csomag – finoman fogalmazva – nem a legjobban sikerült. Talán itt kell keresnünk az okokat, illetve ez a probléma. Ha egy perccel ezelőtt lényegét érintő kritikát fogalmaz meg az Egyesült Királyságból származó képviselőtársam, amely országban bevezették a csomagot, akkor az ember eltűnődik, hogy a csomag használata valóban teljes mértékben helyénvaló-e.

Az éremnek természetesen van másik oldala is – a balesetek összefüggésében, amelyekről szintén beszéltünk itt két órával ezelőtt, a Bizottsághoz intézett kérdések órája során. A biztonság kérdéseire gondolok. Ebből a nézőpontból a biztonság valóban javult. A Bizottság alelnöke, Kallas úr felhívta a figyelmet egy jelentős problémára, amikor azt mondta, hogy számos tagállam nem folytat vasúti célú beruházásokat és hogy az infrastruktúra-beruházások lehetőségei nem lettek kiaknázva. Az egyik ilyen ország az én hazám, Lengyelország, ahol az elmúlt két évben szinte összeomlott a vasutak finanszírozása, és ennek természetesen súlyos következményei vannak.

Végül úgy gondolom, hogy a nagyon egyszerű meghatározások és a nagyon egyszerű receptek a meghatározás szerint gyanúsak.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Elnök úr! Egyesek siránkoznak az első vasúti csomagról szóló irányelvek végrehajtásával kapcsolatos nehézségek és a lassú előrehaladás miatt. Én a magam részéről elégedett vagyok. Az én hazámban, az én régiómban harcolnunk kell a vasúti szakszervezetekkel és a felhasználói bizottságokkal annak érdekében, hogy ne alkalmazzuk ezeket a kártékony irányelveket, hanem ehelyett azok a történelem szemeteskosarába kerüljenek.

Franciaországban pontosan az a tény adja a regionális választások egyik kihívását, hogy a regionális tanácsok akadályozzák a közszolgáltatási kötelezettségről szóló (PSO) rendelet végrehajtását a távolsági vasúti közlekedés verseny előtt történő megnyitása vonatkozásában. Nem akarunk kétszínű vasutat, amelyben a magántársaságok birtokolják a gyors és kényelmes, üzleti színvonalú vonatokat, lefoglalt helyekkel, amelyeknek díját csak a gazdagok engedhetik meg maguknak, míg az állami vasutaknak csak a veszélyes, kényelmetlen és elavult másodosztályú vonatok jutnak, mert a szegényeknek az is jó lesz.

Minden egyes eltelt nap azt bizonyítja, hogy az infrastruktúra leválasztása a közlekedési üzletágról, amit ezek az irányelvek előírnak annak érdekében, hogy a rendszert meg lehessen nyitni a brutális verseny előtt, műszaki és szervezeti szempontból egyaránt ostobaság, amely mind az adófizetőknek, mind a szolgáltatást igénybevevőknek nagyon sok pénzébe kerül. Bár a nagy vállalatok számára ez hasznos, ugyanez tönkreteszi a tömegközlekedést és felelőssége van a hálózat és a biztonság hanyatló állapotáért is. Az említett irányelvek munkahelyeket is megsemmisítenek, és a köztulajdon ellopását jelentik magánérdekek javára.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) A vasúti forgalmat szabályozó irányelvek három sorozatának elfogadásával az Európai Bizottság magára vállalta a vasúti forgalom megszervezésének közös felelősségét az Európai Unióban.

Nem kétséges, hogy az új vasúti szabályoknak a különféle nemzeti törvényekben történő végrehajtása előidézhethet bizonyos problémákat és áremelkedést okozhat. Az azonban határozottan közös érdekünkben áll, hogy rendelkezünk jól megszervezett közlekedéssel és jól működő vasúti közlekedési struktúrával, elsősorban a közúti közlekedés értelmes alternatívájaként, amely tagadhatatlanul nagyon megterheli környezetünket. Ezért helyénvaló nyíltan beszélni azokról a problémákról, amelyek akadályozzák a vasúti közlekedés gyorsabb fejlődését. De nemcsak szabályokról kell beszélnünk, hanem a jövőbe történő bepillantás is az érdekeinket szolgálhatja.

Az európai vasutak három égtáj felől a tengeri kikötőkben végződnek, míg kelet felé a vasútvonalak egészen a Csendes-óceánig futnak. Az európai vasutak jó kapcsolatai az EU keleti határainál új lehetőségeket nyitnak meg az európai fuvarozók előtt az áruszállítás területén. Ezért ha a nagysebességű vasútvonalakat a közeli jövőben sikerül meghosszabbítanunk Párizstól Bécsig és Pozsonyig, ugyanakkor az egyik széles nyomtávú vonalat meg tudnánk hosszabbítani az ukrán határon lévő Čiernától és Tisoutól Pozsonyig és Bécsig, akkor három különböző vasúti rendszer – a hagyományos, a nagysebességű és a széles nyomtávú vasút – találkozhatna a Pozsony és Bécs közötti szakaszon. Két repülőtér – Pozsony és Bécs –, két dunai kikötő – megint Pozsony és Bécs –, valamint autópálya-kapcsolatok bevonásával új és fontos logisztikai és közlekedési csomópontot hozhatnánk létre Európában.

Nem vitás, hogy a szabályok megtartása és meghatározása mellett jelentős tartalékaink lesznek a vasúti közlekedés dinamikájának hatékony növelésére. Csak meg kell vizsgálnunk a beruházási lehetőségeket, és ha erre mód kínálkozik, pontosítanunk kell a szabályokat, ezenkívül új projektekbe kell beruháznunk a vasúti közlekedés támogatása érdekében, hogy ez a közlekedési forma nyereségesebbé és az európai polgárok kiszolgálására alkalmasabbá váljon.

Antonio Cancian (PPE). – (IT) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Az utóbbi időben nagyon sokat beszélünk a közlekedés megtervezéséről és a következő időszakban is fogunk erről beszélni. Szerintem nagyon elkedvetlenítő az első csomag felülvizsgálatával kezdeni mindannak fényében, ami eddig történt. Ezért vakmerőbbnek kell lennünk, és meg kell próbálnunk fordítani a helyzetet. Szerintem minden három fő ponton nyugszik és ezek körül forog.

Az első szempont véleményem szerint a vasúti közlekedés liberalizációja a verseny megteremtése és a versenyképesség ösztönzése érdekében, nyilvánvaló módon egyértelmű és átlátható, mindenkre vonatkozó szabályokkal, amint ez már elhangzott. A második kulcsfontosságú szempont a tagállamok, valamint a vasúti közlekedés különféle belső módjai közötti átjárhatóság. A harmadik szempont természetesen a biztonság, a biztonsági tanúsítást pedig a működési engedély megszerzésének előfeltételévé kell tenni. Továbbra is a biztonság tárgykörénél maradva és a közös piac figyelembevételével nem elegendő büntetni a tagállamoknak a szabályozó hatóságokkal kapcsolatos eredménytelenségét: az Európai Vasúti Ügynökség hatáskörét ki kell szélesíteni azért, hogy nagyobb felhatalmazást kapjon vizsgálatok és ellenőrzések lefolytatására.

Meggyőződésem szerint ezeket az erőfeszítéseket kell megtennünk a következő időszakban, miközben a közlekedés fenntartható jövőjének megteremtéséért, a transzeurópai közlekedési hálózatok (TEN-T) és a teherfuvarozás felülvizsgálataért dolgozunk, amely a mi bizottságunkban már folyamatban van, és nem utolsósorban ugyanakkor ezért a felülvizsgálatért is munkálkodunk, amelyet a kezünkbe kell vennünk és végre kell hajtánunk, hogy letérhessünk arról az útról, amelyen eddig jártunk.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Elnök úr! Az én hazám annak a húsz országnak az egyike volt, amely 2009 októberében figyelmeztetésben részesült, és biztosíthatom önt afelől, hogy azóta megtettünk bizonyos lépéseket ebben az ügyben.

Nem véletlen, hogy Spanyolország áll az azokról az európai uniós országról készített listának az élén, ahol 2007-2008-ban a legtöbbet fejlődött a vasúti utasszállítás. Az áruszállítás azonban más lapra tartozik.

Mégis feltenném önnek a következő kérdést, biztos úr: amikor egy félreeső országot egy több mint ötszáz kilométer hosszú hegylánc – a Pireneusok – választ el Európától, amelyet a vasutak csak valamelyik végénél tudnak átszelni, és amihez a határt keresztező minden egyes vonat összes forgóvázát ki kell cserélni, mivel az autokráciák hosszú történelme eltérő nyomtávú vasutakat hagyott ránk örökségül, akkor milyen ösztönzőkkel lehet vajon rávenni más gazdasági szereplőket a Franciaországgal közös határ keresztezésére, amennyiben ilyen sok akadályt kell leküzdeni? Bár a Deutsche Bahn megvásárolta a Transfesa társaságot, az továbbra is nehézségekkel küszködik.

Ezért őszinte meggyőződése, hogy a képviselőtársaim által követelt figyelmeztetések és szankciók bunkósbotja mellett az európai szintű infrastruktúrák mézesmadzagára is szükségünk van. Sürgősen szükségünk van transzeurópai hálózatokra.

Ezért sürgősen határozott lökést kell adnunk az olyan nagyra törő határkeresztező vasúti projekteknek, mint amilyen a Pireneusok középső szakaszának átszelése, amelyet jó közlekedést szolgáló, mélyvezetésű alagút is biztosít. Ez rákényszeríti majd a protekcionista hajlamú, vonakodó tagállamokat arra, hogy csatlakozzanak ahhoz az észak-déli, kelet-nyugati vasúti hálózathoz, amelyre Európának szüksége van 2020-ig tartó stratégiájához.

Brian Simpson, szerző. – Elnök úr! A másik oldal egyik képviselője név szerint megnevezett engem. Nattress úr tett néhány nagyon személyes megjegyzést rám, mielőtt a vita meghallgatása nélkül kisettenkedett volna az Ülésteremből. Ez az ember persze a vasúti mozdonyok egyik végét sem tudná a másiktól megkülönböztetni, és szakértelme a „Thomas, a gőzmozdony” című mesére korlátozódik.

Úgy látom, hogy a UKIP (United Kingdom Independence Party: Egyesült Királyság Függetlenségi Párt) képviselőinek fogalmuk sincs a jó modorról és a parlamenti eljárásokról; ez a közelmúltban Brüsszelben nyilvánvalóvá vált. A demokratikus alapelvekhez és eljárásokhoz ragaszkodó demokrataként azonban feltettem ezt a szóbeli választ igénylő kérdést a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság nevében, annak elnökeként, és büszke vagyok erre a feladatra. Ezért nyújtottam be ezt a kérdést ebben a minőségemben, tehát valóban nem gondolom, hogy köteles vagyok eltérni az Ülésterem másik oldaláról érkező durvaságokat azoktól a csirkefogóktól.

Mellesleg, gondoltam futólag megemlítem, hogy az Egyesült Királyság munkáspárti kormánya alatt a vasútnak nyújtott támogatások 20%-kal megemelkedtek az elmúlt évek során – még a London és Birmingham közötti útvonalon is!

Herbert Dorfmann (PPE). – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Egyszerűen szeretném elmesélni önöknek egy személyes élményemet. Egy fontos vasútvonal, a Brenner és Verona közötti vasútvonal mellett lakom. Az olasz nemzeti vasúttársaság itt éveken keresztül elhanyagolta az áruszállítást és az utasszállítást egyaránt. Az osztrák vasút most naponta öt járatot közlekedtet ezen az útvonalon. Az olasz vasútállomásokon azonban nincs kihelyezve ezeknek a vonatoknak a menetrendje, és jegyeket sem árulnak rájuk. Jelenleg mérlegelik ennek a vasútvonalnak a körülbelül húszmilliárd euróba kerülő újjáépítését, az Európai Unió pedig szintén nagyon sok pénzt fektetett be ebbe a vasútvonalba. Láthatjuk tehát, hogy néha milyen abszurd helyzetek állnak elő ezen a területen. Nem mindig a nagyon nagy ügyek teszik bonyolulttá a helyzetet; néha a kis okokra is gondolnunk kell.

Ezért arra bátorítom önt, biztos úr, hogy tegyen határozott lépéseket ezen a területen szankciók kivetése érdekében, és tevékenyen gondoskodjon arról, hogy tartsák be a Bizottság irányelveit.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Elnök úr! Most már nyilvánvaló, mi volt az úgynevezett vasúti csomag valódi célkitűzése, amelyet azzal a dicséretes, kinyilvánított céllal indítottak el, hogy fel kell állítani átjárhatóságot biztosító csatlakozási pontokat. A valós szándék, amelyet már akkor előre megmondtunk, a vasúti közlekedés és különösen az áruszállítás megnyitása volt a verseny és a magánérdekek előtt az ágazat közösségi szinten történő teljes liberalizálása felé vezető első lépésként.

A liberalizáció más eseteihez hasonlóan a folyamat kezdeteként megpróbálják a lehető legtöbbet kihozni abból a tényből, hogy valami egy adott időpontban nem működik jól, figyelmen kívül hagyva az ilyen helyzetek valódi okait, különös tekintettel a közszektor lerombolására és elhanyagolására irányuló következetes politikák éveire, a liberalizációs intézkedések igazolása, illetve a fent említett verseny előmozdítása érdekében annak teljes figyelmen kívül hagyásával, hogy ez hogyan vagy miért fog javítani a

helyzetén. A tapasztalatok, amit ma itt már hallhattunk, ennek pontosan az ellenkezőjét mutatják: a liberalizáció az ágazat alapvető problémáinak az oka, nem pedig a megoldása, ez pedig a szolgáltatások minőségével és elérhetőségével, valamint a dolgozók jogaival kapcsolatos problémák esetében jelentkezik a legnyilvánvalóbb módon.

Kétség sem férhet ahhoz, hogy a vasúti ágazatban végrehajtott állami beruházások energiaellátási és környezetvédelmi okok miatt stratégiai jellegűek, de erre nem kerülhet sor azért, hogy olyan nagy magánérdekeltségek jövedelemszerző tevékenységeit szolgálja, amelyek arra törekednek, hogy az EU belső piacának szintjén végrehajtott liberalizáció útján minden országban átvegyék az ellenőrzést e fölött a létfontosságú közszolgáltatási ágazat fölött.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Szeretném újból megemlíteni azt a helyzetet, amellyel a vasúti ágazat képzett és akkreditált alkalmazottainak a válság idején szembe kell nézniük.

Romániában több mint hatezer elbocsátást hajtanak végre a vasúti közlekedési ágazatban ebben az időszakban. Az Európai Szociális Alapot és az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapot minden bizonnyal mozgósítani kell az érintettek támogatása érdekében, de ezek csak ideiglenes megoldások. Ezért, biztos úr, abban reménykedem, hogy együttesen képesek leszünk összeállítani egy stratégiát a vasúti ágazat fenntartható fejlődésének előmozdítására annak érdekében, hogy biztonságos, jó színvonalú szolgáltatásokat, a képzett személyeknek pedig munkahelyeket kínálhassunk fel a vasúti közlekedési ágazatban.

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr! Szeretnék köszönetet mondani tisztelt képviselőtársaimnak megjegyzéseikért. Bőségesen lesz lehetőségünk arra, hogy megvitassuk az első vasúti csomag átdolgozását. Szeretnék válaszolni néhány megjegyzésre.

Először: a huszonegy tagállamra vonatkozó információk, valamint az indoklással ellátott vélemények elküldésének konkrét okai nyilvánosak, tehát mindenki megkaphatja ezeket az információkat, aki akarja.

Ennek az első vasúti csomagnak a szándékai nagyon jók voltak: az akadályok eltávolítása és a feltételek javítása a közlekedés jobb működéséhez. A csomag átdolgozásával ugyanezt a célt követjük. Nem az a probléma, hogy rossz volt ez a csomag, hanem az, hogy a végrehajtás elégtelen volt. Akadályok továbbra is léteznek, és még mindig nagyon erős ellenállás tapasztalható az akadályok eltávolításával szemben. Meg kell változtatnunk a hatalmas kiváltságokkal rendelkező és nem átjárható állami tulajdonú monopóliumok régi rendszerét. Meg kell változtatnunk ezt a rendszert, és javítanunk kell az átjárhatóságot. Ez a célunk ennek a vasúti reformnak a továbbfejlesztésével.

A probléma pontosan az, hogy ezt nem sikerült elérni. Természetesen mindig meg kell találnunk az egyensúlyt az összes megtett lépés és a minőség ellenőrzése között. A vasúti csomag ezzel kapcsolatos ötleteket is tartalmaz, például arra vonatkozóan, hogy hogyan lehet megerősíteni a szabályozó hatóságok szerepkörét. A probléma az, hogy a szabályozó hatóságok továbbra is nagyon mélyen vannak érintve az állami tulajdonú társaságok érdekei vonatkozásában. Így nem számíthatunk magas színvonalú minőségellenőrzésre.

Ezekkel a kérdésekkel foglalkoznunk kell és foglalkozni is fogunk a vasúti csomag átdolgozása során, és talán más stratégiai dokumentumokban is. A megfelelő finanszírozás továbbra is nagyon súlyos probléma, és innovatív módszereket kell találnunk a szűk keresztmetszetek finanszírozására. Sok képviselő említette a beruházások szükségességét. Össze kell kapcsolnunk az összes lehetséges eszközt és új eszközöket is kell találnunk a vasúti beruházások forrásainak pontos behatárolására, ide számítva a modern forgalomirányító rendszereket, a jegyvásárlás légi közlekedésben használthoz hasonló foglalási rendszereit, valamint Kelet- és Nyugat-Európa jobb összekapcsolását is, ami további súlyos problémát jelent.

A vasúti csomag átdolgozása előkészítési folyamatának összes eleméről készített részletes lista nagyon hosszú. Boldogan visszajövök önökhöz konkrét javaslatokkal, mihelyt a kezünkben lesznek a konkrét jogalkotási dokumentumok.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Ádám Kósa (PPE), írásban. – (HU) Üdvözlöm, hogy az Európai Bizottság az első vasúti csomag meghirdetésével elindított egy folyamatot, amely a vasúti szolgáltatás európai szintű egységesítése felé tett első lépésként értékelhető. Aggodalomra ad okot ugyanakkor az a tény, hogy ezt a csomagot alkotó három irányelv tagállami átültetése 21 országnak komoly nehézséget okozott, ami hátráltathatja a további csomagok megfelelő átültetését. Felhívom az Európai Bizottság figyelmét egy ellentmondásra, ami egyrészről a vasúti

hálózatokkal szemben támasztott európai szintű magas fokú gazdasági és hatékonysági követelmények, másrészt pedig a vasútnak a térségfejlesztésre, a vidéken élő és fogyatékos emberek mobilitási lehetőségeinek javítására és a környezetre gyakorolt pozitív hatása között húzódik. Javasolom a Bizottságnak ezen ellentmondás kiküszöbölését a megfelelő egyensúly és kompromisszum megtalálásával, szem előtt tartva a költségmegosztás elvének pontosítását a tagállamok és az Európai Unió között, valamint az egységes közösségi közlekedés kialakításának fontosságát. Az ágazat minden résztvevőjét magába foglaló egészséges verseny kialakítására van szükség, melynek során az igazi verseny nem az egyes közlekedési ágak, hanem az egyéni közlekedés és a közösségi közlekedés között alakul ki.

Artur Zasada (PPE), írásban. – (PL) Az új tagállamok vasúti piacának megfelelő működése szempontjából probléma, a piac liberalizációja szempontjából pedig akadályozó tényező a vasutak nem megfelelő finanszírozása; más szavakkal: a vasúti infrastruktúra fenntartásához elegendő eszközök hiánya. Ennek eredményeként magas a szolgáltatások ára, ez pedig korlátozza ennek a közlekedési ágazatnak a versenyképességét a közlekedés magas költségei miatt. További problémát jelent ezeknek a közszolgáltatásoknak az alulfinanszírozottsága, amelynek eredményeként az utasszállítási ágazatban tevékenykedő társaságok eladósodnak. Ez pedig korlátozza például az új gördülőállományba történő beruházások lehetőségeit. Az európai vasúti piac megfelelő szabályozásának összefüggésében elengedhetetlen a nemzeti piaci felügyelet megerősítése. A megerősítésen függetlenségük és hatékonyságuk fokozását, a személyzet színvonalának emelését stb. értem. Jogszerűnek tűnik továbbá egy európai piacfelügyelet létrehozása, amely figyelemmel követné a nemzeti felügyeleti hatóságokra bízott funkciók megfelelő teljesítését, és közvetlenül az Európai Bizottságnak számolna be minden tapasztalt szabálytalanságról.

15. Hamisítás elleni kereskedelmi megállapodás (ACTA) (vita)

Elnök. – A következő pont vita a Carl Schlyter által a Verts/ALE képviselőcsoportja nevében, Daniel Caspary által a PPE képviselőcsoportja nevében, Kader Arif által az S&D képviselőcsoportja nevében, Niccolò Rinaldi által az ALDE képviselőcsoportja nevében, Helmut Scholz által a GUE/NGL képviselőcsoportja nevében, valamint, Syed Kamall által az ECR képviselőcsoportja nevében a Bizottsághoz intézett, az ACTA-ról (hamisítás elleni kereskedelmi megállapodás) szóló tárgyalások átláthatósága és jelenlegi helyzetéről szóló szóbeli választ igénylő kérdésről (O-0026/2010 - B7-0020/2010)

Carl Schlyter, szerző. – (SV) Elnök úr, minden intézménynek meg kell védenie a saját szerepét. A Parlament az európai unió lakosságának hangja, amelynek meg kell védenie polgárai érdekeit. A Bizottság a szerződés őrének hívja magát, de ebben az esetben az átláthatóság, az emberi jogok és a parlamenti jogok elvét kell megvédeniük. Ha nem férhetünk hozzá a dokumentumokhoz, egyetlen európai uniós intézmény sem fogja betölteni a szerepét, illetve nem fog megfelelni polgáraink elvárásainak.

Egyes biztosok meghallgatásukon hangsúlyozták, hogy a Parlamentnek a Miniszterek Tanácsával azonos feltételekkel kell hozzáférnie a dokumentumokhoz, és a Parlament elvárja, hogy a Bizottság betartsa ígéreteit. Számos polgárunk aggódik amiatt, hogy az invazív jogszabályok folyamatos özönével, például az adatok megőrzéséről szóló jogszabályokkal (Ipred 1, Ipred 2, SWIFT és így tovább) megfosztják szabadságaitól és jogaitól. Az EU nem folytathatja az ACTA-ról szóló tárgyalásokat, ha polgárai nem kapnak lehetőséget a folyamatban való részvételre.

A fő kérdés ma az átláthatóság, bár természetesen a tartalom is érzékeny téma. Az EU-nak világosan jeleznie kell, hogy az ACTA-folyamatban való részvételünk feltétele az átláthatóság, valamint az emberi jogok és szabadságok védelme. Ha megteremtettük a szabad és nyitott társadalomban létező elidegeníthetetlen jogokat, akkor tudunk e jogok keretein belül harcolni a bűncselekmények ellen, illetve megvitatni a különböző, megkötendő megállapodások formáját.

Teljes mértékben abszurd és elfogadhatatlan az a helyzet, ha a Bizottságot zárt ajtók mögött kell megkérdeznünk azoknak a megállapodásoknak a tartalmáról, amelyekről döntenünk kell. Polgáraink garanciákat várnak, hogy elektronikai eszközeiket nem vizsgálják át a határokon, hogy joguk van a hálózathoz való csatlakozásra, és hogy nem hoznak a fejük felett büntetőjogi szankciókat. Ma azt várjuk Önöktől, hogy ígéretet tesznek az ACTA-ban való teljes jogú részvételünkre; ha nem, a klasszikus válasszal kell befejeznem: találkozunk a bíróságon.

Daniel Caspary, szerző. – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, a hamisítás, a csempészet és a szellemi tulajdonjogok megsértése óriási problémát jelent, mindenekelőtt nekünk, az Európai Unió egészének, de számos tagállamnak is. Problémát jelent a vállalkozóknak, a munkavállalóknak és a fogyasztóknak, hogy

egyre több hamis termék is utat talál az európai belső piacokra. Mostani becsléseink szerint körülbelül 250 milliárd euró értékű hamis áru árasztja el piacunkat. Legjobb esetben, ha egy olyan gyógyszert, mint például a fogamzásgátló tabletta, hamisítják, és az hatástalan marad – ahogy ez a közelmúltban egy rendezvényen elhangzott –, a nő egyszerűen terhes lesz. Legrosszabb esetben azonban, ha a gyógyszer hatástalan, élet és halál kérdése lehet, és ez nem állhat érdekünkben.

Sürgősen tennünk kell valamit a szellemi tulajdonjogok megsértése, a csempészet és a hamisítás ellen. Elfogadhatatlan, hogy 2008-ban határainkon 178 millió hamisított árucikket koboztunk el, amelyből 20 millió veszélyes volt, és amelynek több mint 50%-a Kínából érkezett. Ezért e téren cselekednünk kell. A probléma világos: a Lisszaboni Szerződés december 1-jén lépett hatályba. Az ACTA-ról folyó tárgyalások három éve tartanak, így bennünket, az Európai Parlamentet a múltban közel sem vontak be annyira, mint amennyire a jövőben be kell vonni minket.

Ezért remélem, hogy a következő néhány hétben és hónapban e területen egyértelműen nagyobb átláthatóságot érünk el. Olyan adatokhoz kell hozzáférnünk, amelyekből egyértelműen kiderül számunkra, hogy mi történik éppen a tárgyalásokon, és hogy az Európai Bizottság milyen álláspontot képvisel. A tárgyalásoknak folytatódniuk kell. Megfelelő megállapodás sikeres megkötésére van szükségünk. A különböző csoportok kritikai megjegyzései eléggé jól ismertek e Házban. A munkavállalók, a munkáltatók, az iparágak és a fogyasztók érdekében remélem, hogy értelmes megállapodásra jutunk, és annak megkötésénél a tárgyalások során figyelembe vesszük a meglévő közösségi vívmányokat, és azokat nem lépjük túl.

Bernd Lange, a szerzőt helyettesítve. – (DE) Elnök úr, biztos úr, három kérdés foglalkoztat. Az első, miért nincs még mindig átláthatóság, hiszen a Lisszaboni Szerződés december 1. óta hatályban van, és február 10. óta intézményi megállapodásunk van a Bizottsággal? Nem tudom megérteni, hogy a Tanács a tárgyalásokon még mindig megfigyelőként ül az asztalnál, a Parlamentet nem vonják be, és a dokumentumok nyilvánosan nem hozzáférhetők. Miért van ez így, biztos úr?

A második nyugtalanító kérdés: valójában ki tárgyal az ACTA-megállapodásról? Arról nem a Kereskedelmi Világszervezet keretein belül a TRIPS valamiféle utómegállapodásaként tárgyalnak. Arról csupán az egyes államok és – ahogy az Egyesült Államoktól halljuk – erős gazdasági érdekeltségek tárgyalnak. Felmerül bennem a kérdés, hogy valójában nem olyan előírásokat határoznak-e meg, amelyek végül mindenkire érvényesek lesznek, bár nem mindenki ül a tárgyalóasztalnál.

A harmadik nyugtalanító kérdés, biztos úr, a következő: valójában milyen tartalomról tárgyalnak? Meghallgatása során kérdésemre adott válaszában azt mondta, hogy biztosítják a közösségi vívmányokat. Egyes kiszivárgott iratokat nézve azonban ezt kétkedem. Megértem, hogy tárgyalásokat folytatnak, hogy lehetséges az internet blokkolása, hogy szolgáltatókat úgymond segédrendőrséggént gazdasági érdekek védelmében használnak, hogy néha a kutatást és a tudományt is korlátozzák, és hogy néhányan még egy általános felügyeleti rendszer bevezetését is megpróbálják. Ezért felmerül bennem: hol maradnak mindebben a közösségi vívmányok?

Ott van továbbá a kártérítés kérdése. Az elmaradt haszon kártérítésbe történő bevonásáról folytatott tárgyalás nem felel meg a politikáinknak.

Harmadik kérdésem természetesen, biztos úr, hogy ténylegesen milyen kapcsolat van az online és az offline között? Ha azt olvasom, hogy mind az online, mind pedig az offline a digitális világot képviseli, akkor ez alapvetően azt jelenti, hogy a határokon a laptopok, az iPod-ok és az MP3 lejátszók esetében is korlátozásokat és átvizsgálásokat kell alkalmazni? Kérem, válaszoljon erre a három kérdésre.

Niccolò Rinaldi, szerző. – (IT) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, úgy vélem, van egy eredendő bűn a ma este általunk vitatott témában, ez pedig a titkos jelleg, ahogyan a tárgyalások eddig folytak. Ezt a titkos jelleget valószínűleg az egyensúlyhiány is növelte, ha igaz az az állítás, hogy az egyesült államokbeli iparágak az európai lakossággal és intézményekkel ellentétben titoktartási megállapodás alapján számos információforráshoz hozzáfértek. A tárgyalások átláthatóságának elmaradása olyan probléma, amellyel más esetekben is találkozunk – beszéltünk erről a Koreával kötött megállapodással összefüggésben – és ennek most, a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével véget kell érnie.

Úgy látom, hogy ehhez az eredendő bűnhöz egy visszaélés is hozzájárult: a hamisítás elleni harcot más küzdelmekhez is felhasználták, mintha ez egy olyan jelszó lenne, amelynek nevében minden megengedett. Ezenkívül ez minden bizonnyal hihetetlenül fontos harc egy olyan kereskedelmi hatalom számára, mint az Európai Unió. Biztos úr, én Velencéből, egy Ön által jól ismert városból érkeztem, ahol a hamisított termékekre vonatkozó szabályozások – gondolok itt például a muranói üvegre – nagyon szigorúak voltak (egészen a

halálbüntetésig terjedően). Ezért ezt határozottan komolyan kell vennünk egy olyan növekvően globális gazdaságban, mint a miénk.

E megállapodás azonban komoly veszélyeket hordoz, ami nyugtalanítja a közvéleményt, és a Bizottságnak ennek természetesen tudatában kell lennie. Valójában ez a kérdés, amelynek a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottságot érintő kérdésnek kellene lennie, egyre kevésbé ilyen kérdés, miközben ugyanez a bizottság egyre inkább az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság munkáját végzi.

Aggasztónak találjuk az internetes információ- és a szólásszabadsággal kapcsolatos kérdéseket, a magánélethez való jogot és az internetes szolgáltatókra nézve lehetséges büntetőjogi és polgári jogi következményeket. Van egy bizonyos piros vonal, amelyet nem kellene átlépni, és arra kérem a Bizottságot, hogy e kérdésben nagyon óvatosan járjon el.

Szigorúan kereskedelmi szempontból biztosítékot szeretnék kérni a biztos úrtól, hogy a hamisítás elleni kereskedelmi megállapodást (ACTA) ne lehessen a versenyképesebb árakon elérhető gyógyszerek értékesítésének megakadályozására használni; ez alatt olyan biztonságos, generikus gyógyszereket értek, amelyek nem sértik a szerzői jogot, amelyeknek egyetlen bűnük, hogy olyan feltörekvő országok gyártották, mint India és Brazília, és amelyek zavarhatják a nyugati gyógyszeripart.

Helmut Scholz, szerző. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, De Gucht biztos úr, ha tíz kormány képviselőivel egy hátsó szobában összeülnek, hogy ott globális felügyeleti szabályozásról állapodjanak meg, amely olyan érzékeny fejezetcímeket tartalmaz, mint a „jogszabályok végrehajtása” és „a határellenőrzésekkel és az internettel kapcsolatos polgári büntetőjogi intézkedések”, ne csodálkozzanak, ha szóbeszéd támad és kérdések merülnek fel, amelyekre a polgárok jogosan válaszokat várnak.

Teljes mértékben egyetértek a képviselőtársaim által felvetett kritikával. Ismerniük kell azonban, hogy a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság által feltett, a frakciók által is támogatott kérdések mögött milyen aggályok húzódnak, nevezetesen, hogy egy megállapodás, amelytől eredetileg azt várták, hogy a mérnöki teljesítmények és szabadalmak védelmét szolgálja, most mélyen belenyúl a polgári jogok területébe, a kommunikációs demokráciába, a decentralizált innovációs potenciálba és kulturális fejlődésbe, valamint a személyes adatok védelmébe. Az Alapjogi Charta 7. és 8. cikke azonban az Önök által folytatott tárgyalásokra szintén irányadó, és erre folyamatosan figyelmeztetni fogjuk Önöket.

Egy ilyen megállapodás az egész világra hatással lesz. Önök azonban a tárgyalásokból kizárják a feltörekvő gazdaságokat és a fejlődő országokat, valamint a civil társadalmi szervezeteket, a szakszervezeteket és a nemzeti parlamenteket – egyszerűen kizárják a nyilvánosságot, amelynek szolgálatában és ellenőrzése alatt kellene állniuk. Az Európai Parlament megbízása nélkül tárgyalnak. A teljes tárgyalási fordulók eredményeiről továbbra is kétoldalas összefoglalókkal etetnek bennünket. Nem tartják be az új jogszabályokat, és nem fedik fel előttünk ugyanazokat a dokumentumokat, amelyeket a tagállamok e tárgyalásokkal összefüggésben megkapnak. Ha most azt állítják, hogy képviselőcsoportom aggályai megalapozatlanok, bizonyítsák be. Haladéktalanul tegyék eléink a tárgyalási dokumentumokat. Ha csak álmodni is akarnak arról, hogy egy nap tárgyalásuk eredményéhez megkapják e Parlament jóváhagyását, tanulniuk kell a SWIFT-megállapodás elleni demokratikus döntés esetében szerzett tapasztalatból. Csak azt mondhatom, üdvözljük Önöket a demokráciában. A Parlament nem engedheti meg tovább a hátsó szobában folyó vitákat és az ott hozott döntéseket.

Syed Kamall, szerző. – Elnök úr, úgy gondolom, a biztos úr látja a Parlamentben a képviselőcsoportok körében uralkodó hangulatot, hogy bármilyen eltérően is ítéljük meg az ACTA különböző vonatkozásait és a hamisítványokkal folytatott kereskedelmet, illetve a szellemi tulajdonjogokat, mindannyian egyetértünk abban, hogy ebben nagyobb átláthatóságra van szükség. Remélem ez elég egyértelműen kiderült.

Biztos úr, mindnyájunkat aggaszt, hogy ha olyan tárgyalásokat folytatnak, ahol nincs kellő átláthatóság – nem ismerjük az elveket és nem tudjuk, hogy e megbeszéléseken milyen tárgyalási álláspontot képviselünk –, akkor vákuumot hoznak létre, és ha vákuumot hoznak létre, tudjuk, hogy szóbeszéd fogja kitölteni azt a vákuumot. Kiszivárogtatásokat hivatalos dokumentumoknak vélünk. Nem tudhatjuk, hogy valóban hivatalos dokumentumokról van-e szó vagy csak kitalációk, mindenesetre megmutatják, hogy mi történik, ha nem biztosítanak kellő átláthatóságot, és nem osztják meg az információt.

Úgy gondolom, hogy néhányan közülünk valóban megértik, hogy néha szükség van egy kis titoktartásra. Természetesen tárgyalás közben nem akarjuk elárulni tárgyalási álláspontunk valamennyi részletét; nem akarjuk kijátszani az adunkat.

Ésszerű átláthatóságot azonban követelünk. Miért nem férhetünk hozzá ezekhez a dokumentumokhoz? Miért nem férhetünk hozzá ezekhez a szövegekhez? Amennyiben úgy érzik, hogy átláthatósági vagy tárgyalási okokból nem adhatják ki ezeket nekünk, legalább összefoglalva tájékoztassanak bennünket álláspontjukról, és közöljék, hogy milyen alapelveket követünk e tárgyalások során.

Például támogatni fogjuk-e a beterjesztendő javaslatokat, amelyek értelmében – a blogoszférában terjedő információk szerint – az MP3 lejátszókat és a laptopokat elkobozhatják a határon? Lesznek büntetőjogi szankciók? Az EU álláspontja szerint ez támogatandó? Véleményem szerint ezt tudnunk kell, és úgy gondolom, hogy e Parlament véleményének erejét mutatja, hogy kisebb nézeteltérések és csekély véleménykülönbségek ellenére kompromisszumra jutottunk a közös szöveg elfogadásában.

Tehát, biztos úr, most Önön a sor, hogy bizonyítsa az átláthatóságot és a mindnyájunk által óhajtott demokratikus elszámoltathatóság elismerését.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Elnök úr, megértem a képviselők ACTA-tárgyalásokkal kapcsolatos aggályait.

Engedjék meg, hogy először arra emlékeztessem Önöket, hogy erről a megállapodásról a „made in Europe” kezdeményezés védelmének javítása érdekében tárgyalunk minden olyan terület esetében, ahol előfordulhat a szellemi tulajdonjogok megsértése. Amennyiben meg akarjuk őrizni gazdaságunk versenyképességét, az innovációra, a kreativitásra és a márkák kizárólagosságára kell törekednünk. A világpiacon ez képezi egyik fő versenyelőnyünket. Eszközökre van tehát szükségünk, hogy fő exportpiacainkon megfelelően megőrizzük ezt a versenyelőnyt.

E kérdést sok éve próbáljuk felvetni többoldalú szervezetekben, például a Kereskedelmi Világszervezetben vagy a Szellemi Tulajdon Világszervezetében. Más országok rendszeresen megakadályozták ezeket a törekvéseinket. Tehát annak ellenére, hogy valódi globális megoldást szeretnénk, nem volt más választásunk, csatlakoznunk kellett.

A végső megállapodás csak az aláíró országokat köti, bár természetesen örülnénk, ha több ország, különösen a feltörekvő gazdaságok is csatlakozni tudnának a jövőben.

Amint meghallgatásom során mondtam, ezek a nemzetközi tárgyalások bizalmasak. Ez nem szokatlan. A tárgyalások célja kölcsönösen elfogadott eredményekben való megállapodás, ami minimális titoktartást igényel, hogy a megállapodás végleges elfogadása előtt valamennyi fél gond nélkül tegyen engedményeket és/vagy próbáljon ki lehetőségeket.

Másrészt egyetértek, hogy a Parlamentet megfelelően tájékoztatni kell a tárgyalások alakulásáról. A következő két területen minden tőlünk telhetőt megteszünk: a Parlament tájékoztatása és a tárgyalópartnereink meggyőzése a nagyobb átláthatóságról. Először is, a Parlament tájékoztatása tekintetében átadtuk Önöknek a tárgyalási iránymutatásokat, a tárgyalási fordulókról készült átfogó jelentéseket és általánosságban a Kereskedelmi Főigazgatóság által készített valamennyi vonatkozó dokumentumot, amelyeket a tagállamok a Kereskedelempolitikai Bizottságon keresztül kaptak meg. Ezt a keretmegállapodással összhangban tettük. Az elmúlt három évben a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság is számos alkalommal tárgyalt az ACTA-ról.

Engedjék meg, hogy hozzáfűzzem, a Bizottság az ACTA-ról az érdekelt felek számára két konferenciát szervezett, 2008 júniusában és 2009 áprilisában, amely valamennyi polgár, iparág, nem kormányzati szervezet és a média előtt is nyitva állt. Március 22-én Brüsszelben egy másik nyilvános konferenciára kerül sor.

Megértem, ha esetleg úgy érzik, hogy ez nem elegendő ahhoz, hogy világos képet kaphassanak a tárgyalások állásáról. Utasítottam szolgálataimat, hogy a tárgyalás valamennyi kérdéséről célzott összefoglalókkal lássák el az érdekelt európai parlamenti képviselőket. Valamennyi további tárgyalási forduló előtt és után ezek rendelkezésükre fognak állni.

Másodszor, úgy látom, hogy akkor ismerhetik meg leginkább az e tárgyalásokon történeteket, ha elolvassák a tárgyalás szövegtervezetét. Ez világos képet nyújtana Önöknek arról, hogyan állunk pontosan a tárgyalásokkal. Amint valószínűleg tudják, az ACTA-ról tárgyaló felek megállapodtak, hogy a tárgyalás szövege csak valamennyi fél beleegyezésével hozható nyilvánosságra. A Bizottság támogatja a tárgyalási dokumentumok mielőbbi közzétételét. Az ACTA-ról tárgyaló néhány fél azonban továbbra is ellenez mindenféle nyilvánosságra hozatalt. Egyáltalán nem értek egyet a megközelítésükkel, de nem szeghetem meg egyoldalúan a titoktartásra vonatkozó kötelezettségvállalást. Tárgyalófélként hitelességem forog kockán.

Ügyelni fogok azonban arra, hogy áprilisban, a következő tárgyalási fordulón a Bizottság szigorúan megkövetelje tárgyalópartnereitől, hogy hagyják jóvá a szöveg közzétételét, és az ACTA szerződő felekkel, például az Egyesült Államokkal a tervek szerint azt megelőzően folytatott kétoldalú megbeszéléseken fel fogom vetni a Parlament aggályait. Mindenkinek érdeke, hogy pontosan lássa, miről szólnak ezek a tárgyalások, és talán ami még fontosabb, hogy miről nem.

Végül a tárggyal kapcsolatos aggályaik tekintetében szeretnék emlékeztetni az e megállapodásról folytatott tárgyalások során a Bizottságot vezérlő fő elvekre.

Először is, az a cél, hogy foglalkozni kell a szellemi tulajdonjogok jelentős kereskedelmi hatással járó, széleskörű megsértésével. Ez nem jár majd a polgári szabadságjogok korlátozásával vagy a fogyasztók zaklatásával.

Másodszor, az ACTA csak a szellemi tulajdonjogok érvényesítésével foglalkozik. Nem tartalmaz a szellemi tulajdonjogról szóló alapvető jogszabályok módosítására, például új jogok létrehozására, a védelem hatályára vagy tartamára vonatkozó rendelkezéseket. Minimális szabályokat kell azonban meghatározni arról, hogy az újtók hogyan érvényesíthetik jogaikat a bíróságokon, a határokon vagy az interneten. Például, ha egy európai divattervező Európán kívül kreációi hamisításával találkozik, biztosíthatja, hogy jogai külföldön megfelelő védelmet élvezzenek.

Harmadszor, az ACTA-nak összhangban kell lennie és összhangban fog maradni a közösségi vívmányokkal, beleértve a szellemi tulajdonjogok érvényesítése terén a harmonizáció jelenlegi szintjét, az e-kereskedelemről szóló irányelvet, a távközlési szabályozási keretrendszert és végül, de nem utolsósorban az adatvédelemről és a kalózkodásról szóló hatályos uniós jogszabályokat. Az uniós jogszabályok harmonizációja vagy módosítása nem kerülő úton történik.

Ebben az értelemben az ACTA nem lesz hatással az európai polgárokra, mivel nem hoz létre új uniós kötelezettségeket, és nem lesz szükség jogszabályok végrehajtására. A tengerentúli piacokon azonban növeli újtóink védelmét.

Ismerem azokat az aggályokat, amelyeket néhányan Önök közül a szerzői jog megsértése és az internetes kalózkodás elleni küzdelem érdekében alkalmazott kötelező „három csapás” szabály vagy a fokozatos válasz bevezetésével kapcsolatosan kifejtettek. Engedjék meg, hogy a félreértések elkerülése végett ez esetben nagyon világos legyek. A „három csapás” szabály vagy a fokozatos válasz rendszere Európában nem kötelező. Különböző uniós országok különböző megközelítést alkalmaznak, és az alapvető jogok, a szabadságok és a polgári szabadságjogok tiszteletben tartása mellett meg akarjuk tartani ezt a rugalmasságot. Az EU nem támogatja és nem fogadja el, hogy az ACTA az illegális letöltések miatt kötelezettséget hozzon létre az emberek internetes kapcsolatának megszüntetésére.

Hasonlóképpen biztosítani akarjuk, hogy az ACTA ne akadályozza a generikus gyógyszerekhez való hozzáférést. Tudom, hogy a generikus gyógyszerek kereskedelmére vonatkozó uniós vámjogszabályok hatásáról folytak már viták. Amint meghallgatásomon már említettem Önöknek, ezzel a problémával vámjogszabályaink közelgő felülvizsgálata során fogunk foglalkozni.

Végül, az ACTA-ra vonatkozó hatásvizsgálatról is kérdeztek. Valójában, tekintettel arra, hogy a Bizottság nem lép túl a közösségi vívmányokon, a szellemi tulajdonjogok érvényesítéséről szóló 2004-es irányelvhez és a szellemi tulajdonjogok büntetőjogi érvényesítéséről szóló 2005-ös irányelvjavaslatához (amelyet nem fogadtak el) készült tanulmányokat vettük alapul.

Figyelembe vettük továbbá a hamisítás és a kalózkodás gazdasági hatásairól szóló 2008-as OECD-tanulmány következtetéseit is. E tanulmány szerint a nemzetközi kereskedelemben a fizikai hamisítványok értéke eléri a 250 milliárd USD-t, amely magasabb, mint 150 ország GDP-je külön-külön. A tanulmány a digitális tartalmakkal való kalózkodás teljes körű elemzését is tartalmazza.

Összefoglalva, hallom aggályait, és tőlem telhetően mindent megteszek azok védelmére. Bizalmuk és támogatásuk segíteni fog e fontos feladat előre vitelében.

Tokia Saïfi, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (FR) Elnök úr, biztos úr, a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése óta új hatásköreink vannak, amelyeket mostantól szeretnénk, ha tiszteletben tartanának. Ezért meghallgattuk Önt, és kérjük, hogy a hamisítás elleni kereskedelmi megállapodás (ACTA) tekintetében vezessen be egy folyamatos és átlátható konzultációs eljárást, amely biztosítja, hogy az Európai Parlament és az e Ház által képviselt polgárok rendszeres és teljes körű tájékoztatást kapjanak a tárgyalások alakulásáról, miközben tiszteletben tartják a megállapodással összefüggő, az Ön által az imént említett titoktartásról szóló záradékokat.

A jogalkotási eljárásban való teljes körű részvételünk érdekében ma azt szeretnénk, ha hozzáférésünk lenne a szöveghez és a tárgyalások összefoglalójához.

Ezenkívül képviselőcsoportommal együtt arra ösztöngöm, hogy folytassa a többoldalú szerződés megkötésére irányuló tárgyalásokat, amely szerződés tökéletesíti a szellemi tulajdonjogok alkalmazására és tiszteltetben tartására vonatkozó normákat, amely jogokat idővel esetleg a feltörekvő gazdaságok, például Kína is elfogad. A hamisítás egy csapás, egy illegális tevékenység és a tisztességtelen verseny egyik megnyilvánulása, amely veszélyes az emberi szervezetre, a társadalomra és a gazdaságra, de veszélyes a szellemre is.

Azáltal, hogy a sokévi kutatási és fejlesztési munkát befektető szerzőket és társaságokat megfosztja munkájuk gyümölcsétől, mások kedvét is elveszi az innovatív és a kreatív tevékenységek folytatásától. Tudjuk azonban, hogy az Európai Unió versenyképessége ezekben rejlik.

Végül, véleményem szerint nem tagadhatjuk, hogy digitális környezetünk fejlődésével a hamisítás megfoghatatlan lett. Ezért továbbra is meggyőződés, hogy az alapvető jogok és a polgári szabadságjogok megsértése nélkül felelősségre lehet vonni az internetes felhasználókat, különösen a szerzői jog elleni jogsértést elkövetőket. Találjuk meg együtt a jogok és felelősségek közötti helyes egyensúlyt.

David Martin, az S&D képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, köszönöm a biztos úr hozzászólását. Biztos úr, felszólalása végén azt mondta, hogy hallotta aggályainkat és reagál azokra. Nos, azt gondolom, hogy – ahogy mondják – „egy bizonyos fokig”. Nem vagyok meggyőződve arról, hogy az ACTA-tárgyalásokkal kapcsolatos valamennyi aggályunkat megértette. Igaz, hogy abban az értelemben közös az álláspontunk, hogy a szellemi tulajdonjogok jogosultjainak vissza kell adni jogaikat, a hamisított termékek azonban veszélyeztethetik, és néha veszélyeztetik is az emberek egészségét.

Tehát Önhöz hasonlóan, mi sem ellenezzük a kalózkodás és a hamisítás elleni küzdelem, valamint a szellemi tulajdonjogokkal való egyéb visszaélések megoldása terén folytatott nemzetközi együttműködést. Megismételjük azonban, hogy annak a meglévő közösségi vívmányokon kell alapulnia. Amennyiben teljes mértékben biztosít bennünket erről, elfogadom; Ön azonban azt mondta, hogy ezt nem kerülő úton fogja megtenni – ami azt jelenti számomra, mégis nyílt lehetősége arra, hogy ezt egyenes úton tegye –, de ha azt mondja, hogy a közösségi vívmányokhoz teljes mértékben ragaszkodnak, ezt örömmel hallok, és elfogadom erre vonatkozó ígését.

Hasonlóképpen, azt mondta, hogy nem nyilvánítaná bűncselekménynek az internetről való letöltést, de beszélt a Közösség külső hatáiról és arról, hogy mi történhet azokkal, akik inkább elmennek, minthogy az EU-ba jönnének, így ismételt, semmi olyant nem szeretnénk az ACTA-ban, amely bárki esetében is bűncselekménynek nyilvánítaná a személyes használatot. Még ha rosszaljuk is ezt, a szerzői joggal védett anyagok személyes használatát akkor sem szabad bűncselekménynek nyilvánítani senki esetében sem.

Természetesen az ACTA-n keresztül megvalósuló valamennyi fellépésnek a célokkal arányosnak kell lennie. Ez nem ad teljes felhatalmazást a szerzői jogok jogosultjainak. Ahogy más képviselők említették, az a probléma, hogy az e körüli titkosság miatt nem ismerjük a helyzetet.

Üdvözlöm, hogy határozott kötelezettséget vállalt a tárgyalási szövegtervezet megszerzésére és arra, hogy nyomást fog gyakorolni a többi szerződő félre. Véleményem szerint meg kell mondania a többi szerződő félnek, hogy ez nem erősíti Önt mint tárgyaló felet: Önt mint tárgyaló felet gyengíti, ha nem tudja nyilvánosságra hozni a szövegtervezete, mert – ahogy az ma éjszaka nagyon egyértelműen kiderült – nem kapja meg e Ház támogatását, ha nem láthatjuk a szövegtervezetet, amelyen dolgoznak.

Végül, egy pozitív megjegyzésre vonatkozóan, üdvözlöm a generikus gyógyszerekkel kapcsolatos megjegyzését, és várom a vámrendelet felülvizsgálatát.

Sophia in 't Veld, az ALDE képviselőcsoport nevében.. – Elnök úr, amikor a szerzői jogról, a szellemi tulajdonjogokról, valamint az arról szóló vitára készültem, hogy hogyan akarjuk megvédeni polgáraink kreatív és szellemi erőfeszítéseit, egy néhány évvel ezelőtti eset jutott eszembe, amikor az új Harry Potter könyv megjelenése előtt néhány nappal ellopták a könyveket tartalmazó kamiont. Ma azonban a tolvaj nem fáradna a kamion ellopásával; egyszerűen illegálisan letöltene a könyvet a laptopjára vagy az MP3 lejátszójára, és átvinné a határon.

Üdvözlöm a Bizottság átláthatóság melletti elkötelezettségét, de az Önök szolgálatai által adott tájékoztató feljegyzés szerint nem igaz az az állítás, hogy a tárgyaló feleket titkos adatkezelésre vonatkozó megállapodás aláírására szólították fel. Ön az imént azt mondta, hogy Önök, illetve az előző Bizottság egy ilyen megállapodást írtak alá, amely köti Önöket. Szeretném tudni, hogy a két állítás közül melyik igaz. Ha nincs

ilyen titkos adatkezelésre vonatkozó záradék, valamennyi vonatkozó dokumentumot azonnal nyilvánosságra kell hozni.

Másrészt, ha van ilyen záradék, a biztostól hallanunk kell, mit fog tenni a teljes átláthatóság és nem csak e Ház, hanem a nyilvánosság tájékoztatása érdekében, mert csupán a parlamenti képviselők korlátozott, bizalmas kezelést előíró hozzáférése nem elegendő. Az európai polgároknak joguk van tudni a jogaikat és a szabadságaikat mélyen érintő döntésekről. Mindenesetre az ilyen titkos adatkezelésre vonatkozó megállapodásoknak véget kell vetni. Az EU-nak a jövőben ragaszkodnia kell az európai átláthatósági normák alkalmazásához.

E tárgyalások demokratikus legitimitása nem kielégítő. Az EU céljainak és elveinek megállapítására irányuló vita elmaradt. A megbízás nem kapott semmiféle parlamenti jóváhagyást. Érvelhetnek azzal, hogy nincs jogi kötelezettség, ez azonban mellékes, ha 27 egyén – nemzeti miniszter – úgy ítéli meg, hogy megbízást adhatnak maguknak arra, hogy titkos tárgyalásokat folytassanak az európai polgárok alapvető jogairól és szabadságairól, és ebből csak azt a következtetést vonhatom le, hogy demokráciértelmezésük alapvetően eltér az enyémtől.

A Parlament üzletet akar. Nem „három csapást”; nem laptopok és mobiltelefonok indokolás nélküli átvizsgálását és elkobzását. A Parlamentnek megbízható garanciákra van szüksége, hogy nem fognak kerülő úton bevezetni ilyen záradékokat nemzetközi megállapodásokon keresztül.

Végül jó utat kívánok Új-Zélandra a jövő hónapban, és kérem, ügyeljen arra, hogy iPodja ne tartalmazzon semmilyen illegálisan letöltött anyagot!

Christian Engström, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.. – Elnök úr, mindenekelőtt szeretnék gratulálni a Bizottságnak, hogy végül megvalósította, amiről az EU vezetői már évtizedek óta beszélnek. Valójában sikerült elérniük, hogy az átlagpolgárok érdeklődnek az uniós politika iránt.

Az ACTA olyan kérdés, amely a netezőket valóban érdekli. Mindemellett azonban úgy érzem, hogy kritizálnom kell a Bizottságot az általa használt módszer miatt. Azért követi figyelemmel az ACTA-kérdést oly sok polgár, mert dühösek. Dühösek a szabadságukat korlátozó és a magánéletüket megsértő javaslatok miatt, amelyek csak azért születtek, mert néhány nagy társaság ezt kéri.

Dühösek, mert azt látják, hogy alapvető polgári szabadságjogaikat ipari érdekekkel állítják szembe, és ők húzzák a rövidebbet. Dühösek az átláthatóság teljes hiánya miatt. Nem így kellene történnie a demokráciában.

Holnap egy olyan állásfoglalásról szavazunk, amely arra szólítja fel a Bizottságot, hogy tartsa be a Szerződést, és tegyen minden ACTA-dokumentumot az asztalra. Remélem, hogy az állásfoglalást elsőprő többséggel elfogadjuk. A magánélethez, a tájékoztatás szabadságához, valamint a tisztességes és megfelelő eljáráshoz való jog a szabad és nyitott társadalom sarokköve.

Holnap megmutatjuk, hogy az információ korában e Parlament kész kiállni e jogok mellett. Információt kérünk, ami választott képviselőként jogunk és kötelességünk is, és tiszteletteljesen emlékeztetjük a Bizottságot, hogy ez a Parlament, nem pedig egy lábtörő.

Edvard Kožušník, az ECR képviselőcsoport nevében. – (CS) Elnök úr, eredetileg köszönetet akartam mondani Karl De Gucht biztos úrnak, hogy szakított elődje megközelítésével, aki megkerülte az egyetlen közvetlenül választott európai intézményt, az Európai Parlamentet, és aki nem nyújtott tájékoztatást e megállapodás tárgyalási folyamatáról, de kissé kínosan érzem magam, mert mindig arra neveltek, hogy mutassak tiszteletet a fontos személyiségek irányába, de eléggé összezavart, hogy De Gucht úr feltűnően tisztította szemüvegét, miközben kollégám, Kamall úr felszólalt.

Személy szerint üdvözlöm, hogy létrejön ez a megállapodás, mivel a szellemi tulajdon nagyobb védelmet érdemel a jelenleginél. Ennek ellenére aggodalommal tölt el, hogy a megállapodás aláírói közt nem szerepel Oroszország és Kína, amelyek a szerzői jogsértések fő forrásai. E megállapodás tényleges hatékonysága is aggaszt. Mivel a megállapodás tartalmát mindig is valamiféle köd borította, ahogy több képviselő is említette, annak biztosítására szeretném felkérni a Bizottságot, amely a tagállamok nevében tárgyal megállapodásról, hogy a megállapodás ne a francia digitális guillotine más országokba való exportálásának eszközüül szolgáljon, ugyanakkor ne váljon az Európai Unióba irányuló szoftverszabadalmak importőrévé.

Eva-Britt Svensson, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr, biztos úr, meglepett és mélyen aggaszt, hogy a Bizottság védelmezi a titkos tárgyalások alkalmazását, amikor polgáraink szabadságjogaira, alapvető jogaira, magánéletére stb. vonatkozó jogszabályokról van szó. Az ilyen tárgyalásokra vonatkozó információk polgáraink előli eltitkolása soha nem védhető meg.

A tárgyalások azonnali megszakítását követelem. Akkor folytathatjuk a tárgyalásokat, ha az ACTA-ban részt vevő tárgyalófelek hozzájárulnak a tárgyalások átlátható és demokratikus folytatásához. Minden dokumentumot azonnal az asztalon kívánok látni, még hozzá minden polgárunk számára hozzáférhető formában. Az átláthatóság és a tájékoztatás a demokrácia legalapvetőbb elvei közé tartozik, különösen az alapvető szabadságok és a polgárok jogainak vonatkozásában. Ezért kérjük, hogy valamennyi dokumentumot most és valamennyi polgárunk számára tegyenek hozzáférhetővé, hiszen természetesen egyedül ez az, ami elvárható a demokráciától.

Laurence J.A.J. Stassen (NI). – (NL) Elnök úr, ha ügyeket zárt ajtók mögött intéznek, képviselőcsoportomnál megszólalnak a csengők. A hamisítás elleni kereskedelmi megállapodás (ACTA) egy ilyen ügy. Országomban sokan csodálkoztak, hogy miért kell megválasztani a Holland Szabadságpártot (PVV) az Európai Parlamentbe, hát ezért. Azért történt, hogy fel tudjunk lépni az uniós konyha ellen, amely készen áll, és arra vár, hogy zárt ajtók mögött rossz ízű kotyvalékokat készítsen anélkül, hogy a nyilvánosságnak bármilyen szava lenne az ügyben.

Most még azt sem tudjuk, hogy mi fog kikerülni ebből az uniós konyhából; az Európai Uniónak olyan valamiről kellene véleményt formálnia, amely még be van csomagolva. Van ennél nevetségesebb? Ez a Parlament és a nyilvánosság teljes megvetését bizonyítja. Ami eddig erről az ACTA-bírósról kiderült, nagyon elkésztítő. A fogyasztók lennének az áldozatok, azzal a lehetőséggel, hogy polgárok zárhatók ki az internetről: nagyon komoly dologról van szó.

Európa volt mindig az a földrész, ahol kiemelt helyet kapott az emberek arra irányuló szabadsága, hogy tudást gyűjtsenek. Ezt a szabadságot most komoly veszély fenyegetheti, ami nem történhet meg, és nem szabad megtörténnie. Ezenkívül a szubszidiaritás elvének megsértését tapasztaljuk. A tagállamoknak ebbe az ügybe már semmilyen beleszólásuk nincs. Képviselőcsoportom a teljes átláthatóságot támogatja, és hevesen tiltakozik a polgárok büntetőjogi felelősségre vonása ellen. Az ACTA fojtogató felügyeleti és gyanúsítási kultúrát idéz elő; az állam figyel téged. Az ACTA minden meglévő nemzetközi szervezet kijátszik, így a Kereskedelmi Világszervezetet is.

Mivel foglalatossá válik a Bizottság abban a titkos konyhában? Miért van az, hogy szinte kizárólag amerikai társaságok vesznek részt a konzultációkon; mit csinálnak ott? Kereskedelmi érdekeiket akarják megvédeni? Mi történik az európai polgárok érdekeivel? Lehet, hogy azok kevésbé fontosak? Itt válik világossá a PPV jelentősége. A polgárok érdekeiért harcolunk minden esetben, amikor titkosságra és kerülő utas politikákra lelünk.

Szeretném, ha jegyzőkönyvbe kerülne, hogy a PPV ellenzi a gyógyszerek és a termékek hamisítását. Nem erről van szó; arról van szó, hogy a Ház képviselői nem tudnak megfelelő véleményt mondani erről az ügyről, egyszerűen azért, mert azt titokban tartják, így nem ismerjük a tartalmát. A parlamenti mandátum megsértésére nem ismerünk ennél kirívóbb példát. Véleményünk szerint az egész, bűzlő konyhát be kellene zárni, és egy nagy táblát kellene kiakasztani az ajtóra a következő szöveggel: „Szabálysértés miatt zárva”.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Biztos úr, hölgyeim és uraim, tudjuk, hogy a globalizáció és különösen Kína WTO-ba való belépése óriási problémákat okozott. Európát elárasztották a hamisított áruk, amelyek még az egészségre is károsak, és óriási gazdasági veszteséget okoznak a vállalkozásoknak. A polgárok és a vállalkozások nem szívesen látják, hogy a tagállamok ellenőrzési mechanizmusai teljes mértékben elégtelenek, és jogosan követelnek hatékonyabb európai szintű intézkedéseket, köztük a hamisítókra kiszabott magas pénzbírságot. E megállapodásnak alapvetően javítania kellene a hamisítók felderítése terén folytatott nemzetközi együttműködést, de nem hiszem, hogy az internetről játékokat letöltő, középiskolai diákokat kellene bíróság elé állítanunk. A két éve tárgyalás alatt álló megállapodás tartalma titkos, és az európaiak jelenlegi jogait, magánéletét és személyes adatait esetlegesen érintő ellentmondásos cikkekre vonatkozó információkat csak csepegtetik. Nem erre adtunk megbízást a Bizottságnak.

Ezért félek, hogy e nagyon fontos megállapodás ratifikálását az Európai Parlament ugyanolyan módon el fogja utasítani, mint a SWIFT-megállapodás esetében, kivéve, ha a Bizottság a tárgyalt megállapodás struktúrájáról és korlátairól rendszeresen tájékoztatja a Parlamentet. Nem akarom, hogy ismét egy lezárt cikkel, más szóval egy olyan jogi aktussal találjuk szembe magunkat, amelyet vagy elfogadunk vagy elvetünk, anélkül hogy részletesen meg tudnánk vitatni annak tartalmát, és eloszlatnánk a polgáraink aggályait.

Stratégiai hibának tartom továbbá, hogy Kínát, amely a hamisítványok legnagyobb forrása, nem hívták meg e megállapodás tárgyalásaira. Ezért azt szeretném kérdezni, biztos úr, megtudná-e magyarázni az alkalmazott taktikát, és tájékoztatna-e arról, hogy folytatnak-e megbeszéléseket a kínaiakkal a megállapodás későbbi időpontban történő aláírásáról. Valóban úgy gondolja, hogy ez meg fog történni?

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Európa azon törekvését, hogy a világ legnagyobb gazdasága kíván maradni, egyre inkább össze kell kapcsolni versenyképességének felélesztésével, gyártási rendszerének minőségével és az új piacok meghódítására való képességével.

A hamisítás és a kereskedelmi jogsértés elleni harc lényeges szerepet játszik ebben az összefüggésben. A védjegyek, a szabadalmak és a szellemi tulajdon védelme azonban nem csak egy pénzügyi eszköz, amely a rendszert versenyképesebbé teszi, hanem valódi példája annak is, hogy az elmúlt években a nemzetközi pénzügyi spekuláció befolyása alatt megsértett szabályok tiszteletben tartásán alapuló demokratikus legális kultúra elveit alkalmazzák az ipari gazdaságra is.

A hamisítás elleni kereskedelmi megállapodás (ACTA) alapvető eszközként szolgál a hamisítás elleni küzdelemben, amely óriási, évi 500 milliárd USD jövedelmet jelent, összekapcsolódik a szervezett bűnözéssel, valamint érinti – sőt veszélyezteti – az alapvető emberi jogokat, például az egészséget, gondoljunk csak a gyógyszerek hamisítására. Az ACTA szükségességének megítélésakor figyelembe kell vennünk ezt a nemzetközi keretet.

Másrészt e megállapodás esetében a szabályok tiszteletben tartása által inspirált együttélés bizonyos alapvető elveinek tiszteletére is fel kell szólítanunk. Nem titkolhatjuk, hogy aggódunk a megállapodás jogalapja miatt, a tárgyalási mandátum és annak átláthatósága miatt. Akik 500 millió polgárt képviselnek, mint ahogy ez a Parlament is teszi, azokat hivatalosan kell tájékoztatni, nem pedig bizalmasan. A Bizottság részéről tárgyalóknak jelentést kell tenniük e Háznak a munka előrehaladásáról, valamint biztosítaniuk kell a dokumentumokhoz és az információkhoz való hozzáférést, hogy részletes véleményt alkothassunk.

A Parlament és a Bizottság közötti nehéz, bár gyümölcsöző együttműködés segíthet abban, hogy az Európai Unió a lehető legjobb módon használja ki lehetőségeit. Az állásfoglalás ebbe az irányba mutat, így megérdemli szavazatunkat.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Elnök úr, De Gucht biztos úr, nehéz örökséget vesznek át, és ha a téma nem lenne ilyen komoly, mosolyogni lehetne azokon a spekulációkon, amelyeket az ACTA kiváltott. Két okból azonban egyáltalán nem tudok ezen mosolyogni. Először is, a hamisítás, valamint a szerzői jog és a védjegyjog megsértése veszélyezteti mind a gazdaság integritását, mind pedig az emberek egészségét.

A hamisításból, valamint a szerzői jog és a védjegyjog megsértéséből eredő globális gazdasági veszteség a becslések szerint csak 2007-ben elérte a 185 milliárd eurót. Ez jelentősen meghaladja az Európai Unió költségvetését. Ez veszélyezteti vállalkozásainkat, előmozdítja a bűnözést és tönkreteszi a munkahelyeket. Ez semmiképp sem állhat érdekünkben.

Ezenkívül a hamisított gyógyszereknek életveszélyes hatásai lehetnek azokra az emberekre, akik nem tudván, hogy hamisítványokról van szó, ezeket a gyógyszereket beszedik. Ez szintén elfogadhatatlan kockázat.

Magától értetődő tehát, hogy az e tekintetben való fellépés legfőbb érdekünk. Másodszor, kétségtelenül világosnak kell lennie, hogy az Európai Bizottság tárgyalási megbízása szigorúan a közösségi vívmányok keretein belülre korlátozódik, hogy a jövőben az ACTA ne jelentsen „egy másik őrült, megkötött megállapodást”.

A Lisszaboni Szerződés a hatálybalépését követően előírja az Európai Parlament átfogó és ad hoc tájékoztatását a megállapodásról folyó tárgyalások mindenkor állásáról. Ezt követően kéri jóváhagyásunkat. Más szóval, az Európai Parlament elvárja a teljes átláthatóságot, valamint a tárgyalási dokumentumok és minden más vonatkozó irat nyilvánosságra hozatalát. Ha a Bizottság el akarja kerülni az ACTA körüli további szóbeszédet és feltételezéseket, nem látok más kiutat, mint az érdeklődést mutató nyilvánosság részletes tájékoztatását.

Ezzel összefüggésben három fontos kérdésem van. Először is – bár ezt már érintette – a Bizottság tudja-e garantálni, hogy nem vezet be a „három csapás” szabályt? Ez ugyanis ellentétes lenne az elektronikus hírközlésről szóló új keretirányelvvel.

Másodszor, a Bizottság tudja-e garantálni, hogy nem fogják bevezetni az internetes szolgáltatók által továbbított tartalomra vonatkozóan a harmadik fél felelősségét? Ez ugyanis ellentétes lenne az e-kereskedelemről szóló irányelvvel.

Harmadszor, a Bizottság tud-e biztosítékokat nyújtani arra, hogy az ACTA keretén belül nem fognak az Európai Unió hatáskörén kívül eső büntetőjogi intézkedéseket bevezetni, és nagyon jól tudom, hogy e tekintetben a tagállamok viselik a felelősséget. Feltételezem azonban, hogy a szerződések őreként teljesítik, amit Önöktől elvárnak.

Jan Philipp Albrecht (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, De Gucht úr, több mint egy éve, az Európai Parlament nagyon világosan arra kérte Önöket, a Bizottságot, hogy az ACTA-megállapodásról folyó tárgyalásokat a jövőben tegyék átláthatóvá, valamint e tárgyalásokba vonják be a nyilvánosságot és a parlamenteket. Sürgettük továbbá, hogy a megállapodás címében foglaltaknak megfelelően szorosan a hamisítás elleni harcra összpontosítsanak. Mit tettek azóta? Semmit, egyáltalán semmit. Ellenkezőleg, a hajlandóságot mutatók, különösen a gazdag ipari államok úgynevezett rettenetes koalíciójával együtt erősen antidemokratikus, sőt illegális, titkos diplomácia eszközeivel tárgyalnak egy megállapodásról, amely számos területen egyértelműen túllép a szellemi tulajdon jog érvényesítésére vonatkozó hatályos európai jogszabályokon. Természetesen ezt nem tudhatjuk biztosan, mert nem kaptunk tájékoztatást Önöktől.

A valódi botrány azonban csak most jön. Múlt év december 1-jétől számos területen már nem hagyhatnak figyelmen kívül bennünket, és a Tanáccsal együtt nem folytathatnak kerülő utas politikákat, mert polgáraink, akiket parlamentjeik képviselnek, jogosan gondoskodtak arról, hogy a Lisszaboni Szerződésen keresztül véget vessenek ennek a magatartásnak. Ezért felmerül bennem, mit is csinálnak valójában e tekintetben? Bizottságként Önök a szerződések őrei. Ezért biztosítaniuk kell, hogy a világosan megfogalmazott EU-Szerződést ténylegesen betartsák. Ha nem tudják garantálni a Szerződés teljes körű betartását, akkor ismét „nem” szavazatot kapnak e Háztól. Ha az a véleményük, hogy e tárgyalásokon nem tudják garantálni a szerződések betartását, akkor kérem, állítsák le a tárgyalásokat mindaddig, amíg ezt nem tudják garantálni. A Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja ezért azt mondja: most kell cselekedni. *Act on ACTA!*

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Elnök úr, biztos úr, mi itt mindannyian ellenezzük a hamisítást és a kalózkodást. Biztos úr, Ön azonban az imént tündérmesét mesélt nekünk annak igazolására, hogy miért az emberek és a képviselők háta mögött tárgyalnak egy nemzetközi megállapodásról.

Emlékeztetem Önt, biztos úr, hogy a Lisszaboni Szerződés 218. cikke előírja, hogy – idézem – „az Európai Parlamentet az eljárás minden szakaszában haladéktalanul és teljes körűen tájékoztatni kell” a nemzetközi megállapodásokról folyó tárgyalások vagy azok megkötése keretében. A hamisítás elleni kereskedelmi megállapodás (ACTA) pontosan ilyen esetet képvisel, tehát tartsák magukat ígéretükhöz, és tartsák be saját szerződésüket! Nem tehetünk mást, csak aggódhatunk az alapvető szabadságok miatt. Valójában úgy tűnik, hogy az egyik szabálysértés – a kalózkodás – értelmezését és szankcióját a jövőben nem egy igazságügyi szervre bíznák, hanem az internetes szolgáltatókra.

Másrészt a jövőben a megállapodást aláíró országok vámszolgálatai számára megengednék, hogy a kalózkodás elleni harcra való hivatkozással átvizsgálják a telefonokat, a hordozható számítógépeket és a hordozható lejátszókat, éppúgy, mint a Nemzetközi Bankközi Pénzügyi Telekommunikációs Társaságról (SWIFT) szóló megállapodás esetében, amely a terrorizmus elleni harcot szolgálta volna. Ne feledje, biztos úr: a Parlament legyőzte önöket a SWIFT esetében, és szükség esetén az ACTA esetében is le fogja győzni.

Így össze akarják mosni a hamisítás és a kalózkodás, a magánélet megsértése, a szellemi tulajdon megsértése, sőt a gyógyszerek esetében még az egészséghez való jog megsértése elleni harcot is. Biztos úr, haladéktalanul tegye az asztalra ezt a megállapodást.

Cristiana Muscardini (PPE). – (IT) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, a hamisítás elleni kereskedelmi megállapodás (ACTA) alapvető fontosságú az európai kereskedelem hamisítás és kalózkodás elleni védelmét szolgáló intézkedések teljes körű eléréséhez. Az ACTA-ról folytatott tárgyalások érzékeny európai jogi kérdéseket érintenek, például a szellemi tulajdonjogok, az adatátvitel és az adatvédelem alkalmazásának biztosítását, ezért ismételtelen nagyobb átláthatóságot követelünk.

A Bizottságnak a bizalmas adatkezelés szintjével összhangban teljes körű kötelezettséget kell vállalnia. A jelenlegi tárgyalási szövegeket a Parlament rendelkezésére kell bocsátani, hogy felül tudja vizsgálni a megállapodásokat, és lehetőség szerint ajánlásokat tehessen az ACTA-ban résztvevőknek. A biztos ma esti ígérete reményt keltő, de szeretnénk, ha ezeket az ígéreteket tettek követnék.

A Parlament mindig is harcolt azért, hogy az európai fogyasztókat és gyártókat megvédje a hamisítással és az internetes magánélet megsértésére irányuló intézkedésekkel szemben. Ezért elengedhetetlenül fontos, hogy a Bizottság továbbra is aktív szerepet játsszon a jelenlegi tárgyalásokon, és több résztvevőt vonjon be, amelyek száma most sajnos mindössze tizenkettő. Reméljük, hogy egyre több országot – fejlődő és feltörekvő országokat is – rábírnak a tárgyalásokon való részvételre és a végső megállapodás aláírására, hogy a kérdésben szélesebb perspektíva nyíljon.

Az országoknak tiszteletben kell tartaniuk közösen vállalt kötelezettségüket, hogy hatékonyabban harcolnak a hamisítás és a kalózkodás ellen. Ez a gazdasági csapás számos, a szabályok betartásával működő termelőgazdaságot tesz tönkre. Ezért a jelentős egészségügyi veszélyeknek is kitett fogyasztók számára egyértelmű szabályokat kell teremteni, mert, biztos úr, egyértelmű és végrehajtott szabályok nélkül, beleértve az internet használatára vonatkozó szabályokat is, az internet már nem lehetőséget jelent, hanem bumerángxént fog visszacsapni. Mindnyájunknak kötelezettséget kell vállalnunk ennek megakadályozására, mert ez nem csak az egyén magánéletének kérdése, hanem országaink biztonságának kérdése is.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Elnök úr, biztos úr, a zárt ajtók mögötti megállapodás nem olyasvalami, amit az európai emberek megérdemelnek vagy akarnak. Az Európai Unió most egy nagyon fontos kereskedelmi megállapodásról, a hamisítás elleni kereskedelmi megállapodásról (ACTA) tárgyal, és ismételt, ezt a hátsó szobában teszi. A nemzeti parlamenteknek és az Európai Parlamentnek egyetlen lehetősége sem volt arra, hogy a tárgyalások tárgyát vagy hatókörét demokratikus módon megvizsgálja, mivel a tárgyalófelek titoktartási záradékról állapodtak meg.

Ezért a Parlamentet és az európai nyilvánosságot ismét félreállították, újra károsítva ezáltal a nyilvánosság Európába vetett bizalmát. Most a szóban forgó kérdés kereskedelmi érdekekről, nem pedig a terrorizmus elleni harcról szól. Ne értsenek félre; az európai gazdaságot ösztönözni kell, a szellemi tulajdon pedig ennek fontos eleme. A tárgyalási dokumentumok titkossága által teremtett jelenlegi bizonytalanság azonban számos szóbeszédre adott okot.

Szeretném megkérdezni, hogy e tekintetben miként működik a kereskedelemért felelős biztos és az alapvető jogokért felelős biztos közötti kommunikáció. De Gucht biztos úr minden szakaszban tájékoztatni fogja kollégáját a megállapodás tárgyáról? Reding biztos úr minden szakaszban megkéri kollégáját, a kereskedelemért felelős biztost, hogy biztosítsa az átláthatóságot? Az Európai Unió ilyen átláthatóságot kér, és eljött az idő ennek biztosítására, mielőtt intézményünknek jóvá kell hagynia ezt a kereskedelmi megállapodást.

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, biztos úr, az új biztosok meghallgatása során az átláthatóság kifejezés hangzott el a legtöbbször. Ön ma ismét azt mondta, hogy már minden átlátható és nyitott. Őszintén meg kell mondanom Önnek, hogy az átláthatóság e meghatározását sajnos nem tudom követni. Nyilvánvalóan nagyon sok képviselőtársam e Házban szintén így van ezzel. Az átláthatóság többet jelent, minthogy egyszerűen odavetnek néhány információdarabot, és azt mondják: „nos, sajnos a többi nem tudjuk felfedni, mert valakinek megígértük, hogy az egész titokban marad”.

Új korszakba léptünk. Nem lehet többé nemzetközi szerződéseket kereskedelmi partnerekkel való feltétel nélküli megállapodások megkötésére használni, amelyek a jövőben azután befolyásolják az európai jogalkotást. Ez a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése óta többé nem lehetséges. Ez azt jelenti, hogy a feltétel nélküli megállapodások, a titkolózáshoz és az átláthatóság hiányához hasonlóan, nem léphetik át az Európai Parlament küszöbét. Az Ön által fő érvként említett innováció védelméhez hitelességre van szükségünk. A hitelességet azonban nem érik el, ha mindenről zárt ajtók mögött tárgyalnak, majd azzal próbálják vigasztalni az embereket, hogy végül is nem lesz olyan rossz. Biztos úr, ez nem a helyes út!

Catherine Trautmann (S&D). – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, mondjuk ki világosan: a hamisítás elleni kereskedelmi megállapodásról folyó tárgyalások módja elfogadhatatlan az Európai Parlament számára.

E kérdésben mint új együttes jogalkotónak a Lisszaboni Szerződés garantálja számunkra a Tanáccsal egyidejű teljes körű tájékoztatás jogát. Az eddig kiszivárgott dokumentumok bizonyították előttünk, hogy a forma tekintetében ezt a szempontot egyáltalán nem tartották be.

Mi mondható a tartalomról? A bolondok egyezsége, amelyet a jelek szerint az internetszolgáltatóknak ajánlottak, a következő: amennyiben úgy döntenek, hogy a hálózataikon átvitt tartalmak rendszeres nyomon követésében együttműködnek, e tartalmakra vonatkozóan a felelősség alóli jelenlegi mentességük továbbra is fennmarad. Egyébként a jogosultak jogi fellépéseinek teszik ki magukat, és rendszeresen meg fogják őket bírságotlani.

Az ilyen megfordítást rendkívül veszélyesnek tartom, mivel megkérdőjelezi a közösségi vívmányokat, nem csupán az e-kereskedelemtől szóló irányelv „egyszerű továbbítás” – franciául *simple transport* – elvére vonatkozóan, hanem a polgárok alapvető jogainak tiszteletben tartásával összefüggésben is, amely a közelmúltban a távközlési csomagról szóló vitánkon került szóba.

Végül emlékeztetném Önöket, hogy a Nemzetközi Bankközi Pénzügyi Telekommunikációs Társaságról (SWIFT) szóló megállapodás elutasításával e Ház már bizonyította ezen elvekhez való ragaszkodását. Nem kétkem, hogy képes újrakezdeni. Ezért szeretném hangsúlyozni a ma este vitára bocsátott állásfoglalás jelentőségét. Üdvözlöm koordinátorunk, Arif úr és a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság valamennyi tagyalójának munkáját, akik biztosították, hogy az Európai Parlament által holnap adandó jelzés – egyhangúsága okán – rendkívül szimbolikus lesz.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Elnök úr, a hamisított áruk nem csak az európai vállalkozások versenyképességének okoznak kárt, hanem az emberi egészséget is veszélyeztethetik. A válasz a szellemi tulajdonjogok globális szinten történő alkalmazásának megerősítése.

A lehető legtöbb partnernek kell csatlakoznia a vita tárgyát képező többoldalú megállapodáshoz. A megállapodásnak teljes mértékben összhangban kell lennie a vonatkozó közösségi vívmányokkal, tiszteletben kell tartania az alapvető szabadságokat és meg kell védenie a személyes adatokat, védenie kell az információ szabad áramlását és nem szabad jogosulatlanul akadályoznia a törvényes kereskedelmet.

Végül, a Parlamentnek a tárgyalások minden szakaszáról teljes körű és lényegi tájékoztatást kell kapnia, az ésszerű titoktartás figyelembevételével.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Elnök úr, biztos úr, valami viszonylag egyértelmű tűnt ki az Európai Bizottság által irányított homályos folyamatból, nevezetesen az a szándék, hogy a szellemi tulajdonjogok hatókörét és költségeit bővíteni kívánják, amely a nagyvállalatok hasznának további növeléséhez vezet.

E cél szükséges eléréshez a demokratikus, átlátható eljárások alapvető szabályait figyelmen kívül hagyták, miközben az információkat eltitkolták, és eltűnt a demokratikus ellenőrzés és irányítás. E cél szükséges eléréshez az alapvető árukhoz, például a biztonságos gyógyszerekhez, köztük a generikus változatokhoz való globális hozzáférést korlátozták, valamint a magánélethez és a levelezés titkosságához, továbbá a személyes adatok védelméhez való jogokat megsértették.

A piac mindenütt való jelenléte és a gazdasági érdekek védelme, amelynek célja az ágazataikon belüli saját célkitűzéseik elérése, nem egyeztethető össze a közjó védelmével és megőrzésével. E politika eredményei most elég jól láthatók.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Elnök úr, meg kell mondanom, hogy a felszólalásomat követő hozzászólásokat hallgatva az jutott eszembe, hogy sokan Önök közül nem hallgatták meg figyelmesen, amit mondtam, mert igen világossá tettem, hogy tiszteletben fogjuk tartani a közösségi vívmányokat, hogy megpróbálom elérni, hogy a megállapodásban részt vevő többi fél beleegyezését adja a szöveg nyilvánosságra hozatalához; világossá tettem, hogy a megállapodás csak a szellemi tulajdonjogok kereskedelmi megsértésére vonatkozna, és még egy ideig folytathatnám. Tehát nem fogok még egyszer válaszolni a feltett valamennyi kérdésre, mert őszintén, úgy gondolom, hogy azokat már első felszólalásomban megválasoltam.

David Martin tette fel a kérdést, mi történik, ha valaki valójában nem csak az Európai Uniót hagyja el, hanem egy olyan országot, amely az ACTA-megállapodásban szerződő félként szerepel. Ez egy érdekes kérdés, mert az attól függ természetesen, hogy hová megy. Ha egy olyan országba megy, amely nem szerződő fele az ACTA-megállapodásnak, az érintett ország vámhatóságától és rendőrségétől függ, erre azonban már nincs ráhatásunk. Ha hatókörünkön belül van, biztosítani fogjuk, hogy ez ne történjen meg, de természetesen mások nevében nem beszélhetünk.

Nem egészen értek egyet mindazzal az érveléssel, amit in 't Veld asszony a parlamenti jóváhagyásról és a parlamenti ellenőrzésről mondott, de engedjék meg, hogy nagyon világosan kifejtsem véleményemet a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos helyzetről. A helyzet az, hogy a Tanács megbízást ad a Bizottságnak, a Bizottság pedig tárgyal, és a Tanács saját eljárási szabályzata szerint döntött egy megbízásról. Hogy a Miniszterek Tanácsában egy miniszternek előzetesen szüksége van-e a nemzeti parlament jóváhagyására, nem európai jogi kérdés, hanem nemzeti jogi kérdés, és ez országonként eltérő. Tudom, hogy az Ön országában például számos ilyen jellegű kérdésben a parlament előzetes jóváhagyására van szükség – rendben van, de vannak más országok, ahol nem ez a helyzet. Véleményem szerint nem kellene ítélkeznünk a Tanács határozathozatali módszere felett. Mindaddig, amíg a Tanács tiszteletben tartja a Szerződést és saját eljárási szabályzatát, úgy gondolom, hogy az az ő dolga, nem pedig közvetlenül a miénk.

Ön egy bizonyos mértékig megvédett engem abban, hogy nem kell ellenőrizniük az iPodomat. Nincs iPodom, tehát még nincs probléma. Valójában tegnap óta már van ilyenem, de még nem használtam, és nem megyek

Új-Zélandra. Egy kicsit messze van. Ehhez olyan tisztviselőkre van szükség, akiknek egy kicsit több idejük van arra, hogy odamenjenek.

, a Bizottság tagja. – (NL) A konyháról folytatott eszmecsere Stassen asszonyra hagyom ...

, a Bizottság tagja. – Érdekes kérdés, mi van Kínával? Nos, Kína, amint tudja, Roithová asszony, nem vesz részt a mostani tárgyalásokon. Kína komoly probléma, mert, amint helyesen mondta, a hamisítás első számú forrását jelenti.

Jelenleg számos tárgyalást és megbeszélést, valamint magas szintű gazdasági párbeszédet is folytatunk velük. Újra meg újra hangsúlyt helyezünk a szellemi tulajdonjogokra, amely az egyik fő probléma, nem csak az internetes kereskedelmen belül, hanem számos más tevékenységben is. Az ACTA megkötése után az aláírás lehetősége valamennyi ország előtt nyitva áll, és remélem, hogy Kína arra a következtetésre jut, hogy saját ipara számára is előnyös lenne, ha a szellemi tulajdonjogok megfelelőbb védelmet élveznének, és előbb vagy utóbb ez bekövetkezik. Nézzenek meg más országokat, ahol ez a múltban már megtörtént: most jóval nagyobb érdekük fűződik a szellemi tulajdonjogokhoz.

Nem egészen értek egyet Le Hyaric úr és Trautmann asszony 218. cikkre vonatkozó értelmezésével. A 218. cikk kimondja, hogy a Parlamentet az eljárás minden lépéséről tájékoztatni kell; nos Önök megkapták a tájékoztatást, sőt még ennél többet is. Amit tájékoztatásként teszünk, az jóval meghaladja azt, amit a 218. cikk előír, jóval, de ezzel nincs problémám. Bevezető hozzászólásomban világossá tettem, hogy ragaszkodni fogunk ahhoz, hogy a többi szerződő fél hozzájáruljon ahhoz, hogy felfedjük a jelenlegi szövegtervezetet, de az nem igaz, hogy ne tartanánk be a 218. cikket.

Egyébként engedjék meg, hogy in 't Veld asszonynak azt mondjam, hogy az ACTA-ban részt vevő valamennyi fél közös nyilatkozatának a dokumentumok titkosságának fenntartásáról szóló 16. mellékletét eljuttattuk Önnek. Ezt David O'Sullivan főigazgató küldte meg Önnek 2009. január 21-én. Természetesen ez még az előző Parlamentben történt, de ugyanarról a személyről van szó. O'Sullivan ugyanaz a személy és in 't Veld asszony is ugyanaz a személy, tehát megkapta. Ezért nem igazán értem, miért engem kérdez arról, hogy mindez miről szól.

Végül, engedjék meg, hogy nagyon világossá tegyem, hogy amit mondok és amit a meghallgatáson mondtam, nagyon komolyan kell venni. Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy a szerződő felek hozzájáruljanak, hogy teljes körűen tájékoztassuk Önöket. Mindaddig, amíg erre nem kerül sor, nem fedhetem fel Önök előtt a megállapodástervezetet, mert ez a titoktartási megállapodás megszegését jelentené, egy ilyen megállapodás megszegése pedig nem csak az ACTA-tárgyalásokra lenne hatással, hanem számos más, az érintett országokkal folytatott tárgyalásokra is. A bizalmas adatkezelést magát sértenénk meg, és ez minden tárgyalást megnehezítené, ha nem ellehetetlenítené, de minden tőlem telhetőt megteszek, hogy megkapják az anyagot.

Elnök. – Öt állásfoglalásra irányuló indítványt⁽¹⁾ juttattak el hozzám, melyeket az eljárási szabályzat 115. cikkének (5) bekezdésével összhangban nyújtottak be.

A vitát lezárom.

A szavazásra 2010. március 10-én, szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Françoise Castex (S&D), írásban. – (FR) Miközben a Parlament hónapok óta kéri a szövegekhez való hozzáférést, a lehető legnagyobb titoktartás mellett, a polgárok és a képviselők háta mögött tárgyalnak a hamisítás elleni kereskedelmi megállapodásról (ACTA), és ez elfogadhatatlan. Maga a Bizottság is elveszítette a fonalat. Azt mondja, hogy már elküldte nekünk a dokumentumokat, ugyanakkor azt is, hogy megkéri a Tanácsot, hogy mindent tegyenek közzé: kiből űznek csúfot?

Az átláthatóság kérdésén felül szeretnénk emlékeztetni a Bizottságot és a Tanácsot, hogy a tárgyalások végén meg kell szerezniük a Parlament beleegyezését. A hozzánk elért kiszivárogtatásokból úgy tűnik, hogy trójai lóval van dolgunk: a hamisítás elleni, teljesen legitim harc ürügyén a tagállamok a francia kormánnyal az élen egy olyan szöveget szeretnék megszavaztatni, amely alááshatja a gyógyszerekhez való hozzáférést, a szólásszabadságot, az internet semlegességét és közvetítőinek jogi felelősségét.

⁽¹⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

A Parlament azonban ellen fog állni a közösségi vívmányok aláaknázásának. Ha a Bizottság és a Tanács nem változtat stratégiát, az ACTA elutasításával meg kell védenünk polgáraink egyéni szabadságait, éppúgy, mint ahogy elvetettük a Nemzetközi Bankközi Pénzügyi Telekommunikációs Társaságról (SWIFT) szóló megállapodást.

Ioan Enciu (S&D), írásban. – (RO) Üdvözlöm a Bizottsághoz a hamisítás elleni kereskedelmi megállapodásról (ACTA) szóló tárgyalások átláthatóságára és helyzetére vonatkozóan benyújtott kérdést. Véleményem szerint sürgősen intézkedni kell a jelenlegi helyzet megoldása érdekében. Az Európai Parlament számára elfogadhatatlan, hogy a Bizottság kizárja az ACTA kialakításáról szóló tárgyalásokból, tekintettel arra, hogy e megállapodás rendelkezéseit el kell fogadnunk. Amint már elhangzott, a Bizottságnak mihamarabb nyilvánossá kell tennie az ACTA-val kapcsolatos valamennyi tárgyalást, valamint nyilvánosságra kell hoznia az áprilisi találkozó tervezett kilátásait. Az olyan kérdések, mint például az internetszolgáltatóknak a forgalom nyomon követésére és a hálózataikon belüli korlátozások bevezetésére való kényszerítése nemkívánatos hatással lehet a lakosságra mind a magánélethez való joguk tiszteletben tartása, mind a felhasználók által fizetendő kiegészítő költségek szempontjából. Az ilyen kérdéseket nyíltan meg kell vitatni, és ezekről ki kell kérni a nyilvánosság véleményét. A sértő, antidemokratikus magatartás valamennyi formájának elkerülése érdekében ismerni kell és tiszteletben kell tartani az európai polgárok és az ipar e kérdésben képviselt álláspontját.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), írásban. – (PL) Hölgyeim és uraim, az Európai Bizottság által jelenleg tárgyal, hamisítás elleni kereskedelmi megállapodás túlmegy az uniós jogban kiemelt arányosság elvén. Ezen elv kimondja, hogy az Unió fellépései nem léphetnek túl azon, ami a Szerződés céljainak eléréséhez szükséges. Az internetről szóló fejezet különös aggodalomra ad okot. Állítólag a megállapodás olyan rendelkezéseket tartalmaz, amelyek korlátozhatják az interneten egyrészt a szólásszabadságot, másrészt a kereskedelmi tevékenységet. Ez lesz az eredménye annak az állítólagos javaslatnak, amely az internetszolgáltatóknak az elküldött információk tartalma vonatkozásában történő felelőssé tételével, valamint a fájlok magánhasználatra történő letöltése esetén alkalmazott büntetőjogi szankciókkal kapcsolatos. Azt mondom, hogy ezek a dolgok állítólagosak, mert a megállapodás tartalmáról szóló információk nem hivatalos forrásból származnak, csak szóbeszédből vagy kiszivárogtatásokból, mivel a Bizottság a Parlamentet nem tájékoztatja a tárgyalások alakulásáról. A Lisszaboni Szerződés azonban most már előírja ezt az eljárást. Ezenkívül a szavazatok többségével hozott parlamenti egyetértés a Tanács által kötött valamennyi megállapodáshoz elengedhetetlen. Az új szerződés a szellemi tulajdon területén tett intézkedések jóváhagyásának hatásköréről is rendelkezik, és ez szintén a Parlamenthez és a Tanácshoz tartozik. Ezért azon képviselőtársaimhoz csatlakozom, akik a jelenlegi tárgyalások vonatkozásában nagyobb átláthatóságot kérnek, és úgy gondolom, hogy az ACTA kérdésében az intézményközi együttműködésnek bizonyítania kell, hogy valamennyi intézmény komolyan veszi az új szerződést, amely most már hatályban van. Jelenleg nem ez a helyzet.

Alan Kelly (S&D), írásban. – A hamisítás elleni kereskedelmi megállapodás olyan mandátummal rendelkezik, amely a szellemi tulajdonjogok védelméhez elengedhetetlen. Válság után ösztönözni kell az értelmiségieket és a művészeket, hogy használják kreativitásukat, és félem nélkül, online tegyenek közzé új anyagokat. Ezt a jogot az információhoz való hozzáférés egyéni jogával kell egyensúlyba hozni, továbbá a szankciókat csak a szerzői joggal védett anyagok nagyobb kereskedelmi felhasználóival szemben szabad alkalmazni. Ez azonban egy másik nap vitája. Most az a kérdés aggaszt, hogy e Ház milyen szintű tájékoztatást kap a tárgyalásokról. A Lisszaboni Szerződés alapján e megállapodást a Háznak jóvá kell hagynia, és ahogy kollégáim szavaiból kiveszem, a megállapodás alakulásának iránya alapján azt hívös fogadtatásban fogják részesíteni. Az ACTA-ról folyó tárgyalásoknak nyitottabbaknak kell lenniük, valamint a Bizottságnak és a Tanácsnak erre való hajlandóságukat bizonyítaniuk kell azzal, hogy a Parlament számára a szóban forgó dokumentumokhoz széles körű hozzáférést biztosítanak.

Stavros Lambrinidis (S&D), írásban. – Remélem, hogy a kollégáimmal, Castex asszonnyal, Alvaro úrral és Roithová asszonnyal együtt két héttel ezelőtt benyújtott, az ACTA-ról szóló írásbeli nyilatkozatom és a mai vita megkészt ébresztőtől szolgál a Tanács és Bizottság részére. E Parlament nem fog csendben hátradőlni, miközben több millió polgár alapvető jogainak eltörléséről tárgyalnak zárt ajtók mögött. Minden nemzetközi szintű „jogszállymosást” ellenzünk, amelynek a legtöbb nemzeti törvényhozó testületen történő átvitele nagyon nehéz lenne – nem is beszélve az Európai Parlamentről. Itt természetesen a hírhedt „három csapás” jogszállymról beszélek. E Parlament szilárd meggyőződése, hogy a szellemi tulajdonjogokat meg kell védeni, de nem azáltal, hogy magánvállalatok átfogó jogokat kapnak arra, hogy válogatás nélkül minden polgár internetes tevékenységét nyomon kövessék – ez olyan dolog, amelyet a terrorizmus elleni harcban még a

rendőrségnek sem engedélyezünk –, és bizonyára nem a háztartások internetről való lekapsolásával történő aránytalan szankciókon keresztül. Az internethez való hozzáférés alapvető jog. Ekként kell kezelni és védeni.

Michael Theurer (ALDE), írásban. – (DE) Az Európai Bizottság által a hamisítás elleni kereskedelmi megállapodásról (ACTA) folytatott tárgyalások felvetnek néhány kérdést. Bár a megállapodás indokolt aggályokkal, nevezetesen a termékek és a márkák hamisítása és csempészése elleni harccal foglalkozik, határozottabban az európai elveinken kell alapulnia. Nem eredményezheti a szerzői jog, a szabadalmi jog vagy a védjegy jog uniós harmonizációját – ellenkezőleg, a szubszidiaritás elvének továbbra is legfontosabb elvünknek kell lennie. A kereskedelmi megállapodásokkal nem szabad visszaélni, és ezáltal alapvető jogokat és egyéni szabadságokat megnyirbálni. Mielőtt a Parlament a megállapodás ratifikálásához szükséges beleegyezését adja, még jelentős módosításokra van szükség, és nem csak a tartalom vonatkozásában. A Parlamentet nagyobb mértékben kell bevonni a tárgyalásokba, és a tárgyalási dokumentumokat teljes körűen rendelkezésünkre kell bocsátani.

16. Rendelet az általános preferenciális rendszer alkalmazásáról (vita)

Elnök. – A következő pont vita a Daniel Caspary által a PPE képviselőcsoportja nevében, Kader Arif által az S&D képviselőcsoportja nevében, Nicolò Rinaldi által az ALDE képviselőcsoportja nevében, Yannick Jadot által a Verts/ALE képviselőcsoportja nevében, Joe Higgins által a GUE/NGL képviselőcsoportja nevében, valamint Robert Sturdy által az ECR képviselőcsoportja nevében a Bizottsághoz intézett, az általános preferenciális rendszer alkalmazásáról szóló rendeletről szóló szóbeli választ igénylő kérdéstről (O-0022/2010 - B7-0018/2010)

Daniel Caspary, szerző. – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, az általános preferenciarendszerrel (GSP) az Európai Unió csökkentett behozatali vámok formájában jelenleg 176 fejlődő országnak biztosít piaci hozzáférést. Ezeket a kedvezményeket mi, az Európai Unió partnereink számára úgy nyújtjuk, hogy semmit nem várunk cserébe. Ezenkívül létezik még a GSP+ rendszer a különös kihívásokkal küzdő és különleges feltételeknek megfelelő országok számára.

Mi a kiinduló helyzet? 2012. január 1-jétől új szabályozásra van szükségünk, mert a régi hatályát fogja veszteni. A két olvasat lehetőségét biztosító megfelelő eljárásról időre van szükségünk. Képviselőcsoportom nevében ezért elvárom, hogy a Bizottság a lehető leghamarabb új javaslatot terjesszen elő. Amint említettem, a két olvasatot lehetővé tevő eljárásról időre van szükségünk, és elfogadhatatlan lenne, ha mi mint Európai Parlament nyomás alatt bizonytalan döntéseket hoznánk. Szükségünk van továbbá a meglévő rendszer értékelésére. Remélem, hogy hamarosan tényeket, számadatokat és adatokat kapunk arra vonatkozóan, hogy a meglévő rendszer mennyire volt sikeres a gyakorlatban. A meglévő rendszer valóban megkönnyítette az abban részesülő államok kereskedelmét? Az exportszámadatok is emelkedtek? A megfelelő országok élvezik-e rendszer előnyeit? Minden itt lévőhöz szól a kérdés: Minden rendszerben van a meglévő rendszerrel? Például ha olyan országok, mint például Qatar, amelynek az egy főre jutó jövedelme magasabb, mint az Európai Unió 25 tagországáé, részt vesznek a GSP-rendszerben, biztos vagyok benne, hogy a teljes rendszer felülvizsgálatakor ezt nagyon kritikusan meg kell vizsgálnunk.

Egy dologra kérem képviselőtársaimat az összes képviselőcsoportból a holnapi szavazással kapcsolatban: az állásfoglalásnál nagyon általánosnak kell maradnunk, ahogy erről az eredeti tervezetben is megállapodtunk. Nagyon hálás lennék képviselőtársaimnak, ha az állásfoglalásban nem említenénk meg a megvitatott konkrét eseteket.

David Martin, a szerzőt helyettesítve. – Elnök úr, Caspary úrhoz hasonlóan üdvözlöm a GSP alá tartozó három preferenciarendszert – a „Fegyver kivételével mindent”, a GSP és a GSP+ rendszert.

Helyes, hogy a világ 49 legszegényebb országa a fegyverek kivételével mindennel nyílt hozzáférést kapjon piacainkhoz. Helyes, ahogy Caspary úr mondta, hogy a 176 fejlődő országnak biztosítani kell a piacainkhoz való preferenciális hozzáférést. Helyes továbbá, hogy 16 országnak a GSP+-on keresztül még ennél is jobb hozzáférése legyen piacainkhoz annak fejében, hogy az emberi jogokról, a munkaügyi normákról, a fenntartható fejlődésről és a felelősségteljes kormányzásról 27, meghatározott nemzetközi egyezményt vezetnek be és hajtanak végre.

Helyes azonban az is, hogy e 16 kedvezményezett országtól elvárjuk, hogy ezen egyezmények szerinti kötelezettségvállalásaikat teljesítsék és tartsák be.

Ha szankció nélkül megengedjük az országoknak, hogy ne teljesítsék kötelezettségvállalásaikat, vagy ne tartsák be az említett egyezmények szerinti jogszabályokat, elveszítjük a GSP+-tól várt ösztönzést. Ez nem minden, mivel valójában megbüntetjük az általános preferenciarendszerben lévő többi országot azért, hogy aláássuk az ő preferenciáikat, és 16 olyan országnak nyújtunk preferenciákat, amelyek nem tartják tiszteletben jogaikat.

Ezért üdvözlöm, hogy a Bizottság vizsgálta Sri Lanka esetét, és intézkedést is javasolt Sri Lanka ellen. Ezért is határozott meggyőződése, hogy a Bizottságnak vizsgálatot kellene indítania Kolumbia tekintetében, illetve a 27 egyezmény vonatkozásában. Ez nem jelenti, hogy intézkedést hoznánk Kolumbiával szemben. Egyszerűen azt jelenti, hogy vizsgálatot folytatnánk, ahogy azt El Salvador esetében is tettük, de úgy döntöttünk, hogy nincs szükség intézkedésre.

Három kérdésem van a biztos úrhoz.

Elfogadja-e a Bizottság, hogy a jövőben a Parlamentnek jogot kell biztosítani arra, hogy a GSP+ alapján vizsgálatokra szólítson fel?

Másodszor, a Bizottság be fogja-e mutatni a Parlamentnek azt az általa kért jelentést, amely az egyezményeknek a GSP+ rendszer jelenlegi kedvezményezettjei általi ratifikálásával és végrehajtásával kapcsolatos helyzettel foglalkozik?

Végül, a Bizottság a tervei szerint mikor adja át a Parlamentnek a GSP következő szakaszára vonatkozó felülvizsgált rendeletet? Ezt júniusra ígérték nekünk, és szeretnénk, ha júniusig meg is történne.

Niccolò Rinaldi, szerző. – (IT) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, röviddel e Parlament megalakulása után azonnal szemben találtuk magunkat az általános preferenciarendszer (GSP+) felfüggesztésének kérdésével, különösen e rendszer Sri Lankára és Kolumbiára történő alkalmazása vagy nem alkalmazása tekintetében.

Az első esetben számos hibával, ezek közül néhány súlyos hibával találkoztunk, amelyeket Sri Lanka követett el, egy olyan ország, amelynél enyhítő körülmény, hogy egy szörnyű terrorista szervezet elleni polgárháborúból került ki. A Bizottság véleményem szerint ebben az esetben eléggé elhamarkodottan cselekedett, és ez az elhamarkodottság vezetett ahhoz a javaslathoz, hogy fel kell függeszteni a GSP+ rendszert. Sri Lankának azonban nem voltak „védői”, ha hívhatjuk így őket, a Tanácsban, így megszületett a döntés. Az Európai Parlament nem játszott szerepet: senki sem kérte ki a véleményünket.

A második esetben egy olyan országról van szó, amelynek szörnyű belső gerillaháború ellen kell küzdenie, és ahol súlyosan megsértették az emberi jogokat, többek között sokszor szakszervezeti tagokat gyilkoltak meg. Eddig a Bizottság nem nyilvánított véleményt a vizsgálat megkezdésének időszerepéről, és valójában folytatta a szabadkereskedelmi megállapodáshoz vezető utat, amellyel személy szerint egyetértek. Tudjuk, hogy a Tanácsban vannak kormányok, amelyek nagyon aktívan védik a kolumbiai hatóságok érdekeit, és ismétlem, az Európai Parlament ebben nem kapott szerepet: senki sem kérte ki a Parlament véleményét, annak ellenére, hogy mások véleményét neki szinte minden nap meg kell hallgatnia.

Egyik esetben sem állt rendelkezésünkre hatástanulmány a lehetséges felfüggesztés foglalkoztatási és gazdasági következményeiről. Valamennyi következtetésnek azonban egy közös jellemzője van: az Európai Parlament marginális szerepe. Sőt, ezek a döntések főként politikai, nem pedig technikai döntések, és ezt elfogadhatatlannak tartom. Ezért, kihasználva a 2011 év végi megszűnési határidőt, új rendeletre van szükségünk, amit véleményem szerint ez a két konkrét példa bizonyít. Hasznos lenne ugyanakkor annak megvitatása is, hogy az elmúlt hónapokban mi történt ezekben az országokban.

Például, jó lenne tudni, hogy a Bizottság szerint milyen szintű emberi jogi jogsértést kell elkövetni ahhoz, hogy a Bizottság vizsgálatot indítson Kolumbiában vagy egy másik országban, és a Sri Lankai kormánynak a felfüggesztés feloldásához milyen konkrét lépéseket kell tennie, például a katonai diktatúra felfüggesztését.

Biztos úr, a következőket kérjük: egy új javaslat, lehetőleg júniusig; a kedvezményezett országok jogosultságára vonatkozó egyértelmű kritériumok, figyelembe véve, hogy a GSP egy fejlődő eszköz, és van néhány ország a listán, amelyek őszintén szólva nem igazán fejlődő országok; a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet 27 egyezményének aláírása és alkalmazása a kedvezményezett országokban; etikai szabályaik átláthatósága; a GSP hatásának felmérésére szolgáló rendszer és a Parlamenttel való kommunikáció. Ahogy Martin úr is említette, a Parlamentnek teljes körű szerepet kell játszania felfüggesztés esetén, mivel, ismétlem, ez főként politikai döntés.

Nicole Kiil-Nielsen, a szerzőt helyettesítve. – (FR) Elnök úr, mai vitánkat az általános preferenciarendszer három vonatkozása motiválja.

Először is, a jelenlegi rendelet 2011. december 31-én hatályát veszti. Annak érdekében, hogy az Európai Parlament gyakorolni tudja a Lisszaboni Szerződés alapján kapott hatáskörét, a Bizottságnak az új rendelettervezetet legkésőbb 2010 júniusáig be kell nyújtania számunkra.

Másodszor, az általános preferenciarendszer (GSP+) működési módja minden, csak nem tökéletes. Ki dönt a kedvezményezett országok listájáról, és milyen szempontok alapján? Elképesztő! Ténylegesen ki követi nyomon a szociális és környezeti kérdésekről szóló 27 nemzetközi egyezmény végrehajtását, ami a feltétele annak, hogy egy ország a GSP+ rendszer kedvezményezettjévé váljon? Nem tudjuk.

Milyen eredményeket hozott a GSP+? Eredményezett-e fenntartható fejlődést, a termelés diverzifikálását és megfelelő munkahelyteremtést, vagy inkább a rövid távú szerződések elterjedéséhez, az elhagyott gazdaságok számának emelkedéséhez és az exportorientált nagy holdingok koncentrációjához vezetett? Nem tudjuk.

Tehát a demokratikus ellenőrzés garantálása és annak érdekében, hogy a hozott intézkedések elérjék a kívánt célokat, a rendelet mélyreható reformjára van szükség.

A ma esti vita valódi oka azonban Kolumbia sajnálatos esete. A Bizottság eddig visszautasította, hogy vizsgálatot indítson az országban elkövetett nagyon súlyos emberi jogi jogsértések ügyében. A rendelet azonban előírja az ilyen vizsgálatot.

Tekintettel az Európai Unió által képviselt értékekre, felfoghatatlan, hogy a tejiparban, az autóiparban, a gyógyszeriparban, a távközlési ágazatban és a bankszektorban működő saját multinacionális vállalataink profittörekvései támogatása érdekében az EU feladja a GSP feltételeit, és az elmúlt néhány napban sietve szabadkereskedelmi megállapodást köt Kolumbiával. Ez végzetes csapást mér a kolumbiai szakszervezetekre, a kisebb gazdálkodókra, a fogyasztókra és a kolumbiai nemzeti ipari termelésre.

Joe Higgins, szerző. – Elnök úr, a rendszer, amellyel az EU a kereskedelem terén preferenciális elbánást biztosít néhány országnak, 1971 óta létezik. Olyan rendszernek kellene lennie, amely feloldja a világ fejlett kapitalista országai és szegényebb országai közötti kereskedelmi egyensúlytalanságokat, valamint hozzájárul a fenntartható fejlődéshez.

Biztos úr, egyetért azzal, hogy ebben a vonatkozásban ez valóban szomorú kudarc volt, és hogy az uniós kereskedelmi megállapodások előnyeit főként az EU-ban található nemzetközi vállalatok élvezhették, amelyek többletforrásaikat számos szegényebb ország helyi kistermelőinek tönkretételére használják, súlyos zavarokat okozva ezáltal, beleértve a helyi foglalkoztatás csökkenését és a környezetrombolást? Nem ez a valódi értelme a Bizottság stratégiai dokumentumának, amelyet „Globális Európa: nemzetközi versenyképesség” címmel mindössze három éve tettek közzé?

Biztos úr, miben reménykedhetnek Afrika, Ázsia és Latin-Amerika dolgozói, amikor az Önök Bizottsága csupán az elmúlt hetekben gyáván térdet hajtott az euró és különösen a Görögország elleni felháborító spekuláción keresztül hatalmas és gyors profitra törekvő, fedezeti alapokkal kereskedő fosztogatók jogellenes spekulációja előtt? Önök pedig kiszolgáltatták Görögország munkásosztályát és szegény Görögországot e paraziták – tulajdonképpen bűnözők kényének-kedvének. Ezt a helyzetet figyelembe véve, miben reménykedhetnek az Európa határain kívül élő szegény dolgozók?

Felmerül a kérdés, miként értékeli a Bizottság azt, hogy az EU-val kötött preferenciális kereskedelmi megállapodás előnyeiben részesülő államok védik-e a munkavállalók jogait és védik-e az emberi jogokat. Kérem, mondják meg ezt nekünk.

Hogyan tudják továbbá fenntartani Kolumbia kormányával a kapcsolatot, ahol eléggé világosan kormányzati ellenőrzés alatt álló szervezetek, különösen a hadsereg, folyamatosan szörnyűbbnél szörnyűbb bűncselekményeket követnek el, ahogy azt például a közelmúltban a La Macarenában ártatlanul meggyilkolt áldozatok tömegsírjának rettenetes felfedezése is bizonyítja?

Végül, mi a Bizottság véleménye a GSP+ rendszer Sri Lankával való folytatásáról, figyelembe véve, hogy a választások után az országban Rajapaksa úr kormányának politikája továbbra is sérti az emberi jogokat és a munkavállalók jogait?

Syed Kamall, a szerzőt helyettesítve. – Elnök úr, véleményem szerint mindannyian egyetértünk abban, hogy a GSP-rendszer egyik célja a szegényebb országok világkereskedelmi rendszerbe való integrálása volt. A

preferenciális elbánás biztosítását a gazdagabb országok és a szegényebb országok közötti egyes kereskedelmi egyensúlytalanságok kiküszöbölésére irányuló pozitív módszerek tekintették.

Olyan valakiként, akinek e szegény országok közül számos országban sok barátja és rokona van, úgy gondolom, hogy több ilyen országban csak a kormányokat kell megnéznünk: a kormányzati kérdések kezelése nem kielégítő; az állami monopóliumok és korrupt kormányok megakadályozzák ezen országok vállalkozóit, hogy jólétet teremtsenek; a vállalkozók nehézségekbe ütköznek az értékteremtéshez és a jólét megteremtéséhez szükséges anyagok behozatal terén; az ország sok polgára nem jut hozzá azokhoz az árukhoz és szolgáltatásokhoz, amelyeket mi az EU-ban és számos gazdag országban természetesnek tartunk.

Ismerjük el továbbá, hogy ahhoz, hogy az embereket kisegítsük a szegénységből, a legjobb módszer a vállalkozók megsegítése. A vállalkozók munkahelyeket és jólétet teremtenek, ezáltal kivezetik a szegényeket a szegénységből.

A gazdasági partnerségi megállapodásokról folytatott közelmúltbeli tárgyalások során számos, különböző politikai nézeteket valló képviselő aggodalmának adott hangot a gazdasági partnerségi megállapodások univerzális megközelítése miatt.

Egy esetben, amelyben érintett voltam, a bizottsági tisztviselő a bizottságban elhangzott kérdésre azt válaszolta, hogy a gazdasági partnerségi megállapodások nem csak a kereskedelemről, hanem a regionális integrációról és az európai uniós modell exportjáról is szólnak. Amikor azonban azt kérdeztük, hogy egyes, különleges problémával küzdő AKCS-országok alternatívaként részesülhetnek-e a GSP+ rendszer előnyeiben, azt a választ kaptuk, hogy ez lehetetlen, mert azok sértenek bizonyos egyezményeket, ezért nem jogosultak a GSP+ rendszerre.

A továbbiakban bizonyára törekednünk kell arra, hogy a GSP+ alkalmazásában rugalmasabbak legyünk, ami a gazdasági partnerségi megállapodások egyik alternatívája lehet. Ez többféleképpen is lehetséges. Szankciókat alkalmazhatunk azokra az országokra, amelyek nem felelnek meg az előírásoknak, vagy folyamatos párbeszédet folytathatunk annak érdekében, hogy ezekben az országokban javuljanak a feltételek, és el kell fogadnunk, hogy Rómát sem építették fel egy nap alatt, és nincs ez másképp Európa magas szintű normáival sem. Eljött az ideje, hogy a kérdés túlpolitizálása helyett kötelezettséget vállaljunk a fejlődő országok vállalkozóinak megsegítésére.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Elnök úr, a jelenlegi GSP-rendszer 2011. december 31-én hatályát veszti. A Bizottság már dolgozik a jelenlegi rendszer lényegi aktualizálásán és felülvizsgálatán. Még ebben a hónapban széles körű nyilvános konzultációt kezdeményezek a lehetséges javításokról és módosításokról, amelyet részletes, ismételt hatásvizsgálat követ. A mostani rendelet helyébe lépő rendeletre irányuló bizottsági javaslat ezért várhatóan 2011 első negyedévében készül el. E javaslatra természetesen a rendes jogalkotási eljárás vonatkozik, amely a jelenlegi rendszer megszűnésének időpontján, azaz 2011. december 31-én túl is elhúzódhat.

Úgy gondolom, mindannyian egyet fognak érteni azzal, hogy el kell kerülnünk azt a helyzetet, hogy a GSP-rendszer kedvezményezettjei 2012. január 1-jén elveszítsék valamennyi kedvezményüket. Ezért az új GSP-rendszerrel kapcsolatos alapvető előkészítő munka megkezdésével párhuzamosan javaslatot fogunk benyújtani, hogy a folyamatosság biztosítása érdekében az új rendszer elindulásáig hosszabbítsuk meg a jelenlegi rendelet hatályát. Ez időt ad Önöknek arra, hogy alaposan kidolgozzák a következő rendszert, miközben biztosított, hogy a GSP-rendszer kedvezményezettjeit nem hagyjuk magukra. Ezt a dokumentumot áprilisban fogják megkapni.

Tudomásul vettem azokat a kérdéseiket, amelyek azzal a móddal összefüggésben merültek fel, ahogy a Bizottság nyomon követi a kedvezményezett országok megfelelését a GSP+ rendszer jelenlegi alkalmazási kritériumaival szemben. A GSP+ alapvető kritériuma az emberi jogok, az alapvető munkaügyi normák, a fenntartható fejlődés és a felelősségteljes kormányzás területén a 27 nemzetközi egyezmény ratifikálása és tényleges végrehajtása. A Bizottság feladata annak szoros nyomon követése, hogy valamennyi kedvezményezett ország megfelel-e ezeknek a kritériumoknak.

A Bizottság köteles tisztességesen és objektíven működtetni a GSP-rendszert, és elkötelezett emelelt. E tekintetben a GSP+ megállapodások tényleges végrehajtásának nyomon követését és értékelését a lehető legnagyobb mértékben nemzetközi szervezetek, például az ENSZ, az ILO és más illetékes ügynökségek jelentéseinek megállapításaira, valamint magukban az egyezményekben előírt nyomon követési mechanizmusokra alapozzuk.

Ez egyértelmű és pártatlan felülvizsgálati eljárást biztosít. A nyomon követést a végrehajtási kérdésekről folytatott, a Bizottság és a GSP+ rendszerben részt vevő országok közötti párbeszéd is támogatja. Ha ezek a jelentések olyan információt tartalmaznak, hogy a GSP-kritériumokat nem tartják be teljes mértékben, a GSP-ről szóló rendelet értelmében a Bizottság vizsgálatot indít a tényleges helyzet tisztázására, és megfelelő intézkedést javasol.

Ez a vizsgálati lehetőség egy komoly eszköz, amelyet indokolt esetben alkalmazni kell, de egy vizsgálat elindítása nem lehet könnyelmű lépés, mivel hatással lehet a partnerországokkal folytatott szélesebb kapcsolatainkra. Gondoljunk például a Sri Lankával kapcsolatos legutóbbi esetre.

Mivel a GSP+ rendszer célja, hogy az országokat a felelősségteljes nemzetközi kormányzási normák elfogadására ösztönözze, a GSP+ rendszerben részt vevő országoknak először lehetőséget kell biztosítani arra, hogy bizonyítsák a GSP+ célkitűzései melletti elkötelezettségüket, a nemzetközi ellenőrző szervekkel való együttműködésre való hajlandóságukat és kiküszöböljék az azonosított hiányosságokat.

Ez a megközelítés hitelt ad az ezen országok által már megtett lépéseknek és összhangban van a GSP+ rendszert alátámasztó, ösztönzésen alapuló általános megközelítéssel.

Türelmetlenül várom, hogy megvitathassam Önökkel a jövőbeli GSP, és különösen a GSP+ rendszert. A jelenlegi rendszerre vonatkozó, a GSP+ kritériumokat és a kritériumok betartásának nyomon követését is érintő felülvizsgálat előkészítése során az Európai Parlament által felvetett témákat alaposan meg fogjuk vizsgálni.

Mivel ez a felülvizsgálat most már rendes jogalkotási eljárás keretében zajlik, az új GSP-rendszer végső formájának meghatározásában az Európai Parlament a Tanáccsal egyenlő helyzetben lesz.

Laima Liucija Andrikiene, a PPE képviselőcsoport nevében... – Elnök úr, az általam teljes mértékben támogatott kollégánk, Daniel Caspary által elmondottak alapján szeretnék néhány pontot kiemelni. Mindenekelőtt, a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése sok tekintetben átalakítja a Parlament által az EU kereskedelmi politikájának alakításában játszott szerepet. Az általános preferenciarendszer egyike azoknak a területeknek, ahol a Parlamentnek nagyobb szava és befolyása lesz.

Biztos úr, arra szeretném továbbá bízni, hogy az Ön által felügyelt területen kedvezően tekintsen a Parlament megnövekedett szerepére. Ezért kérem, konzultáljon a Parlamenttel, ha a GSP és a GSP+ kedvezményezettjeit tartalmazó lista megállapítására vagy felülvizsgálatára kerül sor.

Harmadszor, a Parlamentet abba az ellenőrzési folyamatba is be kell vonni, amely azt vizsgálja, hogy a GSP-rendszer kedvezményezettjei betartják-e – nem csak ratifikálják, hanem ténylegesen végre is hajtják-e – a 27 ILO- és ENSZ-egyezményt. A Bizottságnak legalábbis konzultálnia kell a Parlamenttel ebben a kérdésben, és természetesen az a mi feladatunk, itt a Parlamentben, hogy ezen ellenőrzés előmozdítása érdekében gondoskodjunk az illetékes szerveinken, bizottságainkon belüli mechanizmusok kidolgozásáról. Utolsó megjegyzésként szeretném megismételni a holnap szavazásra kerülő állásfoglalás-tervezetben megfogalmazott felhívást. A Bizottságnak mielőbb el kell készítenie a GSP-rendszerről szóló új rendelet tervezetét.

Végezetül, de nem utolsósorban, nem értek egyet azzal, amit néhány kolléga Kolumbiáról mondott. Kolumbia egy, a régió számos országához hasonló helyzetben lévő ország, és nem hagyhatjuk figyelmen kívül az emberi jogok területén és az ország emberi jogi jogvédőinek helyzetében bekövetkezett fejlődést és elért eredményeket. Nincs szükség arra, hogy megnevezzük és elmarasztaljuk ezt az országot, mivel állásfoglalásunk az új rendeletről és egy új rendelet szükségessége mellett szól.

Vital Moreira, az S&D képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök úr, biztos úr, jó hallani De Gucht biztos úr garanciáját, hogy a Bizottság hamarosan megküldi a Parlamentnek az általános preferenciarendszer felülvizsgálatára irányuló jogalkotási kezdeményezést, hogy a jogalkotási eljárás számára elegendő idő álljon rendelkezésre a következő év végén lejáró jelenlegi általános preferenciarendszer megszűnésének megelőzésére.

A rendszert felül kell vizsgálni. Elsősorban ez egy fejlesztési támogatási eszköz, amely az országok számára bármiféle viszonyosság nélkül biztosítja az európai piachoz való kiváltságos hozzáférést. Másodszor, ez a rendszer az ezen országokban uralkodó emberi jogi helyzet és felelősségteljes kormányzás javításának eszközéül is szolgál, mivel biztosítása a kedvezményezett országok által teljesítendő feltételekhez kötött.

E két okból az Európai Uniónak meg kell újítania ezen eszköz használatát, amely a kereskedelmet az emberi jogok fejlődésének szolgálatába állítja. Mindazonáltal a megújításnál figyelembe kell venni az előző időszak eredményeinek értékelését.

Másrészt, az új rendeletnek meg kell felelnie az eddigi gyakorlaton alapuló következő követelményeknek. Először is, az általános preferenciarendszer biztosításának ideiglenesnek kell maradnia, hogy visszavonható legyen, ha már nem lesz rá szükség. Másodszor, az egyes országok fejlettségi szintje és külső versenyképessége alapján el kell mélyíteni és finomítani kell a kedvezményezett országok megkülönböztetésének és kiválasztásának módszereit. Végül harmadszor, javítani kell az általános preferenciarendszer feltételeinek való megfelelés, különösen az emberi jogok tiszteletben tartásának nyomon követésére szolgáló mechanizmusokat.

Befejezésként, biztos úr, hasznos volt, hogy a Parlament véleményét a jogalkotási eljárás kezdetétől figyelembe vették.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Elnök úr, az általános preferenciarendszerről eredő elbánást mint a WTO által meghatározott legnagyobb kedvezmény elve alóli kivételt kell megcélózni, más szóval azt el kell fogadniuk a fejlődő országoknak, mert nekik van rá nagyobb szükségük. A kedvezményezett országok új listájának tükröznie kell a valódi gazdasági helyzetet és a fejlődő országok versenyképességét.

Ezenkívül, a fejlődő országok közötti megkülönböztetés hiánya végül a legkevésbé fejlett országokat sújtja. A javasolt felülvizsgálat esetében ésszerű, ha előzetesen megvizsgálják, hogy a rendszer az előző alkalmazási időszakban milyen hatást gyakorolt a kedvezményezett országokra.

A kereskedelempolitika és különösen a kereskedelmi feltételeesség a szelíd erő gyakorlása révén kétségtelenül hozzájárulhat a hatékonyabb globális kormányzáshoz. Ösztönzőkön keresztül tág értelemben hozzájárulhat a globalizáció szociális dimenziójának támogatásához: megfelelő munka, megvalósítható fejlődés és demokratikus elszámoltathatóság.

Az Európai Parlament számára meg kell teremteni annak lehetőségét, hogy az új, felülvizsgált rendszer keretén belül alkotó módon vegyen részt, és ténylegesen nyomon kövesse, hogy a kedvezményezett országok betartják-e a szerződéseket.

Bernd Lange (S&D). – (DE) Elnök úr, biztos úr, mindannyian tudjuk, hogy a GSP egy jó rendszer, a GSP+ pedig egy nagyon jó rendszer. Meghosszabbításukat is biztosítanunk kell, ezért szükségünk van a javaslatokra, hogy megfelelő vitát folytathassunk a Parlamentben. Tehát, biztos úr, kérem, gyorsítsa fel a dolgokat.

Talán még a GSP+ rendszernél is bevezethetünk néhány javítást. E tekintetben öt pontot szeretnék megemlíteni, amelyeknél további tökéletesítéseket érhetünk el. Először is, ki állapítja meg, hogy a 27 normát valójában hogyan hajtják végre, nem csak elismerik a gyakorlatban, hanem hivatalosan végrehajtják? Ez egyedül az ILO feladata, vagy szükség van egy olyan értékelő bizottságra, amely a végrehajtás alatt konkrét támogatást nyújt?

Másodszor, hogyan vonjuk be a civil társadalmat? Azt szeretném, ha a GSP+ végrehajtásának értékelésénél a szóban forgó országban megvalósulna a civil társadalmi koordináció, éppúgy, ahogy erről a Dél-Koreával kötött megállapodásban is megállapodtunk.

Harmadszor, valójában ki kezdeményez vizsgálatot, ha valamilyen problémát fedeznek fel? A Parlamentet e tekintetben is be kell vonni, mert érzésem szerint a Tanácsban más érdekek lépnek működésbe, minthogy ténylegesen vizsgálatot indítsanak. A Parlamentnek ezzel kapcsolatban is vizsgálatot kell kezdeményeznie.

Bizonyára mind a további lépésekhez, mind a visszavonáshoz is egyértelmű struktúrákra van szükségünk, de talán erről máskor még részletesen beszélhetünk.

Thomas Mann (PPE). – (DE) Elnök úr, a GSP főként fejlődő országoknak és feltörekvő gazdaságoknak nyújt kereskedelmi kedvezményeket. A fejlett országok piacain biztosított vámcsökkentéstől a vámmentességig terjedő fejlesztési segély e modern formája sokat elért. A GSP+ különös szabályozásának célja a szociális és környezetvédelmi normák megvalósítása. Ez az oka annak, hogy nő az ENSZ- és az ILO-egyezmények aláírásának száma.

Biztos úr, hogyan ellenőrzi azonban a Bizottság e kritériumok végrehajtását? Következtesen visszavonják a kedvezményeket, ha kényszermunkával vagy rabszolgamunkával előállított árukat exportálnak, ha tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatra derül fény, és ha nem biztosítják a származási bizonyítványok

ellenőrzését? Ezenkívül, az emberi jogok GSP+ rendszer által elérni kívánt javulásának nem kellene-e végre a nagyobb államokban is megvalósulnia? Gondolok itt például Kínára. Egyetlen állásfoglalásunk, megmozdulásunk és az EU és Kína közötti kétoldalú tárgyalás sem hozott javulást az emberi jogi helyzetben. Ezért holnap, a Nemzetközi Tibet Napon emberek százezrei vonulnak az utcákra, és az Európai Unió több tízezer városában és községében tűzik ki a tibeti zászlót. Szolidaritásunkat fejezzük ki a kulturális, nyelvi és vallási autonómiájukért harcoló emberekkel.

Biztos úr, osztja azt a nézetet, hogy az emberi jogi normákat, a szociális normákat és a környezetvédelmi normákat ki kell venni a külön szabályozásokból, és azokat a GSP kritériumok között kell szerepeltetni? Kereskedelmi partnereinkkel folytatott együttműködésünk nem korlátozódhat pusztán gazdasági megfontolásokra.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ez fontos lehetőség arra, hogy mindenekelőtt megerősítsük az általános preferenciarendszer jelentőségét. Mind az alap GSP-rendszer, mind pedig a GSP+ rendszer, amelyek összekapcsolódnak a „Fegyver kivételével mindent” kezdeményezéssel, hozzájárulnak a szegénység csökkentéséhez, szoros összhangban az emberi jogok tiszteletben tartásának elsődleges kötelezettségével. Ezen együttélési alapelvek megsértése vezetett a közelmúltban ahhoz, hogy az Európai Unió a Bizottság által végzett részletes vizsgálatot követően visszavonta Sri Lanka kedvezményes vámtarifáit.

Az új intézményi keretrendszernek azonban teljes mértékben be kell vonnia a Parlamentet a hatályban lévő jogszabály módosítására irányuló jogalkotási eljárásba. Ezért reméljük, hogy ez a rendes eljárásokkal összhangban a rendelet teljes felülvizsgálatára kiterjed, mivel annak számos hiányossága van, beleértve éppen a vizsgálatok tárgyát is. A következő lépés a közös állásfoglalás.

A rendelet hatékonysága a hitelességtől függ, azoknak a kritériumoknak az objektivitásától, amelyeken alapul, és attól a szigorúságtól, amellyel alkalmazzák. Abban az Európában, amelyben a polgárok nagy többsége nem ért egyet a demokrácia fegyverrel kényszerített exportálásával, a kereskedelem és a kereskedelemmel összefüggő támogatás elengedhetetlen hajtóereje az alapvető emberi jogok tiszteletben tartásán alapuló együttélési elvek terjesztésének. A mi feladatunk, hogy ne legyünk közömbösek – ami helytelen lenne –, ugyanakkor ne ítéljünk másokról elhamarkodottan, ne hozzunk olyan ítéleteket, amelyek visszavonhatatlan mondatokként hangzanak, mint például Kolumbia esetében.

Ezért úgy érzem, hogy nem tudom támogatni az egyik vagy másik országgal szembeni szinte egyoldalúan rugalmatlan hozzáállást, de határozottan támogatom valamennyi problémás helyzet fokozott ellenőrzését, a hatályban lévő jogszabály szellemében és azoknak a szabályoknak ez elveivel összhangban, amelyekre a jogszabály általunk kért felülvizsgálatát akarjuk alapozni.

Christofer Fjellner (PPE). – (SV) Elnök úr, a ma megvitatott általános preferenciarendszer rendkívül jó és fontos eszköz, mert a világ talán legszegényebb országai közül bizonyos országok számára megkönnyíti az Európába irányuló exportot és az Európával való kereskedelmet. Számos európai ország ily módon építette fel jólétét, ezért fontos számunkra, hogy ezt megpróbáljuk más országokra is kiterjeszteni.

Egy ilyen vitában, mint ez, és az általános preferenciarendszer felülvizsgálatára vonatkozó közelgő munkában az általános preferenciarendszer alapvető feladatára és alapvető céljára, azaz a szegénység leküzdésére kell gondolnunk és összpontosítanunk. A kereskedelem messze a leghatékonyabb módja a szegénység elleni küzdelemnek és a gazdasági növekedés megteremtésének, és fontos, hogy ezt ne felejtjük el.

Természetesen az általános preferenciarendszer arra is jó módszer, hogy nyomást gyakoroljunk az országokra, hogy tartsák be a nemzetközi megállapodásokat és egyezményeket, valamint az emberi jogokat és egyebeket érintő kötelezettségvállalásaikat. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy a cél a fejlődés. Természetesen az EU-nak képesnek kell lennie arra, hogy ezt a preferenciális elbánást elutasítsa vagy visszavonja a kötelezettségvállalásaikat nem teljesítő országok esetében, de nem szabad elfelejtenünk, hogy ez kényes kérdés. Egy olyan ország, amelytől megtagadják a kereskedelem nagyobb szabadságát és az új exportlehetőségeket, nem fogja könnyebben teljesíteni kötelezettségvállalásait és azzal kapcsolatos kéréseinket.

Összefüggés van a következők között: a korrupció, az elégtelen munkakörülmények és az emberi jogok tiszteletben tartásának elmaradása hozzájárul a szegénységhez, de a szegénység is megnehezíti a korrupció, az emberi jogi problémák és az elégtelen munkakörülmények elleni harcot. Szeretném megtudni, hogy mi a biztos úr véleménye a (22) bekezdésről, más szóval arról a kockázatról, hogy a kereskedelmi kedvezmények visszavonása nehezebbé teszi, hogy az országok felszámolják az olyan helyzeteket, mint például az elégtelen munkakörülmények.

Szeretném továbbá megemlíteni, hogy most azt kérjük, hogy egy sor ország ratifikáljon 27 ILO- és ENSZ-egyezményt, és azokat teljes mértékben hajtsa végre. Szeretnék látni egy valódi elemzést arról, hogy az EU valamennyi tagállama teljes mértékben végrehajtotta-e és ratifikálta-e mindezen ENSZ- és ILO-egyezményeket. Véleményem szerint legalábbis valószínűtlen, hogy valamennyi egyezményt teljes mértékben végrehajtottak, és ezt nem szabad elfelejtenünk, ha másokkal szemben kérésekkel állunk elő.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Egy egyszerű kérdésem van a biztos úrhoz. A 732/2008/EK rendelet szerint azok az államok, amelyek a GSP+ rendszer részeként preferenciális feltételekben kívánnak részesülni, ez év áprilisának végéig nyújthatnak be kérelmet. Tekintettel arra, hogy a határidő közeleg, szeretném megkérdezni a biztos urat, hogy van-e információja arról, hogy eddig mely államok nyújtottak be kérelmet, és kell-e preferenciális feltételeket biztosítanunk bizonyos új államoknak, amikor arra készülünk, hogy megváltoztatjuk az előírt kritériumokat. Szeretném támogatni továbbá azokat a képviselőtársaimat, akik hangsúlyozták, hogy az általános preferenciarendszer alkalmazásáról konzultálni kell az Európai Parlamenttel.

Köszönöm.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Elnök úr, számos kérdést tettek fel Sri Lankáról és Kolumbiáról, és arról, hogy miért határoztunk úgy, hogy az egyik esetben vizsgálatot indítunk és döntést hozunk, a másik esetben pedig ezt nem tesszük.

Sri Lanka esetében a Bizottság figyelmét az ENSZ nyilvánosan hozzáférhető jelentései és nyilatkozatai, valamint más illetékes források, például nem kormányzati szervezetek keltették fel, amelyek jelezték, hogy Sri Lanka ténylegesen nem hajtja végre a különböző emberi jogi egyezményeket, különösen a polgári és politikai jogokról szóló nemzetközi egyezségokmányt, a kínzás és más kegyetlen, embertelen vagy megalázó büntetések és bánásmódok elleni egyezményt, valamint a gyermekek jogairól szóló egyezményt.

Kolumbiával ellentétben Sri Lanka általános megközelítése azonban a problémák létezésének tagadása volt, és a vizsgálat egyetlen szakaszában sem működött együtt a Bizottsággal.

Kolumbia esetében az ENSZ és az ILO nyomon követéseinek eredményei azt mutatják, hogy bizonyos ENSZ- és ILO-egyezmények tényleges végrehajtásának szintje megkérdőjelezhető, ugyanakkor az is világos, hogy Kolumbia kötelezettséget vállalt az ILO- és az ENSZ-szervekkel szemben, és jelentősen megváltoztatta jogrendszerét, valamint a kormány lépéseket tesz jogszabályai módosítása érdekében, és annak alapján javítja azok végrehajtását. Az ENSZ-szel és az ILO-val folyamatos párbeszéd zajlik.

Moreira úr kérdésével kapcsolatban azt szeretném mondani, hogy a GSP-ről szóló rendelet felülvizsgálata során azon dolgozunk, hogy az itt elhangzott különféle kérések között megtaláljuk az egyensúlyt. Azt kérték, hogy ezt a lehető leghamarabb tegyük, és ez így lesz. Kérték, hogy végezzünk hatásvizsgálatot; a 2009-es GSP-adatokat csak ez év júliusában kapjuk meg, amelyet természetesen a Parlamenttel folytatott konzultáció követ.

Szeretnék továbbá emlékeztetni arra a kötelezettségvállalásomra, amelyet a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottságnak meghallgatásom során tettem, hogy a későbbiekben rendelkezésükre fogom bocsátani jogalkotási javaslataink menetrendjét, amelyet az említett bizottság a következő hónapban fog megkapni. Amint tudják, a tervek szerint holnap találkozunk. Megpróbálunk valamit közösen kidolgozni, ami maximális lehetőséget biztosít a Parlamentnek arra, hogy valamennyi ügyet a legnagyobb nyitottság mellett vitathasson meg, beleértve az új GSP-rendeletet és a rulírozási rendszert is, amelyet április elején vezetünk be.

Elnök. – Két állásfoglalásra irányuló indítványt⁽²⁾ juttattak el hozzám, melyeket az eljárási szabályzat 115. cikkének (5) bekezdésével összhangban nyújtottak be.

A vitát lezárom.

A szavazásra szerdán, 2010. március 10-én kerül sor.

17. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

⁽²⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

18. Az ülés berekesztése

(Az ülést 23.40-kor berekesztik)